

Giới thiệu Chị Kế Của Lọ Lem

Chị Kế Của Lọ Lem câu tác giả Y Lữ là câu chuyện giúp cho bạn đọc ôn lại những diễn biến của câu chuyện cổ tích cô bé lọ lem, liệu nhân vật chính của chúng ta lần này có được như thế ??

Nàng vẫn sống với một cuộc sống đầy mệt nhọc với những công việc vất hàng ngày, tuy vậy nàng vẫn không buông xuôi mà chấp nhận một cuộc sống đầy khổ cực đến như thế. Nàng vẫn tiếp tục hy vọng một ngày nào đó, một con đường hạnh phúc sẽ soi sáng cô và giúp cô thoát ra khỏi vận mệnh này..

Liệu cái hy vọng xa vời ấy của nàng có thể đến với nàng trong tương lai ? Liệu nàng có bỏ cuộc trong cái xã hội mang đầy ngang trái như thế ?!!

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Câu chuyện xưa trong hộp âm nhạc

“Người đem tình yêu của ta biến thành cây”

“Người đem xanh tươi đến cho bốn mùa, vĩnh viễn không già cỗi” “Người đem vòng nguyệt quế, tượng trưng cho chiến thắng, cho bọn họ vô thượng vinh quang “

“Người đem...” Apollo tiến lên ôm thân cây, lá cây sần sật run run, vẻ mặt của anh bị thương vô hạn, “Một ngàn năm sau, người hãy đem chờ đợi cho ta, đến lúc đó, mong muốn tự do của người cùng tình yêu cổ chấp của ta, tất cả đều đi đến kết cục viên mãn “.

Ngón tay thon dài ở trên không trung vẽ nên một đường cong ánh vàng, phảng phất mang theo một nốt âm phù trên khuôn nhạc, nhẹ nhàng linh động, tản ra một dải ánh sáng thần kì

Kim quang qua đi, cây biến mất.

.....

Xe ngựa luân phiên chuyên chở các mỹ nhân tiến vào hoàng cung uy nghiêm, xa hoa.

Cho đến khi bọn thị vệ tiến lên mở cửa xe, Sriranda mới nâng tay bước xuống, sóng mắt nhẹ đảo, trước mặt cô là những trang phục đẹp đẽ, y táns phiêu hương.

Bên cạnh là mẹ cùng chị hai đang khe khẽ nói nhỏ, hưng phấn không thôi.

“A, mẹ mau nhìn, hoa viên thật đẹp a, thật là nhiều hồ, nhiều cái đèn xinh đẹp nha !”

“Đúng vậy, hoàng cung quả thực không giống với nhà thường....Nicole con xem, có tên nhóc đang vụng trộm nhìn con kia.....”

“Chán ghét, mục tiêu của người ta là vương tử điện hạ nha, trừ bỏ ngài ấy, ai ta cũng chướng mắt”. Nicole một bên nâng quạt che nửa khuôn mặt cười khanh khách, một bên hướng cái người mà cô ta kêu là “chướng mắt” liếc mắt đưa tình.

”Ai ư, tôi nói là ai, kia chẳng phải là Cameron phu nhân sao?”. Một phu nhân béo mập lôi kéo một cô gái trẻ hướng chỗ các cô đi tới. ”A không, xem trí nhớ của tôi này, hiện tại nên sửa kêu là Nicole phu nhân.”

Sắc mặt Nicole biến đổi, mẹ Lidya của các cô trước khi tái giá chẳng qua chỉ là vợ một hoa tượng của công tước gia Vera. Ở trang viên Vienna Carsar suốt mười lăm năm, làm thuê chịu khổ kiếm sống. Sau đó chồng lại mắc phải bệnh ung thư phổi buông tay ra đi, mất đi trụ cột của gia đình, mẹ con các cô nghĩ rằng cuộc đời sau này sẽ chỉ là khốn cùng. Ai ngờ thời thế vận chuyển, Lidya băng vào tư sắc hơn người cùng vận may trăm năm khó gặp, cư nhiên bắt được một người đàn ông, mà người này còn là đại phú ông, bị nữ nhân ghen tỵ cũng là điều khó tránh khỏi.

Vị béo phu nhân trước mặt này là phu nhân của tử tước Roth, từng đến thăm hỏi Vera công tước thì gặp qua các cô, còn thực ngạo mạn cố ý đánh đổ trà của Lidya, có thể nói là có chút khúc mắc. Nay bà ta lôi kéo con gái lại đây chủ động chào hỏi chẳng qua chỉ là cố ý khiêu khích.

Sriranda lui về phía sau nửa bước, đem thân mình che giấu ở trong bóng tối. Mà bên kia, Lidya đã nhú mi hỏi : “Vị phu nhân này, tôi có quen bà sao?”

Nicole ngốc vù vù nói tiếp : “Mẹ, bà ta chính là Roth phu nhân a, mẹ không nhớ rõ sao?”

Lidya lộ ra vẻ mặt cực kì kinh ngạc : “Roth phu nhân, không có khả năng, bà ta không phải luôn luôn kiêu ngạo mình tuổi trẻ nỷ mọ sao, sao có thể là vị phu nhân trước mặt này....”.Giọng nói khó tin dừng lại đúng chỗ.

Nhất thời Nicole liền hiểu, khách cười nói : “ A mẹ, mẹ cho là mỗi người phụ nữ ai cũng đều giống như mẹ cả sao, Roth phu nhân cũng đã bốn mươi sáu tuổi rồi, hiển nhiên cũng là việc khó tránh khỏi.”

Hai mẹ con một xướng một đáp, cho đến khi vị tử tước phu nhân kia tức giận khó kìm mới thôi, Sriranda khẽ thở dài trong lòng, xoay người đi đến một góc yên lặng. Đối với khiêu khích của Roth phu nhân cô không lo lắng chút nào, đến nay còn chưa có người nào thông qua đấu võ mồm mà chiếm được chút tiện nghi nào từ mẹ, nhưng đó cũng không có nghĩa là cô lại tiếp tục ở đó nghe, xem hai người đàn bà khoe khoang, nói móc châm chọc lẫn nhau, Thật sự là chuyện nhàm chán nhất trên đời này.

Cô đẩy một góc cửa ra, bên ngoài là ban công hình vòng, đối diện là hoa viên hoàng cung, xa xa có thể thấy một đài phun nước, chính giữa là bức tượng nữ thần ở dưới ánh trăng toát lên vẻ đẹp thánh khiết.

Tháng tư, gió đêm nhẹ nhàng thổi, mang theo một mùi hương hoa thơm ngát. Chẳng qua chỉ cách nhau một cánh cửa lại là hai thế giới khác xa nhau.

Nghe nói Haera vương tử không chỉ anh tuấn vô cùng, hơn nữa mắt cao hơn đỉnh, đến nay còn chưa có một vị công chúa nào lọt vào mắt. Quốc vương không có cách nào khác đành phải phát thiệp mời khắp nơi, hi vọng có thể tìm được một cô gái có thể xứng đôi ở trong đám danh môn, bởi vậy mới có một hội vũ hội này.

Những cô gái trong cánh cửa kia bị hoàng thất xem như hàng hóa mà còn xem đó là vinh hạnh, thật đúng là buổi cười lại cũng thật đáng buồn.

Sriranda nhìn đài phun nước dưới ánh trăng, chỉ hy vọng đêm vũ hội hôm nay có thể nhanh chóng trôi qua. Cô muốn về nhà tưởng niệm chiếc giường mềm mại.

Đúng lúc này, một đợt tiếng bước chân từ xa đến gần, bên trong còn mang theo âm thanh cười duyên của cô gái : “ Thật vậy chẳng, gạt người, tôi mới không tin đâu, trên thế giới sao lại có chuyện thái quá như vậy, khẳng định là anh đang chọc tôi. ...”

Sriranda trực giác muốn lảng tránh, ai ngờ nửa câu nói sau lại nhắc tới một cái tên : “ .....Isaac thiếu gia, mọi người đều nói anh là hoa hoa công tử, không có một câu nói thật.”

Isaac ?

Thần kinh của cô lập tức căng thẳng.

“ Không có biện pháp, trên đời luôn có một số người không có năng lực lại ghen tị người khác xuất sắc hơn mình, ta đã quen với những chửi bới của bọn họ”. Giọng nói hoa lệ du tai vang lên, mang theo ba phần lười nhát, bảy phần lồi lạc trời sinh, tựa như âm ngân lướt qua thủy tinh, gọi cảm liêu nhân. “ Nhưng thông minh như Cairo thiếu thư, khẳng định sẽ không tin vào những lời đồn vô căn cứ này, phải không?”

Cô gái nhất thời trở nên lấp bắp, “A, kia, đó là tất nhiên. Trên thực tế tôi thật cao hứng khi nhận được lời mời của ngài, tôi đối với trang viên Vienna Caesar mộ danh đã lâu. Nghe nói nó được xưng là đệ nhất tam đại trang viên đẹp nhất Maya đại lục.”

Trang viên Vienna Caesar

Gió đêm như một bàn tay nhắc lên chiếc khăn che lấp trí nhớ, chuyện xưa trước kia tại trong một chớp mắt này ào ào tuôn đến.

Sriranda không khỏi có chút hoảng hốt, ngay tại lúc cô đang run sợ thì hai người nói chuyện ở phía sau lùm cây cao cao kia cũng xuất hiện trên bãi cỏ ngoài ban công.

Cô gái đi ở phía trước bộ dạng mười sáu, mười bảy tuổi, thân hình tinh tế, bộ dạng thanh tú. Nhưng mà khi cùng người còn lại xuất hiện thì cô ấy cùng chung quanh mình, tất cả nhất thời đều thành phai nhạt hư vô.

Đó là một thiếu niên vô cùng vô cùng xinh đẹp.

Mi như viễn sơn, mắt sáng như sao, con ngươi là một sắc phi thủy thuần khiết, trong linh động lại lộ ra một loại khôn ngoan xinh đẹp. Mà môi hần rất mỏng, khoe môi hơi hơi kéo về phía bên phải, giương lên một độ cong trên tức, mang theo mị hoặc ái muội.

Sriranda mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ, cô biết anh ta đã hơn mười lăm năm, không ai có thể rõ ràng tính cách ác liệt của anh ta hơn cô. Vị này là con trai độc nhất của Vera công tước – Isaac thiếu gia, là một hoa hoa công tử thủ đoạn cực kì cao minh. Nói đối đối với anh ta mà nói tự nhiên như hô hấp vậy, bề ngoài của anh ta có bao nhiêu đa tình thì bên trong anh ta có bấy nhiêu lạnh lùng ; biểu hiện có bao nhiêu ôn nhu kỳ thật toàn là tàn khốc. Làm cho những cô gái đáng thương này càng bị ai.

“ Hi__ ” Thiếu niên nhìn thấy cô, nâng bàn tay phải lên thân thiết chào hỏi với cô, trên cổ tay phải của anh có một chiếc khăn lụa thắt hình cánh bướm, đồng sắc với lễ phục dạ hội lại càng tăng thêm nét phong lưu.

Phản ứng đầu tiên của cô là xoay người rồi đi.

Thiếu niên ở phía sau cười theo nói : “ Vương tử còn chưa có vào đâu, cô không cần khẩn cấp như vậy.”

Sriranda ở trong lòng thở dài __ cô biết chỉ cần gặp anh ta thì sẽ không có chuyện gì tốt, quả nhiên vừa mở miệng đã chèn ép.

Cô gái tên Cairo tò mò hỏi : “ Isaac thiếu gia, anh quen cô ta.”

Isaac nháy nháy mắt, “Đương nhiên, cô gái may mắn nhất thành Jacob sao có thể không biết đây ?”

“Đi ? May mắn nhất?”

Sriranda dừng bước, quay lại lạnh lùng mở miệng : “ Vẫn đáng ghét như vậy, đã lâu không thấy mà anh còn chưa học được phong độ của một thân sĩ nên có hay sao?”

“ Thân sĩ” Isaac giờ khoe môi lên, “ Nếu cô là thực nữ, ta nhất định sẽ thực thân sĩ”. Ngụ ý vẫn là chửi bới cô.

Sriranda bắt đầu hồi hận, cô vốn không nên ra đây, hiện tại rời khỏi còn kịp. Ai ngờ cũng tại lúc đó Isaac lại nói thêm : “ Lúc trước ta luôn luôn nghĩ tới nay cô sẽ xuất hiện với bộ dạng gì.”

Cô nhướn mi, chờ đợi câu nói không dễ nghe tiếp theo của anh ta, ai ngờ anh ta mỉm cười, ánh mắt màu xanh biếc lóe ra ánh sáng nhu hòa, không chút che giấu thường thức cùng ca ngợi ở bên trong , “ Đêm nay cô thật xinh đẹp, Sriranda.”

Lời nói thật hợp ý người. Chỉ tiếc cho tới bây giờ cô đối với những lời khen tặng luôn miễn dịch, hưởng chi nó còn xuất ra từ miệng của một đại vương chuyên nói lời hoa mĩ, “ Phải không ? Cảm ơn”

“ Bởi vậy ta nghĩ vương tử sẽ mời cô khiêu vũ đầu tiên.” Thường thức trong nháy mắt rút đi chuyển thành chế nhạo.

Sriranda lười biện giải, xoay người, lúc này đây sẽ không lại quay đầu.

Vào trong cung điện, như lời Isaac nói, vương tử còn chưa có xuất hiện, trong đại sảnh xa hoa sáng ngời đều là người, các loại nước hoa xen lẫn vào nhau tạo thành một hương vị quái dị không nói nên lời. Cô cảm thấy có chút đau đầu, mắt thấy một bên đại sảnh có một gian phòng nhỏ dành cho khách nghỉ ngơi liền đi vào.

Trong gian phòng nhỏ bày rất nhiều sô-pha. Cô đem đèn tắt đi, chọn một góc sáng sủa đưa lưng về phía cửa, tà tà nằm xuống, nhu ần cái trán của mình, mỗi một lại thỏa mãn thở dài.

Anh gầy.

Tuy rằng không hiện rõ nhưng trong lòng cô rõ ràng. Y phục đến thân, com đến miệng. Những ngày an nhàn sẽ chậm rãi ăn mòn thân thể khỏe mạnh do vất vả cần cù rèn luyện nên. Kết quả nuông chiều từ bé chính là dễ dàng tha thứ giá trị bắt đầu trở nên càng ngày càng thấp.

Tập âm cùng không khí ngọt ngào làm cho đầu cô phát đau.

Cái vũ hội quý này rốt cuộc đến khi nào mới chịu bắt đầu ? Còn cái quý vương tử kia sao còn không chịu ra ? Vì sao cô phải tham gia cái loại vũ hội không dinh dưỡng này ? Cùng một đám người nhàm chán cùng nhau tiêu sài phung phí thời gian quý báu.

Một tiếng vang rất nhỏ từ ngoài cửa sổ truyền vào, một phiến cửa sổ bị người bên ngoài mở ra, một thân ảnh không tiếng động leo vào, rơi xuống đất nhẹ nhàng tựa như con mèo cho thấy không phải lần đầu đi cửa sổ.

Sriranda nằm yên không hề động, mặt không chút thay đổi nhìn vị khách xa lạ xâm nhập vào phòng, ngược lại khi người nọ quay người lại phát hiện cô thì hít một hơi thật sâu. Nương theo ánh trăng sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, ánh sáng làm hiện rõ mặt mày tuấn tú xuất sắc cùng với quần áo đơn giản không chịu nổi của anh ta.

Thiếu niên này thoát nhìn giống như mới từ trong ngục lần một vòng trở về !

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, ai cũng không lên tiếng, cuối cùng vẫn là tiếng bước chân ở bên kia cánh cửa đánh vỡ thế giằng co. Thiếu niên dựng thẳng ngón trỏ lên với cô “ Xuy” một tiếng rồi chạy nhanh trốn vào phía sau bức màn nhung thiên nga.

“ Tức chết ta, tức chết ta, tức chết ta...”

Phịch một tiếng, cửa phòng nghỉ bị đá văng ra, không cần quay đầu Sriranda cũng biết người đi vào là ai __ Roth phu nhân.

“ Mẹ, vì cái loại người kia mà tức giận không xứng với thân phận của mình...” Thanh âm kiêu mị vang lên, hẳn là con gái Waby.

Roth phu nhân đặt mông ngồi xuống sô-pha, hờn hển nói “ Cái con tiện nhân kia cứ nhiên dám ở trước mặt ta kiêu ngạo. Năm đó muốn bùng trà cho ta còn không xứng, nay đặc thế liền dám đối với ta phòng mũi trùng mắt, thực cho rằng con gái của bà ta sẽ được vương tử chọn sao, còn không biết ngồi vị cuối cùng vào tay ai đâu!” Nói xong liền cầm tay Waby “Con gái a, con cũng không được thua kém nha, đợi lát nữa khi vũ hội bắt đầu, ngàn vạn lần đừng thua bởi cái con Nicole kia, nhất định phải làm cho vương tử mời con nhảy điệu đầu tiên !”

Waby có vẻ thực khó xử, “ Nhưng...nhưng Nicole lớn lên quả thực...phong tao a, mẹ xem ngực của cô ta lớn như vậy...”

“ Ngốc muốn chết, con không lấy mấy khối bột biển đem thêm vào cho ngực cao lên à?”

“Nhưng mẹ...người ta cũng đã đem bốn khối bột biển rồi a, phình tắc ở trong quần áo thực là khó chịu....”

Sriranda nghe xong dở khóc dở cười, thực không hổ là mẹ con, ai cũng không kém ai.

Mà thiếu niên giấu sau tấm màn kia không có lực khắc chế tốt như cô, khẽ cười ra tiếng.

Sắc mặt Roth phu nhân biến đổi, đứng lên quát “Ai ? Ai ở bên trong ? Waby, đem đèn thấp lên.”

Ngon đèn bùng sáng, ánh lên chỗ sô-pha cô ngồi, cô không còn chỗ trốn đi.

Roth phu nhân vừa thấy là cô liền gào lên như sấm “Tốt, còn có loại người ti bỉ trốn ở chỗ này nghe lắng !”

Sriranda thở dài, “Nói chút đạo lý đi Roth phu nhân, là tôi đến trước ”

“Vậy vì sao mày không lên tiếng? Như vậy còn không phải là nghe lắng. Hừ, thật đúng là có mẹ như thế nào thì con gái cũng như thế đó, mẹ là kẻ bại hoại thì con gái cũng không phải kẻ tốt lành gì !” Lúc trước cùng Lidya đấu võ mồm thất bại, bây giờ sẽ đem tất cả phát tiết lên đứa con thứ hai của bà ta. Roth phu nhân chỉ vào Sriranda mắng liền không dứt.

“Tao nói cho mày biết, đừng tưởng rằng có vài phần tư sắc là có thể lên làm vị hôn thê của vương tử, vương tử có thân phận gì, mà bọn mày lại có thân phận thế nào ? Mẹ của chúng mày gặp vận cứt chó, thông đồng với lão sắc quỷ Nicole, nhưng cũng đắc ý không được bao lâu đâu. Chờ khi lão sắc quỷ kia châu trời thì tất cả di sản của ông ta không phải đều thuộc về đứa con thân sinh Cinderella sao? Người ta mới chân chính là danh môn tiểu thư, cùng bọn mày – những kẻ xuất thân ti tiện là con gái của một hoa tượng mà nói là không thể nào giống nhau.”

Waby ở một bên ha ha cười, tiếp lời nói “Đúng rồi, nghe nói ba cô là vì ung thư phổi mà chết ! Nhưng mà tôi còn nghe qua một phiên bản nói là ba cô vì tức quá mà chết, bởi vì ông ta phát hiện vợ cùng người khác yêu đương vụng trộm, đội nón xanh cho ông ta, a ha ha...!”

Sriranda vẫn lẳng lặng đứng nghe, tùy ý hai người nhục nhã, cho đến khi nghe xong một câu cuối cùng thì đôi mắt mới từ thiên chuyển thâm, đột nhiên thay đổi.

“Ngực” Cô lạnh lùng mở miệng.

Waby sợ run một chút “Cái gì ?”

“Còn nói đến cha tôi một chữ, tôi cam đoan tất cả mọi người trong đại sảnh phía sau cánh cửa kia đều sẽ biết. Buổi tối hôm nay, ngực của Waby tiểu thư là giả, đem bốn khối bột biển.”

Waby nhất thời hết lên. Roth phu nhân cũng tức giận đến cả người run run, “Mày, mày, mày...Tốt, mày được lắm! Chúng ta đi”. Nói xong vội vàng lôi kéo con gái rời đi.

Tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên. Sriranda ngoái đầu nhìn lại, liền thấy thiếu niên kia đứng bên cửa sổ, vỗ tay mỉm cười với cô nói “Phản kích thú vị”

Sriranda lười tiếp lời.

Thiếu niên đi đến trước mặt cô còn nói “Cô tên gì ?”

Anh ta hỏi thật đúng lý hợp tình, thuận ý thánh chương, không biết mình có bao nhiêu đường đột, hơn nữa còn không sử dụng kính ngữ. Sriranda vốn không thể nào cao hứng, lập tức khinh miệt liếc nhìn anh ta một cái, nói : “Vì sao tôi phải nói cho anh.”

Thiếu niên sợ run một lát, nhưng rất nhanh lấy lại nụ cười. Khi anh ta cười rộ lên, ánh mắt loạn loạn, có vài phần trẻ con, rất là dễ thân. “Cô thật thú vị”

“Cảm ơn”. Xem ra nơi này cũng không thích hợp để ở nữa, không có biện pháp, vẫn nên đi ra ngoài hội họp với mẹ cùng chị hai đi, có lẽ hai người đang tìm cô cũng nên. Nghĩ đến đây cô mới đẩy cửa phòng ra, thẳng đi ra ngoài.

Vương tử còn chưa có xuất hiện, mọi người không có cách nào khiêu vũ chỉ phải tùm ba tùm năm nói chuyện phiếm. Nhưng thật ra bên trong đại điện cũng có rất nhiều cô gái vây quanh nhau thường thường cười duyên làm cho người ta chú ý. Cô thấy mẹ đang đứng một mình, chẳng biết Nicole đi đâu, liền đi tới bên người Lidya hỏi : “Sao lại thế này ? Nicole đi đâu vậy ?”

“Đấy.” Mẹ bĩu môi chỉ về nơi một đám cô gái đang tụ tập, vẻ mặt thực cảm khái, không biết là bi hay là hi, “Sát thủ của gái, ác ma tình trường đến đây, tâm Nicole liền bay theo.”

Sriranda liền hiểu : “Như vậy người ở chính giữa kia là Isaac?” Khó trách mặt các thiếu nữ đều đỏ hồng, hoàn toàn khác với ngày thường rụt rè cao quý, bây giờ lại giống với những kẻ mê trai, càng thật đáng buồn là chị của cô cũng là một trong số đó.

“Con đi kêu chị ấy ra?”

Lidya lắc đầu, vô lực nói : “Quên đi, dù sao Isaac cũng sẽ không coi trọng nó.”

Mẹ là người thực khôn khéo, Sriranda lại lần nữa ý thức được điểm này, dù rằng bên ngoài thấy bà cùng Nicole giống nhau, đều nông cạn hư vinh,

nhưng trên thực tế, bà có ý nghĩ cùng tâm cơ mà Nicole không thể sánh kịp, còn có năng lực xem thấu sự thật.

Cũng khó trách bà có thể đem tâm của đại phú ông Nicole nắm chặt, làm cho vị kế phụ kia đối với bà nói gì nghe nấy, sùng ái tận trời.

Lại nói tiếp, kỳ thật mình cùng Nicole đều lấy ánh sáng từ mẹ, nếu không có mẹ các cô bây giờ có lẽ còn ở tại căn phòng đơn sơ, vì ba bữa ảm nọ mà chết vì vất vả.

Sriranda thản nhiên nghĩ, có lẽ mình nên học được thấy đủ cùng tạ ơn, mà không phải oán giận cùng khủng hoảng.

Lúc này, không khí chung quanh có chút không thích hợp, cô kinh ngạc ngẩng đầu lại phát hiện rất nhiều người đang nhìn mình, quay người lại, nguyên lai là Isaac đã bỏ lại các thiếu nữ đang vây lấy anh ta, đi thẳng tới chỗ cô.

Người này lại muốn làm gì?

“Hi...” Vẫn rêu rao nâng cánh tay phải lên như vậy, vô cùng thân thiết chào hỏi với cô, khóe môi mỉm cười, giống như thấy người trong lòng, “Cô đi đâu vậy? Ta vẫn tìm mà không thấy cô.”

Nhưng mà, đối với hắn, cho tới bây giờ cô cũng sẽ không bày ra sắc mặt hoà nhã, “Liên quan gì đến anh?”

“Vừa rồi cô đi nhanh quá, ta còn chưa có nói xong, bởi vậy cố ý tìm cô để nói xong thôi.” Isaac đứng trước mặt cô, lại phất phất tay với những người đang tò mò ở xung quanh, mọi người ý thức được mình thất thố, vội vàng xoay người tiếp tục làm việc của mình, không còn lộ liễu chính diện nhìn bọn họ chằm chằm nữa.

“Tôi với anh không có gì để nói.”

Isaac tuyệt không sinh khí, cười tủm tỉm nói: “Mặc kệ nói như thế nào thì tốt xấu gì chúng ta cũng lớn lên cùng nhau, tuy rằng cô không nhận ân tình của ta, nhưng ta cảm thấy mình vẫn phải nhắc nhở cô một việc — trên danh nghĩa là vương tử vì tự mình chọn lựa vị hôn thê, nhưng trên thực tế thì người chân chính quyết định cuối cùng vẫn là quốc vương cùng vương hậu. Bởi vậy, thay vì nghĩ ngợi lắt nhủ làm sao để tạo ấn tượng với vương tử, không bằng hiện tại đi tìm vương hậu tán gẫu một chút, bồi dưỡng cảm tình.”

“Những lời anh muốn nói đã nói hết?”

“Còn có, ta nghĩ nói cho cô, đối với việc tuyển phi của vương thất thì xuất thân là cực kì trọng yếu.” Anh chậm rãi nói, ý vị thâm trường.

Sriranda có chút không kiên nhẫn ngẩng đầu, đang muốn đáp lại anh ta vài câu nói móc, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của anh thì cả người lại ngẩn ra — đó là vẻ mặt mà cô chưa bao giờ thấy qua trên mặt anh — nghiêm túc mà đứng đắn.

Isaac · Vera, danh gọi hoa hoa công tử thành Jacob, tại chớp mắt này giống như bỗng nhiên trở nên thành thực hơn mười tuổi, không còn là một thiếu niên ngả ngớn, mà như một thân sĩ chân chính.

Sriranda động động môi vài cái, trong lúc nhất thời ngược lại không biết nên nói cái gì.

Isaac đem mọi phản ứng của cô đều thu vào mắt, dương môi cười, nhún vai, “Bất quá thế sự đều rất khó nói, cũng không phải hoàn toàn không thể..... A, mới nửa năm không gặp, Nicole thật đúng là càng ngày càng đẹp.....”

Sriranda theo tầm mắt của hắn anh đến trên người chị hai, chị hai vẻ mặt khăn trương nhìn bên này, vẻ mặt câu nệ mà ngưng ngượng, không còn kiêu ngạo và lông bông như ngày thường.

“Chắc chắn..., cùng là chị em mà sao so với một nửa của cô ấy mà cô còn kém xa?” Isaac vô si đem ánh mắt quay lại nhắm ngay cô.

“Đừng đánh chủ ý lên người chị ấy!” Cơ hồ là không kịp nghĩ đã đem những lời này thốt ra. Sriranda thầm kêu một câu không xong, quả nhiên, con mắt xanh biếc nheo lại, biểu tình Isaac trở nên cực kì quý dī, “A? Nói xem, vì sao không thể đánh chủ ý lên người cô ấy?”

“Chị của ta là muốn làm Vương phi!”

Isaac bật cười, lông mi chớp chớp, buồn cười nhìn cô.

Sriranda nghiêm mặt, tiếp tục từng chữ từng chữ nói: “Nếu bởi vì anh mà khiến chị ấy không làm được Vương phi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh.”

Isaac thu hồi tươi cười, lộ ra thần sắc khó xử, nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày mới hỏi cô, “Như vậy, nếu là vì cô mà khiến cô ấy không đảm đương nổi chức vị Vương phi kia thì sao? Cô cũng không buông tha cho chính mình sao?”

Sriranda ngẩn ngơ, không quá hiểu ý tứ của anh ta, mà ngay tại lúc đó thì toàn bộ đại sảnh đột nhiên yên tĩnh xuống.

Đám người phía trước đều tản ra hai bên, lộ ra một đường thông đạo màu đỏ, âm nhạc du dương vang lên, hai đội kỵ sĩ hoàng gia mặc chế phục, xếp thành hàng đi ra.

Thanh âm người điều khiển vũ hội vang vọng toàn bộ đại điện : “Vương tử điện hạ — giá lâm —”

Thiếu niên đầu đội kim quan, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người vô hạn tôn quý xuất hiện.

Ánh mắt Sriranda nhất thời mờ to — là anh ta!

Cái thiếu niên dơ bẩn vừa rồi gặp trong phòng nghỉ kia thế nhưng chính là Haera vương tử?!!

A, thượng đế! Thật sự không có chuyện gì là không thể xảy ra.

Haera đi lên bậc thang, chế phục màu trắng nam vàng ở dưới ngọn đèn lờ lờ tỏa sáng, vóc dáng của anh không tính là cao, thân hình còn mang theo tính tế độc hữu của thiếu niên, ngũ quan anh tuấn, khi cười liền lộ ra hai hàng răng trắng chỉnh tề.

“Thực xin lỗi, ta đã tới chậm.” Bên trong đại điện chỉ còn nghe thấy thanh âm của anh ta, trong sáng ôn nhuận, biểu hiện vô cùng tốt phẩm tính cùng giáo dưỡng, “Vì không thể chậm trễ thêm thời gian của mọi người, ta tuyên bố — vũ hội hiện tại bắt đầu —”

Tiếng trống, đàn dương cầm, đàn violon. .... Nhóm nhạc sĩ chờ đợi đã lâu đã sớm vận sức chờ phát động, một khi tuyên bố lập tức diễn tấu.

Mà ở trong tiếng nhạc, Haera vương tử tao nhã bước xuống, ở dưới tầm mắt của mọi người chân thành đi đến trước mặt Sriranda, cúi người đưa tay mời, thanh âm ôn nhu vô hạn, “Có thể mời cô nhảy một điệu không ? Tiểu thư mỹ lệ.

Xong rồi. .... Sriranda nghe thấy thanh âm khóc thét trong lòng, so với đặc tội một vương tử càng không bằng chuyện đặc tội với tất cả các cô gái muốn nhảy điệu thứ nhất với vương tử.

Nhưng mà, nơi này là hoàng cung, vô số ánh mắt đều đang nhìn, cô không có cách cự tuyệt.

Chỉ đành phải cứng ngắc đưa tay giao cho anh ta.

Haera đem cô vào giữa đại điện, đưa tay ra hiệu với dàn nhạc, một tiểu vũ khúc thông thả thanh lịch vang lên, anh ta ôm thắt lưng của cô, dùng một thanh âm thấp chỉ có hai người có thể nghe thấy nói : “Hiện tại có thể nói cho ta biết tên của cô không?”

“Sriranda.”

“Sriranda?” Trong ánh mắt của Haera có thêm chút ẩn ý, “Thì ra. .... Cô chính là Sriranda?”

“Hừm?” Như thế nào? Chẳng lẽ anh ta biết cô?

“A không, ta là nói tên này thực thích hợp với cô.” Haera ca ngợi một câu, lại hỏi cái vấn đề thứ hai, “Cô là con gái của Nicole tiên sinh?”

Lông mi của cô giật giật một chút, ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt, “Tôi là kẻ nữ của ông ta.”

“Cô đang tức giận?”

“Không có.”

“Vậy vì sao cô không cười?”

Sriranda lập tức bày ra cái biểu tình mình đang cười.

Đối nàng sự có lẽ rõ ràng của cô Haera cũng không giận, như trước thực tao nhã nói, “Cô thật thú vị.”

“Cám ơn.” Đây là lần thứ ba trong đêm nay hân dùng hai từ thú vị để hình dung cô, cô nghe thế nào cũng không thể nghe xuôi tai. Thật đúng là không hài lòng.

Một vũ khúc rất nhanh chấm dứt, cô thi lễ với hắn một cái liền trở lại vị trí của mình. Nicole liền tiến đến : “A, Sisi, sao lại thế này? Thế nhưng vương tử điện hạ lại mời em nhảy điệu đầu tiên!”

“Sao em biết?”

Nicole hưng phấn nói : “A, Sisi, em chính là ngôi sao sáng nhất trong buổi tối hôm nay nha, toàn bộ các cô gái trong thành Jacob đều đang ghen tị với em, đương nhiên, trừ bỏ chị là ngoại lệ.”

“Có cái gì tốt mà ghen tị. Vương tử mời em khiêu vũ, cũng không phải là nói thích em.”

“Nhưng vì sao ngài ấy không mời người khác, lại cố tình mời em ? A Sisi, đừng bởi vì chị mà băn khoăn, em có biết , vương tử cưới em thì chị mới sẽ không ghen tị.”

Sriranda rốt cục cũng biết vì cái gì mà mình vẫn có thể dễ dàng tha thứ tính tình nông cạn cùng hư vinh của Nicole, vô luận như thế nào, chị ấy đối với cô

quả thực không tồi. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là thứ chị ấy thích là chị ấy luôn tranh đoạt cùng nguoiif cho bằng được, duy độc đối với thứ của mình là luôn nhường nhịn.

Nghĩ đến đây cô không khỏi nở một nụ cười tự đáy lòng với Nicole.

Lúc này, Haera đang hướng đến người bạn nhảy thứ hai của anh ta.

Cho đến khi Nicole thấy rõ bạn nhảy của hắn là ai khi thì lập tức bủi miệng, nhào vào trong lòng Lidya : “A, mẹ, vì sao vương tử lại mời cái người quái dị Waby nhảy a!”

Lidya cũng là một bộ không dám tin.

Roth phu nhân vui vẻ khóc, Waby lại kích động nhiều lần dẫm trúng chân Haera.

Mọi người còn lại hoặc kinh ngạc, ghen tị hoặc hâm mộ, phiền muộn, cái biểu tình gì đều có.

Chỉ có Sriranda, ánh mắt lạnh bạc như trước, đối với chuyện này không thêm quan tâm.

Nhưng mà Haera lại đột nhiên xoay qua, nháy mắt tinh nghịch với cô. Còn chưa chờ cô phản ứng lại đây đó là có ý gì thì vương tử đột nhiên xoay tròn, buông lỏng tay Waby ra. Không kịp thu bước nên Waby cứ theo quán tính bay ra như vậy, liên tục vòng vo hai vòng, mới bối rối thất thố dừng lại.

Trong đám người im lặng một giây, sau đó, phộc ra tiếng cười vang.

Waby xấu hổ đứng tại chỗ, không rõ mọi người vì sao bật cười.

Roth phu nhân sắc mặt trắng bệch phát tay ra hiệu với cô ta : “Waby, ngực! Ngực! A, thượng đế.....”

Waby chậm nửa nhịp mới cúi đầu nhìn về phía ngực của mình, ở chỗ nút kết nơi ngực không biết khi nào thì bị bung ra , lộ ra cái đệm bọt biển bên trong, càng tệ hơn là lại còn rớt ra một cái.

Cô ta nhất thời hận không thể có một cái động có thể chui vào.

Roth phu nhân vội vàng cởi áo choàng tiến lên bao lấy cô ta, lôi kéo cô ta bước đi.

Haera tuy rằng không cười, nhưng trong ánh mắt màu nước biển xanh thăm có ý cười không thể che dấu — anh ta cố ý — Sriranda kết luận điểm này.

“Thực xin lỗi, xảy ra chút việc ngoài ý muốn. Nhưng, mời tiếp tục.”Haera ra hiệu với đám nhạc công, giai điệu nhẹ nhàng lại vang lên,anh ta lại lần nữa đi đến trước mặt Sriranda, mỉm cười nói : “Vui không?”

Sriranda mân môi, người này không phải muốn nói, anh ta vì muốn cô vui vẻ mới cố ý làm cho Waby xấu mặt chứ ? Đáng giận, xem cô là loại người nào !

Waby tuy rằng không đáng tha thứ, nhưng ở trước công chúng lại bị làm trò cười cho thiên hạ như vậy, chỉ sợ cả đời đều không ngóc đầu lên được.

Đối với con gái mà nói, danh tiết so với sinh mệnh còn trọng yếu hơn.

Haera quan sát sắc mặt của cô nói : “Ta làm sai sao? Hình như cô còn giận hơn lúc trước .....”

Sriranda do dự, cuối cùng mới trả lời,“Điện hạ, trò đùa dai này nào thật lớn.”

Haera thấy rốt cục cô cũng chịu mở miệng nói chuyện, nhẹ nhàng thở ra,“Có lẽ đi. Bất quá ta thủy chung cho rằng, những kẻ tùy ý lăng nhục song thân người khác đều phải nhận sự trừng phạt.”

Sriranda run sợ một chút.

“Cô ta nói cha cô như vậy, ta biết, cô thực phần nộ.”

Vì cái gì trong ánh mắt của anh ta lại có ôn nhu thương tiếc như vậy?

Vì cái gì trong nụ cười của anh ta lại có sẵn sốc cùng ảm áp ?

Vì cái gì thanh âm, hô hấp của anh at, trong khoảng cách gần như thế này, chẳng những không làm cho cô cảm thấy chán ghét, ngược lại thực an tâm là sao?

Sriranda nhìn chăm chú vào Haera, ánh mắt có khoảnh khắc hoảng hốt.

Âm thanh nói chuyện chung quanh đình chỉ.

Vũ khúc đình chi.

Ngay cả tiếng hít thở, cũng không có .

Thật im lặng.

Im lặng đến mức cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Bùm, bùm. Thật rõ ràng, cô đột nhiên thanh tỉnh.

Sau đó liền phát hiện, ánh mắt Haera đã không còn ở trên người cô.

Anh ta đang nhìn chăm chăm phía sau cô, vẻ mặt thực khiếp sợ.

Đó là một loại dung hợp của mê muội , ngưỡng mộ, kích động, cuồng nhiệt làm thành một thể khiếp sợ.

Có chuyện gì đã xảy ra.

Sriranda nhìn chăm chú vào Haera, ánh mắt có khoảnh khắc hoảng hốt.

Âm thanh nói chuyện chung quanh đình chi.

Vũ khúc đình chi.

Ngay cả tiếng hít thở, cũng không còn .

Thật im lặng.

Im lặng đến mức cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Bùm, bùm. Thật rõ ràng, cô đột nhiên thanh tỉnh.

Sau đó liền phát hiện, ánh mắt Haera đã không còn ở trên người cô.

Anh ta đang nhìn chăm chăm phía sau cô, vẻ mặt thực khiếp sợ.

Đó là một loại dung hợp của mê muội , ngưỡng mộ, kích động, cuồng nhiệt làm thành một thể khiếp sợ.

Có chuyện gì đã xảy ra.

Cô cảm thấy thân mình đột nhiên trở nên thực cứng ngắc, phải dùng một lực rất lớn mới có chuyển người xoay qua, nhìn về phía ngọn nguồn làm cho toàn thể giới trở nên yên lặng kia.

Ở nơi cửa điện, một cô gái lặng lẽ đứng ở đó.

Khuynh quốc khuynh thành.

Sriranda quàng nhanh áo choàng, một mình một người rời khỏi hoàng cung.

Không ai lưu ý đến hành động rời đi của cô, ánh mắt mọi người đều bị cô gái trẻ kia hút lấy, thất hồn lạc phách, kinh diễm dị thường.

Đây là lần thứ ba trong buổi tối hôm nay ánh mắt của mọi người đạt tới thống nhất. Lần đầu tiên là khi vương tử xuất hiện, lần thứ hai là khi vương tử mời cô nhảy điệu thứ nhất, còn lần thứ ba chính là khi cô gái kia xuất hiện.

Nếu nói, lần đầu tiên là do thân phận đặc thù của vương tử, lần thứ hai là tò mò, như vậy thì lần thứ ba còn lại này chỉ thuần túy khuất phục trước xinh đẹp.

Đó là một vẻ đẹp hoàn mỹ.

Nhưng mà, không giống như những người khác là Sriranda biết người nọ là ai.

— Cinderella.

Cuối cùng cô ấy vẫn đến đây.

Tuy rằng cô vẫn biết Cinderella xinh đẹp bao nhiêu, chỉ là không dự đoán được cô ấy sẽ xinh đẹp đến nước này, được trang phục phụ trợ, Cinderella xinh đẹp tựa như một viên trân châu bị tro bụi phủ lâu ngày, đột nhiên đánh bóng lại tỏa ra một vầng ánh sáng tuyệt thế.

Cách ăn mặc của cô căn bản không thuộc nhân loại, những thứ đó chỉ có Thiên Thần mới có, nhất định là những bằng hữu chim chóc đã lang giúp cô ấy. Chất vải bóng loáng như mặt nước, thất lưng tinh xảo..... Còn có hải.

Đó là một đôi hài dùng thủy tinh tạo hình ra.

Nhưng trên thế giới, tuyệt đối không có loại thủy tinh mềm mại như vậy. Nó được mang ở trên chân của Cinderella, so với ngọc càng phát ra ánh sáng tinh khiết, so với kim cương càng đẹp mắt, so với vũ hài càng tao nhã.

Vì thế một khắc trước vương tử còn ôn tồn đưa tình, thì giây tiếp theo liền chuyển tới trên người cô ấy.

Vì thế mà Sriranda ý thức được, cô không thể không có đường lui.

Một Cinderella như vậy làm cho tất cả các cô gái tồn tại bên cạnh anh ta biến thành một hồi chế cười.

Cô ấy mới là công chúa chân chính, mà các cô, tất cả đều là thôn phụ thô bỉ.

Tháng tư gió hơi hơi lạnh, trên đường một bóng người cũng không có, ánh trăng giống như sa như bay ở trên nóc nhà, thật im lặng. Ôn ào náo động của phàm trần thế tục liền bị ngăn cách ở một bên bởi bức tường cung, để lại thanh tịnh ở nơi này.

Tâm Sriranda cũng vì thế mà trở nên thực bình tĩnh.

thích ngã tư đường chật hẹp này, thích nhưng căn phòng ở thấp bé, những hạ tầng đặc hữu của xã hội này làm cho cảm xúc của cô trở nên phá lệ an bình.

Cô bước chậm trên ngã tư đường không người vắng lặng, giống như trở lại thời thơ ấu, cha nắm tay cô bước chậm trên con đường này. Ông ấy có một đôi tay thô ráp nhưng kiên cố, thực ấm áp, thực ấm áp.

Âm thanh bánh xe ngựa từ rất xa phía sau truyện tới, ban đầu cô không có để ý, nhưng khi xe này tới gần thì lại thả chậm tốc độ đi theo cô.

Cô quay đầu lại liền thấy hai mươi bốn cái chuông.

Chuông bị xuyên ở trên vách xe xếp thành một hàng dài, theo xóc nảy mà nhẹ nhàng rung động, chúng nhất định được tạo nên từ bạc thuần, ở dưới ánh trăng lờ lờ tỏa sáng.

Xa hoa như vậy, độc đáo như vậy. Cách điệu quen thuộc như vậy.

Sriranda dừng lại, đứng nghiêm, nhìn thẳng cửa xe.

Quả nhiên, xa phu thấy cô dừng lại thì cũng lập tức ghim ngựa, cửa xe mở ra, một thiếu niên tuyệt thế phong lưu nâng cánh tay phải lên về phía cô, trên cổ tay khăn lụa bay nhẹ, anh ta mỉm cười so với gió xuân càng nhu hòa, rất quen thuộc mà ái muội: “Hi...”

Isaac, sao anh ta không ở lại vũ hội mà lại đi theo mình ra ngoài?

“Có muốn đi nhờ xe của ta không?”

“Nếu tôi nhớ không lầm thì trang viên Vienna Caesar cùng nhà của tôi không cùng đường.”

Isaac giả hoạt nháy mắt với cô, “Ta có nói phải về trang viên Vienna Caesar sao?” Anh nhìn giày của cô một cái rồi nói, “Lên xe đi, tuy rằng tân bộ đối với việc duy trì dáng vóc rất có ích, nhưng với đôi giày của cô hôm nay chỉ sợ không thể chịu được loại vận động như vậy.”

Đúng vậy, vì vũ hội mà cô mang một đôi giày cao gót, vì đi lâu mà chân của cô cũng đang bắt đầu kháng nghị.

Vì thế cô leo lên xe.

Thùng xe rộng mở thoải mái, nhất là thấp xe, vừa ngồi xuống liền làm cho cả người thoải mái, không nghĩ lại đứng lên.

Sriranda thả lỏng tứ chi, nhắm mắt lại.

“Vì sao lại rời khỏi vũ hội?” Cô nghe thấy Isaac hỏi như vậy.

“Chẳng phải anh cũng như thế?”

“Thật đáng tiếc, cô vốn đã thành công khiến cho vương tử chú ý, nếu không phải sau đó cô gái kia xuất hiện thì.....”

Sriranda mở to mắt, “Isaac thiếu gia.”

Isaac ngăn ra, cô rất ít khi xưng hô với anh như vậy. Bình thường, cô chỉ ở dưới hai loại tình huống mới có thể gọi anh như thế, một là tâm tình vô cùng tốt, hai là tâm tình cực kém. Mà biểu tình giờ phút này của cô thấy thế nào cũng không giống như tâm tình tốt.

“Nếu anh mời tôi lên xe chỉ là vì muốn tiện để nói móc tôi, như vậy hiện tại xin cho tôi xuống xe.”

“Nói móc? A không, không, ta chỉ là xuất phát từ thiện tâm muốn giúp cô phân tích. ....” Hiện nhiên ánh mắt của Sriranda càng thêm lạnh băng, anh ngậm miệng, nhún vai, “ok, ta không nói nữa.”

Tỉnh hẳn thức thời. Sriranda đem cửa kính xe mở ra, bầu trời trong lành đầy sao, một vòng trăng tròn treo giữa không trung. Cô lấy tay chống má nhìn chăm chú vào ánh trăng kia, trong con ngươi nổi lên mê mang khó hiểu.

Isaac yên lặng nhìn cô, ánh trăng chiếu lên đường cong sườn mặt hoàn mỹ, cô có ánh mắt độc đáo mà anh chưa từng thấy qua ở trên người khác, đó là một ánh mắt sáng ngời, lạnh ngạo lại quật cường.

Váy dài của cô hình thức đơn giản mà mới lạ, thường thức thực không tầm thường. Trên ngón trỏ tay trái đeo một chiếc nhẫn đính ngọc sô phía, ngoài ra không còn trang sức gì khác, nhưng mà chiếc nhẫn kia chọn lựa thật thỏa đáng, nó đem mái tóc đen mượt cùng làn da trắng nõn phụ trợ đến mức tận cùng.

Isaac bỗng nhiên có chút cảm khái, “Mũ nhà Sibí, lễ phục theo yêu cầu của Venus, còn có trang sức làm bằng thủ công của anh em nhà Uy Lỗ. .... Sriranda, hiện tại cô thoát nhìn như một tiểu thư quý tộc chân chính.”

Sriranda khẳng định anh ta không có gì hay để nói, nên liền mất điếc tai ngơ ngồi yên.

Isaac thấp giọng chậm rãi nói : “Cũng sẽ không lại vì muốn một con búp bê vải mà tìm kiếm quần áo cũ người khác vứt bỏ khắp nơi.”

Chuyện cũ trong một khắc này như tia chớp hiện về –

Cô từng rất muốn một con búp bê vải.

Bởi vì không có tiền cho nên mới tìm những chiếc quần áo cũ của nhóm nữ bộc ngày thường vứt bỏ vụng trộm từ trong thùng rác kiểm trở về, giặt rửa rồi cắt may, cứ như vậy đông một mảnh tây một mảnh hợp lại mà thành, cơ hồ đã dùng thời gian nửa năm mới làm ra con búp bê vải thứ nhất trong cuộc đời.

Cô đến bây giờ còn có thể nhớ rõ bộ dáng của nó : Mũ màu đỏ, đó là dùng bức màn nhung thiên nga cũ bị thay mới làm nên; áo trắng somi, đó là váy lót cũ của quản gia phu nhân; ngực màu vàng nhạt, không biết là khăn tay của ai ném xuống; Còn có áo khoác bụi màu lam, váy màu xanh lá mạ, cùng với đai lưng màu đen. ....

Cô còn cắt tóc của mình để làm chút tóc giả cho búp bê.

Tuy rằng không đẹp như tưởng tượng, vải dệt lại khác nhau, nhưng bằng vào thủ công xuất sắc con búp bê vải kia vẫn rất khá. Trong một đoạn thời gian rất dài sau đó, cô đến chỗ nào cũng đều mang theo nó, một tác không rời.

Cô nhớ rõ mình có bao nhiêu yêu nó, cũng nhớ rõ kết cục cuối cùng của nó.

Thiếu gia tôn quý thấy con búp bê vải kia liền đoạt lấy, cười ha ha; “Trời ạ, trên thế giới này cư nhiên lại có con búp bê vải khó coi như vậy ! Mọi người mau đến đây mà xem này.”

Cô xông lên muốn lấy về nhưng lại bị vài đứa bé trai ngăn lại, đem cô đẩy ngã trên mặt đất.

“Là mày ?” Bị phá hư tâm tình tiểu thiếu gia nhạo báng nói, “Quả nhiên, chủ nhân là người quái dị thì búp bê cũng không thể nào dễ nhìn.”

“Trả lại cho tôi!”

“Không trả, không trả, sẽ không trả.” Đứa bé trai cầm lấy một chân của búp bê ở trong phòng gọi tới gọi lui, những đứa bé trai khác cũng đều đi theo ồn ào, sau đó trong một lúc bất cẩn, chân búp bê trơn tuột khỏi tay hắn bay thẳng vào lò sưởi trong tường.

Đó là mùa đông, lò sưởi trong tường thực nóng. Vải dệt gặp lửa thì ngay lập tức thiêu đốt .

Tất cả các đứa nhỏ đều sững sờ.

Cô hét lên một tiếng chạy lao qua muốn cứu búp bê vải kia, nhưng nó cháy thật sự quá nhanh, cuối cùng cô chỉ kịp cứu trở về một cái đầu.

Chiếc mũ màu đỏ lệch qua, mặt búp bê bị lửa xém một bên. Cô gắt gao ôm cái đầu kia, nước ở trong hốc mắt đảo quanh lại chết sống cũng không chịu chảy xuống.

Những đứa bé trai hoảng, lập tức giải tán. Người khởi xướng cũng ý thức được mình đã làm một việc quá đáng cỡ nào, nhăn nhó đến gần cô vài bước, ập a ập ứng nói : “Cái kia. .... Dù sao búp bê này cũng khó coi như vậy, cháy thì cháy đi. Ta cho cô con tốt hơn, cô muốn bộ dáng gì ?”

Cô bỗng dưng ngoái đầu nhìn lại, trừng mắt hung dữ nhìn cậu.

Hình ảnh trong trí nhớ dừng ở cặp mắt nén hòa giận kia, sau đó, lượn vòng về tới hiện tại.

Mà cái tên đầu sỏ gây nên kia chính là Isaac.

Anh ta còn mặt mũi nhắc lại chuyện này?

Isaac cười cười, buông tay nói : “ Trí nhớ của con người thực khó có thể tin, thế nhưng ta còn nhớ rõ chuyện kia, từng cái chi tiết đều thực rõ ràng, tựa như vừa mới phát sinh ngày hôm qua. Nhưng mà, nếu bởi vậy mà cô chán ghét ta, như vậy ta bồi thường cho cô con búp bê vài khác được không?”

Sriranda trừng mắt nhìn hắn, đông cứng trả lời : “Cám ơn, hiện tại tôi đã không còn thích búp bê vài .”

“Ta biết, hiện tại cô chỉ thích châu báu.”

Đúng vậy, hiện tại cô chỉ thích châu báu. Bởi vì châu báu theo mỗi góc độ đều là cực kì sang quý , nó nhỏ hơn tiền, nhưng giá trị so với tiền càng cao hơn.

Bởi vậy không khỏi lại nghĩ tới lần mà Nicole tiên sinh trước khi đi chợ từng hỏi qua ba người con gái muốn cái gì, Nicole muốn quần áo xinh đẹp, đó chỉ là hư vinh nhất thời; Cinderella muốn nhánh cây, đó là duyên phận khó lường; Chỉ có cô, muốn châu báu, vừa thực tế lại lợi ích

Cô đã trở nên đáng sợ cỡ nào.

May mắn cha đã ra đi.

Nếu không khi thấy bộ dạng hiện tại của cô không biết sẽ thương tâm thất vọng bao nhiêu.

Ông là tín đồ gầy yếu của Cơ Đốc Giáo, cả đời chưa bao giờ làm chuyện gì thẹn tâm, rõ ràng mình cũng chẳng phải là người có tiền gì còn thường xuyên quyền tiền giúp trẻ em ở cô nhi viện.

Vì sao mình cùng Nicole lại không có nửa điểm giống ông?

Sriranda nghĩ không rõ.

Chú ý tới chút mềm mại trong mắt cô, Isaac nhân cơ hội nói : “ Sắp tới là đến mùa hoa sen mở đẹp nhất . Trong hoa viên Nicole có hoa sen không?”

Sriranda lắc đầu.

Đó là thú vui mà sinh tiền cha yêu nhất .

Ông tự tay vì trang viên Vienna Caesar trồng một khu vườn hoa sen rộng lớn, sắc đỏ thắm, màu đỏ chanh, thuần trắng sắc, màu xanh nhạt. .... Mỗi khi đến tháng năm, liền nở ra vô cùng rực rỡ sáng lạn. Trong đó còn có một đóa hoa đỏ tươi, nhụy hoa màu trắng, cha nói đóa hoa đó gọi là minerva, ý tứ chỉ nữ thần trí tuệ, rất giống cô. ....

Sau khi bước vào trang viên Nicole cô không còn thấy vườn hoa trăm sắc ấy. Cũng không phải không có cách trồng, mà là trong tiềm thức của cô cảm thấy hoa kia là thuộc về cha ,để loại hoa tượng trưng cho cha tiến vào nhà Nicole là châm chọc cỡ nào.

“Như vậy. ....” Isaac cẩn thận lựa chọn tìm từ, vẻ mặt cẩn thận, “Có muốn đến thăm Vienna Caesar một chút hay không?”

Thấy cô giật mình, anh lại làm như không để ý nói, “Trở nên nổi bật liền quên nguồn cội cũng không tốt. Mặc kệ nói như thế nào thì nơi đó cũng được xem là cố hương của cô.”

Sriranda không thể xác định, “Anh. .... Là đang mời tôi đến trang viên Vienna Caesar sao?”

“Sai rồi, hắn là nói như vậy, là Isaac thiếu gia tôn quý cho cô cơ hội đến thăm Vienna Caesar.” Hắn cố ý bày ra sắc mặt bức người cao ngạo, nhưng trong đôi mắt tất cả đều là ý cười.

Sriranda có chút do dự.

Cô bị anh gọi lên tường niệm, bỗng nhiên rất muốn đến xem căn phòng ở mà cô từng sống qua, còn có khu vườn hoa sen kia.

“Ngẫm lại xem, rất thú vị không phải sao? Cô quần áo đẹp đẽ, thân phận khác hoàn toàn với trước kia. Trước kia, người khác tùy ý phất sừ, hiện tại lại nịnh bợ cô; những người trước kia cùng nhau làm việc với cô, hiện tại hầu hạ cô; những người trước kia bạc đãi cô, hiện tại sợ hãi cô. .... Trở thành một nữ vương kiêu ngạo, chẳng lẽ thế này còn không thể thỏa mãn tâm hư vinh ác liệt của cô sao?”

Đôi mắt Sriranda từ nhạt chuyển đậm, lại từ đậm chuyển sang nhạt, cuối cùng tà liếc Isaac một cái, người đàn ông này là có bản lĩnh dụ dỗ làm cho người không thể cự tuyệt, rõ ràng người thấy khỏe mỗi của anh ta hiện lên ý cười xấu xa, biết anh ta có mưu đồ khác, nhưng vẫn muốn rơi vào trong cạm bẫy mà anh ta giăng sẵn.

Nhưng mà, nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác.

Cô rất muốn đi, nhưng không có nghĩa là cô nhất định phải đi.

Tốc độ xe ngựa chậm lại, đã đến nhà Nicole.

Bảo vệ cửa xuyên thấu qua kính xe thấy cô, vội vàng mở cửa sắt ra cho vào, vài nữ bộc vội vàng từ trong phòng ra nghênh đón, đứng ở trên bậc thang cúi đầu, còn có vài nam bộc khỏe mạnh tới mở cửa xe, phù Sriranda xuống xe.

Isaac mỉm cười nhìn tất cả, gọi to : “Về đề nghị của ta, cô không ngại suy nghĩ thử.”

Sriranda cúi áo choàng xuống đưa cho nữ bộc, cũng không quay đầu lại đi vào bên trong.

Phía sau truyền đến một câu cuối cùng của anh : “Nếu cô nghĩ thông suốt , vô luận khi nào, chỉ cần phái người truyền tin đến hẻm 139 phố Wall, ta sẽ ở Vienna Caesar đợi đại giá.....”

Sriranda mạnh mẽ đem chút động tâm áp chế, đi vào phòng khách, một bên lấy mũ xuống một bên hỏi : “Có thấy tam tiểu thư không?”

“A? Tam tiểu thư chẳng lẽ không phải đã đi ngủ rồi sao?”

Cô nhắc váy đi đến căn phòng nhỏ trong nhà bếp, từ khi các cô tiến vào, mẹ liền đem Cinderella đuổi tới nơi này, mở cửa ra, Cinderella quả nhiên không có ở bên trong.

“Nhị tiểu thư tìm tam tiểu thư có việc?” Nữ bộc theo sát phía sau cô, phát hiện tam tiểu thư không có ở trong phòng, sợ cô truy cứu, cực kì bất an.

Sriranda khép cửa lại, cong cong khóe môi, xả ra chút cười lạnh ý vị thâm tường nói : “Không. Không có việc gì. Không cần nói với nó là ta đã đi tìm nó.”

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Quả nhiên..... Như thế

“Ba ngày sau ngân hàng sẽ đến tịch thu nhà cửa, may mắn ta còn có một bất động sản, là sinh tiền mẹ của Cinderella lưu lại cho nó, bởi vậy, chúng ta còn có thể tới đó sống.”

“A, thượng đế! A, thượng đế a.....” Lidya che miệng mình, rốt cục vẫn nhịn không được òa khóc.

Nicole sờ sờ tóc Cinderella, đem cô ấy đẩy ra, đứng lên thấp giọng nói : “Hiện tại, các người đều đi ra ngoài đi, để cho ta một người yên lặng một chút.”

Khuôn mặt ông mỗi một mà tang thương, hiển nhiên đã không thể chống đỡ nổi. Nắng sớm theo ngoài cửa sổ sát đất chiếu vào, bất quá chỉ là một người đàn ông vừa qua bốn mươi tuổi, mái tóc đã nhiễm phong sương.

Sriranda nâng mẹ rời khỏi thư phòng.

Nicole dưới sự chăm sóc của nữ bộc từ từ tỉnh dậy, vừa tỉnh liền nhào vào lòng Lidya ôm đầu khóc rống.

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Rung động trong hồi tưởng

“Đây là cái gì?”

“Mười hai viên ngọc tượng trưng cho mười hai vị thần Olympus.”

“Tượng trưng chúng ta?” Nữ thần ánh trăng Artemis nhẹ nhún đôi mày đẹp, “Sau đó?”

“Truyền thuyết nói rằng người tìm đủ chúng có thể được hạnh phúc.”

“Truyền thuyết này thật khờ.....”

Người nói chuyện vì thế trong nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp, “Đúng vậy, thật khờ..... Cho dù bản thân mình là thần, cũng không nhất định có thể hạnh phúc, huống chi là người.....”

Anh ngóng nhìn phương xa, trong mắt có nỗi tuyệt vọng nói không nên lời. Cây nguyệt quế sinh trưởng trên mặt đất kia, còn có một cái tên yêu kiều là – Daphne.

Khi Sriranda về đến nhà thì trời đã tối.

Cô tóc tai bù xù từ trên xe ngựa đi xuống, làm cho người nữ bộc ra cửa đón hoảng sợ hỏi : “Nhị tiểu thư, ngài làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Cô đem áo choàng cởi ra đưa cho nữ bộc, vội vàng đi vào phòng trong. Đi qua cửa đại sảnh, trong căn phòng to lớn chỉ có mấy ngọn đèn leo lét, ánh sáng có vẻ âm ảm, lại không thấy những người khác. “Sao lại thế này?”

Nữ bộc vẻ mặt buồn sầu trả lời : “Trong khoảng thời gian nhị tiểu thư ra ngoài, tiên sinh gọi mọi người chúng tôi vào đại sảnh, tuyên bố ngài đã phá sản , bởi vậy không còn cần chúng tôi. Tiên sinh phân phát cho mỗi người một chút phí sinh hoạt, ngoài tôi cùng Johann đại thúc phụ trách làm cơm còn đợi đến ngày cuối cùng, thì những người khác cũng đều đã thu thập đồ đạc về nhà .”

Cửa sổ nửa mở, ánh trăng sáng trắng cùng ít ỏi ngọn đèn làm mọi thứ in bóng trên vách tường, Sriranda nhìn căn phòng lạnh lùng thanh thanh, tự giấu mà khinh miệt nở nụ cười.

Cờ nào thất bại.

Cờ nào quần quai.

Cờ nào ..... Bất đắc dĩ.

Nghĩ là mình có thể làm chút cái gì, nghĩ là mình đã đủ kiên cường, kết quả, kết quả là lại phát hiện cái gì cũng không có thay đổi.

Nếu nói, khuyết điểm của mẹ là ích kỉ, Nicole là hư vinh, như vậy cô, chính là rất tự cho là đúng.

Cô đánh giá sai chỉ số thông minh cùng máu lạnh của Isaac, bởi vậy sau khi gây ra một hồi khói hải cuối cùng cô chỉ biết trốn, chạy trốn chết cho xong việc, thật là không có việc gì mất mặt cùng xấu hổ như chuyện này, nhưng mà từ đầu cô cũng không nghĩ tới sẽ lấy bộ mặt hám tiến xuất hiện trước mặt người khác.

Sriranda che mặt mình, nhin không được thò ra một tiếng thật dài.

“Nhị tiểu thư, ngài..... Không đi tham gia vũ hội sao?” Nữ bộc ở một bên thật cẩn thận hỏi.

Cô run rẩy một chút.

“Phu nhân cùng đại tiểu thư đều đã đi..... Các ngài ấy bảo tôi vừa thấy ngài trở về liền phải thúc giục ngài đi qua đó, các ngài ấy sẽ ở đó chờ ngài.”

Mẹ đang đánh bàn tính gì sao cô lại không biết, nếu nói lúc trước bà chờ đợi con gái có thể trở thành vị hôn thê của vương tử, bất quá chỉ là một loại hư vinh dệt hoa trên gấm mà thôi, mà nay, điều này đã trở thành ngọn cỏ cứu mạng của các cô.

Hơn nữa từ sau khi Haera vương tử mời cô nhảy điệu đầu tiên, mẹ lại nhận định cô, trừ bỏ cô gái thần bí bên ngoài kia là người có hi vọng được chọn làm Vương phi nhất.

Nhưng mẹ lại không biết, cái cô gái thần bí kia chính là Cinderella, bà lại càng không biết, kỳ thật vương tử vô tình với kết hôn mà ham muốn tự do.

“Cùng ta đi chu du thế giới được chứ?”

Đề nghị của Haera trở nên cực kì rõ ràng.

Kỳ thật..... Đi theo anh ta rời khỏi nơi này chu du thế giới, cũng không tệ? Như vậy, đầu tiên là cái gì cũng không cần nghĩ, cái gì cũng không cần quản, mặc kệ một nhà Nicole sẽ thất vọng và nghèo túng thế nào cũng đều không có quan hệ gì với cô.

Sriranda đem cả người mai nhập vào trong sô pha, ngóng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, ánh mắt dần dần trở nên lãnh khốc mà tang thương.

Hoàn toàn có thể làm như vậy , không phải sao? Dù sao cô luôn luôn khinh thường mẹ tự lợi, chị hai nông cạn mù quáng, còn cả Cinderella nhát gan

nữa. .... Qua nhiều năm như vậy, cô đều tuân thủ một nguyên tắc đó là : Vì lợi ích của mình, kiên quyết tranh thủ, những gì cùng mình không quan hệ , tuyệt không để ý tới.

Như vậy, không phải chỉ cần mình sống tốt, là có thể sao?

Làm gì phải quản những người khác làm chi?

Dù sao, cô căn bản cũng không phải là người tốt gì, không phải sao?

Rõ ràng nghĩ như vậy, thôi miễn mình như vậy, nhưng vì sao tâm mắt lại bắt đầu trở nên mơ hồ?

Con người là động vật thật kì quái, đầu óc nghĩ cùng phản ứng thân thể lại có thể hoàn toàn bất đồng.

Nhưng, mặc kệ vì nguyên nhân gì cô cũng sẽ không roi lệ.

Cô, Sriranda · Cameron, từ sau khi cha qua đời đã phát thệ là sẽ không bao giờ roi lệ , bởi vậy ngay cả khi bị thương như vậy, ngay cả khi cảm hận như vậy, cũng không thể khóc.

Một bên nữ bộc hỏi : “Nhị tiểu thư, ngài chuẩn bị khi nào thì xuất phát? Muốn tôi giúp ngài chải đầu không?”

Sriranda mặt mũi phát phát tay, “Đợi lát nữa nói sau, trước hãy để cho ta yên lặng một mình một chút.”

“Úc. .... Kia, được rồi. Tôi ở ngay căn phòng cách vách kia, có chuyện gì có thể kêu tôi.”

Tiếng bước chân rồi đi, cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, không gian lại lần nữa trở về yên tĩnh.

Ánh trăng và ánh đèn cùng xuất hiện, đem về mặt của cô phân cách làm hai, một nửa là ngưng đọng, một nửa là lạnh lùng.

Cô nhắm mắt lại, lông mi thật dài.

Bắt chợt trong hoa viên truyền đến một ít tiếng vang.

Lông mi của cô run lên.

Động tĩnh này bình thường khó có thể nghe được , nhưng đêm nay nhà Nicole quá mức im lặng, khiến cho thanh âm rất nhỏ kia lại nghe rất rõ ràng.

Sriranda đột nhiên đứng lên xông ra ngoài.

Dưới ánh trăng, hoa viên là một mảng sáng trắng, cô vừa chạy đến dưới cây nguyệt quế liền thấy một chiếc xe ngựa bốn bánh cực kỳ hoa lệ chạy vòng vo vài cái liền biến mất ở góc sau.

Tuy chỉ là kinh ngạc thoáng nhìn, nhưng đỉnh xe hình cung giống như từ bí ngô tạo thành vẫn để lại cho cô ấn tượng rất sâu. Ngay cả xe ngựa cũng không giống người thường, không cần phải nói thì người ngồi bên trong kia khẳng định là Cinderella.

Sriranda giật mình đứng tại chỗ, buồn bã, sau đó lại vì chính hành động vừa rồi của mình cảm thấy buồn cười. Cô đã sớm biết Cinderella là nhờ thần điều giúp mới có thể đẹp để quý gia như vậy đi tham gia vũ hội , không phải sao? Như vậy có gì còn vội vàng chạy đến, chẳng lẽ là vì muốn nhìn thấy bộ dáng của cô ta trước khi rời đi sao?

Thật đúng là. .... Nhàm chán.

Thì ra bản thân mình lại có thể trở nên nhàm chán như vậy.

Cô hít sâu một hơi, xoay người, chuẩn bị trở lại phòng.

Lại đột nhiên chạm phải một tầm mắt.

Đó là một đôi mắt linh động đến không thể tin được, giống như chứa mọi trí tuệ trên thế gian — mà lại sinh trưởng trên mình một con chim.

Thân chim chỉ lớn bằng một nắm tay, lông màu tuyết trắng, hai hàng màu tím cuộn sóng từ cổ kéo dài đến cuối cánh, mang theo khí phách siêu trần thoát tục, cao quý tao nhã.

Nó đứng ở trên nhánh cây nguyệt quế, nghiêng đầu, không nháy mắt nhìn cô.

Một người một chim cứ yên lặng nhìn nhau trong một khoảng thời gian rất dài như vậy.

Ban đêm gió mát lạnh, ánh trăng thê lương, toàn bộ không gian dường như cũng chỉ còn lại cô cùng nó.

Cuối cùng vẫn là Sriranda hạ lông mi, tự chuyển tầm mắt trước, vén theo làn váy tiếp tục đi.

Con chim kia bỗng nhiên mở miệng gọi cô : “Sriranda.”

Thì ra nó biết tên của cô ..... Nhưng mà cũng đúng, có gì mà nó không biết ?

Sriranda dừng bước, quay đầu thản nhiên nhìn nó.

Thanh âm của thần điều trầm thấp dễ nghe, nhìn cô, hơi hơi cười : “Cẩn thận, ma quỷ đang tới gần cô, đang lung lay tâm môn (cánh cửa tâm hồn) của cô.”

Sriranda nhú mi, có ý gì? Nó là chỉ ý niệm ích kỷ muốn bỏ lại mọi người cùng vương tử đi du lịch thoáng hiện một lần trong đầu cô kia sao? Ngay cả ý tưởng trong đầu của con người mà nó cũng có thể biết sao? Như vậy không phải thực đáng sợ?

Cô như sương mây, sắc mặt lãnh đạm : “Thì thế nào? Cho dù ma quỷ thật sự đến đây thì sẽ thế nào?”

Thần điều nhìn chăm chú vào cô, thật lâu, mới trả lời : “Cùng ma quỷ làm bạn, sẽ vĩnh viễn không chiếm được hạnh phúc.”

Hạnh phúc? Cô cười nhạo ra tiếng, “Như vậy, mời người nói cho ta biết, cái gì lại là hạnh phúc?”

Cái gì là hạnh phúc? Cùng chung hoạn nạn với các cô, luôn mặc niệm cái gọi “Cốt nhục chí thân” tựa như không thể thiếu không khí, chính là cái gọi là hạnh phúc sao? Tiếp tục chịu được những người xung quanh mình ngu xuẩn ti tiện keo kiệt, trải qua những ngày chết lặng chính là hạnh phúc sao?

“Hạnh phúc chính là khi cô cảm thấy rét lạnh thì cảm nhận được ấm áp. Khi cô cảm thấy cô độc sẽ cảm nhận được tình bạn. Khi cô phẫn nộ sẽ cảm nhận được bình tĩnh. Khi cô ủy khuất sẽ cảm nhận được thỏa mãn. Khi cô nhàm chán cảm nhận được vui vẻ. Khi cô sợ hãi sẽ cảm nhận được chỗ dựa.....” Thần điều ngừng một chút, nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô, chậm rãi nói, “Nói trắng ra, chính là khi cô học được như thế nào yêu người khác, mà người khác cũng yêu cô.”

Cả người Sriranda chấn động thật mạnh.

“Đây cũng chính là điểm khác nhau lớn nhất giữa cô và Cinderella.”

Huyết sắc trên mặt nhanh chóng thối lui, khuôn mặt của cô dưới ánh trăng càng trở nên tái nhợt.

“Ta biết cô vẫn khinh thường Cinderella, cô cảm thấy cô ấy là một cô gái yếu đuối ngốc nghếch, bởi vậy cô vẫn thủy chung không rời vì cái gì mà ta sẽ giúp cô ấy, cô cho rằng việc này chẳng qua là chỉ là cái tiết mục thêm vào cuộc sống mà thôi.”

Đúng vậy, cô chính là cho rằng như vậy. Chẳng lẽ..... Không phải sao?

“Nhưng, cô lại xem nhẹ Cinderella là một cô gái giàu tình yêu. Cô ấy nhiệt tình yêu thương mọi thứ trên thế giới này, còn có cô. Cô ấy thương cha mình, cho dù ông ta càng thương nhóm người các cô. Cô ấy yêu mẹ kế của mình, cho dù mẹ cô luôn đối với cô ấy không tốt. Cô ấy còn yêu các chị của mình, cho dù các cô thường xuyên làm khó dễ cô ấy..... Tất cả hết thảy, cô ấy đều yên lặng chịu đựng, không có nửa câu oán hận. Ở trong suy nghĩ của rất nhiều người thì như vậy thực ngốc. Nhưng theo suy nghĩ của ta thì thật vĩ đại. Một nhân loại có thể vô tư thiện lương như vậy thật là đáng quý. Cũng bởi vì có người như cô ấy tồn tại, thế giới này vẫn tốt đẹp.”

Sriranda cắn môi, trầm mặc.

“Bởi vậy, thượng đế sẽ không bạc đãi những cô gái tốt như cô ấy. Cô ấy trả giá vì tình yêu, cuối cùng sẽ được người khác hồi báo. Nhưng..... Cô thì sao?”

Gió thổi lên, mái tóc dài của Sriranda bắt đầu bay tán loạn, mà cô vẫn đứng không nhúc nhích, tùy ý chúng nó rối loạn.

“Cô không hiểu cái gì là yêu, trên thế giới này, cô không thương bất luận kẻ nào, cũng không có người thương cô. Bởi vậy vô luận phát sinh chuyện gì, cô chỉ biết suy nghĩ, đối mặt cho chính mình. Khi cô phát hiện không thể đối mặt thì bắt đầu trốn tránh. Sriranda, ma quỷ thích nhất người như vậy, bởi vì tâm của bọn họ luôn yếu ớt, rất dễ dàng bị ăn mòn.”

Thanh âm của nó như có năng lực mê hoặc lòng người, ánh mắt Sriranda có khoảnh khắc hoảng hốt, nhưng ngay sau đó lại lần nữa trở lại thanh minh.

Cô thở sâu, giương mắt, “Người nói xong rồi?”

Thần điều cười cười, ý cười rõ ràng ám áp lại ngả ngón, “Ta biết những lời này cô nghe không vào..... Xem như ta nhiều chuyện đi.”

“Đúng vậy, người nhiều chuyện.” Thanh âm của Sriranda thật bình tĩnh, từng từ rõ ràng “Mong người nhớ kỹ, người là thần thù hộ của Cinderella, không phải của ta. Bởi vậy, người chỉ cần quản tốt chuyện của cô ta là được, ta sẽ như thế nào thì không cần người quan tâm.”

Cánh cửa Thần điều khẽ giương một chút, mở ra lại khép lại.

“Về phần người nói cái gì ma quỷ, vậy người có thể yên tâm, bởi vì—” Sriranda nhẹ nhàng loan môi dưới, ánh mắt như hắc trên châu lờ lờ tỏa sáng, kiên định, cương nghị, và vô tình, “Ma quỷ còn chưa xứng trở thành tín ngưỡng của ta.”

Đúng vậy, ma quỷ còn không xứng trở thành tín ngưỡng của cô.

Mà cô cũng không tin thượng đế.

Trên thế giới này, chân chính có thể trông cậy vào , chỉ có chính mình.

Và cũng như thế, chân chính có thể yêu , cũng chỉ có chính mình.

Bởi vì, chỉ có chính mình sẽ không vứt bỏ bản thân, chỉ có chính mình sẽ không lừa gạt bản thân, và cũng chỉ có chính mình sẽ không thương tổn bản thân.

— cô có chính cô là đủ.

Sriranda giang rộng bước chân, lúc này đây bước đi thoải mái , không còn quay đầu lại.

Ánh trăng chiếu lên tấm lưng của cô, chiếc lưng thẳng tắp đi từng bước một rồi khỏi tầm mắt của thần điều.

Qua thật lâu, thần điều mới thu hồi ánh mắt của mình, nhẹ nhàng cười, thấp giọng thì thào : “Ma quỷ còn không xứng trở thành tín ngưỡng của cô..... sao?”

Đôi cánh mở rộng ra, rõ ràng là tím trắng mình diễm, trong nháy mắt lại thay đổi.

Biến thành đôi cánh màu đen tuyền huyền bí.

Tuy rằng cô nói không cần con chim kia xen vào việc của người khác, nhưng không thể không thừa nhận, cùng nó nói chuyện một hồi lại khiến tâm thần luôn không yên tâm của cô đột nhiên trở nên thực bình tĩnh.

Cô đã biết mình nên làm thế nào, nên đem một vờ cuối cùng của trò khôi hài này diễn ra sao.

Bởi vậy, khi Sriranda sửa lại tóc, đổi quần áo rồi ngồi lên xe ngựa thuê đến hoàng cung thì đã là mười giờ tối, vũ hội đã tiến hành hơn phân nửa, xa xa có thể thấy được đèn đuốc sáng trưng, bóng người sung động trong cung điện.

Cô đem giấy mời đưa cho thủ vệ xem xong liền đi vào, một người thị vệ bộ dáng trẻ tuổi bỗng nhiên xuất hiện, cúi chào với cô rồi nói : “Xin hỏi ngài là Sriranda tiểu thư sao?”

Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục anh ta còn nói : “Tôi gọi là Ryan, là hộ vệ trưởng của vương tử. Vương tử phân phó tôi ở đây chờ ngài, một khi thấy ngài xuất hiện liền mang ngài đi gặp ngài ấy. Bởi vậy, xin đi theo tôi.”

Haera lại muốn làm gì?

Trong lòng Sriranda mặc dù còn đang nghi hoặc, nhưng trên mặt nửa điểm kinh ngạc cũng không có, mỉm cười nói : “Làm phiền .”

Nhưng mà, nơi Ryan mang cô đi cũng không phải là hội trường vũ hội, mà là một căn phòng yên lặng thoạt nhìn như là thư phòng.

“Mời ngài ngồi ở đây chờ một lúc, tôi đi thông tri với vương tử là ngài đã tới.” Ryan nói xong câu đó liền đi ra ngoài, cửa phòng khép lại, toàn bộ thư phòng cũng chỉ còn lại một người là cô.

Cô đánh giá thư phòng của Haera vương tử cùng thư phòng bình thường cũng không khác nhau là mấy, có vẻ có rất nhiều sách, trên tường treo đầy tranh, mặt trên đều ký tên anh ta, xem ra đều là do vương tử tự mình vẽ . Trên bàn học còn bày một cái bản đồ thế giới thật to, gần sát Maia đại lục là Oka Biscay đại lục, ở trên thủ đô Florence của đại lục dùng một cây bút mực màu vẽ một vòng tròn.

Chẳng lẽ là nơi vương tử muốn đi?

Con gió mềm nhẹ thổi vào, cửa sổ thư phòng mở rộng, Sriranda đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, vừa lúc nhìn thấy phía sau hoa viên, dưới bức tượng nữ thần trong hồ nước, mặt nước nhộn nhạo, ánh trăng chói lọi đem hai người bên suối phun chiếu thật rõ ràng.

— Haera, cùng Cinderella.

Hai người đều có mái tóc vàng xinh đẹp, thân hình tinh tế mà tao nhã, đứng chung một chỗ đúng là xứng đôi nói không nên lời.

Tâm Sriranda cách một chút.

Trong nháy mắt này cô nhớ tới Haera ôn nhu.

Anh nói : “Ta thủy chung cho rằng, những người tùy ý lãng nhục song thân người khác đều đáng nhận được trừng phạt.”

Không thể không thừa nhận, lúc ấy trái tim của cô đập thật nhanh, như là cánh cửa trong tâm luôn luôn đóng chặt bất chợt bị mở ra, làm cho những lời ái

muội đỏ không cần thận trọng tiến vào.

Mà giờ phút này cô cảm thấy bệ cửa sổ, nhìn hai người kia ở dưới đèn trăng tản bộ, tâm tình trở nên thực vui diệu.

Cô hy vọng Cinderella có thể thành công, như vậy nguy cơ trước mắt có thể được giải quyết. Nhưng nếu Cinderella thật sự thành công, có lẽ cô ngược lại sẽ cảm thấy khó chịu.

Ánh trăng giữa bầu trời, bóng đêm say lòng người, ngẫu nhiên Cinderella sẽ ngẩng đầu lên cùng Haera nói cái gì đó, tư thế có vẻ vô cùng thân thiết.

Bọn họ đã tiến triển đến bước nào?

Lường tình tương duyệt sao?

Sau đó Ryan xuất hiện đi đến chỗ Haera, sau khi Haera nghe anh ta nói xong liền nói chút gì với Cinderella rồi một mình trở về đi, Ryan cùng Cinderella nói nói mấy câu lại biến thành anh ta cùng với cô ấy tiếp tục bước chậm bên hồ suối phun.

Đợi vài phút nữa, cửa thư phòng mở ra, Haera vội vàng đi vào.

“Thực xin lỗi, đã để cho cô đợi lâu.”

Sriranda không có xoay người lại mà tiếp tục nhìn hai người kia, Haera quả nhiên tò mò tiến lại hỏi: “Đang nhìn cái gì?” Khi ánh mắt rơi xuống trên người Cinderella thì nhẹ nhàng mà a một tiếng.

“Cô ấy rất đẹp, không phải sao?” Sriranda làm cho thanh âm thả chậm, cô thừa nhận là cô đang thử.

Nhưng mà, Haera lại từ chối cho ý kiến cười cười, “Chắc vậy. Bất quá, so với việc thảo luận mỹ mạo của người khác, hiện tại ta có việc quan trọng cần nói với cô.”

Sriranda nhướn nhướn lông mi lên.

“Là như vậy, buổi sáng ta đã quá mức vội vàng, rất nhiều chuyện còn chưa có nói rõ, sau đó ta nghĩ kỹ một chút, xác thực đột nhiên mời cô đi cùng ta thật sự là rất đường đột. Bởi vậy tối nay ta vẫn chờ đợi cô đến, thừa dịp cơ hội này giải thích rõ với cô.” Haera từ trong ngăn tủ lấy ra một cái hộp để lên bàn học, sau đó mở nắp hộp ra cho cô xem.

Bên trong bày ba viên ngọc kích thước giống nhau nhưng màu sắc khác nhau.

Một viên sắc hồng tựa mặt trời lóa mắt; Một viên màu tím tảo nhã đẹp để quý giá; Còn một viên còn lại như mặt nước xanh thẳm, bên trong có hoa văn màu trắng, giống từ chính giữa mở tung, nhưng mặt ngoài lại bóng loáng hoàn hảo như trước.

“Cô có biết đây là cái gì không?”

“Ngọc sáp.” [* Trong hoàng thất Châu Âu cổ đại xem ngọc sáp như trân bảo rất quý trọng tác giả.]

“Đáp án đúng. Nhưng chúng nó không phải viên ngọc sáp bình thường, nhìn kỹ lại.”

Sriranda thấy anh nói thận trọng, liền lấy một viên trong đó ra, cẩn thận quan sát thật lâu, biểu tình từ ban đầu không chút để ý, dần dần chuyển thành khiếp sợ: “Là..... Trong mười hai vị thần Olympus truyền thuyết?”

Haera vui mừng gật nhẹ đầu: “Đúng vậy. Ba viên này phân biệt là Apollo, Athena cùng Poseidon — ta đã đoán đúng, quả nhiên cô nhận ra chúng nó.”

“Ta chỉ đọc qua ở trong thư phòng, bộ ngọc sáp này là do vị quốc vương Caesar (Xê – da) cứu thế nổi danh nhất thế kỷ trước đoạt được từ bộ lạc Vire thần bí, ông đã đưa nó cho tình nhân của mình là Luis phu nhân, khiến cho Hoàng hậu ghen tị, do đó cũng mở màn cho cuộc chiến chia li gần mười năm của mười hai thần Olympus (mười hai viên ngọc sáp tượng trưng) . Và sau đó, từ khi ông ta bệnh chết, quốc gia của ông ta cũng tiêu vong, mười hai viên ngọc sáp này cũng theo chiến tranh mà tàn mạt khắp nơi, từ nay về sau không còn người nào gặp qua nó.” Sriranda nghĩ nghĩ, lại nói thêm, “Truyền thuyết nói nó có thể cho chủ nhân của nó lực lượng cường đại cùng tình yêu hoàn mỹ, nhưng tôi cảm thấy thực vô vãn. Nếu thật đúng như vậy, thì Luis phu nhân cũng sẽ không bị Hoàng hậu đưa lên đoạn đầu đài, mà Caesar đại đế cũng sẽ không bệnh chết.”

Haera nở nụ cười, “Truyền thuyết tự nhiên không thể tin, nhưng bộ ngọc sáp này là kỳ trân ngàn năm hiếm thấy, điểm ấy cô thừa nhận chứ?”

“Ừm.” Tầm mắt của cô chuyển tới tám bản đồ nằm trên bàn kia, bỗng nhiên hiểu được dụng ý của anh, “Ngài muốn sưu tập chín viên còn lại?”

“Ngày 15 tháng 5 hàng năm, ở Florence đều tổ chức thương hội quy mô rất lớn, tất cả các phú hào, người buôn bán, người buôn lậu, đều sẽ xuất hiện ở đây, tiến hành những cuộc giao dịch trị giá bạc triệu. Ta có được tin tức nói rằng có thương nhân giữ một số viên ngọc sáp còn lại sẽ tiến hành bán đấu giá.” Ngón tay Haera chỉ vào vòng hồng tâm trên bản đồ, “Bởi vậy, mục tiêu trọng tâm nhất của ta, chính là Florence.”

“Như vậy..... Vì cái gì muốn tôi cùng đi?”

Haera đứng trước mặt cô, ánh mắt kiên định lại ôn nhu, “Đừng giả ngu, Sriranda. Ta rất rõ ràng tài hoa của cô.”

Lông mi của Sriranda như cánh bướm run rẩy.

“Cô tinh thông tất cả các ngôn ngữ của bốn đại lục, đối với con người, lịch sử của từng quốc gia đều rõ như lòng bàn tay, đồng thời, cô vẫn là chuyên gia kinh nghiệm vô cùng phong phú về việc xem xét châu báu. .... Nếu ta muốn vừa đi du lịch vừa tìm kiếm mười hai viên ngọc sáp này, thì còn người nào so với cô thích hợp làm bạn đồng hành với ta hơn?”

“Ngài điều tra qua ta?”

Haera trực tiếp thừa nhận, gật đầu nói: “Ta biết, những tri thức có ích của cô là lấy từ tàng thư Vienna Caesar; Ta còn biết, cô rất biết giấu mình, sẽ không triển lãm tài hoa của mình ra trước mặt người ngoài; Nhưng, tất cả thương nhân sưu tập châu báu ở Maya đều ghen tị với cô, bởi vì cô có thể vơ vét đến thứ mà bọn họ không thể vơ vét đến, hoặc không có phát hiện là thứ tốt. .... Là vàng sẽ sáng lên, Sriranda, có một số thứ cô muốn giấu nhưng cũng không thể giấu được.”

Cô rốt cục hiểu được vì cái gì khi lần đầu Haera biết tên của cô, thì trên mặt lại có biểu tình kinh ngạc – “Thì ra, cô chính là Sriranda”.

Vị vương tử này đã sớm quyết tâm muốn ra ngoài mạo hiểm, khẳng định luôn luôn tìm kiếm đồng bạn thích hợp nhất, sau đó từ trong miệng các thương nhân châu báu nghe đến tên của cô.

Ánh mắt của Sriranda dần dần sáng lên, suy nghĩ nhanh, lập tức đưa ra quyết định: “Tôi có thể cùng đi với ngài.”

Haera vui vẻ nói: “Thật sự? Cô đồng ý?!”

“Nhưng, tôi cần một thân phận, một thân phận hợp lí.”

Haera từ vui sướng chuyển sang hoang mang, sau đó lại biến thành giật mình, cuối cùng lại nhếch môi chế nhạo nở nụ cười: “Cô muốn danh phận? Cô muốn gả cho ta sao? Sriranda.”

Mặt Sriranda nhất thời biến đen, người này, anh ta nghĩ đến cái gì?

“Đương nhiên không phải!” Cô vội vàng phủ nhận, “Ý tứ của ta là – giữa chúng ta là quan hệ thuê mướn.”

“Thuê?”

“Đúng. Ngài cam kết tôi và ngài cùng nhau tham gia thương hội Florence, cũng cùng nhau tìm kiếm mười hai vị thần Olympus thần bí, tôi cung cấp cho ngài học thức, kinh nghiệm cùng thời gian, ngang nhau, ngài cho tôi thù lao.” Khóe môi của cô giờ lên một nụ cười có vẻ lãnh khốc, nhưng ánh mắt ánh mắt đen tuyền lại lờ lờ tỏa sáng, đẹp có chút mê hoặc, “Tôi chưa bao giờ quản chuyện người khác, trừ phi, có thể có lợi.”

Haera không nháy mắt nhìn cô, cùng với nói là giật mình thì chẳng nói là càng thêm cảm thấy hứng thú, “Aha, cô quả nhiên là người rất thú vị. ....ok, điều kiện thành lập.”

Anh đi đến bên cạnh bàn, lấy bút ra viết một tấm chi phiếu, sau đó đưa cho cô: “Đây là tiền đặt cọc. Tất cả phí dụng trên đường đi sẽ đều do ta gánh vác, hơn nữa, sau khi thu thập xong mười hai thần Olympus, ta sẽ lại cho cô thêm 1 triệu Farrell thù lao. Bảng giá này cô đã vừa lòng chưa?”

Sriranda tiếp nhận chi phiếu, mặt trên ghi con số đầu tiên là 5, phía sau là 6 số 0.

Năm trăm vạn.

Thật trùng hợp.

Cô từng có ý đồ lấy tiền từ trên người Isaac, cuối cùng lại từ chỗ Haera lấy được.

Thật không hiểu là nên nói trời không tuyệt đường người tốt, hay là nói thế sự khó liệu.

Sriranda áp chế rung động mạnh mẽ trong lòng, trôi qua thì để cho nó trôi qua đi, không cần nhắc lại, trước mắt là một bắt đầu mới.

“Như vậy, hợp tác vui vẻ.” Cô vươn tay về phía anh.

Haera mang theo biểu tình thú vị, mỉm cười nhìn cô, đưa tay qua.

Hai người nhẹ nắm tay một chút, tỏ vẻ hiệp nghị thành lập.

Đến khi cô nghĩ rút tay về thì anh lại nắm chặt không thả.

Cô nâng ánh mắt lên, phát hiện tươi cười trên mặt anh đã biến mất, còn lại, là một loại thương thức tự đáy lòng.

“Sriranda.” Anh nhẹ gọi tên của cô, ánh mắt ôn nhu tựa như ánh trăng giờ phút này.

Cô không rõ bởi vậy nhìn anh.

“Ta nghĩ..... Ta dường như có chút bị cô mê hoặc.”

Trong buổi tối ánh trăng ôn nhu, Haera nói như vậy.

“Ta nghĩ..... Ta dường như có chút bị cô mê hoặc.”

Ở trên xe ngựa về nhà, những lời này luôn xuất hiện trong đầu Sriranda, thật lâu không tiêu tán.

Thân xe xóc nảy, cô che ngực mình, cảm thấy trái tim của mình, một chút một chút, đập có chút nhanh.

Vì thế không khỏi có chút bi ai: Thì ra đối với ôn nhu của Haera, mình thật sự không có năng lực chống cự.

Như vậy, cái này có thể trở thành khúc mở đầu cho chuyện xưa hay không?

Cinderella không thể bắt lấy tâm của vương tử, mà cô, lại vô tâm sáp liễu liễu thành ẩm..... [hữu tâm tài hoa hoa bất khai, vô tâm sáp liễu liễu thành ẩm: cố ý chăm hoa hoa chẳng nở, vô tâm tưới liễu liễu xanh um, chỉ việc cố tình dốc hết tâm sức lại không thành, mà việc chỉ vô tình lại có thành tựu]

Tốc độ xe ngựa chậm lại, bên ngoài xe vang lên âm thanh sần sật, cô thuận miệng hỏi: “Làm sao vậy?”

Xa phu ở phía trước trả lời: “Tiểu thư, trời mưa.”

“Như vậy, mong ông đi mau một chút.” Hy vọng trước khi mưa lớn có thể về đến nhà, đường mà gặp nước mưa nhất định sẽ trở nên lầy lội, chạy trên con đường thế này quả thực là chịu tội. May mắn, còn cách nhà cũng không quá xa.

Người đánh xe tăng tốc độ nhanh hơn, ước chừng qua không được bao lâu ông lại thả chậm tốc độ, nói: “Tiểu thư, trước cửa nhà ngài có chiếc xe đang dừng chặn đường vào rồi.”

Hả? Lúc này vũ hội còn chưa kết thúc, mẹ cùng chị hẳn là còn ở trong hoàng cung, trước cửa nhà sao lại có xe của họ?

Cô mở cửa kính xe ra thăm dò bên ngoài, liền bất ngờ –

Chống lại ánh mắt của Isaac.

Tháng tư, cơn mưa kéo dài, tuy rằng không lớn nhưng đủ để làm một người ướt nhẹp.

Mái tóc Isaac ướt sũng dính vào trán, áo khoác cũng ẩm ướt dính sát vào người, màu sắc từ nhạt sang đậm, nhưng lại một nửa ý tứ muốn trốn mưa cũng không có. Anh dựa vào vách tường xe, hai tay áp sau đầu, một chân kê lên, ở trong màn mưa có loại cảm giác cô tịch khó nói nên lời.

Tầm mắt hai người ở trong không trung gặp nhau, cả hai đều im lặng.

Người đánh xe ở một bên nhắc nhở: “Tiểu thư, đến”, Sriranda thế này mới dời mắt, nâng váy xuống xe.

Cô thanh toán tiền xe, nhìn không chớp mắt đi về phía cửa nhà, khi đi qua anh cũng không dừng lại một giây.

Mới Isaac mấp máy vài cái, cũng không lên tiếng, đi theo cô lên bậc thềm.

Cô lấy chìa khóa mở cửa ra đi vào, đang muốn đóng lại thì bị tay anh chặn, cô liếc mắt nhìn cánh tay giữ cửa một cái, buông ra, để cho anh đi vào.

Anh đem cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Cô thấp đèn, đem áo choàng cởi ra treo lên giá áo gần lò sưởi. Anh cũng cởi áo khoác ẩm ướt đặt ở gần áo choàng.

Sau đó cô mở ngăn tủ đựng đồ, nhìn một hàng khăn mặt sắp xếp chỉnh tề, ngón tay do dự một chút, cuối cùng lấy ra hai cái, đưa một cái cho anh.

Anh lấy tay tiếp được, ngồi vào trên sofa bắt đầu lau sát tóc mình.

Khi làm một loạt việc này, hai người đều trầm mặc, không nói một câu như trước.

Cô ngâm nước vào trong chiếc bình trên bàn trà, tự rót cho mình một ly, phụng trong tay đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ. Hơi nóng bốc lên che khuất ánh mắt của cô.

Thật im lặng.

Im lặng giống như một vở kịch câm.

Mà cô cùng anh ở trong vở kịch này lại không biết là sắm vai nhân vật gì.

Trong phòng khách đột nhiên vang lên tiếng đing đing đang đang, đánh vỡ cục diện bế tắc tĩnh mịch này.

Sriranda giương mắt, kim đồng hồ chỉ hướng mười hai giờ đêm.

Cô buông chén trà, thở ra một hơi nói : “Nếu không có gì muốn nói, như vậy tôi muốn đi ngủ .” Nói xong liền đứng dậy lên lầu. Isaac rốt cục nhìn không được, một bước xa chạy tới, cầm lấy cánh tay của cô.

“Sriranda.”

Sriranda đứng im, tầm mắt không có tiêu cự nhìn thẳng phía trước.

Isaac chậm rãi dời tay xuống cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô. Anh cúi đầu, thanh âm yếu ớt mang theo nỗi mệt không rõ , “Sriranda, chúng ta không cần cãi nhau được không. .... Ta không muốn cãi nhau với cô.”

Khóe môi Sriranda lộ ra một tia trào phúng, nhưng ánh mắt đờ đẫn như trước, “Tôi nghĩ anh đã lắm — chúng ta còn không có cảm tình tốt đến mức có thể cãi nhau ?”

“Sriranda!” Isaac lo âu lại hô lên tên của cô, hút một ngụm khí sau đó trầm giọng nói, “Ta đã biết.”

Ban đầu đã mơ hồ đoán được vị đại thiếu gia kiêu thị đất tiền này sở dĩ trong lúc thời tiết tồi tệ thế này chạy đến gặp cô là bởi vì anh biết được tin tức Nicole phá sản, nhưng khi nghe chính mồm anh thừa nhận, trong lòng vẫn nhìn không được hơi hơi trầm xuống.

“Bối vậy?” Sriranda chậm rãi xoay qua, lạnh lùng nhìn anh, “Anh là đến thương hại tôi sao? Hay là đến xem tôi xấu mặt ?”

Đồng tử Isaac co rút một chút, “Cô cảm thấy bộ dáng của ta là tới chế cười cô, hay là đáng thương cô? Sriranda, cô là đang vũ nhục ta, hay là vũ nhục chính cô?”

Sriranda trầm mặc.

Isaac cầm tay cô càng chặt, hỏi : “Sriranda, vì sao buổi chiều không chịu nói thật?”

“Có quan trọng sao?”

“Cô thả rằng bày mưu cho ta mua vòng cổ của cô, cũng không chịu nói cho ta biết chân tướng sự việc, vì cái gì?”

Sriranda liếc mắt nhìn anh một cái, ánh mắt châm chọc vô cùng “Vì cái gì? Bởi vì bày mưu dụ anh mua vòng cổ của tôi, bất quá chỉ là một cuộc giao dịch, đối với song phương mà nói chỉ cần tiền hàng thanh toán xong, ai cũng không thua thiệt ai; Còn nói ra thì cũng như là anh đang ban ân cho tôi — khác nhau lớn như vậy, anh nói tôi vì sao lại chọn cái trước?”

Con người Isaac từ thiện biến thân, lại từ thiện biến thân, cuối cùng gật đầu nói : “Ok, chúng ta làm giao dịch. Ta mang đến năm trăm vạn tiền mặt đang ở ngay trên xe của ta. Bởi vậy, mong cô hãy đem chiếc vòng cổ ngọc lục bảo bán cho ta.”

Sriranda bình tĩnh nhìn chăm chú vào anh, bình tĩnh làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Từ nhỏ, chỉ cần cô lộ ra vẻ mặt như vậy, anh biết tiếp theo sẽ không phải là vô việc an toàn, mà là mưa rền gió dữ mãnh liệt.

Quả nhiên, cô kéo môi, dùng thanh âm so với nước còn đậm hơn, từng chữ từng chữ nói : “Thực đáng tiếc. Hiện tại tôi không muốn làm bút giao dịch kia nữa.”

“Cái gì?”

“Ý tứ chính là mỗi cuộc giao dịch đều cần một cơ hội, mà anh, đã bỏ lỡ một lần cơ hội duy nhất kia.” Sriranda thông thả lại kiên định rút tay mình từ trong bàn tay anh ra.

“Sriranda, thời điểm này không nên cậy mạnh. Đúng vậy, ta thừa nhận buổi chiều ta đã hiểu lầm cô, bởi vậy lúc ấy ta rất tức giận, mới mở miệng không suy nghĩ nói ra rất nhiều lời không nên nói. .... Ta hướng cô giải thích.”

“Không cần. Tôi không cần giải thích của anh, tôi cũng không có cậy mạnh. Tôi giống loại người vì cậy mạnh mà ủy khuất chính mình sao?”

“Cô.....” Isaac nheo ánh mắt lại, ánh mắt bắt đầu nhú lại, thật lâu nhìn chăm chăm cô. Mưa bên ngoài dường như càng lớn , xao của sổ thủy tinh phách phách rung động.

Ngon đèn mờ nhạt, ánh lên mặt mày của anh cùng với của cô đều dẫn theo ba phần ngăn cách mơ hồ, giống như giữa anh và cô cách một con sông, ai cũng đi không chịu tiến vào thế giới của đối phương.

Isaac lui về phía sau từng bước, hai bước, ba bước, dừng lại, nhìn cô, ánh mắt dần dần rõ ràng, “Cô sở dĩ cự tuyệt ta, nhất định là đã giải được nguy cơ

trước mắt, nói cách khác, cô dùng một cách khác lấy được tiền. .... Đúng hay không?”

Anh quả nhiên thực hiểu cô – cũng như cô hiểu anh.

Sriranda cam chịu.

“Như vậy lại để cho ta đoán một chút, người giúp cô giải quyết nguy cơ là.....” Con người xanh biếc chuyển thành một màu xanh lục, Isaac phun ra bốn chữ cuối cùng, thanh âm nặng nề, “Vương tử điện hạ?”

Sriranda không kiên nhẫn nghiêm mặt, không nghĩ lại nói tiếp chuyện này, “Vô luận là ai, đều không có liên quan gì với anh.”

Isaac nhướng nhẹ lông mi, nửa ngày mới gật gật đầu, trên mặt anh lại hiện ra chiều bài tươi cười — lười nhác, giáo hoạt, chẳng hề để ý lại ngạo mạn mười phần, “Cũng đúng. Sriranda tiểu thư luôn luôn rất có bản lĩnh, cần bản không tới phiên ta tốn tâm tư gì, sao ta lại quên được điểm này đây?”

Sriranda không có lên tiếng.

Isaac còn nói : “Chúc mừng cô rất cực thông suốt , biết ai mới nên nắm chắc, cùng với người có thể nắm chắc..... Nhưng mà cũng đừng quên lời nhắc nhở của ta, không có vương hậu ủng hộ, cô làm Vương phi bất thành.”

“Chuyện này không nhờ các hạ quan tâm.”

Isaac đánh giá cô, một bên xem một bên lắc đầu, thanh âm lỗ mãng : “Khéo đưa đẩy chút đi, Sriranda. Muốn ở trong hoàng cung sinh tồn, tính cách như vậy sẽ chịu thiệt . Đúng vậy, hiện tại xác thực cô đã là một tiểu thư quý tộc cao quý tao nhã, nhưng nếu không học được khiêm dung hàm súc của các cô ấy thì vẫn không được .”

Sriranda nhú mày, cô bỗng nhiên cảm thấy thực tức giận, mỗi câu mỗi chữ của anh nghe vào lại chói tai đến vậy, bức cô phát hỏa.

Cố tình Isaac dường như hoàn toàn không lưu ý đến vẻ mặt trầm xuống của cô, tiếp tục nói : “Haera vương tử là người giàu suy nghĩ của những nhà không tưởng, theo trình độ nào đó mà nói, anh ta so với ta càng thêm tùy ý làm bậy, bởi vậy, anh ta sẽ ở trong nhiều cô gái như vậy lựa chọn cô, một chút cũng không ngạc nhiên. Nhưng, lựa chọn cô là một việc còn có thật sự cưới cô không lại là một việc khác. Rất nhiều thời điểm anh ta chỉ biết hành động, nhưng không thể gánh vác hậu quả.....”

“Đủ!”

“Thay cách nói khác, anh ta không thoát được bàn tay của vương hậu.....”

Sriranda không thể nhịn được nữa, thét to : “Tôi nói, đủ!”

Thanh âm tê liệt bén nhọn xẹt qua màn đêm yên tĩnh, trong lúc nhất thời, toàn bộ không gian đều có tiếng vang : “Đủ — đủ — đủ —”

Isaac nhắm miệng lại, lông mi thật dài để lại chiếc bóng trên khuôn mặt, làm cho người ta nhìn không tới ánh mắt, cùng với cảm tình phức tạp che dấu trong ánh mắt anh.

“Vì sao anh lại đối với tôi như vậy?” Về mặt Sriranda bỗng nhiên trở nên vô cùng mọi mết mà đau thương, “Vì cái gì từ nhỏ anh liền khi dễ tôi? Tôi là món đồ chơi của anh sao, Isaac thiếu gia? Châm chọc, nói móc, đả kích tôi như vậy thật có thể làm cho anh cảm thấy rất vui vẻ sao?”

Cái này đến phiên anh không nói lời nào.

Sriranda nhắm mắt lại, giọng căm hận nói : “Chính như buổi khi chiều tôi đã nói qua với anh — tôi thật sự thực chán ghét anh.”

Khóe mắt Isaac hơi hơi run rẩy một chút.

“Tôi chán ghét anh, tôi không nghĩ lại nhìn thấy anh! Có biết khi mẹ tôi gả cho ông Nicole thì tôi cao hứng nhất là cái gì hay không? Là tôi rốt cục có thể ra khỏi Vienna Caesar, rốt cục không cần lại mỗi ngày thấy anh!”

Trời mưa lớn hơn nữa , là ai nói , là ai nói trong thời tiết này rất thích hợp ngã bài, quyết liệt đả thương người cũng tự thương hại mình.

“Bởi vậy, nhưng vì tôi hầu hạ anh nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, buông tha tôi đi. Về sau không cần lại đến tìm tôi, vô luận tôi biến thành cái dạng gì, là tiểu thư hay là kẻ nghèo hèn, đều không có chút quan hệ nào với anh!”

Isaac đứng thẳng tắp, nửa ngày khóe môi mới gợn lên, cười khổ mà nói : “Đâu có không cái nhau ..... Quả nhiên, vẫn làm không được a.....”

Sriranda vuốt tóc, không thèm nhắc lại.

Isaac thở sâu, thấp giọng nói : “Ta đã biết..... Về sau sẽ không lại đến phiền cô . Đã quá rầy .”

Anh đem khăn mặt vắt ở trên cổ khoát lên tay vịn cầu thang, xoay người lấy áo khoác mặc vào, vừa đi về phía cửa vừa nói : “Như vậy, liên chúc Sriranda tiểu thư xinh đẹp thông minh mọi việc thuận lợi hoàn thành. Ngủ ngon.”

Anh hướng cúi đầu chào thật sâu với cô, lại ngẩng đầu nhìn cô một cái, một cái liếc mắt kia tựa hồ như muốn nhớ kỹ bộ dạng của cô, vĩnh viễn vĩnh viễn không quên. Lại tựa hồ là muốn đoạn tuyệt quan hệ rồi quên đi không hề nhớ tới.

Anh xoay người, tay vừa chạm đến cửa thì cánh cửa liền từ bên ngoài mở ra, Lidya cùng Nicole xuất hiện ở ngoài cửa, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn anh.

Isaac đưa tay đặt ở trước ngực rồi thì lễ, sau đó xuyên qua các cô, vội vàng biến mất ở ngoài cửa.

Nicole hét lên một tiếng, vọt vào phòng giữ chặt Sriranda hỏi : “Sao lại thế này sao lại thế này? Ánh mắt của chị có phải có vấn đề hay không? Isaac thiếu gia! Vừa rồi thật là Isaac thiếu gia?”

Sriranda cứng ngắc đứng ở lối lên thang lầu, một phen đối thoại vừa rồi kia giống như đã dùng hết tất cả khí lực của cô, giờ này khắc này, cô mệt đến mức cái gì cũng không muốn động đậy .

“A, thượng đế! Anh ấy đến nhà chúng ta làm gì chứ? Anh ấy là đến tìm. . . . . Tìm em?” Ánh mắt Nicole mở thật lớn, toát ra giọng điệu ghen tị. Lúc trước khi Haera mời Sriranda nhảy điệu thứ nhất, cô còn có thể vì em gái mà cảm thấy cao hứng, nhưng lần này phát hiện Isaac thiếu gia lại cùng em gái ở nhà tư hội, tựa như một chậu nước lạnh trong hầm băng hắt mạnh xuống đầu cô, từ đầu đến chân đều lạnh lẽo.

Sriranda không kiên nhẫn nói : “Anh ta muốn mua châu báu của em, chính là cái vòng cổ ngọc lục bảo để làm lễ vật cho công tước phu nhân, cho nên mới đến.”

“Là như thế này sao?” Nicole vẫn hồ nghi.

“Chị muốn tin hay không tùy chị. Em muốn đi ngủ .” Cô giẫy khỏi tay của Nicole, xoay người lên lầu.

Vẫn bàng quan Lidya lên tiếng : “Đứng lại, Sriranda!”

Sriranda theo lời dừng lại.

Lidya ngửa đầu, nhìn con gái đứng ở trên cầu thang, vẻ mặt thực nghiêm túc : “Cũng không thể nói cho ta biết được con đến tốt cùng đang làm những gì sao? Vì sao con muốn đi tìm Isaac? Anh ta lại vì cái gì sẽ xuất hiện ở trong này? Còn có, vì sao con không tham gia vũ hội tối nay?”

“Con có tham gia.”

“Cái gì?”

Sriranda cắn môi, chuyển hướng xoay người đi tới chỗ bà, nhìn bà nói, “Vũ hội tối nay con có tham gia, nhưng, vương tử trực tiếp mời con vào thư phòng của anh ta.”

“Cái gì?!”

Sriranda lấy tấm chi phiếu từ trong túi tiền ra, đưa cho người mẹ còn đang giật mình, “Còn có cái này, là anh ta cho con .”

Lidya nhìn lướt qua con số trên tấm chi phiếu, giật mình biến thành khiếp sợ, “Trời ạ, Sriranda, đến tốt cùng con đã làm gì? Vương tử vì sao lại cho con nhiều tiền như vậy?”

“Con đã làm gì?” Sriranda bỗng nhiên nở nụ cười, mặt mày bỗng nhiên trở nên xinh đẹp tựa như dòng nước trong, rõ ràng tất cả đều là chăm chọc, nhưng lại mang theo một vẻ đẹp phong tình, “Việc con làm , không phải là việc mà mẹ hy vọng và tối am hiểu nhất sao?”

Cô đem chi phiếu xếp thành hình chữ V, sau đó cắm vào trước bộ ngực đầy đặn mê người của bà. Mà Lidya gương miệng, sắc mặt từ hồng đến trắng, lại từ trắng đến hồng, đã không thể nói ra lời.

“Chẳng qua, có một chút không giống nhau mà thôi. Mẹ bán đứng là thân thể, mà con —” Sriranda điểm điểm đầu mình, “Là nơi này.”

Cô xoay người lên lầu, lúc này đây sẽ không dừng lại.

Cửa sổ thủy tinh vang ra thanh âm tách tách hòa nhịp cùng với bước chân của cô, tóc dài mặc cho rối tung buông xuống, theo chuyển động lắc lắc đung đưa.

Đêm, dài như thế.

Ai biết ai làm ai bị thương, ai lại là người cuối cùng bị thương.

Đêm, dài như thế.

Xe ngựa chạy trên con đường lầy lội, vui vẻ lắc lắc.

Isaac dựa vào nệm thấp mềm mại, trên cửa kính bám đầy bọt nước, từng chiếc đèn đường xẹt qua ánh vào khuôn mặt của anh, khi thì âm u, khi thì

sáng ngời.

“Tôi thật sự thực chán ghét anh!”

“Tôi chán ghét anh, tôi không muốn lại nhìn thấy anh!”

“Buông tha tôi đi. Về sau không cần lại đến tìm tôi.”

Anh nhẹ vỗ về vết sẹo trên cổ tay, ánh mắt mềm mại, giống như bị thống khổ hòa tan, sau đó, bắt đầu mỉm cười, so với gió còn nhẹ hơn.

“Sriranda, lại đây giúp ta luyện đàn.”

Mới trước đây thôi, việc mình thích nhất chính là đứng trên cầu thang đối với tiểu nữ bộc trong đại sảnh đang rồi tỉnh rồi mù ra lệnh.

Khi đó Sriranda sẽ ngẩng đầu, dùng một đôi mắt đen tựa bảo thạch nhìn anh, khó nén phiền chán trong đó.

Sau đó Lidya hoặc là Denverty thái thái sẽ lạnh lùng thúc giục cô : “Cô còn đợi gì chứ ? Không có nghe thiếu gia đang gọi cô sao?”

Cô sẽ nhếch môi, thực không cam lòng nguyện ý đi đến trước mặt anh, sau đó, cùng anh tiến vào phòng đàn.

Mỗi lần đều là anh đàn, cô đứng ở bên cạnh lật nhạc phổ cho anh.

Anh đàn hưng trí bừng bừng, khuôn mặt cô lại không chút thay đổi.

Anh sẽ dừng lại, ngang đầu nghe cô, cười đến thật xấu xa : “Thực không thú vị phải không? Nghe một người đánh đàn so với mình còn không bằng thực là chuyện không thú vị đúng không? Nhưng cực kì không thú vị hơn là cô còn không có nghe.”

Biểu tình của cô luôn rất lạnh nhạt, anh nói chuyện, cô nghe , ánh mắt cũng không trốn tránh, thần nhiên thờ ơ nhìn anh như vậy.

Vì thế anh sẽ rất muốn rất muốn chọc giận cô, muốn nhìn khuôn mặt luôn không có biểu tình gì sẽ có bộ dạng hi nộ ái ố như thế nào.

“Ta khát , đi lấy ly nước cam mang đến đây. Cô cũng biết khẩu vị của ta .”

Anh nhìn cô vội vàng chạy xuống lầu, nơi nơi tìm quả cam, sau đó lột vỏ, vắt nước, thêm mật cùng đá lạnh rồi đưa đến trước mặt anh.

Khi làm việc này cô luôn có vẻ tiêu cực không kiên nhẫn, nhưng hương vị làm ra lại rất tốt.

Anh một ngụm một ngụm uống hết ly nước cam cô tự tay làm, cảm thấy nơi nào đó trong lòng như hương vị ngon ngọt của ly nước cam này.

“Cô nghe, nếu cô khéo giỏi hơn ta, ta sẽ thực phức tạp a.”

Vera công tước mời giáo sư tại nhà cho anh, bởi vì một người học bài thật sự rất không có ý nghĩa, bởi vậy lại tìm thêm nhiều bạn cùng lứa đến làm thư đồng cho anh, Sriranda chính là một trong số đó.

Không giống bọn họ cả ngày chỉ biết chơi đùa, cô nhiệt tình yêu thích đọc sách, đối với cuộc thi cùng sách vở mà bọn họ luôn chán ghét, luôn có vẻ hứng thú nồng đậm. Bởi vậy thành tích của cô rất tốt, tốt đến mức làm cho tất cả đứa nhỏ còn lại đều ghen tị.

Vì thế trước cuộc thi một ngày, anh gọi cô lại nói với cô như thế.

Từ đó về sau, Sriranda sẽ không lại thi với kết quả cao.

Còn có một lần, anh dám bắt cô còn đang đọc sách ở trong tầng thư đi ra, mệnh lệnh cô bởi mình chơi trốn tìm. Lúc ấy bị che mắt là một đứa nhỏ khác, anh dắt cô cùng nhau chạy, muốn tìm một chỗ ẩn nấp thật bí mật làm cho đối phương không thể tìm thấy.

Sau đó liền đi vào rừng rậm phía sau trang viên, sau đó lại lạc đường.

Trời càng ngày càng tối, hai đứa nhỏ đi đến tình trạng kiệt sức cũng chưa tìm được đường ra, thế mới biết sợ hãi.

Ban đêm độ ẩm rừng rậm rất thấp, cô lạnh đến cắn chặt môi, anh nghĩ nghĩ, cởi áo khoát của mình nói : “Cho cô mặc.”

Cô có vẻ thực giật mình.

Anh giả một bộ dạng hiền ngang lẩm liệt nói : “Tuy rằng ta là thiếu gia, cô là người hầu, nhưng ta là con trai cô là con gái, cũng không thể để cho con gái đông chết được. Mặc đi.”

Rồi khi bọn họ mơ mơ màng màng ngủ. Denverty thái thái mang theo tất cả người hầu tìm kiếm chung quanh, cuối cùng tìm được anh cùng cô đã muốn

đông lạnh hấp hối ở dưới tàng cây. Bởi vì áo khoác của anh đưa cho cô, anh bệnh nặng hơn so với cô, nằm trên giường ước chừng một tháng.

Một tháng đó anh đều không có nhìn thấy cô.

Sau mới biết được, cô bị Denverty thái thái giận chó đánh mèo, bị phạt đi quét tước nông trường. Chờ khi anh lại nhìn thấy cô thì cô đã bị phơi nắng thành đen đen lại gầy, giống như bù nhìn.

..... Nghĩ lại, chuyện cũ của bọn họ vẫn là anh khi dễ cô, một lần chiều cổ cô duy nhất, cuối cùng vẫn hại cô gặp hại.

Cũng khó trách cô sẽ chán ghét anh.

Đến khi Cameron phu nhân tái giá , thành Lidya · Nicole, tất cả các cô đều chuyển ra.

Cơ hội gặp mặt ít ỏi.

Nhưng thật ra anh lại nghe rất nhiều lời đồn về cô. Đều nói đó là một tiểu thư thực khủng bố ngạo mạn, so với cô chị xa xỉ kiêu căng của cô càng khó hầu hạ.

Tỷ như, châu báu cô xem trúng, cho dù đã bị người khác giành lấy vẫn không chịu buông tha, sau đó sẽ lấy tiền ném người, ra giá gấp mười đến hai mươi lần làm cho đối phương cuối cùng không thể không chặt vật buông tha cho.

Nhưng, nếu cô không vừa mắt, vô luận người có khoác lác, ba hoa chích choè thế nào, cô cũng không cho một phân tình cảm nào, từng câu từng chữ đều mang theo khiêu khích châm chọc ra máu.

Lại tỷ như, cô không thường mua quần áo, Nhưng một khi mua, yêu cầu sẽ rất nhiều, từ hoa văn trên cúc áo đến màu chỉ thêu biên, đều phải nói rõ ràng, nếu không đạt tới yêu cầu của cô thì người phải sửa hết lần này đến lần khác cho đến khi cô vừa lòng mới thôi. Nghe nói, từng có thợ may nổi tiếng nhận may một bộ quần áo cho cô sửa đến lần thứ hai mươi bảy, cuối cùng khóc nói, không bao giờ nhận mới đặt hàng của cô nữa.

Anh nghe tin đồn này truyền lưu trong xã hội thượng lưu, cảm thấy thú vị mà tưởng niệm.

Trong mấy năm nay, anh gặp rất nhiều rất nhiều cô gái, từng người tính cách cũng không giống nhau, có thông minh tuyệt đỉnh, có quyền rũ vô song, có hiền đức, có yếu ớt..... Nhưng không biết vì cái gì, anh lại cảm thấy cô là đặc biệt nhất.

Ngay cả khi cô đối với anh hờ hững, đều có cảm giác thú vị. (gã này thích ngược)

Có lẽ..... Thật sự là bởi vì thời gian anh cùng cô nhận thức quá mức dài lâu.

Nếu dùng số học đơn giản đến căn nhắc, thì anh nhận thức cô cũng đã có hơn mười bảy năm, bởi vậy phải cần một cái mười bảy năm khác để quên đi.

Isaac cười cười, trong ánh mắt có thứ gì ngưng kết , trở nên tinh sáng.

Trước khi thứ này rơi xuống, anh nhắm hai mắt lại, ngẩng đầu lên, sau đó gõ vào vách tường xe, phân phó xa phu nói : “Pitt không cần về Vienna Caesar , quay đầu, ta muốn đi tìm Ron.”

Xe ngựa dừng lại trước khu nhà có kiến trúc màu đỏ ở tâm khu phố phồn hoa.

Dưới phụ trợ của những kiến trúc cao lớn ở bốn phía, khu nhà hai tầng này có vẻ vừa cũ lại thô, giống một con ếch xấu xí, thực không hài hòa ghé vào nơi đó.

Trong khu nhà chỉ có một căn phòng nhỏ, ngăn cách một mảng lớn ánh nắng buổi sáng, trên cửa sổ còn làm ra vẻ bày mười bồn cây Tiên Nhân Chương (một họ của cây xương rồng, rất giống xương rồng, có hoa rất đẹp) hình thái khác nhau, Trên cánh cửa tuy rằng có dùng dây thừng xuyên vào cái đầu nhỏ của chuông đồng treo lên, nhưng phía dưới còn treo một cái mộc bài “Chủ nhân thích ngủ, không có chuyện quan trọng chớ quấy rầy” . Tất cả hết thảy đều hiện rõ vị chủ nhân trong căn hộ này hành vi khác người lại thú vị.

Pitt đi rung chuông cửa, vang thật lâu thật lâu, lâu đến mức anh ta đã muốn nổi giận thì cánh cửa kia mới chỉ nha một tiếng mở ra, một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo ngủ vừa ngáp vừa nói : “Có làm hay không?! Lão đại, cậu có biết hiện tại là mấy giờ hay không?”

“Không phải cậu là con cú ngày ngủ đêm thức sao, rạng sáng 1 giờ đối với cậu mà nói, chẳng qua chỉ là mới bắt đầu giờ cuồng hoan mà thôi.” Isaac nhảy xuống xe, đi thẳng vào phòng ở, cũng quay đầu phân phó Pitt : “Cậu đi về trước đi. Sớm ngày mai tới nơi này tiếp ta.”

Thiếu niên tên Ron mở to hai mắt nhìn, quái kêu : “Uy uy, đêm nay không phải là cậu muốn ở lại nơi này của tôi chứ? Không được, tuyệt đối không được, trở về nhà cậu ngủ đi!”

“Khản trương như vậy? Trong phòng đầu con gái sao?” Isaac quen thuộc thay dép lê, cởi áo khoác vút lên sô pha, đến quầy bar tự ngã cho mình chén rượu.

Ron đau lòng nhìn rượu ngon của mình bị cướp đoạt, oán hận bới mái tóc dài hỗn độn nói : “Quên đi quên đi, dù sao mỗi lần nhìn thấy cậu là tôi biết không có chuyện tốt. Nói đi, lần này lại là làm gì?”

“Nicole đầu tư thất bại, đã đến mức phá sản cậu biết không?”

Đến đây Ron hưng trí, cũng tự ngã cho mình chén rượu, “Tin tức này sẽ khiến cho cả nước khiếp sợ, thế lực tài phú nhất nhì bị lật đổ, hắc, Nicole một đời phong vận, không nghĩ tới đến tuổi già sẽ thất thế khó giữ được, đem mình lâm vào hoàn cảnh tội tệ như vậy.”

“Cậu không thấy rất kỳ quái sao?”

“Humm?”

“Nói như thế nào thì ông ta cũng là đại phú ông, tổn thất hai mươi chiếc thuyền có thể làm thái sơn sụp đổ, không phải rất kỳ quái sao?”

“Trên thực tế lợi nhuận năm trước của ông ta cũng đã xuất hiện vấn đề, bởi vậy ông ta mới vội vã đánh cược như vậy, đem tất cả tiền đều đặt cược đổ vào con thuyền vận chuyển hàng hóa đến Babylon. Không nghĩ tới thượng đế cũng không tha cho ông ta, làm cho ông ta sớm phá sản.”

Isaac vuốt ve chiếc cốc chân dài, “Nguyên lai là như vậy. Như vậy theo cậu xem, ông ta có cơ hội đông sơn tái khởi hay không?”

“Chuyện này ..... Rất khó nói a.” Ron chép miệng, nhún vai nói, “Bất quá tôi cảm thấy, lấy trình độ phá sản của con gái cùng lão bà của ông ta, cho dù ông ta lại kiếm nhiều tiền, sớm hay muộn vẫn sẽ lụi bại.”

Isaac trầm ngâm.

“Uy!” Ron đặt mông ngồi vào bên cạnh anh, ủng trụ vai anh, “Tân phu nhân của ông ta trước kia là người hầu nhà cậu nha, không phải cậu nói cho tôi biết, vì duyên cớ như vậy cậu mới chú ý đến chuyện nhạt nhẽo nhà Nicole chứ?”

“Không, kỳ thật tôi tới tìm cậu không phải chủ yếu hỏi cái này.” Isaac nhìn bốn phía chung quanh, sau khi xác định trừ bỏ bọn họ không có người thứ ba ở đây, mới hạ giọng nói, “Vũ hội trong hoàng cung đã qua hai ngày, trong lòng vương hậu hẳn là đã có Vương phi tương lai, là ai?”

Ron ngậy người một chút, sau đó nhìn anh, nở nụ cười : “Isaac thiếu gia cũng đối với chuyện bát quái của cung đình cảm thấy hứng thú sao? Hay là..... Ở trong vũ hội cậu nhìn trúng cô gái nhà ai, sợ cô ấy bị vương tử cướp đi?”

Isaac đánh văng cánh tay anh khoát lên trên vai mình ra, “Vô nghĩa nhiều như vậy, hỏi cậu, biết nói là được rồi!”

“ok ok.” Ron cười hi hi thu hồi tay, vội vàng nhập vào chính đề, “Vương hậu nhìn trúng ba cô gái, phân biệt là con gái Albert công tước Serena, tiểu thư thế gia Katy, còn có chất nữ của bà ta Jane. Bất quá thực đáng tiếc a, trong ba cô gái bà ta xem trúng, một người vương tử cũng không thích, ngay cả một điệu nhảy cũng chưa cùng các cô ấy khiêu qua.”

“Bà ta không có nhìn trúng tiểu thư nhà Nicole sao?”

“Nicole?” Ron cười ha ha, “Kính nhờ, sao lại có khả năng? Trước không đề cập tới Nicole hiện tại đã muốn phá sản, cho dù ông ta vẫn là đại phú ông, cơ hội trúng cử cũng là cực kỳ bé nhỏ. Bất quá, thật ra còn có một cô gái thành công khiến cho mọi người chú ý.....”

Isaac nhướn nhướn mi : “Cậu nói là cái người hay đến muộn, vừa đến 12 giờ liền vội vàng chạy trốn, cô gái thần bí đó đi?”

“U, xem ra cậu cũng thực lưu ý đến cô ấy nha..... A! Không lẽ người cậu xem trúng chính là cô ấy?”

“Đừng có mãi nói nhảm.”

Ron lại nhún vai, “ok ok, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, tốt nhất cậu không cần trêu chọc cô ta, cái cô gái kia có vấn đề.”

Isaac ninh mi hỏi : “Vấn đề gì?”

“Tôi phái người theo dõi cô ta hai đêm, cũng chưa tra ra lai lịch của cô ta. Vừa đến 12 giờ, cô ta đã an vị trên một chiếc xe ngựa tạo hình phi thường độc đáo vội vàng rời đi, vô luận thủ hạ của tôi đuổi theo có nhanh bao nhiêu, cuối cùng vẫn đánh mất dấu, quả thực biến mất như hư không.”

Về mặt Isaac dần ngưng trọng. Anh rất rõ ràng bản lĩnh của Ron, thân là người phụ trách tổ chức tình báo lợi hại nhất Maya, nếu ngay cả anh cũng không lấy được lai lịch của một người, thì thuyết mình người kia thật là thần bí đến cực điểm.

“Còn có phục sức của cô ta, thật đúng là gấp cũng chưa gấp qua, tra cũng tra không được..... Ai nha nói đến chuyện này tôi liền phiền a.” Ron tựa đầu dựa vào lưng ghế sofa, phiền muộn trào tóc.

“Trước bỏ qua chuyện của cô ta một bên không nói tới, cậu cảm thấy vương tử cuối cùng sẽ tuyển ai?”

Ron lộ ra nụ cười thần bí hề hề, thanh âm trầm thấp du tai nói : “Vương tử a..... Chỉ sợ ai anh ta cũng sẽ không tuyển đi.....”

Isaac ngoài ý muốn, “Nói như thế là sao?”

“Nửa giờ trước tôi vừa nhận được tình báo — vương tử điện hạ mua ba vé tàu đi Babylon, thời gian là 5 giờ sáng sớm ngày mai, hơn nữa là dùng tên

giả.”

“Ý của cậu là anh ta muốn. ....” Mày Isaac càng nhăn càng sâu.

Ron tiếp lời anh, “Anh ta muốn một mình rời khỏi Jacob. Giấy chứng nhận giả đều chuẩn bị đầy đủ hết, xem ra đã muốn trừ bị một đoạn thời gian rất dài. Quốc vương cùng vương hậu đến bây giờ vẫn chưa hay biết gì. Đáng tiếc trước mắt tôi chỉ tra được anh ta sẽ mang Ryan cùng nhau đi, về phần vé tàu thứ ba kia là cho ai, vẫn là dấu chấm hỏi.”

Isaac đột nhiên đứng lên, hồng rượu trong tay nghiêng đổ .

Ron đau lòng oa oa kêu to : “Uy uy uy, cậu phá hư rượu của tôi còn chưa tính, bây giờ còn phá hư tâm lòng dè chừng sô pha da thật của tôi? Không được, nói cái gì thì cậu cũng phải bồi thường, cậu nghe thấy không? Lập tức bồi một ngàn Farrell cho tôi a! Này? Này.....”

Isaac đứng thẳng tắp tại chỗ, ngó nhìn một nơi xa xa, ánh mắt vẫn lảo liên không ngừng, căn bản không có nghe thấy anh ta nói cái gì, mà hồng rượu bắn ra chảy qua tay anh, một giọt một giọt rơi xuống.

Ron chưa bao giờ thấy anh thất thố như vậy, ý thức được có chuyện gì đã xảy ra, lập tức thu hồi vui đùa, chính sắc nói : “ Lúc này cậu tới tìm tôi cũng không phải ngẫu nhiên, hỏi cái việc này cũng không phải bởi vì bất quải. .... Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì sao?”

“Ngăn cản anh ta.” Thanh âm Isaac giống như từ một nơi rất xa truyền tới, trầm thấp, khàn khàn, nghe cũng không giống anh.

Ron nhú mày, “Ai? Cậu muốn ngăn cản ai?”

“Haera.” Isaac quay đầu, nhìn anh, trầm giọng nói, “Không thể để cho anh ta rời khỏi Jacob, tuyệt đối không được!”

“Như vậy a. ....” Ron vuốt cằm, quý dị cười cười, “Kỳ thật tôi còn món quà cuối, không phải rất thú vị sao? Quốc vương cùng vương hậu nhọc lòng chọn lựa vợ cho con, mà đứa con phản nghịch lại muốn vụng trộm rời đi. .... Tôi thật hiểu kỳ vương tử điện hạ anh đến tốt cùng muốn đi thế nào, nên làm chút gì đây, nếu sớm chấm dứt trò chơi này như vậy, lạc thú sẽ giảm đi rất nhiều a. ....”

Isaac hơi hơi hí mắt, liếc nhìn anh một cái nói : “Nếu đến lúc đó vương tử thật sự mất tích, cậu cho rằng khi vương hậu giận dữ truy cứu trách nhiệm sẽ bỏ qua cho cậu sao?”

Nhớ tới vị Vương hậu ngang ngược không phân rõ phải trái, Ron không tự chủ được rung mình một cái.

Isaac tiến đến gần anh, nhìn ánh mắt của anh, từng chữ từng chữ nói : “Nghe, trò chơi này tuyệt đối không tốt đùa. Tôi muốn cậu ngăn cản kế hoạch ngu xuẩn này của Haera, lập tức! Lập tức!”

Ron đại ra nửa ngày, cuối cùng buông tay, cười nói : “ok ok, tôi cũng chưa nói không ngăn cản nha, cậu không cần phải khẩn trương như vậy chứ?”

Isaac thế này mới đem chén rượu chậm rãi để trên bàn trà, hồng rượu còn lại trong ly thủy tinh, cùng con ngươi màu xanh biếc của anh đối lập mãnh liệt.

Hai cánh môi mỏng manh gât gao mím chặt, không còn đàng hoàng như thường ngày.

Công tử nổi danh xinh đẹp tà mị nổi tiếng cả nước, hoa hoa công tử, tại trong một khắc này, biểu tình lãnh tuyệt, không có vẻ tươi cười thường ngày.

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nước mắt ai

Ta sẽ không khóc. Apollo nói.

Cho dù mất đi tất cả, cho dù chưa từng được yêu, cho dù đã bị thương tổn. Cũng sẽ không khóc.

Bởi vì, con thần mặt trời không cho phép rơi lệ.

Tồn tại của anh kiêu ngạo cùng kiên cường như vậy, lại cố tình ngưng chứa vô cùng vô tận đau thương.

Gió trong Thiên cung thổi bay mái tóc dài màu vàng của anh, anh có được dung nhan xinh đẹp nhất thế giới này, nhưng xinh đẹp này cũng không thể giúp anh chiếm được tình yêu.

Ngày thứ ba, trời đầy mây, Nhà Nicole bao phủ trong một mảnh mây đen.

Nicole tận khả năng đem tất cả các châu báu cùng trang sức mang lên người mình, bởi vì qua hôm nay, may mắn này cũng không còn thuộc về cô nữa.

Chín giờ buổi sáng ngày mai, nhóm người thanh toán tài sản sẽ tới tịch thu gia sản của các cô, mà vương tử còn chưa có lựa chọn được cô gái hợp ý. Do vậy buổi tối hôm nay chính là cơ hội cuối cùng, nhưng thoát nhìn lại là hy vọng xa vời.

Bệnh đau đầu của Lidya lại tái phát, cả ngày đều chỉ nằm trên sofa rên rừ rừ, một bên nhìn con gái lớn sửa soạn một bên hỏi: “Sisi đâu? Sao chưa thấy nó?”

“Đại khái chắc còn đang ngủ đi.” Nicole đem vòng tai hồng mã não cùng vòng tai phi thủy so sánh một lúc, vẫn không thấy mang cái nào thì đẹp hơn, nên một bên mang một cái, “Thật không biết nó đang làm những gì, một chút lo lắng sốt ruột cũng không có. Mẹ, những lời nó nói tối hôm qua là có ý gì? Nó thành tình nhân của vương tử sao?”

Lidya vội vàng quát bảo ngưng lại: “Đừng nói lung tung!”

“Như vậy vương tử vì cái gì lại cho nó 500 vạn, nhưng lại thần thần bí bí không cho người khác biết? Còn có, nó nói bán mình là có ý gì. .... Mẹ a, ngài không biết là Sisi làm việc càng ngày càng cố quai sao?”

“Ta biết nó đang làm cái gì còn đau đầu như vậy sao?” Lidya lại bắt đầu hừ hừ, “Ta a, vì hai người các ngươi thật đúng là bóp nát tâm tư. Cái người cha chết sớm của cô kia, hai chân rời đi nhẹ nhàng như vậy, một phần tiền cũng chưa lưu lại cho ta, khi đó cô lại trúng mưa mắc viêm phổi, ta nơi nơi đi vay tiền, xem hết sắc mặt người ta. Thật vất vả gả cho Nicole tiên sinh, kết quả, hưởng phúc còn không đến ba năm liền xảy ra việc này. .... Thượng đế thật đúng chơi đùa con người a.”

“Mẹ. ....” Nicole ánh mắt ẩm ướt, “Người ta, người ta không muốn lại trải qua những ngày khổ cực trước kia nha. .... Ngẫm lại liền cảm thấy thật đáng sợ, oa. ....”

Lidya đi qua ôm lấy cô, vỗ vỗ lưng cô, dỗ nói: “Ta biết ta biết, con nghĩ rằng ta và con còn có thể trở lại cuộc sống tự mình nấu cơm tự mình giặt quần áo được sao. .... Bởi vậy, ta đã nghĩ thật lâu, thay vì chờ đợi vương tử còn chưa biết thành hay không, chúng ta chỉ bằng dựa vào chính mình.”

“Dựa vào chính mình?” Hai mắt Nicole đắm lệ mông lung từ trong lòng bà ngẩng đầu lên.

Lidya nhìn thẳng phương xa, biểu tình cực kỳ bình tĩnh, “Ta muốn ly hôn với Nicole tiên sinh.”

Nicole giặt mình há to miệng.

“Bây giờ mà ly hôn thì tài sản vợ chồng có thể phân chia, cứ như vậy, chỉ cần là sản nghiệp mang danh nghĩa của ta thì đều vẫn là của ta, ngân hàng không thu được.”

“Nhưng mẹ, này, này có thể sao?”

“Ta đã hỏi thăm đại luật sư nổi danh nhất thành Jacob, vô luận như thế nào, ta nhất định phải đấu tranh, ta không thể cứ như vậy lại biến thành kẻ nghèo được!”

Nicole còn do dự, “Nhưng. .... Như vậy, Nicole tiên sinh. .... Với ông ta mà nói, không phải thực đáng thương sao?”

Lidya thở dài, “Vợ chồng vốn là chim chóc trong rừng, đại nạn đến thì đều tự mình bay đi. Thời điểm này. .... Ta cũng cố không hơn ông ấy. Một người có thể trốn so với hai người ôm nhau cùng chết thì vẫn tốt hơn.”

Nicole nghĩ nghĩ, lấy khăn tay ra khóc lên.

Lidya ôm cô, nhẹ giọng an ủi.

Bên kia cánh cửa phòng bếp, Cinderella mang khuôn mặt đầy bụi nghe được đối thoại của các cô, trong ánh mắt thâm nâu lần đầu tiên toát ra sắc thái phẫn nộ. Tay cô cầm chặt lấy làn váy, bởi dùng nhiều sức cho nên các đốt ngón tay đều bắt đầu trắng bệch.

Ngay tại lúc cô tức giận đến cả người phát run thì một người kéo bước chân lười nhác từ từ đi vào phòng bếp, ánh mắt hai người ở giữa không trung gặp nhau, Cinderella sợ run một chút — là Sriranda.

Chỉ thấy Sriranda liếc mắt nhìn cô một cái, không nói không rằng tiếp tục đi đến bàn ăn, tự mình rót một ly sữa.

Hai mắt của cô có lẽ vì không ngủ được mà có chút phù thũng, xõa tung mái tóc dài, có vẻ tinh thần không tốt. Mắt thấy cô cầm ly sữa ngồi lên xích đu ở ban công nhắm mắt dưỡng thần, một bộ dạng vô tranh với đời thì Cinderella rốt cục nhịn không được đi đến trước mặt cô, trầm giọng nói: “Cô nghe thấy phải không?”

Sriranda nhắm mắt lại, không phản ứng.

Cinderella không chịu buông tha, lại hỏi một lần : “Chuyện ly hôn ..... Cô đều nghe thấy phải không?”

Sriranda tròn mắt nhìn cô một cái, chỉ giới hạn cho một cái liếc mắt, sau đó thản nhiên nói : “Ta cảm thấy đó là một biện pháp tốt.”

“Cái gì?” Cô vụn vụn không ngờ, Sriranda thế nhưng cũng nghĩ như vậy! Cho tới nay cô đều cảm thấy Sriranda cùng mẹ kế và Nicole không thuộc cùng một loại người, chẳng lẽ đó chỉ là ảo giác của cô sao?

“Đừng làm một bộ dạng bị thương như vậy. Đặt hy vọng trên người người khác vốn là ngu xuẩn .” Sriranda uống một ngụm sữa, không chút để ý.

Cinderella gục đầu xuống, hai tay nắm chặt, lại buông ra, động tác làm đi làm lại hơn mười lần, cuối cùng mới run giọng nói : “Các người cứ từ bỏ cha tôi như vậy?”

Thanh âm của cô quá mức cổ quái, Sriranda đành phải quay đầu, sau đó liền thấy Cinderella vừa khóc vừa nói. Chính là lúc này đây cô khóc cùng trước kia hoàn toàn bất đồng.

Bộ dáng khóc trước kia của cô luôn khiếp sợ , tràn ngập cảm giác nhu nhược; Lúc này đây lại cắn chặt răng, ánh mắt phẫn nộ, nhìn ra được cô đang rất tức giận.

A, thì ra tiểu bạch thỏ cũng sẽ một mặt căm phẫn như vậy?

“Các người đối với tôi không tốt, tôi có thể lý giải, bởi vì các người sợ tôi tranh giành với các người, các người cảm thấy tôi nguy hiểm đến địa vị của các người..... Nhưng, các người sao có thể đối với cha tôi như vậy?! Từ, từ khi mẹ cô gả đến nhà chúng tôi, ông đâu có bạc đãi quá các người? Chỉ phí ăn mặc đều là tốt nhất vì sợ các người không vui! Trên thế giới này không có người kẻ phụ nào tốt hơn ông! Nhưng, hiện tại ông phá sản , nghèo túng , các người vứt bỏ ông, còn nói cái gì đó là một biện pháp tốt! Thực kém cỏi! Sriranda, cô, mẹ cô, còn có chị cô, một nhà các người đều kém cỏi cực!” Cinderella cầm lấy bình hoa trên bàn, hung hăng ném xuống đất, chỉ nghe “Loảng xoảng ....” vài tiếng, bình hoa đã bị ném bể nát.

Tiếng vang thật lớn làm cho Lidya cùng Nicole trong đại sảnh vội vàng chạy vào, liền thanh hỏi : “Làm sao vậy làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Các mảnh vỡ của bình hoa nằm dưới chân Sriranda, Lidya cùng Nicole nhìn cô lại nhìn Cinderella, trong ánh mắt tất cả đều là dấu chấm hỏi.

Sriranda lạnh lùng cười, “Chúc mừng cô, mặc dù có chút muộn, nhưng mà cuối cùng cô cũng nhận rõ khuôn mặt thật của chúng tôi, không lại sa vào cái mà cô gọi là thiện lương vĩ đại.”

“Cô!”

“Luôn miệng nói cha này cha nọ, kỳ thật là cô đang sợ hãi mình bị vứt bỏ đi?” Sriranda đứng lên, đi tới gần cô ấy, cô tiến lên phía trước từng bước, Cinderella lùi về phía sau từng bước, cuối cùng chạm đến vách tường “Vô luận chịu khi dễ như thế nào, khuất nhục thế nào, đều yên lặng chịu đựng, không phải bởi vì tính tình cô tốt, mà là cô sợ hãi bị vứt bỏ, chỉ còn lại một mình cô, bởi vậy, chẳng sợ chúng tôi lại đối với cô không tốt thế nào, cô cũng không dám nói cho người khác. Hiện tại cha cô cũng thất thế , cô lại bắt đầu sợ hãi, sợ mình cùng ông ta đều bị vứt bỏ. Cinderella, cô có biết hay không ? Kỳ thật cô là một gốc cây chùm gối, chỉ có dựa vào người khác mới có thể sinh tồn. Bởi vậy, không cần bày ra sắc mặt vĩ đại cỡ nào chính nghĩa cỡ nào, cô không phải vì ông, cô là đang vì chính cô.”

“Cô, cô, các người.....” Cả người Cinderella đều run run, nhìn về mặt lạnh lẽo của Sriranda, nhìn về mặt hèn mọn Nicole, còn có thờ ơ của Lidya, cuối cùng thét to, “Mới không phải, mới không phải như vậy! Rõ ràng chính là các người không tốt, tôi không thể nhìn các người nổi nữa, tôi sẽ không tha thứ các người ! Tuyệt đối không!” Lời nói vừa dứt liền che mặt mình xông ra ngoài.

Nicole không cho là đúng phiến phiến môi nói : “Xin nhờ, ai muốn cô tha thứ . Thật đúng là đề cao chính mình. Sisi, thật lợi hại nha, nói mấy câu liền làm cho nó tức chết khiếp .”

Lidya cau mày nói : “Đều là chuyện đã rồi sao còn đi kích thích cô ta?”

“Tôi kích thích cô ta?” Sriranda nhẹ câu khoe môi, từ từ nói, “Người chân chính kích thích cô ta chẳng lẽ không phải là người sao? Sắp không còn là Nicole phu nhân mà khôi phục thân tự do – Lidya nữ sĩ.”

Lidya ngậm ngùi.

Sriranda đem ly sữa một hơi uống cạn, buông cái ly, tiếp tục kéo bước chân lười nhác đi ra ngoài.

“Mẹ, ngài đã làm chuyện gì làm cho Sisi chán ghét sao? Vì sao khi nói chuyện với ngài cũng đều âm dương quái khí như vậy?” Nicole khó có lúc sâu sắc nói.

Lidya phiền não trào tặc, “Sao ta biết?” Bà cảm thấy đầu của mình trở nên càng đau .

Không được, phải nhanh đi bàn thủ tục ly hôn, không khí nơi này thật khó thở, bức người nổi điên. Nếu còn tiếp tục ở đây, không biết còn có thể phát sinh chuyện không tốt gì.

Trên bàn trang điểm bày ra một chiếc gương hình quả trứng cao nửa người. Gọng kính là vàng ròng , điêu khắc thành bộ dạng nữ vương Medusha, mái

tóc dài hình rắn đổ xuống phía dưới, bao vây lấy mặt kính.

Ánh mắt nữ vương trong suốt như thủy tinh, vô luận theo góc độ của người nào xem qua đều thấy trong sáng như ngọc. Mà cái trán của cô, còn có con mắt thứ ba, bên trong được khảm một viên bảo thạch bằng ngón tay, nghe nói đó là vật cứng rắn nhất thế giới, làm thế nào cũng không vỡ, tên là kim cương.

Tóc của cô lại độc đáo, mỗi cọng đều là một con rắn, mắt rắn lấy ruby tạo hình mà thành. Lại chuyển xuống dưới là mặt gương dùng không dưới 40 viên bảo thạch, lại chế tác hoàn mỹ, không thẹn là một vật hiếm độc nhất trên thế giới.

Sriranda ngồi trước bàn trang điểm, nhìn chiếc gương độc nhất vô nhị này bất động thật lâu.

Đây là ngày thứ sáu khi cô tới nơi này, Nicole tiên sinh từ trong chợ mang lễ vật về cho cô.

Đúng như yêu cầu của các cô, Nicole có được rất nhiều quần áo xinh đẹp, Cinderella có được nhánh cây, mà cô, có được mặt gương khảm bảo thạch này.

Khi tất cả mọi người vì mặt gương xa hoa tinh mỹ này mà sợ hãi than thì Nicole tiên sinh đứng trước mặt cô, mỉm cười nói một câu : “Những thứ nó chiếu đến , so với thân mình của nó càng trân quý. Sriranda, hy vọng con sẽ thích phần lễ vật này.”

Những thứ nó chiếu đến ..... So với thân mình nó càng trân quý.

Giờ phút này, gương chiếu cô, cô nhớ tới lời nói của ông cảm thấy nơi nào đó trong lòng bị lấy đi một khối, trống trỗng thiếu thốn.

“Trên thế giới này không có vị kẻ phụ nào tốt hơn ông!”

“Thực kém cỏi! Sriranda, cô, mẹ cô, còn có chị cô, một nhà các người đều kém cỏi cực!”

Sriranda tựa lưng vào ghế dựa, đem hai tay chậm rãi đặt trên vị trí trái tim, nghe thanh âm nó nhảy lên, bùm, bùm.

Thực bị thương.

Lại là cái loại cảm giác quen thuộc này, chết lặng bị thương.

Giống như thời khắc khi cô lại đặt mình trong biển hoa ở trang viên Vienna Caesar, cảm thấy yếu đuối, toàn bộ thể xác và tinh thần đều chậm rãi hư không.

Mà tại lúc đó, cô nghe thấy một thanh âm vang bên cửa sổ.

Ban đầu tưởng là trời mưa , sau lại phát hiện không quá thích hợp, nhìn lại thì thấy trên cửa sổ có một con chim đang dùng móng vuốt xao cánh cửa.

– thần điều?

Cô vội vàng đứng dậy đi qua mở cửa sổ ra, thần điều đập cánh bay vào, đứng ở trước gương. Câu đầu tiên mở miệng nói chính là : “Thực rất giỏi. Sriranda.”

Sriranda không rõ ý tứ của nó cho nên không có tiếp lời.

Thần điều nhìn cô, cười đến thực kỳ lạ, không phải châm chọc nhưng cũng tuyệt không tốt lành gì : “Cô lại làm cho Cinderella học được oán hận.”

Thì ra nó ám chỉ chuyện này.

Sriranda suy nghĩ một chút, thần nhiên nói : “Ta chỉ là muốn cho cô ta biết cái gì tên là nhân loại mà thôi.”

“A?” Thần điều oai đầu nhìn chăm chú vào cô, có chút đăm chiêu.

Sriranda đi đến bên giường, lôi chiếc giỏ làm bằng mây tre ra bắt đầu sắp xếp hành lý, một bên vừa thu thập vừa nói : “Nhiều năm qua, dưới sự dạy bảo của người, Cinderella thành một cô gái có cái phẩm tính dịu ngoan thiện lương không kiêu ngạo không ghen tị không tức giận cũng không phẫn nộ, hoàn mỹ giống như thiên sứ vậy.”

“Như vậy có cái gì không đúng?”

Sriranda cười nhạo một tiếng, chậm rãi nói : “Không có gì không đúng. Chỉ tiếc, nơi này là nhân gian. Là nơi nhân loại sinh tồn, thiên sứ... Không thích hợp ở nhân gian.”

Thần điều nháy nháy ánh mắt, có chút kinh ngạc, lại tựa hồ như chờ mong.

“Thượng đế sở dĩ đem nhân loại đuổi ra khỏi vườn địa đàng, chính là bởi vì bọn họ có khuyết điểm là không hề thuần khiết. Nhân loại ghen tị, ích kỷ, dối trá, tà ác, tàn bạo..... Mặc kệ chuyện này có bao nhiêu tội tày, gây ra bao nhiêu bất hạnh, đây mới là nhân loại. Mà người lại bồi dưỡng ra một

Cinderella, cô không phải nhân loại.”

Sriranda phát nhẹ váy dài, thân váy xuyên vô số lỗ chim, rung lên rung lên, tựa như cánh thiên sứ, ánh mắt của cô trở nên sâu xa mà bi thương, “Chẳng lẽ người không biết đem một thiên sứ đến nhân gian sống kết cục sẽ thế nào sao? Kết cục tuyệt đối không phải thiên sứ chiếm được sự yêu thích cùng sùng bái của mọi người, hoàn toàn tương phản, nhân loại chỉ biết họ muốn nhốt đôi cánh của cô, làm bản thuần khiết cùng tổn hại sự cao quý của cô mà thôi. .... Đây là nhân tính. Bởi vậy, nếu người thật sự muốn tốt cho Cinderella, không nên dạy cho cô cái lý luận bác ái nhằm chán đó, đó là chuyện mà thượng đế muốn.”

Thần điều cảm chiếc gương lên, bỗng nhiên nhẹ nhàng mà nở nụ cười : “Thật đúng là phản kích. Sriranda, cùng nói chuyện với cô quả nhiên có thể nghe được một ít lời nói thực phản kích.”

“Ta chỉ là ăn ngay nói thật.” Khi lại xoay người nhìn về phía thần điều, trong ánh mắt của Sriranda hơn vài phần mềm mại, “Bất quá, người là thần điều, đối với chức phận một thủ hộ thần mà nói, người vĩnh viễn sẽ không chết. Như vậy, cứ như thế mà chiếu cô cô ấy cả đời cũng không có gì không tốt. Cô ấy khóc, người nghe; cô ấy muốn tham gia vũ hội, người liền giúp cô nhất định; cô ấy tự ti, người liền cho cô ấy quần áo xinh đẹp cùng xe ngựa; cô ấy oán hận vì tâm nguyện không thể thực hiện, người liền giúp cô ấy thực hiện là được. .... Người như vậy cũng làm cho người ta thực hâm mộ.”

Thần điều hỏi ngược lại : “Cô cũng hâm mộ sao?”

Sriranda ngẩn ra, ánh mắt bắt đầu lóe lóe, như nguyên bản là một cái hồ yên tĩnh, bất chợt một ngọn gió thổi tới làm mặt hồ gợn sóng.

“Kỳ thật ta cũng có thể làm thủ hộ thần của cô.” Thần điều mỉm cười, từng chữ đều nói thật chậm, “Chỉ cần cô nói một tiếng tốt, khế ước liền tức thời có hiệu lực.”

Một chiếc áo somi liền theo khe hở ngón tay rơi xuống giường. Sriranda mở to hai mắt, vạn vạn không ngờ kỳ tích cũng sẽ rơi xuống trên người mình.

Bầu trời âm u , trong phòng đốt đèn, ngọn đèn mờ nhạt chiếu lên hình dáng nữ vương Medusha xinh đẹp ở trên đầu thần điều, toàn bộ hình ảnh tràn ngập một loại dụ hoặc quý dị.

“Thế nào? Cần, hay là không cần?” Thanh âm của nó giờ phút này nghe vào cũng như hình ảnh kia, khéo đưa đẩy, ái muội, nguy hiểm, lại hấp dẫn.

Chỉ cần gật đầu một cái, sẽ có một thủ hộ thần, sẽ được ma pháp che chở, là có thể mọi sự không lo. ....

Điều kiện này, thật sự rất mê người.

Sriranda ngây ngốc trong một thời gian rất dài, ngón tay nắm chặt, lại buông ra, lại nắm chặt, đấu tranh ở giữa thiên đường cùng địa ngục.

Thần điều nhìn cô, ánh mắt mềm nhẹ tự tin, giống như đoán chắc cô sẽ đồng ý.

Lại không biết ánh mắt như vậy ngược lại làm cho tất cả mọi cảm xúc trong lòng cô phút chốc rút đi, tràn ngập lúc này là không chịu khuất phục, quật cường cùng cao ngạo.

Điều kiện này tuy rằng mê người, nhưng làm sao không phải là khuất nhục?

Nếu cô đáp ứng, cuộc đời này chắc chắn sẽ đều bị chi phối, tựa như Cinderella, trở nên càng ngày càng yếu đuối, khó có thể quay người trở lại.

Như vậy thực đáng chê cười.

Sriranda đem chiếc áo somi nhặt lên một lần nữa, chậm rãi gấp lại, gấp xong liền để vào trong rương.

Khi áo sơ mi được đặt hoàn chỉnh ở trong rương, tất cả nghi ngờ cùng bất an cũng nhất nhất theo đó san bằng, cô quay đầu, nở nụ cười với thần điều nói, “Cảm ơn. Ta không cùng người khác chia xé một thứ.” Dừng lại, lại bổ thêm một câu : “Hơn nữa, ta không cần người.”

Nấp rương khép lại, tất cả hành lý đều đã được sắp xếp xong. Sriranda xoay người, ánh mắt đen láy ở trong bốn phía có vẻ âm đậm phá lệ sáng ngời.

Không cần cái gì thủ hộ thần, không cần cái gì ma pháp, cô có chính cô.

Thần điều không có giật mình cũng không có tức giận, tiếp tục tự tin tràn đầy cười nói : “Ta chờ cô thay đổi chủ ý. Khi nào nghĩ thông suốt , tùy thời đều có thể tới tìm ta. Gấp lại, Sriranda.” _

Trong ánh sáng trắng bí mật mang theo sắc tím điểm lệ tao nhã của đôi cánh giang rộng ra, từ cửa sổ bay ra ngoài.

Nhưng mà, trong nháy mắt bay đi kia, hình ảnh phản chiếu trong gương lại là một con chim màu đen.

Thuần đen, thuần đen.

Như con người cùng tóc dài của cô.

Tám giờ, vũ hội trong hoàng cung đúng giờ bắt đầu –

Lúc Sriranda đến đã có chút muộn, Haera vương tử đang cùng một cô gái tóc hồng khiêu vũ, bạn nhảy này cô nhận ra được, là tiểu thư đường thế gia Katy.

Khi xoay tròn, Haera thấy cô, xa xa nở nụ cười với cô.

Cái cười này quả nhiên lại khiến cho Lidya chú ý, hồ nghi tiến đến chỗ cô. Trước khi bà mở miệng Sriranda đã giành nói : “Con có chút mệt, qua bên kia ngồi một lát. Hai người chơi vui về đi.” Nói xong, cũng không đợi bà có phản ứng gì, đi thẳng đi đến sô pha ở một bên giành cho người đến dự tiệc nghỉ ngơi, lấy chén trà mới, một bên nhăm nháp một bên quan sát người chung quanh.

Hôm nay là ngày cuối cùng của vũ hội, vương tử lại chậm chạp không chỉ định vị hôn thê, quan sát tình hình từ hai ngày trước thì vị nữ lang thân bí kia là có cơ hội lớn nhất, nhưng đến nay không có người nào biết thân phận của cô ấy, như ánh sao mờ, ngược lại làm cho những người khác cảm thấy có cơ hội thừa dịp.

Bởi vậy, các thiếu nữ nóng lòng muốn thử, trong đêm nay càng trang điểm xinh đẹp.

Một khúc xong, Haera thi lễ với Katy, đi đến bạn nhảy kế tiếp — chất nữ vương hậu Jane.

Thụ sủng nhược kinh (được yêu mà sợ) , khi Jane đứng lên không cẩn thận đánh nghiêng ly rượu ở một bên, làm cho trên váy cô nhiễm một mảng hồng.

Khi tất cả mọi người vì chút ngoài ý muốn kia mà đều tập trung vào đó thì một người đi đến bên cạnh Sriranda, thấp giọng nói : “Buổi tối tốt lành, Sriranda tiểu thư.”

Sriranda quay đầu, người đến là Ryan.

Anh ta đem một quyển sách đưa cho cô, ánh mắt rất có thâm ý : “Vương tử điện hạ nói ngài thích đọc sách, bởi vậy phải tôi đem quyển sách này đưa cho ngài. Ước định ở trong sách. Chúc ngài đọc vui vẻ.”

Sriranda tiếp nhận sách, tên sách là [truyền thuyết Olympus], in ấn cực kì tinh mỹ, mở ra, trên tên trang sách có dán một vé tàu, thời gian là 5 giờ sáng sớm ngày mai.

Cô đem sách khép lại, tâm thần có chút không yên.

Cho đến khi nhìn thấy vé tàu này, biết mình sắp rời khỏi Jacob, chuyện mình rời xa khỏi mẹ cùng chị hai trở thành sự thực mới đột nhiên thanh tỉnh.

Ý thức được quyết định cô làm ra sẽ có khả năng thay đổi vận mệnh cả đời sau của mình, một nỗi rung động nào đó không thể tránh khỏi càn quét mà đến, mang theo lưu luyến cùng không tha xa lạ.

Chung quanh, âm nhạc du dương dễ nghe, quần áo hoa lệ tinh mỹ, thấp giọng nói cười náo nhiệt, phù hoa của hồng trần thế tục..... Những quen thuộc trong cuộc sống của cô đó đều sẽ ngưng hẳn ở trong tối nay. Từ đó về sau, lưu lạc thiên nhai, không thể thanh nhàn.

Sriranda nhìn thân ảnh mẹ cùng chị đang thấp giọng nói chuyện với nhau cách đó không xa, lại nắm chặt sách trong tay, sau đó đứng dậy đi qua nói : “Con có chút không thoải mái, đi về trước .”

Nicole mở to hai mắt, “Không được, chúng ta vừa mới tới không đến 10 phút nha, em đã muốn đi?”

Lidya nhìn Haera, gật đầu nói : “Không có việc gì, con đi đi.”

Được sự cho phép của mẹ, Sriranda xoay người đi đến cửa điện, ai ngờ Cinderella vừa lúc từ bên ngoài đi vào, không gian chợt yên tĩnh.

Tất cả ánh mắt mọi người đều hướng lại đây.

Nhìn Cinderella, cũng nhìn cô.

Hôm nay Cinderella mặc là một chiếc váy dài thiên màu lam, ở dưới ngọn đèn hóa thành một loại quyền rũ, trong gió tay nhấc chân lại mang theo sống sắc sinh hương.

Mà cô mặc là một chiếc váy dài thâm tử sắc, dưới ngọn đèn lại tối màu trầm tĩnh.

Hai người đối diện đến gần, sau đó lướt qua.

Về mặt Cinderella lãnh ngạo, ý chí chiến đấu ngang nhiên; cô trầm mặc nội liễm, tiêu cực đạm bạc.

Một lam một tím cùng xuất hiện tại một khắc này tựa như trắng cùng đen đối chiếu, lại lặng yên tách ra.

Ai cũng không có quay đầu nhìn đối phương một cái.

Dường như ai cũng không biết ai.

Bên kia, Haera vui sướng nghênh hướng Cinderella, mỉm cười nói : “Em đã đến rồi.”

Bên này, Sriranda một mình một người, chậm bước xuống bậc thang cẩm thạch, đi ra cửa điện.

Bên ngoài, không có sao, chỉ có một vòng trăng rằm tịch liêu treo giữa không trung.

Không khí có chút nặng nề, tựa hồ trời sẽ mưa, nhưng chậm chạp không có roi xuống.

Cô hít vào một hơi, lại thở ra, vén làn váy chuẩn bị kêu xe thì một chiếc xe ngựa vừa lúc đến gần, ở trước cửa hoàng cung dừng lại.

Cửa xe mở ra, Isaac dắt Cairo tiểu thư song song xuất hiện.

Hai người đối mặt, chuyện không thoải mái ngày hôm trước lại nhất thời hiện lên, Sriranda cảm thấy có chút xấu hổ, trực giác muốn lảng tránh, Isaac đã nâng tay lên, thân sĩ làm một cái lễ với cô.

Vì thế cô phát hiện — trên cổ tay phải của anh, chiếc khăn lụa quanh năm luôn quấn trên tay đã không còn, mà thay bằng một chiếc vòng tay dành cho nam.

Vòng tay lấy thủy tinh màu đen tạo hình mà thành, quấn quanh hai vòng, tại trong ban đêm này lại có một cảm giác xa hoa.

Không hề giống cảm giác đăng hoàng của chiếc khăn lụa như trước kia.

Trái tim nho nhỏ đập mạnh một chút.

Đang do dự có nên đáp lễ hay không thì Isaac đã vươn cánh tay về phía Cairo, Cairo hiểu ý kéo anh, song song đi vào hoàng cung. Từ đầu tới đuôi, một câu đều không có nói.

“Ta đã biết..... Về sau sẽ không lại đến phiền cô . Đã quá rồi .”

Xem ra, anh thật nói được thì làm được.

Không biết vì cái gì, rõ ràng đó là kết quả cô muốn, nhưng khi đạt được như nguyện thì cảm giác cũng rất phức tạp, dường như có cái gì đó quý trọng bị đánh mất, rốt cuộc không thể tìm trở lại.

Thủ vệ hoàng cung thấy cô chậm chạp đứng bất động, liền đi lại hỏi : “Tiểu thư, tôi có thể giúp gì không?”

Sriranda lắc lắc đầu, đem ý tưởng trong đầu mạnh mẽ lau đi.

Không liên quan đến cô. Khi lên xe, trong lòng cô nghĩ như vậy.

Con người khi còn sống sẽ cần thiết phải vứt bỏ một số thứ, cũng không phải “Mất đi” liền nhất định là tiếc nuối, có đôi khi, “Xấu hổ tồn tại” ngược lại càng vô nghĩa.

Bởi vậy, coi như là..... Cũng không quen biết đi.

Con người khi còn sống sẽ cần thiết phải vứt bỏ một số thứ, cũng không phải “Mất đi” liền nhất định là tiếc nuối, có đôi khi, “Xấu hổ tồn tại” ngược lại càng vô nghĩa.

Bởi vậy, coi như là..... Cũng không quen biết.

Mở cuốn sách [truyền thuyết Olympus] ra, trên chiếc vé tàu màu nâu ghi sáu hàng chữ :

“Xuất phát : Nhà Các

Đến : Babylon

Thời gian : 5 : 00 ngày 16 tháng 4 năm 491 lịch Maya

Khoang hạng nhất phòng 727

Hành khách : Sisi · Cameron

Bản vé tàu đưa cho khách hàng, một khi bán ra sẽ không hồi lại.”

Khép sách lại, nghe tiếng vang bánh xe nghiền trên mặt đất, trong ban đêm yên lặng này rõ ràng đến đáng sợ.

Đi đến bước này đã không còn cách nào khác quay đầu .

Tiếng sấm vẫn vang không ngừng, mưa lại chậm chạp không rơi xuống, không khí nặng nề, như đường hầm không thông gió.

Sriranda ngồi trên xích đu ngoài ban công, cảm ly sữa, nhìn bầu trời đêm phía xa, bóng đêm đen như mực.

Thời điểm chuyện càng không muốn nghĩ tới thì cố tình càng hiện ra, ở trong đầu uồn lượn, giống như sông sao, kéo thật dài thật dài.

Cô nhớ tới sinh nhật mười bốn tuổi vô cùng vinh quang của Isaac thiếu gia.

Tất cả danh môn vọng tộc đều phái người đến chúc mừng, tại một đêm kia, Vienna Caesar náo nhiệt vui mừng, hết sức phồn hoa.

Thiếu niên mười bốn tuổi, mặc lễ phục đứng ở trong mọi người, tuy rằng tay chân chưa hoàn toàn phát triển hoàn thiện, nhưng trong gợn tay nhấc chân đã có khí tức lồi lạc.

Mẹ cùng chị đều đến đại sảnh hỗ trợ, chỉ có cô ở lại trong nhà chiếu cố người cha bệnh tình nguy kịch.

Ông nằm ở trên giường, ho khan không ngừng.

Cô ngồi ở trước cửa bậc thang, ôm đầu gối.

Buổi tối hôm đó, thời tiết cũng không tốt, tùy thời đều có thể mưa, nhưng, vì để chúc mừng sinh nhật của vị thiếu gia tài giỏi kia, nơi nơi đều bắn pháo hoa.

Hồng , cam , lục , lam ..... Từng cái từng cái, bắn lên, tỏa ra, lại lụi tàn. Thoáng như nhân sinh, thoáng như bi thương.

Cô xem pháo hoa sáng lạn này, nghe cha ho khan, rất muốn khóc.

Cha sắp chết.

Nhìn thầy thuốc muốn nói lại thôi, cùng khuôn mặt càng ngày càng tiêu tụy của mẹ, cô đã biết.

Vì không muốn tăng thêm gánh nặng cho ngôi nhà đã nghèo túng, cha cự tuyệt tiếp tục trị liệu, ông càng ngày càng thêm gầy yếu, trong cổ họng đều tụ huyết, sốt cao vẫn không lùi.

Nếu có tiền thì tốt rồi..... Nếu như có tiền.....

Có người qua một lần sinh nhật, bắn pháo hoa hay dùng đi mấy vạn Farrell, mà cũng có người sắp lâm vào tử vong lại ngay cả mấy ngàn Farrell tiền chữa bệnh đều không lấy được. Thế giới này, cỡ nào, cỡ nào không công bằng.....

Cô ôm lấy cánh tay của mình, chôn đầu thật sâu vào giữa hai chân, ngay tại lúc đó thì cô lại nghe thấy tiếng bước chân.

— nhẹ nhàng , đàng hoàng , mang theo ba phần khiêu thoát , trong Vienna Caesar chỉ có một người sẽ đi đường như vậy.

Ngẩng đầu, quả nhiên là nhân vật chính buổi tiệc sinh nhật tối nay.

Sắc mặt anh không tốt lắm, vừa thấy là biết ngay lại đến gây phiền toái . Bị cô đoán trúng, câu đầu tiên Isaac mở miệng chính là : “Quà sinh nhật của ta đâu?”

Thấy cô trầm mặc, mặt mày anh lại nhăn càng sâu thêm vài phần, “Quả nhiên, trong mọi người chỉ có cô không có chuẩn bị quà sinh nhật cho ta!”

Anh bước bình đứng ở trước mặt cô, xem ra không thể nhận được đáp án sẽ không rời đi, vì thế cô cắn môi, bài trừ ra vài từ : “Tôi..... Không có tiền.”

Thực là đáp án không thành ý, nhưng Isaac nghe xong sắc mặt lại chuyển tốt, mi cũng mở, tươi cười cũng hiện lên, một bên ngồi xuống bậc thang gần cô, một bên vươn đôi chân thon dài , vừa nói : “Ngốc muốn chết. Ta biết cô không có tiền, cô không nghĩ được lễ vật nào mà không tốn tiền sao?”

Cô cúi mặt, thân nhiên nói : “Isaac thiếu gia nghĩ muốn cái dạng lễ vật nào mà không có?”

“Không giống. Ta có thích lễ vật của cô hay không là một chuyện, cô đưa không lại là một chuyện khác. Không đưa lễ vật cho ta, chính là bất kính.” Isaac nhìn khóe lửa đủ mọi màu sắc trên bầu trời, nghĩ nghĩ lại nói, “Ừm, cách 12 giờ còn 4 giờ nữa, chỉ cần trước 12 giờ cô đưa lễ vật cho ta, ta liền tha thứ cho cô.”

Cô cảm thấy anh cần quấy, cha lâm nguy trong sớm tối, cô nào có tâm tình làm việc?

Nổi u sầu ở trên mặt cô chợt lóe qua bị anh bắt gặp, tiện đà lại nghe tiếng ho khan ở phòng trong truyền ra, Isaac nhíu lông mi nói : “Bệnh của Cameron tiền sinh còn chưa hết sao?”

Cô bị một câu hỏi lơ đãng của anh làm chảy ra nước mắt.

Rõ ràng không muốn khóc, rõ ràng muốn mạnh mẽ hơn, lại không biết vì cái gì, tại một khắc này nước mắt đột nhiên không hề dự liệu trào ra hốc mắt, muốn ngăn chặn đã không kịp.

Trong đầu chỉ có một ý tưởng, không ngừng quay đi lặp lại, một lần so với một lần càng đau đớn hơn : Cha sẽ chết..... Cha sẽ chết..... Cha sẽ chết.....

Cô nhẫn nại không được, khóc lên thống khổ.

Lần đầu tiên thấy cô khóc, Isaac như bị dọa nửa ngày mới phản ứng, vội vàng tìm khăn tay, sờ khắp túi tiền cũng không tìm được, cuối cùng đành phải cời chiếc khăn trên cổ tay xuống, đưa tới trước mặt cô.

Cô không có tiếp, toàn thân run run, vì ngăn chặn lại cái run run này cô ôm chặt lấy chính mình, nhưng ôm càng chặt hậu quả ngược lại càng run thêm.

Luôn luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, lúc này một câu Isaac cũng đều nói không được, cánh tay nâng khăn cứng ngắc ở giữa không trung, qua thật lâu, mới bắt đầu chậm rãi vòng qua vai cô, sau đó nhẹ nhàng kéo cô ôm vào lòng.

Đầu của cô tựa vào bờ vai của anh, tay anh ôm lấy cô, thân mật mà tự nhiên.

Hai người vẫn duy trì cái tư thế kia ở bậc thang thật lâu thật lâu.

Pháo hoa đầy trời, sinh nhật mười bốn tuổi của Isaac thu được lễ vật rất đặc biệt, đó chính là — nước mắt của Sriranda.

Tuy rằng nước mắt kia không phải vì anh mà chảy, nhưng, đây là lần đầu tiên cô khóc trong cuộc đời, cũng là một lần duy nhất, hơn nữa là khóc ở trước mặt anh.

Cũng ngay tại cái buổi tối đó, âm thanh ho khan của cha cũng dừng lại.

Ông đã chết.

Vận mệnh kỳ diệu cỡ nào, rõ ràng yêu một người như vậy nhưng duyên phận lại nông cạn đến thế; Mà rõ ràng là chán ghét một người như vậy, cố tình ràng buộc thâm sâu.

Tựa như cô giờ phút này, căn bản không muốn nghĩ đến anh, chuyện cũ lại tự động nhảy ra trong đầu cô.

Giống như thời tiết giờ phút này, nặng nề, mạnh mẽ, làm cho tâm thần người ta không yên.

Sriranda đem sữa trong ly một ngụm uống sạch, đang chuẩn bị đứng dậy đi ngủ thì bên kia hoa viên truyền đến tiếng động, sau đó một bóng người vội vàng hướng bên này chạy tới, chạy qua lan can ban công, nhằm phía phòng bếp.

Cô nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Động tác người nọ đột nhiên dừng lại, đại ra hai giây, quay lại, giật mình trừng mắt nhìn cô.

Sriranda đứng lên, đem đèn trong phòng bếp thấp lên, cùng với lúc ngọn đèn phát sáng, người nọ phát ra một tiếng thở nhẹ, chặt vật mà kinh hoàng.

Váy dài màu lam xinh đẹp dính một chút bùn đất, vương miện kim cương lỏng lẻo làm cho mái tóc mai buông xuống hơn phân nửa, ngay cả giày trên chân cũng thiếu một chiếc đế chân không. .... Người này thoạt nhìn giống như vừa mới chạy nạn trở về, mà không phải ai khác, đúng là Cinderella.

Sriranda đem bộ váy của cô đều thu vào đáy mắt, vô tình xả môi dưới cười cười, xoay người, trước mặt cô từng bước đi vào phòng bếp.

Cinderella lập tức đi theo vào, cũng nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Sriranda đem ly sữa đi rửa, lau khô tay, cời bỏ dây buộc tóc đi ngủ. Mới vừa đi đến chân cầu thang, thanh âm của Cinderella liền từ phía sau truyền tới : “Vì sao cái gì cô cũng không hỏi?”

Vẫn nói ra. Ở trong lòng Sriranda thờ dài.

“Vì sao cô không hỏi xem tôi vì cái gì thành cái dạng này? Cô không muốn biết trong vũ hội đã xảy ra chuyện gì sao? Vì sao cô không hỏi kết quả tôi câu dẫn vương tử thế nào? Chẳng lẽ một chút cô cũng không tò mò?” Thanh âm của Cinderella trong căn phòng yên tĩnh nghe vào lại có chút khí thế bức người.

Sriranda chà chà chân phía dưới, đáp : “Đó là chuyện của cô.”

“Nhưng không phải cô đề nghị tôi làm sao?” Cinderella đến trước mặt cô, cản trở đường đi của cô, ánh mắt chăm chú nhìn cô.

Cô lại vô tâm tiếp tục truy cứu vấn đề này cùng cô ấy, thờ dài nói : “Tôi lặp lại lần nữa, đây đều là chuyện của cô, vô luận cô thành công, hay là thất bại, đều không có liên quan gì đến ta. Tôi muốn đi ngủ , đừng chặn đường” Nói xong, đẩy Cinderella ra, thẳng lên lầu.

Cinderella trầm mặc trong chốc lát, nhưng rất nhanh hô : “Tôi nói cho cô biết, tôi sẽ thành công ! Tôi nhất định sẽ thành công !”

“Phải không? Chúc mừng cô.”

“Nếu tôi nói tôi thành công thì chuyện thứ nhất muốn làm là đem nhóm người các cô đuổi ra khỏi nhà, cô còn có thể cho rằng chuyện này cùng cô không quan hệ sao?”

Sriranda ngừng bước chân.

Cinderella lộ ra một tia mỉm cười đắc ý, tiếp tục nói : “Tôi sẽ không cho các người sống tốt . Mọi khuất nhục tôi hưởng qua, sẽ nhất nhất trả lại cho các người. Tôi muốn các người hối hận, hối hận vì đã có ý muốn vứt bỏ cha tôi, hối hận đã đối đãi với tôi như vậy, hối hận vì tất cả các việc làm sai trái của các người. ....”

“Phải không?” Thanh âm của Sriranda lười biếng , nghe vào không hề có thành ý, “Như vậy cố lên đi.”

Cinderella bị chọc giận, đặng đặng xông lên lầu, cầm chặt cánh tay của cô, “Đừng nói giỡn! Cô nghĩ rằng tôi là đang nói giỡn với cô mà thôi sao? Tôi nói cho cô, tôi thật sự !”

“Tôi biết cô thật sự .”

“Vậy cô còn. .... Cô còn. ....” cô nói không được nữa.

Dù sao vẫn là cô gái dịu ngoan ngoan ngoãn, thật vất vả đóng giả bộ đáng độc ác đe dọa người khác, nhưng chưa nói được vài câu lại bị đánh hồi nguyên hình. Nhìn biểu tình biến hóa trên mặt cô, Sriranda có chút muốn cười, cuối cùng lại thờ dài, vươn tay đem mấy cọng tóc hỗn độn trên mặt Cinderella một lần nữa để lại trong vương miện, “Yếu đuối như vậy, ngay cả ngoan độc cũng không học được. Nếu cô không thể kiên cường thì sẽ không ai che chở được cho cô, nhớ kỹ điểm này.”

Có lẽ là thanh âm của cô quá mức nhu hòa, có lẽ là động tác của cô ôn nhu khó gặp, Cinderella trừng lớn ánh mắt, ngây người.

“Đừng một chút đã nghĩ ý lại người khác. Thượng đế cho con người ta chân, là vì để cho con người ta có thể đứng thẳng, cho người ta tay, là vì khi té ngã có thể tự đứng lên. Cô có tay có chân, thử tự mình đứng lên xem” Sriranda rút tay về, tiếp tục lên lầu. Cô nói có chút nhiều, cô đem tất cả thứ này quy kết đều là vì sắp rồi đi.

Có lẽ, tối nay sẽ là một lần cuối cùng cô nhìn thấy Cinderella, một lần cuối cùng nói chuyện với cô ấy, như vậy, nói chút thiệt tình cũng có thể.

Ngay tại lúc cô đi đến một góc mắt thấy sẽ biến mất trong tầm mắt của Cinderella, Cinderella đột nhiên che mặt mình khóc lên.

Cô khóc thương tâm như vậy, khóc làm cho người ta không thể không để ý tới.

Sriranda cảm thấy đầu mình bắt đầu mơ hồ đau.

“Kỳ thật, kỳ thật. .... Tôi nói dối, một chút nắm chắc tôi cũng không có. ....” Hai chân Cinderella mềm nhũn, quỵ rạp xuống bậc thang, khóc không thành tiếng, “Vương tử, anh, anh dường như cũng không thích tôi. .... Tôi cùng anh nhảy suốt ba buổi tối, cái gì anh cũng đều không có hỏi! Không có hỏi tôi thích nhất ăn cái gì, không có hỏi tôi hứng thú cái gì, không có hỏi tôi vì cái gì sẽ xuất hiện ở trong hoàng cung, cũng không có hỏi vì cái gì mỗi lần tôi rời đi đều vội vàng như vậy. .... Nếu đối với một người mà mình cảm thấy hứng thú sẽ không có khả năng im lặng không hỏi như vậy! Thậm chí anh ấy đến bây giờ cũng không biết tên của tôi!”

Sriranda giật mình, ngoái đầu nhìn lại.

“Hơn nữa, anh ấy tuy rằng khiêu vũ cùng tôi, nhưng thường xuyên có vẻ không yên lòng, anh ấy khen tôi xinh đẹp, nhưng chưa từng nói qua thích tôi. .... Hôm nay tôi cố ý khi chạy trốn để lại chiếc giày thủy tinh, tôi cùng đang đánh đố, nếu anh ấy cầm giày tìm tôi, ta liền thắng, nhưng, tôi rất sợ hãi, sợ hãi cái gì anh cũng không làm. ....”

Thì ra Haera thật sự không thích Cinderella. .... anh sợ dĩ ở trước mặt mọi người biểu hiện thâm tình chân thành đối với cô, chẳng lẽ thật sự chỉ là vì muốn nguy trang để chạy trốn thôi sao? Làm cho vương hậu nghĩ rằng anh có ý kết hôn, thả lỏng cảnh giác?

Sriranda đột nhiên nhớ tới Waby. Vũ hội ngày đầu tiên, vương tử vì muốn chọc cô vui vẻ, trước mặt mọi người làm cho Waby bị xấu mặt. .... Khi liên hệ hai việc này cùng một chỗ liền mơ hồ hiện ra manh mối nào đó — vương tử, vì đạt tới mục đích , sẽ không thêm quan tâm lợi dụng người khác.

Cho dù người khác sẽ bởi vậy mà bị thương tổn.

Mà ánh mắt xanh thẳm của nhìn qua lại thánh khiết như vậy, giống như đứa nhỏ vô tội — này đáng sợ cỡ nào.

Cô đột nhiên có chút kinh hãi, chính mình lựa chọn Haera, thật là quyết định sáng suốt sao? Rất nhiều người đều nói cô tính tình lạnh bạc, nhưng ít nhất, khi cô làm một việc nào đó liền tránh thương tổn người khác đến mức thấp nhất, mà Haera, lại tựa hồ không biết cái xấu trong chuyện này.

“Không phải tôi đang tự mình đa tình chứ? Nếu vương tử thật sự không thích tôi, tôi nên làm cái gì bây giờ?” Trong đôi mắt của Cinderella tất cả đều là thống khổ, mà thống khổ này đến từ việc ái muội của Haera.

Sriranda cảm thấy mình nên làm chút cái gì, nhưng suy nghĩ nửa ngày, thầm nghĩ ra một câu : “Hiện tại buông tha, còn kịp.”

“Không.” Cinderella ngẩng đầu, thông thả, lại kiên định lắc lắc đầu, “Đã không còn kịp rồi. .... Bởi vì, tôi đã yêu anh ấy.”

Trong ánh mắt thâm nâu mang nặng tâm sự cô gái.

Giống như thời tiết bên ngoài, nặng nề ép người, cơ hồ xuyên thấu qua không khí mà đến.

Vì thế một đêm này Sriranda không ngủ.

Cô nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại. Nghĩ đến Cinderella roi lệ đầy mặt, nghĩ đến Haera ái muội mỉm cười, nghĩ vận mệnh từ nay về sau của mình, lần đầu tiên cảm thấy bất lực như thế.

Từ dưới lầu truyền đến tiếng động, mẹ cùng Nicole đã trở lại. Khi các cô lên lầu còn nói thầm chuyện cô gái thần bí đột nhiên chạy trốn trong vũ hội, thảo luận việc cô lưu lại một chiếc hài thủy tinh, sau đó chúc ngủ ngon, đóng cửa ngủ.

Có nháy mắt cô rất muốn đi ra ngoài nói cho các cô ấy biết Cinderella chính là cái cô gái kia, cô muốn xem thử khi mẹ biết được tin tức này sẽ làm sao. Nhân sinh mẹ lịch duyệt so với cô phong phú hơn nhiều lắm, theo góc độ nào đó mà nói, xử lý sự tình so với cô càng lãnh huyết hơn, có lẽ có thể nghĩ ra được biện pháp tốt để giải quyết. ....

Nhưng lập tức , cô lại đánh tan ý niệm này trong đầu.

“Tôi không nghĩ biến thành như bà. ....” cô vui đùa vào chăn, gần như tuyệt vọng rên rỉ, “Tôi không nghĩ trở nên giống bà. .... Không cần, tuyệt đối không cần!”

Bởi vì, càng giống mẹ một phần thì cũng có nghĩa lại cách xa cha thêm một phần.

Ngẫm lại thật bi ai, cô yêu cha như vậy nhưng một chút cũng không giống ông. Đáy lòng cô khinh thường mẹ, lại cố tình cùng bà rất giống nhau.

Ba năm, ánh mắt trong suốt hòa ái của cha vẫn đi theo cô, chưa từng rời đi giây phút nào.

Ông vẫn xem vẫn xem, cho đến khi nhìn thấy cô nói thật.

Sriranda bỗng đứng từ trên giường ngồi dậy, vươn tay sờ sờ đụng đến một tay đầy mồ hôi lạnh.

Xung quanh im ắng , không có ánh trăng, trong phòng thực tối, cô thấp đèn, ngọn đèn chột lóe sáng, ánh sáng cũng ánh lên chiếc gương trên bàn trang điểm.

Tình cảnh bên trong được gương chiếu xạ ra : Lạnh lùng, tịch liêu, còn có, cô đang cực kì bất an.

Sriranda đơn giản rời giường bắt đầu rửa mặt chải đầu mặc quần áo. Kim đồng hồ chỉ hai giờ, cách thời gian thuyền rời bến còn ba canh giờ. Nếu cứ chờ đợi ở nhà thật sự là một loại dày vò còn không bằng sớm xuất phát một chút.

Váy trắng thuần như trước, áo choàng màu đen, nguyên bộ lần trước mặc đến Vienna Caesar, chỉ thay đổi chiếc mũ đồng màu, che xuống dưới có thể bao trùm hơn phân nửa khuôn mặt.

Thật tốt, thật thích hợp để trốn đi.

Xác nhận tất cả đều đã chuẩn bị xong, cô xoay người, nhìn toàn bộ căn phòng lần cuối cùng, sau đó thổi tắt đèn, mở cửa đi ra ngoài.

Căn phòng thứ hai ở trên lầu hai là phòng ngủ của mẹ. Cầm chốt cửa xoay mấy vòng lại phát hiện cửa bị khóa từ trong .

Cô nhìn chằm chằm cánh cửa phòng đóng chặt yên lặng hội lâu, tiếp tục hướng đến căn phòng thứ ba. Căn phòng thứ ba chính là phòng ngủ của Nicole, cửa vừa chuyển lập tức mở ra, quả nhiên, ý thức phòng bị của Nicole vẫn kém như vậy.

Sriranda nhẹ nhàng đi vào, thấy chị hai đang ngủ say, tướng ngủ không tốt, một nửa chân đều roi trên mặt đất. Rón ra rón rén nhặt chân lên, đang muốn đắp lại cho cô ấy thì đột nhiên nghe cô ấy đang ngủ nói thầm một câu : “Isaac thiếu gia. ....”

Sriranda ngán ra, tất cả động tác đều dừng lại.

Nhìn lại khuôn mặt Nicole đang ngủ, trong ánh sáng ảm đạm không thấy rõ đường nét.

Nhưng cô biết, biểu tình giờ phút này của cô nhất định ôn nhu, tràn ngập tình ý.

Từ nhỏ Nicole liền thích Isaac – từ khi còn ở trong trang viên Vienna Caesar, đây là một cái bí mật công khai. Mà Isaac đối chị ấy cũng không tệ, khi chị ấy sinh nhật còn có thể đưa đến một chiếc váy nhỏ đáng yêu, Sriranda biết, cái váy kia Nicole vẫn cất giữ cẩn thận, đến bây giờ cũng không có vứt bỏ.

Nhưng mẹ cũng đã cảnh cáo Nicole, kêu chị ấy không cần si tâm vọng tưởng, hơn nữa sau đó Isaac kết giao không ít với các cô gái, danh sách đến cả bên ngoài thành, nghĩ như thế nào đều cảm thấy không có hi vọng.

Bởi vậy một đoạn thời gian rất dài, lực chú ý của Nicole liền chuyển sang đặt trên người con cháu hậu duệ quý tộc, từ từ tước, đến bá tước, lại đến vương tử..... Gặp một người yêu một người, như cái dạng mẹ hy vọng, hư vinh lại mê trai.

Nhưng mà, giờ phút này, ở trong mộng cô lại hô tên Isaac, ôn nhu mà bi thương.

Sriranda cắn môi dưới, không biết cảm giác trong lòng là cái gì, ê ẩm, có chút đồng tình, lại có thương cảm, thật là phức tạp. Vội vàng giúp cô dịch chân, xoay người rồi đi.

Lâu một cũng im ắng như vậy, dĩ vãng bộn bề như mây đã sớm biến mất không thấy, đi thông qua cánh cửa lớn lộ ra một mảnh đen kịt, ngay cả đèn đường đều không có. Cô mang theo rương cô độc xuyên qua đường mòn hoa viên, mở cánh cửa sắt đi ra ngoài. Rạng sáng 3 giờ, trên đường cũng yên tĩnh không tiếng động, không thấy nửa thân ảnh con người.

Này chính là một cái bắt đầu.

Trong ánh sáng lơ mơ, trên bến tàu có mấy thân ảnh mờ lung.

Nhóm công nhân trầm mặc chờ hàng hóa, lũ khách chờ đợi lên thuyền lục tục kéo đến, hoặc ngồi hoặc đứng, tụ ba tùm năm.

Cùng khung cảnh mới vừa rồi so sánh thì quả thực là hai cái thế giới khác nhau.

Cô đi qua, tìm một băng ghế ở góc hẻo lánh sạch sẽ ngồi xuống, quay đầu nhìn đồng hồ trên vách tường chung phía sau thuyền, kim đồng hồ chỉ hướng ba giờ bốn mươi.

Trong hoàng cung, Haera đang gấp rút đổi trang phục.

Anh đem mái tóc dài buộc lên, đầu đội một chiếc mũ tuyết lông chim màu nâu nâu, trên mình khoát một cái áo trường bào nặng nề, còn buộc một chiếc đai lưng làm bằng mây tre hoa nữ, vừa xoa gương vừa nhíu mày nói : “Vẫn cảm thấy dường như còn thiếu cái gì..... A, đúng! Nhạc khí! Không có nhạc khí làm sao có thể làm thi nhân! Mau, Ryan, đem thụ cầm đưa cho ta.”

Thị vệ trường trung thành lập tức kiểm một cây thụ cầm đưa đến, hai người luống cuống tay chân mất rất nhiều công sức mới cất nó vào trong gói to được. Haera đeo một cái gói to bằng nửa lưng, mở cửa sổ ra, giống như vô số lần một mình chuẩn ra cung, thuận theo sợi dây trên vách tường treo xuống.

Ai ngờ, hai chân vừa đạp đến mặt đất thì một ngọn đèn đột nhiên sáng lên chiếu thẳng lên người anh.

Ngay sau đó là liên tiếp tiếng bước chân.

Haera theo bản năng nâng tay canh ánh sáng, xuyên thấu qua khe hở nhìn vào nơi phát ra ánh sáng kia, chỉ thấy mấy chục kỵ sĩ đã sắp thành một tầng lá canh mỏng.

Một giọng cười vang lên, bọn kỵ sĩ hướng hai bên tách ra lộ ra một con đường ở chính giữa, vương hậu chậm rãi đi tới, dáng vẻ ung dung cao quý bất phàm.

“Điện hạ là muốn đi đâu mà sớm như vậy a?”

Haera vừa thấy người trước mặt liền mất hết can đảm.

Lúc này, trong hoàng cung, tiếng chuông đương đương đương đương gõ mọi nơi. Cách thuyền rời bến còn một canh giờ.

Sriranda lấy cuốn sách [truyền kỳ Olympus] ra xem.

Ban đầu không có chú ý tới, trên nhiều trang lề của cuốn sách đều viết một ít giải thích cùng ghi chú, nói cách khác, vương tử tặng một quyển sách cũ cho cô.

Mà phê bình chú giải này còn rất thú vị.

Tỷ như Zeus : “Đúng vậy, đại trượng phu thì không câu nệ tiểu tiết. Bởi vậy giết cha, kêu là anh hùng; Cưới chị ruột làm vợ, kêu là lãng mạn; Tình nhân vô số nam nữ đều ăn, kêu là đa tình; Theo đuổi con gái Aphrodite không thành, giận dữ đem cô gả cho Hỏa thần xấu xí què chân, kêu là uy nghiêm..... Vị thiên phụ này của chúng ta, thật sự chứng minh được một vị thần, một nam thần, đến tột cùng có thể vô sỉ đến thế nào.”

Lại như Hera : “ Cái tên Hera này còn có nghĩa là phu nhân, vì thế từ trên người cô chúng ta có thể biết được phu nhân là có đức tính như thế nào : Mỹ mạo, trung trinh, dễ dàng bị hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt, cực kì ghen tị, đối với đối tượng ngoài trượng phu mọi cách hãm hại, chặt chẽ đem quyền lợi chộp

vào trong tay mình. .... Vị thiên mẫu này của chúng ta, thật sự cũng minh chứng được một vị thần, một nữ thần, đến tột cùng có thể vô đức đến thế nào.”

Còn có Hòa thần Hephaestus : “Tướng mạo xấu xí, trời sinh ba chùng, bị mẹ Hera vứt bỏ, cha ruột xuất phát từ giận chó đánh mèo mà đem Aphrodite cự tuyệt mình gả cho ông, kết quả cô ta lại cùng Ares yêu đương vụng trộm cho ông đeo mũ xanh. .... Trên người của vị thần này chúng ta có thể biết được bi kịch của một gia đình, ôn nhu thiện lương cùng linh hoạt cũng không thể tránh khỏi bất hạnh.”

Cuối cùng là Apollo : “Làm một vị thần mà nói anh ta hoàn mỹ không sót mẻ : Anh tuấn tiêu sái, đa tài đa nghệ, y thuật cao siêu, giỏi ca múa; Làm một nam thần mà nói anh ta thất bại vô cùng, anh ta yêu phải cô gái thờ rằng biến thành cây nguyệt quế cũng không chịu chấp nhận anh ta.” Nửa trang sau lại viết một câu thực khó hiểu : “Nhiều ngày như vậy. .... Vì cái gì người không đến thăm ta?”

Một tờ cuối cùng của cuốn sách tổng kết một câu : “Tin thần là đũa ngọc.”

Chữ viết hỗn độn, oai đến xoay đi, so với đũa nhỏ còn không bằng.

Không nghĩ tới chữ vương tử lại khó coi như vậy. Càng không nghĩ tới tư tưởng của anh ta lại không giống người thường như thế.

Ở thời điểm tất cả mọi người điên cuồng sùng bái Thiên Thần, anh ta lại tìm mọi cách trào phúng đối với bọn họ, như theo phê bình chú giải trong quyển sách này liền có thể nhìn ra, giữa những hàng chữ đều không hề ý có tôn kính đối với thần.

Bất quá khi nhìn những phê bình chú giải này xong, Sriranda cảm thấy an tâm không ít, có thể cùng một người tư duy cổ quái như vậy đi du lịch, sẽ thú vị cỡ nào, khẳng định sẽ phát sinh rất nhiều việc thích thú.

Xem ra cô đã không lựa chọn sai.

Buông sách, lại nhìn đồng hồ trên vách tường chung một cái, kim đồng hồ chỉ hướng bốn giờ rưỡi.

Cô lẳng lặng chờ, cũng không gấp gáp.

Ánh nắng sớm chiếu lên người cô, đem dáng vẻ hết sức nhân tính của cô hiển rõ, lại xa một chút, là bờ biển kéo dài đến chân trời, một vòng mặt trời đỏ tươi dâng lên, vì thế trên mặt biển xanh thẳm liền phỉm chút màu sắc tươi đẹp.

— rõ ràng là một màn đẹp như tranh vẽ, xem ở trong mặt một người nào đó lại thành âm đạm.

Người nọ lẳng lặng nhìn cô, thực chuyên chú nhìn cô, ánh mắt thâm thúy mà đau thương.

Âm thanh còi tàu du dương vang lên, sóng biển vỗ ven bờ, giống như đang ngâm xướng khúc ly biệt.

Bắt đầu có người lên thuyền, có người hô quát, có người bồn chồn, có người khóc, cảnh tượng trở nên dần dần huyền ảo. Mà cô vẫn im lặng ngồi ở ghế dài như cũ, váy dài màu trắng, áo khoát màu đen.

..... Quả nhiên là cô.

Vương tử vì muốn bỏ trốn đã mua ba chiếc vé tàu, mà người thứ 3 chính là cô.

Thật là cô. ....

Rất xa dưới tàng cây Aogiri dừng một chiếc xe ngựa, hai mươi bốn cái chuông ở trên vách xe theo gió vang nhỏ. Thiếu niên luôn luôn ngả ngón khiêu thoát, giờ khắc này đôi mắt trở nên thật trầm tĩnh, như thủy tinh trong bóng đêm, chậm rãi từng chút vỡ tung.

“Này, cậu nhìn chăm chăm cô ấy thật lâu nha.” Một bàn tay đập trên vai anh, Ron còn buồn ngủ, đầu tựa vào cửa sổ kế bên, lắc đầu thờ dãi, “Như vậy cũng không phải biện pháp, xuống xe nói rõ cho cô ấy đi, nói là vương tử sẽ không đến đây.”

Isaac ngồi bất động, thật lâu mới thấp giọng nói : “Cô ấy không muốn gặp tôi.”

Năm chữ, lời nói lạnh nhạt, tinh thần trong đôi mắt lại sa sút.

Ron bật cười : “Câu cũng có một ngày đối với đàn bà thúc thủ vô sách như vậy sao? Isaac thiếu gia vạn nhân mê.”

Isaac không để ý đến chế nhạo của anh ta, vuốt ve vòng tay trên cánh tay phải, chạm đến vết sẹo đã sớm khép lại bắt đầu ần ần nhói đau, như là có thứ sắp vỡ ra.

“Nhưng mà tôi cũng thật không ngờ người thứ 3 kia sẽ là Sriranda tiểu thư. ....” Ron lấy tay nâng cằm, chắc chắn nói, “Tôi nên khen ánh mắt vương tử diện hạ không tệ hay là nên nói anh ta không có tầm mắt, cư nhiên dám giành đàn bà với Isaac thiếu gia của chúng ta? Hừm?”

“Câm miệng!”

Anh càng tức giận, Ron càng cười đến vui vẻ, vỗ tay nói : “Cậu phát giận với tôi cũng vô dụng nha, sự thật xảy ra trước mắt, tiểu nữ bộc của cậu, A

không, từng là tiểu nữ bộc, cùng vương tử quan hệ ái muội, thà rằng đi cùng anh ta cũng không nguyên ý nhận cứu tế của cậu. .... Kiểu ngạo như Isaac thiếu gia, có muốn tôi cho cậu mượn cây kiếm tốt nhất Maya đại lục để đi tìm điện hạ quyết đầu hay không?”

“Vì cái gì cậu không phải kẻ câm điếc?”

“Đừng thẹn quá hóa giận, phong độ, phải có phong độ. Cách lúc thuyền rời bến chỉ còn lại có năm phút đồng hồ, nếu cậu vẫn không có can đảm đi qua, không bằng tôi đến công hiến sức lực thể nào? Tôi rất thích sắm vai nhân vật không được hoan nghênh nha, đối với một cô gái tha thiết chờ mong nói ra một sự thật tàn khốc, A, chắc đến lúc đó sắc mặt của cô ấy khẳng định sẽ tốt xem lắm đây. ....” Anh ta còn chưa nói xong, Isaac đã mở cửa xe đi ra ngoài.

Phép khích tướng thành công, Ron nhin không được cười ha ha, càng nghĩ càng cảm thấy vui, cả người cười đến nghiêng ngả trên tháp xe. Ai ngờ ngay tại lúc đó, một người áo đen xao xao vách tường xe, thấp giọng nói mấy câu bên tai anh ta, sắc mặt của Ron nhất thời biến đổi, kinh ngạc nói: “Có chuyện này?..... A,shit!” Vợ vàng hôn hên xuống xe, cùng người áo đen leo lên ngựa, vợ vàng rời đi.

Mà ở một hướng khác, Isaac chậm rãi đi đến phía sau Sriranda.

Khoảng cách càng gần, khiến cho anh có thể xem cô thêm rõ ràng: Long mi của cô, chân mày của cô, chiếc cổ thiên nga tao nhã, móng tay sạch sẽ no đủ. ....

Cô đắm chìm trong nắng sớm, da thịt giống như bạch ngọc tản ra ánh sáng tron bóng thân nhiên, ngũ quan hình dáng rõ ràng nhu hòa tuyệt đẹp, nhưng ánh mắt cùng khúc môi lại cương nghị như vậy, ngồi ở chỗ kia một bên là nắng sớm tạo nên một mảnh phong cảnh.

Nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ phát hiện cô xinh đẹp như thế.

Đẹp làm cho anh đau lòng.

Khi mười bốn tuổi, anh phát giác mình đối với cô có loại cảm xúc khác thường, mà khác thường kia theo cô rời đi trở nên mờ mịt hoang mang. Tiến vào vòng xã giao, thuận theo cam chịu quy tắc trong đó, đối tất cả cô gái ân cần có thêm, chọc các cô cười, bồi các cô chơi, khôi hài mê người, cũng không nói nửa câu làm cho các cô thương tâm. .... Cái tên hoa hoa công tử là bởi vậy mà đến.

Duy độc khi ở trước mặt cô, anh vẫn ác liệt như trước, phảng phất như chưa từng lớn lên.

Giờ phút này, anh lẳng lặng ngóng nhìn cô, suy nghĩ hỗn loạn, tại trong nỗi thống khổ này vượt trái lấy tim đang nhói đau, chân thật không thể dối mặt.

Nhóm thuyền viên lớn tiếng hô quát tàu sẽ lập tức khởi hành, xin những hành khách còn chưa lên tàu nhanh chóng lên.

Kim đồng hồ chỉ hướng 4 giờ 58.

Sriranda rút cục đứng dậy, nhắc va-li, đi đến phía trước vài bước.

Tâm Isaac nhất thời mắc tới cổ họng — cô muốn lên thuyền? Cho dù vương tử không đến, cô cũng muốn lên thuyền?!

Tình thế cấp bách, anh không tự chủ được đuổi theo hai bước, nhưng lại lập tức dừng lại.

“Tôi chán ghét anh, tôi không muốn lại nhìn thấy anh!”

Lời nói quyết liệt quanh quẩn bên tai, rõ ràng như vậy, nửa khắc cũng không từng phai nhạt đi.

Con đầu của vết sẹo trên cổ tay phải trở nên rõ ràng, giống có đũa nhỏ cắm chùy gõ lên mặt trên không ngừng, máu dâng lên tràn ra, lại chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Vì cái gì. .... Sẽ khổ sở như thế?

Mà ngay tại khi đó, Sriranda xoay người lại.

Nguyên bản là biểu tình vui mừng, khi nhìn thấy anh trong nháy mắt liền biến thành kinh ngạc.

Trái tim của anh cũng theo đó trầm xuống.

— cô đem anh trở thành Haera.

Một trận gió thổi qua, thổi loạn tóc dài của cô, cô nâng tay lên nhẹ nhàng vuốt lại, động tác thông thả, phảng phất dài lâu như một thế kỷ.

Mà kinh ngạc trong mắt cô, dần dần bình tĩnh xuống chuyển thành hiểu rõ.

Cô luôn luôn thông minh, thấy anh xuất hiện nhất định đoán được vương tử sẽ không đến.

Chính là đứng ở trước một đôi đen nhánh như vậy, tại giờ khắc đối mặt này, tất cả áp lực muốn thừa nhận vẫn xa xa vượt qua tường tượng của anh.

Anh không biết nên nói cái gì.

Mà cô lại cố tình cái gì cũng không nói.

Không hỏi, không sảo, không phần nộ, không nghi ngờ, bình tĩnh làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Anh cảm thấy mình giống như tội phạm đứng trước tòa, đang chờ đợi lời tuyên án. Là hình phạt treo cổ, hay là phóng thích, toàn ý lại một câu của cô, chẳng sợ đó chỉ là một cái phản ứng.

Nhưng cô chậm chạp không chịu phán quyết. Làm cho quá trình kia trở nên càng thêm khẩn trương, dày vò.

May mắn, một người qua đường liều lĩnh cứu vớt anh.

Người qua đường kia vội vàng chạy qua bên người Sriranda, không cần thận trọng phải cô một chút, trong nháy mắt vali trong tay nhất thời rơi xuống, mở tung, tất cả quần áo bên trong đều rớt ra ngoài.

Isaac sợ run một giây, phản xạ có điều kiện chạy tới giúp cô nhặt lại.

Còi tàu kéo thật dài, thanh âm vang rung động, tàu rời bến.

Sriranda đứng tại chỗ nhìn đám hành lý phân tán, nhìn Isaacs đang ngồi xổm giúp cô nhặt này nọ, nghe thanh âm tàu rời bến, tâm tình tựa như lục bình lênh đênh trên mặt nước, tại một khắc này cũng không biết là hi hay là bi.

Chỉ cảm thấy thoáng như trong mơ.

Như vậy như vậy, không đúng thực.

Isaac đem chiếc áo somi cuối cùng thả lại thùng, đóng lại, đứng lên, nâng tay đưa tới trước mặt cô.

Sriranda trầm mặc 5 giây, vươn tay tiếp nhận.

Tại chớp mắt tiếp nhận lấy sức nặng kia, lòng của cô cũng buông xuống, cô đã biết hết thấy trước mắt không phải nằm mơ, Haera chưa có tới, người xuất hiện ở trước mặt này đây là Isaac.

Nói cách khác, kế hoạch xuất hành của vương tử thất bại.

Khóe môi hiện lên một chút đùa cợt, đột nhiên, có chút muốn cười.

Nhưng tươi cười vừa di động đến bên môi, liền biến thành cười khổ: Thiên ý trêu ngươi a, lúc này đây thượng đế quả nhiên vẫn không đứng về phía cô.

Sriranda xách theo vali đi trở về, nếu con đường phía trước đã bị phá hỏng, chỉ có thể đi vòng vèo về nhà.

Isaac thấy cô muốn rời đi, rốt cục cố lấy dũng khí, mở miệng nói: “Có thể làm hòa không?”

Tàu đã rời bến, trừ bỏ ít ỏi vài công nhân bên ngoài thì trên bến tàu không còn tiếng người nào khác, toàn bộ thời không giống như vì một câu này của anh mà rơi vào yên lặng.

Trong không gian này chỉ còn lại anh cùng cô, khoảng cách tuy chỉ có ba bốn bước nhưng thật xa xôi, giống như đứng ở trên hai cực của Trái Đất.

Đôi mắt Sriranda từ thiện chuyển thâm, lại từ thâm chuyển thiện, vài lần há mồm nhưng đều không phát ra tiếng.

Có thể làm hòa không?

Có thể làm hòa không.....

Năm chữ đơn giản như vậy nhưng vì cái gì khi nghe vào tai lại như long trời lở đất, gió cuốn vân dừng, một lòng muốn trốn tránh để chữa thương như thế?

Cô nắm chặt vali, cắn môi dưới, cắn đến môi đều bắt đầu trắng bệch, mới thấp giọng từng chữ từng chữ thực thong thả nói: “Tôi nghĩ, không cần thiết.”

Chờ mong trong mắt Isaac biến thành tiêu tan.

Thủy tinh rốt cục cũng hoàn toàn triệt để chìm vào bóng tối, thoát phá, vỡ ra, biến thành từng mảnh phiến.

“Như vậy.....” Anh cười, khuôn mặt trắng bệch hé ra nụ cười, tất cả ngũ quan xinh đẹp đều vận vẹo, cơ hồ chỉ dùng một thanh âm máu chảy đầm đìa nói, “Hận ta đi. So với chán ghét càng mạnh liệt oán hận ta đi!”

Ngừng một chút, bổ sung, “Bởi vì — là ta phải người mặt cáo với vương hậu.”

Mặc dù đã mơ hồ đoán được việc Haera thất ước nhất định có liên quan cùng Isaac, nhưng khi nghe chính mồm anh thừa nhận, vẫn có loại cảm giác đau đớn, vì muốn thoát khỏi loại đau đớn này, Sriranda bắt đầu chạy trốn, cố sức chạy nhanh, đem chính mình chạy ra khỏi tầm mắt của anh.

Nhưng mà ánh mắt kia thủy chung đều cố định trên lưng cô, nóng bỏng nóng bỏng, trên lưng giống như bị cái gì thiêu đốt, phá thành mảnh nhỏ, hơi phi yên diệt.

“Hận ta đi. So với chán ghét càng mạnh liệt oán hận ta đi!”

Thăm nghĩ làm như chưa từng quen biết, thăm nghĩ cả hai không còn gặp lại, ai ngờ kết quả vẫn đi tới bước này.

Oán hận.....

Một cái từ đơn độc nhưng máu tươi đầm đìa.

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hương vị tịch mịch

Vì cái gì cô không thích anh?

Apollo ngồi trên chiếc mã xa hoàng kim thủy chung suy nghĩ về vấn đề này.

Trên Thiên giới không thể thấy người đàn ông nào xuất sắc hơn so với anh, nhưng mà, chỉ riêng Daphne là đối với anh tránh còn không kịp, thậm chí không tiếc hóa thân thành cây nguyệt quế.

Tên của Cupid quả nhiên là nguyên rủa đáng sợ nhất trên thế gian này, nó xuyên thấu qua lòng người, mang đến thống khổ, ngưng tụ bị kịch.

Như là — hủy thiên diệt địa.

Sriranda không biết mình đi về nhà như thế nào, cho đến khi thấy thấp thoáng một trắng hoa hồng ở trong mấy chiếc cột chạm trổ xa hoa xuất hiện trước mặt mới đột nhiên thanh tỉnh — mình đã trở lại.

Cánh cửa sắt màu đen mang đồ án phiền phức xinh đẹp mở rộng, Nhưng cô nhớ rõ lúc rời đi rõ ràng đã đóng kĩ càng. Chẳng lẽ..... Những người thanh toán tài sản sớm như vậy đã tới rồi sao?

Cô vội vàng bước nhanh xuyên qua mặt cỏ, đi lên bậc thang vào cửa.

Cửa thư phòng cũng lúc đó thì mở ra, hai người một trước một sau đi ra, người phía trước là một vị lão sĩ tuổi chừng năm mươi, khí phách mười phần, phía sau là Nicole tiên sinh.

Hai người bắt tay, ôm, nói lời từ biệt. Nicole tiên sinh đưa anh đến cửa lớn mới xoay người đi vào lại.

Cùng lúc đó, mẹ cùng Nicole về mặt cấp bách từ phòng tiếp khách lao tới, truy hỏi: “Thế nào thế nào? Woodwards tiên sinh nói cái gì? Là thúc giục chúng ta mau chuyển đi sao?”

Woodwards?! Nói như vậy vị lão sĩ kia chính là chủ tịch mười tám ngân hàng liên danh Maia đại lục ư?

Biểu tình trên mặt Nicole tiên sinh lặng im 3 giây, sau đó đột nhiên chuyển thành vui vẻ, giang rộng hai cánh tay kích động nói: “Mọi người thân yêu, chúng ta thật may mắn! Woodwards tiên sinh nói là ông ấy nể tình công trạng cùng danh dự của ta từ trước, nguyện ý giúp ta trong thời khắc nguy cấp này, đem nợ nần dời sang hai tháng sau, hơn nữa, lại cho ta mượn 5 trăm ngàn Farrell để cho ta một lần nữa bắt đầu!”

“A, thượng đế!” Đối với chuyển biến một trăm tám mươi độ này Lidya kinh hi vạn phần, tiến lên ôm cổ ông, cho ông một cái hôn nhiệt tình, “Đây là thật chăng? Không phải đang nằm mơ ư? Trời ạ, thân ái, tôi đã nói ông nhất định làm được! Ông tài giỏi như vậy, không có khả năng cuối cùng thua ở nơi này! A, thượng đế.....”

Nicole mở to hai mắt, chậm nửa nhịp mới phản ứng, run giọng nói: “Nói cách khác — chúng ta sẽ không biến thành người nghèo?”

Lidya cũng ôm lấy cô, cười nói : “Đúng vậy, con yêu, tạm thời sẽ không ! Chúng ta phải tin tưởng vào cha con, có 5 trăm ngàn này, ông ấy nhất định có năng lực ngăn chặn sóng to, hóa hiểm vi di !”

Nicole nhất thời nhảy dựng lên, nhảy nhót nói : “Quá tuyệt vời, cha! Quá tuyệt vời, mẹ! Không phải nằm mơ, thật sự không phải nằm mơ nha, con yêu các người, con yêu các người.....”

Sriranda nhìn bộ dạng ba người bọn họ ôm đầu khóc rống cảm thấy bản thân mình như là đang xem kịch, hết thấy đều hoang đường ly kỳ, tràn ngập kịch tính.

Ai tới nói cho cô đến tốt cùng là vì nhân loại ích kỷ bày ra tiết mục thấp kém, hay là thượng đế an bài một hồi chê cười?

Vì cái gì cô không có cảm giác nửa phần vui mừng, chỉ cảm thấy bi ai nồng đậm, chùi không đi, cũng không đẩy ra được?

Vì cái gì mẹ có thể bày ra bộ dáng thâm tình ân ái như vậy?—ngay ngày hôm qua bà còn bo bo giữ mình, muốn cùng người đàn ông đang hôn môi với bà giờ phút này ly hôn.

Vì cái gì chị hai có thể suy nghĩ đơn giản như vậy, vì bản cùng mà khóc, vì giàu có mà cười?

Cách mà các cô ấy sống vì sao hoàn toàn không giống với cô?

Vì cái gì các cô ấy có thể dễ dàng cảm thấy vui mừng như vậy, mà vui mừng đó lại keo kiệt không chịu đến với cô?

Vì cái gì vì cái gì vì cái gì?

Nhiều cái vì cái gì như thế, giống như một khối núi lớn áp đến, ép tới cô không thể hít lấy không khí, không thể thở dốc, trái tim cũng sắp không thừa nhận được.

Lúc này, đang đắm chìm trong vui mừng như điên Nicole cuối cùng cũng chú ý tới cô, kinh ngạc hỏi : “Sisi, sao con lại xách đồ? Con muốn xa nhà sao?”

Một câu khiến cho ánh mắt Lidya cùng Nicole đều nhìn về phía cô.

Sriranda nhấp môi dưới, mặt không chút thay đổi nói : “Không có gì. Con lên lầu đây.” Nói xong không hề nhìn bọn họ một cái, thẳng lên lầu. Mờ ra căn phòng thứ nhất trên lầu hai ra, phòng ngủ của cô cùng bốn giờ trước không có chút bất đồng, giống như cô chưa từng rời đi.

Bốn giờ trước cô còn tưởng rằng sẽ cùng nơi đây vĩnh viễn phân biệt. Ai ngờ bốn giờ sau, cô lại trở về nơi này, hơn nữa còn tiếp tục ở lại trong thời gian dài.

Sriranda mềm nhũn buông vali, cả người nhất thời không đứng thẳng được dựa theo vách tường ngồi xỏm xuống.

“Hận ta đi. So với chán ghét càng mạnh liệt oán hận ta đi!”

Cô ôm đầu, phát ra một tiếng rên rỉ không dễ nghe thấy.

“Hận ta đi. So với chán ghét càng mạnh liệt oán hận ta đi!”

Cô ôm lấy thân mình, tay cùng chân đều thống khổ run run không ngừng.

“Hận ta đi. So với chán ghét càng mạnh liệt oán hận ta đi!”

Lời này như ma chú ở trong đầu cô không ngừng vang vọng, biểu tình vận vẹo cùng ánh mắt tuyệt vọng của Isaac lúc ấy như khắc thật sâu thật sâu vào trong trí nhớ của cô rồi từ từ sinh trưởng, thanh âm này sẽ bám riết không buông tha cho cô cả đời, vĩnh viễn không có ngày phai nhạt đi.

Thật đáng sợ.....

Trong lòng Sriranda run sợ nghĩ, cô sẽ mãi nhớ đến những lời này, nhớ đến mức ra ngoài sức tưởng tượng của cô.

Ngay tại lúc tâm loạn như ma, lo âu bất an như vậy, thì có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào cửa, dừng lại.

Cô ngẩng đầu, thông qua cánh cửa phòng nửa khép hờ thấy Cinderella.

Cinderella mặc một chiếc áo ngủ màu xám, một đầu tóc dài tán loạn, bộ dáng lờ lờ giống như ngày thường nhưng ánh mắt lại sáng ngời, trong biểu tình trầm tĩnh có lãnh khốc khác thường.

Lãnh khốc kia nhưng lại làm cho cô cảm thấy có chút kinh hoàng.

Sriranda vội vàng đứng lên, nhưng hai chân vẫn hư nhược phải dựa vào tường mới đứng vững được.

Ánh mắt Cinderella từ trên mặt cô chuyển qua hai chân của cô, lại nhìn hướng vali, cuối cùng lại quay về trên mặt cô, mở miệng nói : “Tôi đã biết .”

Biết cái gì?

Khóe môi Cinderella hiện lên một tia cười lạnh, “Tôi biết cô rạng sáng 3 giờ rời khỏi nhà, tôi còn biết cô đi làm gì. ....”

Sriranda lẳng lẳng nhìn cô ấy, không có phản ứng.

Cinderella đi vào, nâng tay khóa cửa phòng lại, vì thế trong toàn bộ căn phòng chỉ có hai người cô cùng cô ấy.

Sriranda theo bản năng nhủ mảy : Thận trọng như vậy, bộ đáng như muốn ngã bài, đến tột cùng cô ấy đã biết cái gì?

“Trong lòng cô chắc rất đắc ý đi?” Cinderella chọn mị, cười đến yêu mị, “Đem tôi xoay quanh đùa giỡn như vậy, cảm giác đùa bốn người khác trong lòng bàn tay có phải tốt lắm hay không?”

“Tôi không rõ cô đang nói cái gì.”

Cinderella một phen nắm lấy tay cô, ánh mắt đơn thuần trong sáng đã biến mất, còn lại chỉ là thâm thúy hận ý : “Vì cái gì cô lại cố vũ tôi đi theo đuổi vương tử? Rõ ràng cô mới người trong lòng anh ta không phải sao?”

Sriranda rút một hơi lãnh khí, giật mình nhìn cô.

“Tôi từng vào qua thư phòng của vương tử, bởi vì khi khiêu vũ bên suối phun, vòi phun nước bị hỏng làm ướt váy của tôi, vì thế anh ta mang tôi đến thư phòng của anh ta thay quần áo. Trong lúc vô tình tôi nghe thấy anh ta cùng thị vệ trưởng nói chuyện, thị vệ trưởng nói với anh ta là tất cả đều đã an bài tốt, bọn họ sẽ lên tàu lúc 5 giờ ngày 16 đến Babylon, mà đồng bạn duy nhất—” Cinderella đem tay cô nắm chặt thêm một chút, “Chính là cô.”

Sriranda bị đau, muốn rút tay về nhưng Cinderella nắm thật sự quá chặt, như thế nào cũng không chịu buông ra.

“Cô biết không? Tôi từng nghe qua chuyện của cô từ miệng vương tử, ngay cả tên của tôi anh ta cũng không hỏi, lại hỏi tôi có biết tiểu thư Sriranda nhà Nicole hay không. Tôi luôn luôn hoài nghi, nhưng lại cảm thấy cô là một người cao ngạo như vậy, cao ngạo đến mức khinh thường làm vị hôn thê của vương tử. Bởi vậy cái gì tôi cũng đều không có nói, tôi cười mình quá mức miễn cảm, tôi nghĩ vương tử chỉ là cảm thấy tò mò đối với cô mà thôi. ....” Cinderella nói tới đây, ánh mắt từ oán hận chuyển thành thống khổ, “Nhưng, buổi sáng hôm nay cô rời nhà trốn đi, cuối cùng đã chứng minh được — cô cùng vương tử xác thực có tư tình!”

“Tôi không có.”

“Cô nói dối! Đến bây giờ cô còn muốn nói dối ư! Cô từng nói cho tôi biết, một khi vũ hội chấm dứt vương tử sẽ rời khỏi Maya. Lúc ấy tôi còn cảm thấy kỳ quái, nghĩ không rõ vì cái gì anh phải đi, mà cô lại vì cái gì mà biết. Kỳ thật tại thời điểm đó cô cũng đã cùng vương tử âm độ trần thương (có tư tình với nhau mà không ai biết) , không phải sao? Vương tử rõ ràng thích cô, cô cũng thích anh ta, lại còn muốn bảo tôi đi cầu dẫn anh ta, làm cho tình yêu của tôi thành trò cười! Vì cái gì muốn treu cọt tôi, nhục nhã tôi như vậy? Vì cái gì?”

Sriranda tăng mạnh ngữ khí, “Tôi không có!”

Nhưng mà Cinderella căn bản không tin : “Sao cô có thể bị lừa như vậy? Sriranda, cô so với mẹ cô, chị cô còn đáng sợ hơn! Các cô ấy đối với người khác không tốt, thì biểu hiện rõ ràng, làm cho người kia biết các cô ấy không thích họ, cố ý khi dễ họ; Nhưng cô, mặt ngoài một bộ, sau lưng lại một bộ khác, làm cho người kia bị cô khi dễ còn không tự biết, bị cô bán còn đếm tiền cho cô. ....”

Sriranda cảm thấy cô không cần thiết phải tiếp tục nghe nữa, đi qua mở cửa ra, lớn tiếng nói : “Nghe — vũ nhục tôi, cũng chính là vũ nhục chính mình, nếu nghĩ như vậy mà làm cho cô cảm thấy dễ chịu chút, như vậy cứ việc mà làm. Cô muốn nổi điên tôi sẽ không nổi điên cùng cô, hiện tại đi ra ngoài cho tôi!”

“Cô..... Cô.....”

“Đi ra ngoài!”

Cinderella khẽ cắn môi, cuối cùng giẫm chân xông ra ngoài.

Sriranda đóng sầm cửa lại, vừa mới chuyển thân liền thấy thần điều đứng trên cửa sổ phòng cô, dùng một loại ánh mắt không biết là thương hại hay là sáng tỏ nhìn cô, từ từ nói : “Vì cái gì không giải thích? Bị người hiểu lầm, bị người oán hận, đều không sao cả sao?”

Mới vừa đi một, lại đến một! Chẳng lẽ bọn họ đều không hiểu được hiện tại cô chỉ muốn yên tĩnh một mình một chút thôi sao?

Thần điều còn nói : “Kỳ thật trong lòng cô cũng rất rõ, cô biết Cinderella đối với cô chưa bao giờ ghen tị, cũng không phải oán hận, mà là — sùng bái.”

Cô không cần sùng bái!

“Cô ấy hiện tại hiểu lầm cô, cô rõ ràng biết chỉ cần cô nói một vài lời giải thích cho cô ấy nghe thì cô ấy nhất định sẽ mở được nút kết trong lòng, làm cho cô ấy chuyển khóc thành mỉm cười, càng thêm kính yêu cô. Nhưng cô cố tình không làm, ngược lại dùng thần thái lạnh như băng cự tuyệt cô ấy ngàn

đậm, làm mọi thứ càng thêm khó khăn. ....” Thần điều cười cười, “Sriranda, cô biết không? Chính như ta đã từng nói, cô không hiểu yêu người, cũng không nguyện ý được người yêu, bởi vậy cô đem những người đối tốt với cô xem thành nguy hiểm, từ trong tiềm thức đi bài xích và cự tuyệt bọn họ, cô cho rằng như vậy sẽ an toàn, nhưng mọi việc cho tới bây giờ đều có không đơn giản như vậy.”

Sriranda tức giận nói : “Ta không muốn nghe hay nói chuyện với người, mời người cũng rời đi đi!”

Thần điều cười càng thêm cổ quái, nhìn cô, như nhìn một con mồi thú vị sắp tới tay, “Không quan hệ, sớm hay muộn cũng có một ngày cô sẽ nguyện ý nghe, cũng sẽ chủ động muốn nghe ta nói chuyện. Hẹn gặp lại tiểu thư Sriranda thân yêu của ta.”

Nó nhún chân tao nhã bay đi. Sriranda vội vàng tiến lên đóng cửa sổ, buông màn, khi chắc chắn trong phòng chỉ còn lại một mình cô, không còn ai có thể đến quấy rầy mới đá giấy trên chân xuống, quần áo cũng không thoát liền bỏ nhào vào trên giường, dùng chăn bao lấy chính mình.

“Thân ái, tôi đã nói ông nhất định làm được! Ông tài giỏi như vậy không có khả năng cuối cùng thua ở nơi này!”

“Quá tuyệt vời, cha! Quá tuyệt vời, mẹ! Không phải nằm mơ, thật sự không phải nằm mơ nha, con yêu các người, con yêu các người. ....”

“Đem tôi xoay quanh đùa giỡn như vậy, cảm giác đùa bốn người khác trong lòng bàn tay có phải tốt lắm hay không?”

“Cô không hiểu yêu người, cũng không nguyện ý được người yêu.”

“Có thể làm hòa không?”

“Hận ta đi. So với chán ghét càng mạnh liệt oán hận ta đi!”

Tùng khuôn mặt lần lượt thay đổi, hiện lên lại biến mất. Thế giới không hề vận chuyển theo lẽ thường, tất cả cảnh vật như giai điệu lộn xộn thoáng hiện thoáng mất. Mười bảy năm qua, chưa bao giờ có một ngày giống như hôm nay, rối rắm như rẽ từng.

Cô cuộn mình lại, chỉ cảm thấy từ tâm đến xương đều không thể thừa nhận nổi.

“Sisi lại không ăn cơm sao?”

Đến giờ dọn cơm trưa, trong phòng ăn nhà Nicole, Nicole nhìn nữ bộc bụng mâm thức ăn đang từ trên lầu bước xuống, có chút lo lắng hỏi.

Nữ bộc lắc đầu, lo lắng nhìn về phía nữ chủ nhân nói : “Ba ngày, suốt ba ngày nhị tiểu thư không có bước xuống lầu quá một lần, bụng đồ ăn lên cũng không chạm qua một chút. Phu nhân, tiểu thư có thể là do sinh bệnh hay không? Có cần mời bác sĩ tới không?”

Lidya suy nghĩ trong chốc lát rồi phát tay nói : “Con bé chỉ là đang buồn bực thôi, quên đi, trước cứ mặc kệ nó.”

Nicole nhíu mày nói : “Mẹ, cứ như vậy không được a, cho dù không đói bụng chết, cũng sẽ bị buồn chết. Con bé chỉ mãi ngủ, ngay cả sách cũng không xem, không phải rất kỳ quái sao? Mẹ, con cảm thấy dường như Sisi đã xảy ra chuyện, chúng ta hỏi nó một chút đi. ....”

“Hỏi nó, cũng phải do nó muốn nói mới được. Tính tình của em gái con, con cũng không phải không biết, nó không muốn nói thì có hỏi cũng vô dụng.” Lidya không có khẩu vị, đẩy bát ra, cầm lấy khăn ăn xoa miệng, vừa định đứng lên thì một nam bộc vội vàng chạy vào nói : “Phu nhân, người trong hoàng cung tới!”

Cái gì? Người trong hoàng cung tới? Người nào đến? Vì cái gì đến nhà bọn họ?

Đang nghi hoặc thì một đội kỵ sĩ bước chân chỉnh tề đi vào đại sảnh, bộ chế phục trắng xanh giao nhau sắp thành hàng, kẻ nhau thật đẹp mắt, quả nhiên là quân đội hoàng gia. Người cầm đầu tiến lên từng bước, hành lễ với Lidya rồi nho nhã lễ độ nói : “Nicole phu nhân tôn quý, ngài mạnh khỏe, chúng tôi phụng mệnh vương tử tìm kiếm cô gái thần bí mấy ngày hôm trước xuất hiện trong vũ hội, cô ấy không có lưu lại tư liệu liên quan gì, trừ bỏ chiếc hài thủy tinh này. Bởi vậy, vương tử mệnh chúng tôi mang theo hài thủy tinh này, đến từng nhà tìm kiếm cô gái có thể mang vừa chiếc hài này.”

Lidya cùng Nicole liếc nhìn nhau một cái, có chút mừng thầm— nguyên tưởng rằng khi vũ hội chấm dứt, thì chuyện vị hôn thê của vương tử cũng đã trở nên xa vời, không nghĩ tới vương tử còn chưa chết tâm, còn tiếp tục tìm kiếm vị nữ lang tuyệt sắc kia. Nói cách khác, chỉ cần mang vừa giày này, có nghĩa là còn có hy vọng.

Nghĩ đến đây, Nicole vội vàng nói : “Đã như vậy còn chờ cái gì? Mau đưa hài thủy tinh lại đây!”

Đội trưởng nhóm kỵ sĩ lấy ra một chiếc hộp nhỏ xinh đẹp, mở nắp hộp ra, chiếc hài thủy tinh làm cho vô số cô gái thêm nhỏ dãi không thôi liền xuất hiện ở trước mắt tâm mắt của mọi người.

Nicole vươn tay cầm lấy nó.

Giày vào tay, cũng không có cảm giác cứng rắn như bình thường, mà ngược lại, nó mềm nhẹ như tơ, bóng loáng như nước, cơ hồ không cảm giác được sức nặng.

“Quả thực là kiệt tác của thượng đế. ....” Nicole kim lòng không đậu nỉ non một câu, ngồi vào trên sofa cời chiếc giày bên trái của mình ra, bắt đầu thử mang vào.

Chân vừa ướm vào bên trong giày, lại mềm mại như rơi vào trong nước, vừa lạnh lẽo khiến cho toàn bộ thể xác và tinh thần đều thả lỏng. Nicole mừng rỡ quay đầu đối Lidya kêu lên : “A, mẹ mau xem, con mang vào được này! A, ta mang vừa , nó thực hợp với chân của ta!”

Lidya cũng rất ngoài ý muốn, không nghĩ tới con gái có thể mang vào, vội vàng nói với kỵ sĩ trưởng : “Người xem người xem, con gái của ta mang vừa, con bé chính là cô gái vương tử muốn tìm, mau dẫn con bé vào cung đi!”

Kỵ sĩ trưởng mỉm cười, lấy một loại thái độ tập mãi thành thói quen nói với Nicole : “Mời ngài đứng lên đi vài bước.”

Nicole theo lời đứng lên, mới vừa đi vài bước liền “A” một tiếng thét chói tai, sắc mặt bỗng biến trắng nhợt.

Lidya khẩn trương hỏi : “Làm sao vậy? Cục cưng , con làm sao vậy?”

“Mẹ..... Giày này, giày này.....” Nước mắt Nicole lập tức chảy ra, “Nó ăn chân, mẹ, nó đang ăn chân của con!!”

Lidya bị giật mình không nhỏ, vội vàng phụ con gái cùng nhau đem chiếc hài thủy tinh kia rút ra, chỉ thấy trên bàn chân trái trắng nõn của Nicole đã che kín tơ máu tinh mịn, như là bị trăm ngàn cây kim khâu đâm vào.

Bà hô ra một ngum lạnh khí, khiếp sợ nhìn về phía kỵ sĩ trưởng : “Đây là có chuyện gì?”

Kỵ sĩ trưởng nhún vai, thu lại chiếc hài nói : “Chính như ngài đang thấy, không phải ai cũng đều có thể mang được hài này. Cho dù miễn cưỡng mang vào thì lúc đi đường cũng sẽ đổ máu. Nói cách khác, hài này có ma lực , nó chỉ tiếp nhận chủ nhân chân chính của nó.” Lidya cùng Nicole rất xấu hổ, khi không biết nên nói tiếp thế nào thì kỵ sĩ trưởng lại hỏi : “Trong nhà ngài còn có vị tiểu thư nào khác nữa không?”

Nicole đáp : “Còn Sisi, nhưng mà khẳng định con bé sẽ không có hứng thú thử giày này.....”

“Thỉnh ngài mời cô đi ra. Bởi vì, vương tử có lệnh, chỉ cần là những cô gái tuổi từ 16 đến 20 đều phải mang thử hài thủy tinh này.”

Nicole khó xử nhìn về phía mẹ, Lidya nghĩ nghĩ liền kêu nữ bộc đến : “Đi mời nhị tiểu thư xuống lầu.”

Nữ bộc đi hai phút, trở về bẩm báo nói : “Phu nhân, nhị tiểu thư nói cô ấy không có hứng thú.”

Nicole lộ ra một vẻ mặt “Xem, ta chưa nói sai đi” .

Lidya nhìn về mặt nữ bộc không có cách nào, lại nhìn biểu tình kiên quyết của kỵ sĩ trưởng, cuối cùng thở dài nói : “Mời ngài lại chờ thêm chốc lát, tự ta lên lầu gọi nó.”

Bà đi lên lầu, cánh cửa phòng thứ nhất trên lầu hai đóng chặt, lặng yên không tiếng động. Bà gõ gõ cửa, “Sisi, là mẹ.”

Không có đáp lại.

Bà thử kéo tay cầm cửa, phát hiện không có khóa lại lập tức nói : “Mẹ đi vào đây —”

Đẩy cửa ra, tầm mắt chợt tối.

Bức màn hung thiên nga kín không kê hở che nơi có ánh sáng, Sriranda nằm ở trên giường dựa lưng về phía bà, đem chăn trùm kín mít, chỉ lộ ra nửa đầu cùng một đầu tóc dài.

Thấy con gái như vậy, trong lòng Lidya có chút khổ sở, đi qua ngồi vào bên giường, ôn nhu nói : “Làm sao vậy? Cũng không thể nói cho mẹ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Sriranda trầm mặc , không có trả lời.

Lidya thở dài, vuốt ve mái tóc của cô, thấp giọng nói : “Kỳ thật mẹ biết con đang buồn bực cái gì. Con đang vì chuyện ta muốn ly hôn cùng Nicole tiên sinh mà tức giận phải không? Tuy rằng con không nói, nhưng ta biết, trong lòng con luôn xem thường mẹ, đúng không?”

Bà vai Sriranda run rẩy một chút.

Lidya thấy cô có phản ứng liền tiếp tục nói : “Mẹ xác thực không phải là người đàn bà tốt, lúc trước cũng là vì tiền mới gả cho Nicole , nhưng con vì sao không nghĩ, vì cái gì mà ta phải làm như vậy?”

Sriranda vẫn không nói lời nào.

“Là vì..... Con cùng Nicole nha.” Không biết có phải bởi vì bóng tối hay không mà thanh âm của Lidya tràn ngập mọi một cùng tang thương, “Năm đó ta vì tình yêu gả cho cha con, kết quả chính là cùng ông ấy trải qua cảnh khổn cùng cả đời, ngay cả tiền xem bệnh cho ông ấy cũng không có, cũng bởi vì vậy mà ông chết đi. Ta thương ông ấy, nhưng như vậy thì thế nào, cũng không phải là chết đi liền hết duyên phận sao? Vì thế ta đã nghĩ, cả đời của ta đã như vậy, ta không thể để cho Nicole và con cũng chịu khổ theo, ta muốn tận lực làm cho các con sống tốt một chút, ta muốn các con thuận lợi sinh sống mà không phải giống như ta. Bởi vậy, ta câu dẫn Nicole, cũng làm cho ông ấy cưới ta.....”

Sriranda thông khổ nhắm mắt lại.

“Ta muốn ly hôn với ông ấy cũng là vì suy nghĩ cho các con thôi. Cho dù có bị nói là con buôn thừa dịp ích kỷ, háms lợi vô tình, ta cũng chấp nhận ! Chỉ cần có thể sống tốt..... Con có thể lý giải nỗi khổ tâm này của ta không? Sisi, ta biết con không giống Nicole, con bé là đứa ngốc nghếch, ta nói cái gì thì con bé cũng sẽ tin cái đó, nhưng con thì khác, con có suy nghĩ của chính mình, con giống người cha thiện lương đã chết đi của con kia, bởi vậy con không thể chấp nhận việc làm của ta, nhưng, mẹ thật sự thực yêu các con, thật sự.” Lidya cúi thân xuống hôn đầu của cô, xoay người rời đi.

Khi đi tới cửa thì ngừng một chút, nói thêm : “Sứ giả của vương tử còn ở dưới lầu chờ, cũng chỉ là đồ phở mang thử chiếc giày này một chút là xong, đừng làm khó người ta .”

Trong phòng im ắng , Sriranda vẫn không phản ứng gì. Lidya thờ dãi, đóng cửa lại xuống lầu.

Tới dưới lầu, Nicole vội vàng ngăn đón hỏi : “Thế nào thế nào, Sisi có xuống lầu không?”

Lidya cười xin lỗi với kỵ sĩ trưởng nói : “Ngại quá, đứa con gái thứ hai của ta thân thể không tốt lắm, mong ngài đợi thêm một chút nữa được không, con bé sẽ xuống liền.” Khóe mắt thoáng nhìn một bóng xám vụt qua ở cửa phòng bếp, trầm ngâm vài giây liền hô : “Cinderella, cô lại đây.”

Bóng xám cứng đờ, sau đó kéo bước chân chậm rãi đi tới.

Nicole mở to hai mắt nhìn, “Không phải chứ? Mẹ, chẳng lẽ mẹ cũng muốn cô ta thử hài sao?”

“Tất cả cô gái từ 16 đến 20 tuổi đều phải mang thử, không phải sao?” Lidya lạnh lùng nhìn Cinderella, “Cô, đi qua mang thử chiếc hài kia.”

Mẹ thật là xấu, rõ ràng biết Cinderella không có khả năng là cái vị nữ lang thần bí kia, bởi vậy càng không có khả năng mang vừa hài kia , còn cố ý muốn cô ta đi thử, khẳng định là muốn chân của cô ta cũng đổ máu đây..... Nicole một bên nghĩ như vậy, một bên nhìn Cinderella lộ ra tươi cười vui sướng khi người gặp họa.

Trên mặt Cinderella không có biểu tình gì, mái tóc rối tung, bụi váy cũ nát như trước, không chút nào thu hút cú thấp đầu đi qua, ngón tay vừa mới đụng tới hài kia thì trên thang lầu liền truyền đến tiếng bước chân.

Mọi người đồng loạt quay đầu liền nhìn thấy Sriranda.

Mắt đen, tóc đen, váy dài cũng một màu đen.

Rõ ràng sắc mặt tái nhợt, rõ ràng vẻ mặt tiêu tụy, rõ ràng ngay cả đi đường cũng đều vô lực như vậy, nhưng mà chỉ cần cô xuất hiện thì toàn bộ đại sảnh tựa hồ liền sáng ngời.

Kỵ sĩ trưởng thấy cô, thần sắc chợt biến đổi mà không có người phát hiện.

“Sisi, rốt cục em cũng đã chịu xuống lầu !” Nicole một tay đẩy tay Cinderella ra, đoạt lấy hài thủy tinh kia rồi nói, “Đến đến đến, mau mang thử hài này, nếu mang vào mà cảm thấy có cái gì khác thường thì trăm ngàn không được đứng lên đi nha, bởi vì hài này sẽ cắn người !”

Ánh mắt Sriranda từ hài thủy tinh trên tay Nicole chuyển tới hướng Cinderella, trong mắt Cinderella hiện lên một chút đùa cợt, lạnh lùng nhìn cô, tựa hồ muốn nói : Mang đi nha, có bản lĩnh cô mang vừa nó đi.

Sriranda tiếp nhận hài thủy tinh, cũng không ngồi, xoay người thuận tay mang vào.

Cái này thì tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Cô không có biểu tình gì đi vòng quanh đại sảnh một vòng, lại đem hài cởi ra, da thịt trên chân vẫn bình thường như cũ, trơn bóng như ngọc.

Nicole hét lên một tiếng hét chói tai : “Thượng đế, Sisi! Em mang vừa hài kia! Em thật sự mang vừa nó! Xem, nó không có cắn em, không có làm cho em đổ máu!”

Về mặt Lidya cũng kinh ngạc, quả thực không dám tin.

Mà Cinderella trừng trừng ánh mắt, sắc mặt bụi bặm, giống như bị đá kích rất lớn, cương cứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Chỉ có về mặt Sriranda là không chút để như trước, đi đến trước mặt kỵ sĩ trưởng đem hài trả lại cho anh. Kỵ sĩ trưởng có vẻ thực hưng phấn : “Tiểu thư, ngài mang vừa hài này!”

“Đúng vậy.” Sriranda thân nhiên miết Cinderella, miệng đáp lại, “Tuy nhiên tôi không phải vị cô gái thần bí xuất hiện trong vũ hội kia.”

Nicole khản trương hô : “Ai nha, Sisi, sao em có thể nói ra những lời này !”

“Đây là sự thật. Tôi chính là tôi, không cần phải giả mạo người khác.”

Kỵ sĩ trường lại nở nụ cười, “Vương tử mệnh lệnh là – đem cô gái mang vừa hài này trở về. Bởi vậy, Sriranda tiểu thư, phải phiền toái ngài đi theo chúng tôi một chuyến.”

Sriranda còn muốn cự tuyệt thì kỵ sĩ trường đột nhiên đến gần cô vài bước, cầm tay cô nói : “Nếu ngài không ngại, mong ngài đi đổi trang phục, chúng tôi ở chỗ này chờ ngài. Kính nhờ.”

Cái vật ở trong tay anh ta cứ như vậy vụng trộm nhét vào trong tay cô.

Sriranda sợ run một chút, bày ra một bộ dạng thỏa hiệp rồi xoay người lên lầu. Vừa bước vào phòng liền đóng cửa lại, mở lòng bàn tay ra, bên trong là một tờ giấy được cuộn tròn lại, mặt trên viết :

“Sriranda, mời đến hoàng cung một chuyến.”

Kí tên — Haera.

Ngồi trên xe ngựa hướng đến hoàng cung, Sriranda lại đem tờ giấy kia lẩn qua lộn lại nhìn vài lần.

Kỳ quái, chữ viết trên giấy này tao nhã đẹp đẽ quý giá, cùng ghi chú hết oai đến xoáy đi trong cuốn sách [Truyền kỳ Olympus] khác nhau hoàn toàn. Nếu chữ này mới là chữ vương tử tự tay viết , như vậy ghi chú trên cuốn sách kia là do ai viết đây?

Ánh mắt rơi xuống chiếc hòm ở một bên cũng tràn ngập nghi hoặc : Hài thủy tinh này đã có chuyện gì? Vì sao cô có thể mang vừa? Chẳng lẽ nó không phải là giấy ma pháp của Cinderella ư?

Nhớ tới nụ cười quý dị của thần điều trước khi đi liền cảm thấy trong đó nhất định có âm mưu, mà bộ dạng hoàn toàn sợ hãi người của Cinderella mới vừa rồi, xem ra cô ấy đối với chuyện này cũng không cảm kích chút nào.

Loại cảm giác này thật không thoải mái, rõ ràng cảm giác được mình đã rơi vào cạm bẫy của người nào đó, nhưng cái cạm bẫy này đến tột cùng có bộ dáng gì, kết cục sẽ như thế nào lại không chút rõ ràng.

Sriranda long long bả đầu, ngủ lâu nên đầu mờ mịt , nghĩ chút việc liền đau, quên đi, chuyện tới nay cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước mà thôi.

Hai mươi phút sau, xe ngựa đến hoàng cung.

Dưới sự dẫn dắt của bọn kỵ sĩ cô lại đi tới thư phòng của vương tử, nhưng mà cùng không khí vắng người của lần trước hoàn toàn bất đồng, trong đường hành lang bên ngoài cửa phòng giờ phút này, cứ cách mười bước liền có một thị vệ đứng canh, thần sắc nghiêm túc, để phòng sâm nghiêm, xem ra Haera bị giam lỏng .

“Mời ngài ở đây chờ một chút, chúng tôi đi mời vương tử ra.” Kỵ sĩ trường tắt cung tắt kính lui ra ngoài. Mỗi góc trong bốn góc phòng đều có một thị vệ, tuy rằng bọn họ thực im lặng, không rên một tiếng, nhưng đồng thời bị bốn người nhìn chằm chằm thì cảm giác thật là không thể nào dễ chịu.

Sriranda quy củ ngồi trên sô pha chờ đợi, trong chốc lát liền nghe tiếng bước chân từ xa đến gần, theo sát sau đó là cửa thư phòng bị người đẩy văng ra, Haera xuất hiện ở cửa.

Anh ta mặc trang phục hoàng thất xa hoa, tóc vàng buộc gọn chải chuốt tỉ mỉ, xem ra sống cũng tốt lắm, cũng không có gì khác thường. Nhưng mà khi ánh mắt hai người cùng gặp nhau trong chốc lát, Sriranda chú ý tới trong mắt anh chột lóe qua bất đắc dĩ cùng buồn bực.

Giây tiếp theo, Haera liền cười thật tươi, giang rộng hai tay nhào tới phía cô : “A, bảo bối , thấy em thật sự là tốt quá!”

Sriranda vội vàng nghiêng người một cái tránh được cái ôm của anh.

Haera cũng không giận, vẫn cười hi hi như trước , dùng một loại ngữ khí quen thuộc lại quá phận như trước nói : “Nghe bọn họ nói em mang vừa hài kia? A, thật sự là quá tuyệt vời, ta biết một cô gái xinh đẹp như em thì chỉ có đôi hài xinh đẹp như vậy mới xứng. Nói đến giày, em cảm thấy đôi giày ta đang mang thế nào? Đây là do ta mời người thợ nổi danh nhất thành Jacob làm nên, tuổi ông ta cũng khá lớn nhưng mà tay nghề thật đúng là rất tốt. Đáng tiếc sau đó lại xảy ra chút phiền toái nhỏ, ta nói với ông ta là ba giờ chiều thứ sáu ta sẽ đến lấy đồ, nhưng có việc trì hoãn , kết quả lại để cho ông ta chờ thêm vài ngày. Ta thật muốn nói với ông ấy lời xin lỗi, thật sự là rất có lỗi .....

Sriranda nghe hiểu được kỳ thật vương tử là đang giải thích cùng cô, vì thế đáp : “Ta nghĩ..... Ông ấy sẽ không trách ngài.”

“Đương nhiên, bởi vì sau đó ta cũng tự mình đi lấy giày thôi, bởi vậy hiện tại đôi giày này mới mang ở trên chân ta. Ta cũng đã nói qua với lão thợ đóng giày, cho tới bây giờ ta đều nói được thì làm được , ông ta nói, tôi tin con, hài tử của ta. Ha ha, khi đó ta giả làm một ngư dân bình thường, ông ta không biết ta là vương tử.”

Haera là đang ám chỉ với cô là chuyện đi đến Florence vẫn tiếp tục tiến hành, sẽ không bỏ lỡ.

Cô tiếp tục phụ họa : “Đôi giày này thực rất được. Điện hạ.”

Haera hí hửng cười đến thực vui vẻ, cầm lấy hài thủy tinh trong chiếc hòm ở một bên, rồi ấn cô ngồi trở lại sô pha nói : “Đến, hiện tại em mang thử chiếc hài này đi, để cho ta xem xem nó có thực hợp với chân của em hay không.”

Tay anh đang cầm lấy hài kia, vừa giữ cô vừa ngồi xổm xuống, lại đột nhiên ngừng đầu, làm một cái mặt quỷ thú vị nói : “Muốn ta giúp em mang không? Nữ sĩ thân ái của ta.”

Sriranda cũng cố ý làm bộ mặt ngại ngùng, hồi đáp : “A không, cảm ơn, xin cho tôi tự mình mang vào.”

Cô từ trên tay anh ta tiếp nhận hài kia, mang vào chân bên trái.

Haera lui ra phía sau vài bước, tình té đánh giá cô, ca ngợi nói : “Thật xinh đẹp! Quả nhiên đẹp mắt giống như trong suy nghĩ của ta!”

Đúng lúc này thì cửa thư phòng lại mở ra, kỵ sĩ trưởng hô : “Vương hậu bệ hạ đến!”

Sriranda vội vàng đứng lên, Haera tiến lên phía trước đỡ vị vương hậu tào ba vào trong phòng.

Vương hậu là chị của phu nhân Vera công tước, luận tư sắc thì kém em gái một khoảng lớn, nhưng bà ta có loại khí chất đoan trang khiến cho cô nhìn vào lại cảm thật thực uy nghiêm.

Giờ phút này, cặp mắt cao ngạo kia đang nhìn chăm chú vào Sriranda, giống như muốn đem cô xem thấu, cuối cùng rơi xuống hài thủy tinh trên chân trái của cô.

Sriranda cúi đầu, hành lễ với bà.

Biểu tình của bà không thấy dịu đi chút nào, lạnh lùng nói : “Cô không phải cô gái thần bí trong vũ hội.”

Kỳ thật chỉ cần là người tham gia vũ hội đều nhìn ra được, bộ dạng của Sriranda cùng Cinderella thật sự không có nửa chỗ giống nhau.

“Tôi không phải.” Sriranda thành thật gật nhẹ đầu.

Tầm mắt Vương hậu lại chuyển hướng đến kỵ sĩ trưởng ở một bên. Kỵ sĩ trưởng vội vàng nói : “Vương tử phân phó là đem cô gái mang vừa hài này về cung, mà cô gái trước mắt này là người duy nhất mang vừa chiếc hài, bởi vậy, thuộc hạ chỉ có thể mang cô ấy trở về.”

Vương hậu khẽ hừ một tiếng, “Nếu không tìm được còn không lui xuống tiếp tục tìm?”

“Dạ!” Kỵ sĩ trưởng vội vàng nơm nớp lo sợ xoay người rời đi.

Giáo huấn xong cấp dưới, lúc này vương hậu mới ngồi vào sô pha đối diện với Sriranda, nhìn cô, ánh mắt lợi hại, khôn khéo mà lãnh khốc : “Cô là Sriranda · Nicole tiểu thư?”

Chợt nghe được tên gọi theo dòng họ, Sriranda nháy mắt hoảng hốt, “.....Vâng”

“Ta từng nghe nói về cô, cô vốn là nữ bộc nhà em rể Vera công tước của ta.” Thật đúng là nhất châm kiến huyết.

Vương hậu muốn nói cái gì? Là đang muốn nói thân phận cô thấp kém, căn bản không xứng với vương tử sao? Sriranda cảm thấy có chút buồn cười, loại tiết mục cũ kỹ này dùng trên người cô thật là lãng phí. Trời biết, cô cùng vương tử căn bản không phải loại quan hệ như họ tưởng. Vương hậu liếc Haera không nói lời nào ở một bên một cái, tiếp tục nói : “Sau khi cha người mất, mẹ người gả cho Owen · Nicole, mà trước mắt ông ta đầu tư thất bại, sắp phá sản.”

Sriranda thoải mái thừa nhận : “Đúng vậy. Tất cả đều là sự thật, vương hậu bệ hạ.”

Vương hậu tựa hồ không nghĩ tới cô thừa nhận tự nhiên như thế, trầm mặc một hồi mở lại mở miệng, ngữ khí nhu hòa một chút : “Đối với chuyện hôm nay mang cô vào cung, ta cảm thấy thực có lỗi — cô hẳn là biết người chúng ta muốn tìm, kỳ thật cũng không phải là cô.”

Sriranda tiếp lời của bà : “Tôi nghĩ tôi đã biết nên làm thế nào . Nếu không ngại có thể phái xe ngựa đưa tôi trở về không? Từ buổi sáng đến bây giờ cái gì tôi cũng đều chưa có ăn qua, không dỗi gạt vương hậu bệ hạ, hiện tại tôi cảm thấy có chút đói, rất nhớ món pho mát tự tay mẹ làm.”

Vương hậu tươi cười vừa lòng, gật gật đầu : “Đó là tất nhiên. Người tới, đưa Sriranda tiểu thư về nhà.”

Haera bắt mắt hô : “Từ từ! Mẹ.....”

Vương hậu nâng một bàn tay lên, ngăn lại lời nói tiếp theo của anh, cũng đưa một ánh mắt hướng thị vệ ở một bên, một vị kỵ sĩ lập tức tiến lên nói với Sriranda : “Xin đi theo tôi, tiểu thư.”

Sriranda một lần nữa đổi lại giấy của mình, xoay người đi theo vị kỵ sĩ kia rời đi, trước khi đi liếc mắt nhìn Haera một cái, Haera nhìn cô cười cười, trong ánh mắt có thâm ý khác.

Ở trên hành lang, một nam tử tuổi trẻ nghênh diện đi tới, thấy Sriranda thì ngừng ra.

Cho đến khi Sriranda đi ra khỏi phòng, anh ta mới quay đầu hỏi thị vệ ở một bên : “Sao lại thế này? Cô gái kia vì sao lại xuất hiện ở trong này?”

Thị vệ cung kính trả lời : “Hồi Ron đại nhân, vương tử mệnh lệnh tìm kiếm chủ nhân hai thủy tinh, cô ấy là người duy nhất mang vừa hai này cho đến bây giờ.”

Ron vội vàng xoay người, nhìn phương hướng cô rời đi, con người trở nên phức tạp.

Mà bên kia, Sriranda ngồi trên xe ngựa, khi tin tưởng bên trong xe chỉ có một mình cô, không có người có thể thấy hành động của cô mới từ trong đai lưng lấy ra một chiếc chìa khóa vàng khéo léo, bên ngoài bọc một tờ giấy.

Đây là lúc vừa rời Haera giả bộ muốn giúp cô mang hai thi vụng trộm nhét vào trong tay cô, mà cô thì thừa dịp xoay người mang hai nhét vào trong đai lưng.

Mở tờ giấy ta, bên trong viết :

“Đến Florence chờ ta.

ps : Đây là chìa khóa tủ bảo hiểm số 2306 ở ngân hàng thánh Johann. Tiền bên trong là để sử dụng trên đường đi. Chúc may mắn.”

Sriranda đem tờ giấy lúc trước lấy ra lần nữa, cùng tờ giấy này so sánh một chút, chữ viết trên hai tờ giấy giống nhau như đúc, xem ra đây mới là bút tích thực của vương tử.

Như vậy, ghi chú trên quyển sách kia là ai viết đây?

Cô cầm chìa khóa lên, ánh mắt lóe sáng không ngừng, có chút sầu lo, có chút cảm khái, lại có chút hưng phấn, nhưng càng nhiều là vui sướng. Vô luận như thế nào, có chút tiền này thì kế hoạch đi xa của cô liền có thể tiếp tục .

Có thể tận mắt kiến thức cảnh quan văn hóa các nơi. Có thể học được vài thứ có ích. Có thể rời xa phân tranh hỗn loạn nơi đây. Có thể cẩn thận suy nghĩ một chút — đến tốt cùng mình muốn cuộc sống thế nào.

Đôi tay chậm rãi nắm chặt, nắm chặt lấy chiếc chìa khóa vàng kia như nắm lấy tia nắng sớm tương lai của mình.

Hai mươi phút sau xe ngựa đứng ở trước cửa nhà.

Sriranda xuống xe, nói lời cảm tạ với xa phu, đang muốn vào cửa thì khước mắt lơ đãng thấy một bóng người lén lút đứng ở bên kia tường vây, vừa thấy cô liền vội vàng lui thân ẩn dấu.

Cô cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không nghĩ nhiều liền bước vào phòng trong.

Lidya cùng Nicole đều ngồi trên sô pha ở đại sảnh chờ tin tức, vừa thấy cô trở lại liền vội vàng hỏi : “Thế nào thế nào? Nhìn thấy vương tử không? Vương tử muốn kết hôn với con/em không?”

“Hai người cảm thấy chuyện này có khả năng sao?” Sriranda châm chọc rồi đáp, “Hai người đều biết, người bọn họ chân chính muốn tìm căn bản không phải là tôi.”

Lidya cùng Nicole đều lộ ra vẻ mặt thất vọng, một lần nữa ngồi trở lại sô pha. Nicole buồn bực thở dài nói : “Thật khó khăn mới mang vừa cái con quý hai kia, kết quả vẫn không được..... Vương tử cũng thực khó khăn, không phải cô gái kia liền không thể . Mẹ, con cảm thấy cái cô gái thần bí kia hẳn là yêu tinh, bằng không sao có thể đến vô ảnh đi vô tung như thế ? Mẹ nói có đúng không ?”

Khi cô liền tiếp nhàm chán phỏng đoán thì Sriranda đã thẳng lên lầu, đang muốn về phòng mình lại phát hiện Cinderella đang ngồi ở trước cửa phòng, xem ra là đang chờ cô.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, đối với chuyện về hai thủy tinh thì vị chánh chủ này khẳng định có một đồng lớn câu hỏi muốn biết từ miệng người giả dạng như cô. Sriranda mở cửa ra đi vào, sau đó nói vọng lại : “Muốn nói cái gì thì mau vào đi.”

Cinderella đứng lên, theo vào phòng.

Sriranda lấy mũ ra, bỏ đi áo khoác, sau đó ngồi vào trước bàn trang điểm buông tóc.

Trong suốt quá trình Cinderella một mực yên lặng nhìn cô, qua hơn nửa ngày mới mở miệng nói : “Mặt gương này thật khá.”

Sriranda giờ giờ lông mi lên, cầm lấy lược một bên chải đầu một bên nói : “Cô thích?”

“Ừm.” Cô thế nhưng thừa nhận.

Sriranda nghĩ nghĩ lại nói : “Phải không? Chỉ là thật đáng tiếc, tôi sẽ không tặng nó cho cô.”

“Tôi biết.” Thái độ của Cinderella thực bình tĩnh, không hề kích động và bèn nhọn như vài lần trước đây, “Tôi chỉ là đơn thuần cảm thấy nó rất được, không có ý tứ muốn tranh nó với cô, từ nhỏ, mẹ tôi — tôi là chỉ trước khi bà còn chưa bệnh chết, đã dạy tôi là không cần tranh giành : Là của con thì

chính là của con, người khác không cướp đi được. Không phải của con thì cho dù có cưỡng cầu, cũng không có được. Tựa như mặt gương này.....
Tựa như vương tử điện hạ.....”

Tay Sriranda đang chải tóc dừng lại.

“Giữa trưa hôm nay tôi thật sự rất vui mừng, khi nghe nói vương tử phái người khắp nơi tìm kiếm chủ nhân hài thủy tinh, tôi thật sự rất rất vui vẻ! Tôi nghĩ tất cả còn có hy vọng, dù sao anh vẫn đề ý đến tôi..... Cho đến khi thấy cô mang hài kia vào, sau đó ngồi lên xe ngựa đến hoàng cung.....” Cinderella đi đến bên cửa sổ, nhìn hoa viên dưới lầu, ánh mắt trở nên mơ hồ mà bi thương, “Tôi luôn luôn nghĩ, vương tử vì cái gì thích cô. Sau đó lại muốn biết vì cái gì rõ ràng là giấy của tôi mà cô cứ nhiên lại mang vừa? Tôi nghĩ thật lâu thật lâu, rốt cục cũng hiểu ra — bởi vì cô so với ta càng thích hợp với anh ấy hơn, ngay cả Hugo cũng cho rằng như vậy.....”

Sriranda cắt đứt lời cô : “Từ từ, Hugo?”

“Chính là con chim kia. Cô cũng biết nó, không phải sao?”

Thì ra thần điều hay căn nhân kia tên gọi là Hugo. Thật đúng là một cái tên kì quái.

“Bởi vậy, vương tử không có yêu tôi, mà là yêu cô. Bởi vậy Hugo cho cô mang vừa hài thủy tinh kia..... Bởi vậy trong cuộc chiến tranh không có thuốc súng này, tôi thua hoàn toàn triệt để.”

Sriranda muốn nói cho cô ấy biết là giữa mình cùng vương tử cũng không có tình yêu, ít nhất, trước mắt còn không có. Nhưng lại không biết nên nói thế nào, vô luận nói thế nào thì việc mình muốn cùng vương tử chu du thế giới là chuyện thực không thể tránh khỏi, vương tử không thích Cinderella, cũng là sự thật. Dưới tình huống như vậy mà nói những lời an ủi như thế, căn bản cũng vô bổ, càng tỏ càng thêm đen.

Cinderella thở sâu, như là cuối cùng cũng đã đưa ra một quyết định trọng đại, xoay người lại đứng ở trước mặt cô, trầm giọng nói : “Nhưng không có vấn đề gì. Tôi chỉ mới 16 tuổi, tương lai còn rất dài, tiếp theo, tiếp theo tôi nhất định sẽ chặt chẽ bắt lấy hạnh phúc, không cho nó trốn thoát khỏi tay mình, cũng sẽ không cho bất luận kẻ nào cướp đi!”

Sriranda nhìn lại cô, thật lâu mới đáp : “Cô có thể nghĩ như vậy, tôi thật cao hứng.”

Cinderella cắn môi, lại đứng trong chốc lát, còn muốn nói chút gì nhưng do dự nửa ngày, mở miệng cũng là nói : “Tôi đến nói cho cô nghe những lời này..... Tôi cũng không biết vì cái gì muốn nói với cô, có lẽ cô sẽ cảm thấy tôi ngây thơ ngu xuẩn, tóm lại, cô nghĩ như thế nào thì tùy cô, dù sao tôi cũng đã đem những lời trong lòng nói ra hết rồi, cứ như vậy, gặp lại.”

Cô ấy cơ hồ vội vàng mà chạy, tiếng bước chân rất nhanh liền biến mất.

Sriranda thường thức nhìn lướt ngà voi trong tay, gương môi thấp giọng cười : “Đứa nhỏ ngốc.”

Thật đúng là một đứa ngốc.

Lời cũng đều đã nói ra mà còn nói thêm một câu như vậy nữa.

Nhưng mà, không biết vì sao tâm tình của cô lại bỗng nhiên tốt lên. Cô vịn thắt lưng lười đứng lên, đi đến bên cửa sổ, vô ý thức nhìn về phía hoa viên, ai ngờ tùy ý đảo qua như vậy nhưng lại phát hiện bên ngoài ngõ nhỏ tường vây, người lúc trước bắt gặp còn ở đó, thần thái lén lút thăm dò nhìn chằm chằm cánh cổng, bộ dạng rất khả nghi. Rồi sau đó lại tới thêm một người nữa, cùng người lúc trước nói vài câu, người lúc trước rời đi, đôi người thứ hai tiếp tục canh giữ.

Đây là..... Giám thị!

Sriranda nhất thời ý thức được điểm này.

Nhưng — vì cái gì?

Cô đem tất cả mọi việc bắt đầu liên kết lại :

Đầu tiên, kế hoạch xuất hành của vương tử bị Isaac biết được , Isaac xuất phát từ mục đích nào đó phái người cáo mật với vương hậu;

Sau đó, vương tử bị giam lỏng, ba ngày sau truyền ra thông cáo anh ta muốn dựa vào hài thủy tinh tìm kiếm tung tích cô gái thần bí;

Lại sau đó thì bọn kỵ sĩ đến nhà cô cho thử hài, kỵ sĩ trưởng vụng trộm đưa cho cô tờ giấy nhắn của vương tử, yêu cầu cô tiến cung, mà cô cũng vừa lúc mang vừa chiếc hài kia, thực hợp tình hợp lý bị mang về hoàng cung;

Khi cùng vương tử gặp mặt, vương tử lại nhét tờ giấy thứ hai cho cô, nói cô đi đến Florence trước chờ anh ta, thuận tiện đưa cho cô chiếc chìa khóa kim khóa.

Cuối cùng, cô phát hiện mình bị giám thị .

ok, đây là toàn bộ quá trình, trong đó có ba nghi vấn lớn :

Thứ nhất, Isaac vì cái gì muốn cản trở cô trốn đi? Đáp án này cô không muốn suy nghĩ.

Thứ hai, vương tử vì cái gì muốn tìm kiếm Cinderella? Đáp án đã quá rõ : Anh lại chuẩn bị cho kế hoạch trốn đi. Dựa vào đó phân tán lực chú ý của vương hậu, lại nhân cơ hội tiếp xúc với đám thị vệ âm thầm thu mua một số người, cái vị kỹ sư trưởng thay anh ta truyền giấy nhắn cho cô kia đã quá rõ, đã bị anh ta thu mua .

Thứ ba, những người này là do ai phái tới giám thị cô? Có khả năng là vương hậu, cũng có thể là Isaac. Nhưng dựa theo hiểu biết của cô về Isaac, hẳn là anh ta không có trình độ làm cái loại chuyện ti bỉ như vậy. Như vậy đáp án cũng chỉ có một – là vương hậu. Vương hậu ở mặt ngoài thì đồng ý tìm kiếm chủ nhân hài thủy tinh, nhưng kỳ thật là đang tăng cường cảnh giới, một người khôn khéo, cũng hiểu biết về Haera, khẳng định đoán được con mình sẽ không ngoan ngoãn nhận mệnh như vậy, bởi vậy đối với người thứ nhất bị xem là cô gái thần bí kia — cũng chính là cô, tiến hành giám thị.

Xem ra, kế hoạch trốn đi của vương tử cũng thật khó khăn a.

Nhưng mà, cô không cần vì thế mà lo lắng, bởi vì lo lắng cũng vô dụng, cô cũng không thể giúp vương tử cái gì. Hơn nữa, sự tình phát triển đến bước này, kỳ thật vương tử có đồng hành hay không đã không còn quan trọng.

Sriranda thường thức nhìn chìa khóa vàng được khắc đúc tinh xảo trong tay, khóe môi kéo lên, mỉm cười.

Có nó, cô có thể một mình thu thập đủ bộ ngọc sắp mười hai vị thần Olympus.

Giám thị? Chê cười, đối cô mà nói, hữu dụng sao?

Cô buống bức mồm xuống, xoay người xuống lầu, đối với Nicole đang ngồi trong đại sảnh nhàm chán bện len sợi nói : “Buổi sáng ngày mai cùng em đến phố thánh Peter mua quần áo đi, nghe nói ở đó có tiệm quần áo mới khai trương.”

Nicole nhất thời hứng thú : “Thật vậy chẳng? Tốt tốt!”

Lidya cau mày nói : “Hai người các con thu liễm chút đi, Nicole tiên sinh bây giờ còn đang khó khăn !”

“A mẹ, đi qua nhìn xem không mua là được chứ gì?” Nicole bò lên làm nũng, làm cho mẹ cuối cùng không thể không gật đầu.

Mà Sriranda đứng ở một bên nhìn, trong đôi mắt mỉm cười có ánh sáng ngọc nhu hòa.

Trong đại sảnh nhà Nicole, truyền ra thanh âm thúc giục của Nicole : “Thật chậm nha. .... Sisi, rốt cuộc em đã chuẩn bị xong chưa ? Không phải nói chín giờ xuất phát sao, hiện tại đã qua nửa giờ !”

“Lập tức sẽ xong, đợi một chút nữa thôi.”

“Còn muốn chờ một chút?” Nicole đô đô miệng, thuận tiện nhìn hình ảnh mình trong gương sửa sang lại làn váy. Ừm, cô có phải béo lên hay không ? Sao lại thấy váy này có chút chật ? Vẫn là màu hồng phấn lưu hành như trước. Nhưng hiện tại dường như lại bắt đầu lưu hành màu vàng nhạt , không được, đợi lát nữa đến phố thánh Peter, thế nào cũng phải cẩn thận lựa chọn. Cô, Nicole · Nicole tiểu thư, sao có thể không đi trước đổi mới chứ?

Khi đang nghĩ như vậy thì Sriranda cũng đã chuẩn bị xong, từ trên lầu đi xuống dưới.

Nicole nhìn em gái của mình, con bé mặc một chiếc váy dài thiên nâu, bên ngoài là một chiếc áo khoác rộng thùng thình màu thâm nâu tím, trên chân mang đôi giày da trâu cùng màu. Thật là kỳ quái, Sriranda cũng không đuổi theo trào lưu, nhưng quần áo nào con bé mặc vào cũng đều có thể làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

May mắn mình lớn lên so với con bé xinh đẹp hơn. Nghĩ đến đây, Nicole cảm thấy chẳng phải tự ti , lập tức cầm tay em gái nói : “Đi nhanh đi! Chị đã chuẩn bị tốt, giữa trưa chúng ta đến khách sạn Rose ăn cơm, sau đó buổi chiều tiếp tục chơi, chơi cho đến sáu giờ thì trở về ăn cơm chiều, như vậy chúng ta tổng cộng có tám giờ có thể xem quần áo. ....”

Hai chị em khoái khoái lác lác ra cửa, lên xe ngựa, hướng trung tâm thương nghiệp phồn hoa thành Jacob phi đến.

Sriranda đem một góc màn cửa xe nhấc lên, quả nhiên liền thấy một chiếc xe ngựa đi phía sau các cô.

“Em đang nhìn cái gì?” Nicole tò mò hỏi.

Sriranda lắc đầu cười cười, “Chị, hôm nay chị thật xinh đẹp nha.”

Mặt Nicole lập tức đỏ lên, “Ai nha, chán ghét! Gì chứ, đột nhiên khen ngợi người ta như vậy, khi nào thì miệng của em trở nên ngọt như vậy ?”

Trong con ngựa thuần đen toát ra ánh sáng mềm mại, Sriranda nhìn Nicole, nhẹ nhàng mà nói : “Chị. ....”

“Ừm?

“Tuy rằng chị cùng vương tử không có duyên phận, nhưng em tin tưởng, khẳng định chị sẽ gặp được một người khác tốt hơn, khẳng định sẽ vinh hoa phú

quý cả đời.” Kỳ thật cô vốn muốn nói là chúc chị hạnh phúc, nhưng đối với Nicole mà nói, hạnh phúc đại khái chính là tiền tiêu không xuể, mỹ thực ăn không xong, cùng quần áo xinh đẹp không mặc hết đi.

Nicole không lưu ý đến sự khác thường của em gái, ngẩng đầu lên kiêu ngạo mà nói : “Đó là đương nhiên ! Kỳ thật chị đã nghĩ kỹ, làm Vương phi cũng không có gì hay , nhất cử nhất động đều bị dân chúng cả nước nhìn vào, không thể cái này, không thể cái kia, ràng buộc muốn chết! Nghĩ như vậy liền cảm thấy mình thật là may mắn, không bị cái vương tử không có mắt chỉ biết vây quanh cô gái thần bí kia coi trọng. Chị a, lý tưởng lớn nhất chính là làm một vị công tước phu nhân nhàn nhả, ở trong trang viên xinh đẹp giống như Vienna Caesar, cả ngày ăn ngon mặc đẹp, chơi đùa, cái gì cũng không cần làm. ....” Nói tới đây, tươi cười chợt tắt, thanh âm bỗng nhiên nhẹ xuống, “Nếu chị có thể gả cho Isaac thiếu gia thì thật tốt. ....”

Sriranda muốn nói một câu an ủi, ai ngờ Nicole lập tức lại thay một bộ dạng đại tỷ ngốc hi hi ha ha cười xua tay nói : “Nhưng mà nghĩ cũng biết, đây là không có khả năng ! Ôi chào, Sisi, em nói xuất thân có phải thực sự quan trọng hay không, tuy rằng từ khi mẹ gả cho Nicole tiên sinh, chúng ta trở nên có tiền, cũng có địa vị, nhưng không biết vì cái gì, mỗi lần thấy Isaac thiếu gia, chị vẫn cảm thấy ở trước mặt anh mình vẫn là tiểu nữ bộc hèn mọn xưa kia, mà anh, là chủ nhân cao cao tại thượng, chỉ biết đứng xa xa ngưỡng mộ. .... Sisi, vì sao ngay từ đầu chúng ta không phải sinh ra trong nhà phú quý? Như vậy, sẽ không có loại cảm giác tự ti thua kém người khác một bậc như bây giờ?”

Vấn đề này Sriranda không có cách nào trả lời.

Trên thực tế, cô cũng không có cảm giác tự ti mãnh liệt như Nicole, đối với cô mà nói, thân là con gái hoa tượng cũng không có gì mất mặt, thậm chí, cô luôn luôn vì cha mình mà cảm thấy kiêu ngạo.

Nhưng mà đồng thời cô lại cảm thấy tài phú quả thật rất quan trọng, bởi vì có tiền là có thể chu du thế giới, muốn đi thế nào thì đi thế đó. Có tiền, là có thể vơ vét các loại kỳ trân dị bảo, vô luận như thế nào thì có tiền so với không có tiền tốt hơn nhiều.

Ít nhất, sẽ không lại tro mắt nhìn người thân chết ở trước mặt mình, mà không có tiền trị liệu.

Đó là bị thương mãi mãi không tài nào xóa bỏ ở trong lòng cô.

Cô muốn nói chút gì an ủi Nicole, nhưng rất nhanh liền phát hiện không cần thiết, bởi vì đã đến phố thánh Peter. Nicole cấp tốc không kịp vén váy xuống xe, hưng phấn mà nói : “A, trời ạ, mới vài ngày không tới mà đã xuất hiện rất nhiều cửa tiệm mới mở a. ....”

Cô hưng trí bùng bùng đi tới phía trước, Sriranda về mặt bất đắc dĩ đi theo ở phía sau.

Bởi vì tới đây mua sắm phần lớn là nữ giới ở xã hội thượng lưu, cho nên trong cửa hàng cũng thuần một sắc nữ trang, người đi đường lui tới cũng là nữ giới.

Ngay tại khi Nicole đang chuẩn bị mặc thử một đồng lớn quần áo thì Sriranda đột nhiên tới gần cô, đề thấp cổ họng nói : “Chị, bên ngoài có sắc lang.”

“Cái gì?” Nicole vội vàng nhìn xung quanh.

“Hừ! Đừng kích động, cúi đầu, nghe em nói.” Sriranda cầm lấy một cái váy hồng ô vuông trong số đó, ở trên người Nicole một bên vừa khoa tay múa chân vừa nói, “Thấy bên dưới đèn đường có một tên lấy báo che mặt không ? Hắn ta vẫn mị mị nhìn chăm chăm chị, lát nữa chị thử quần áo phải cẩn thận, một khi phát hiện anh lại nhìn chị, chị phải hô thật to. Ok?”

“Chị biết nên làm thế nào ! Hừ, chỉ bằng cái loại người bộ dạng đầu trâu mặt ngựa này cũng dám mơ ước mỹ mạo của chị, nhất định sẽ làm cho anh ta chịu chút đau khổ !” Nicole tức giận cầm váy vào phòng thay đồ.

Đại khái qua một phút đồng hồ sau, trong gian phòng thay đồ truyền ra một tiếng hét khủng bố chói tai, tất cả mọi người ở đây đều đồng thời quay đầu nhìn về phía thanh âm phát ra — chỉ thấy mảnh che rút ra, Nicole quần áo không chỉnh đem một cái váy ôm ở trước ngực, che khuất bộ ngực của mình, sắc mặt hoảng sợ nói : “Có, có, có sắc lang! Có đàn ông rình coi tôi!”

Nhân viên cửa hàng vội vàng đi qua, gấp giọng hỏi : “Tiểu thư, phát sinh chuyện gì ?”

“Hắn! Vừa rồi hắn lén lút tiến vào nhìn lén tôi thay quần áo!” Nicole tiêm tiêm ngón tay ngọc chỉ chỉ —

Nam tử quần áo đen từ đầu đến chân đứng ở góc hẻm ánh sáng sủa, về mặt kích động.

Một tiệm nữ trang xuất hiện đàn ông đã thực không tầm thường, hướng chỉ người nọ còn ăn mặc kỳ quái, vừa thấy là biết không phải tới mua quần áo .

Vài tên nhân viên cửa hàng vội vàng tiến lên, người nọ bỏ chạy, một phen trốn đánh rớt cục bị áp chế, trối lại đưa đến.

“Tiểu thư, ngài lại nhìn kỹ một chút, người vừa rồi rình coi ngài là anh ta sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, là anh ta!” Nicole một phen nước mắt nước mũi khóc lóc.

Mọi người đều nghị luận : “Đáng sợ, cứ nhiên phát sinh loại chuyện này! Về sau sao còn yên tâm cho các tiểu thư ở trong này mua quần áo a!”

“Đúng vậy đúng vậy, bây giờ biến thái gì cũng đều có. Nghe nói mấy ngày hôm trước có cửa tiệm bị ăn trộm vặt nửa kia. ....”

Người áo đen kia kêu lên : “Buông! Buông! Tôi không phải sắc lang, tôi cũng không có nhìn lên vị tiểu thư kia thay quần áo, buông—”

Trong trường hợp lộn xộn như vậy có một thiếu niên mặc áo somi trắng, đầu đội một chiếc mũ sụp lẫn trong đám người vây xem, thần thái nhàn nhã đi ra khỏi cửa hàng.

Nắng tháng tư chiếu xạ lên mái tóc ngắn lộ ra bên ngoài của anh, bóng loáng mềm mại như sợi tơ đen.

“Cái gì? Không thấy?”

Bên trong căn phòng trên lầu hai đường Thái Hồng, Ron về mặt khiếp sợ nhìn cấp dưới của mình.

Cấp dưới cúi đầu xuống, khó xử nói : “Đúng vậy..... Lúc ấy chị cô ta đột nhiên từ trong phòng thay đồ nhảy ra, nói Haby nhìn lên cô ta thay quần áo, vì thế mọi người đều chạy tới bắt Haby, chờ đến khi anh ấy giải thích rõ ràng thân phận của mình thì lại phát hiện Sriranda tiểu thư đã không thấy.”

Ngồi một trên sô pha , Isaac cầm hồng rượu trong tay, không nói gì.

Ron cả giận nói : “Như vậy người bên ngoài đâu? Không cần nói cho chúng ta biết các cậu cũng chỉ có cho một người giám thị cô ấy!”

“Đương nhiên không, lão đại. Lúc ấy tôi ở lại trên xe ngựa giám thị tất cả, tôi thể với anh, từ đầu tới đuôi tôi đều nhìn chăm chăm vào cửa hàng kia, không phát hiện Sriranda tiểu thư đi ra quá!”

“Cửa hàng có cửa sau không?”

“Không có.”

“Như vậy người làm sao biến mất? Chẳng lẽ có cánh bay?”

“Thực xin lỗi.....”

“Sau đó có kiểm tra qua cửa hàng kia không?”

“Có tra qua, cửa hàng kia tuyệt đối không có vấn đề gì. Hơn nữa Nicole tiểu thư đối với chuyện em gái mất tích cũng cảm thấy rất kỳ quái, đúng rồi, còn có một chuyện kì quái nữa là ở chỗ giá áo phát hiện quần áo của Sriranda tiểu thư, tôi có mang đến.” Cấp dưới đem một cái túi to đưa cho Ron. Ron tiếp nhận nhìn thoáng qua, lại đưa cho Isaac.

Isaac tiếp nhận gói to, quần áo bên trong nhất thời rơi ra rớt xuống trên sô pha.

Áo khoác thâm nâu, váy dài thiên nâu, giống như còn mang theo hương thơm thân nhiên của chủ nhân.

Ron càng thêm căm tức, một phen nhéo áo cấp dưới nói : “Ý của cậu là nói, Sriranda tiểu thư chẳng những mất tích , mà còn quang thân mình mất tích?”

“Đúng, thực xin lỗi, lão đại! Tôi không có ý tứ này, nhưng, thật sự tìm không thấy cô ấy.....”

Đầu ngón tay Isaac khẽ vuốt vải y phục, bỗng nhiên mở miệng nói : “Cậu không thấy quần áo này có chút rộng quá mức sao?”

“Cái gì?” Ron quay đầu.

“Xem váy này, ngay cả đai lưng áo đều không có, càng như là váy ngủ.” Isaac ngẩng đầu, nhìn chăm chăm tên cấp dưới kia nói : “Nghe, cậu xác định từ đầu tới đuôi Sriranda đều không có đi ra khỏi cửa tiệm?”

“Đúng vậy, tôi xác định.”

“Như vậy, những người khác có xuất hiện qua không? Khi tất cả mọi người đang nhìn náo nhiệt thì không có người nào ra khỏi cửa hàng sao?”

Cấp dưới nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ánh mắt đột nhiên sáng ngời : “A! Tôi đã nhớ ra, lúc ấy chỉ có một thiếu niên đi ra .”

“Thiếu niên?” Ron cùng Isaac đồng thời truy hỏi.

“Đúng vậy. Cái thiếu niên kia, ách, vóc không cao cũng không thấp, tóc ngắn, có chút gầy, bộ dáng thế nào cũng không nhớ rõ , dù sao cũng là một vị thiếu niên thanh tú, mặc áo somi trắng, nhìn qua không có gì đặc biệt.....”

Áo somi trắng.....

Tay Isaac lập tức nắm chặt, anh nhớ tới tình cảnh lần trước khi cùng Sriranda gặp lại :

Người qua đường liêu lĩnh, vali trong tay rơi xuống, quần áo bên trong đổ ra..... Anh xoay người giúp cô nhặt lên..... Áo somi trắng.....

Đúng vậy, chính là chiếc áo áo somi trắng kia!

Lúc ấy anh không mấy để ý, hiện tại ngẫm lại, thì căn bản là thực không hợp thích hợp. Vì sao trong vali của thực nữ lại có áo somi trắng của đàn ông?

Nói cách khác, tại thời điểm kia Sriranda đã nghĩ tới việc muốn thay đổi trang phục, lấy nam trang xuất hành!

Áo somi trắng ..... Trời ạ, áo somi trắng .....

Cấp dưới tựa hồ cũng ý thức được mình đã sơ sẩy, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi, run giọng nói : “Lão, lão đại..... Kia, cái thiếu, thiếu niên kia, chính là Sriranda tiểu, tiểu thư sao?”

Ron xoay qua, nhìn anh ta, ánh mắt rét lạnh như băng, kéo dài ngữ điệu nói ra ba chữ –

“Cậu nói xem?”

Cùng lúc đó, trong nhà Nicole cũng loạn thành một đoàn.

Nicole bất an đi tới đi lui trong đại sảnh, lắp bắp nói : “Thực xin lỗi, mẹ, con, con cũng không biết Sisi sao lại đột nhiên không thấy, con bé có thể đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không? Hơn nữa tất cả quần áo của con bé đều lưu lại cửa hàng, còn không biết ở đâu xuất hiện một người đem quần áo này mang đi ..... Mẹ, đến tột cùng là chuyện gì xảy đã ra ? Con, con chỉ đi mua quần áo thôi a, hơn nữa ngày hôm qua mẹ cũng tận mắt thấy là Sisi kêu con đi ..... A! Chẳng lẽ tất cả đều là do Sisi cố ý an bài sao? Con bé biết có người đang giám thị con bé, bởi vậy cố ý muốn cùng con đi mua quần áo, cố ý làm cho con chế tạo hỗn loạn, sau đó cố ý trốn đi?”

Từ đầu tới đuôi ngồi ở trên sofa không rên một tiếng, khi Lidya nghe đến những lời này mới mấp máy môi dưới, mở miệng nói : “Chúc mừng con, bảo bối của ta, cuối cùng con cũng hiểu được.”

Nicole mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt khiếp sợ nói : “Cái gì, cái gì hiểu được? Nhưng một chút con cũng không hiểu được a! Con bé vì sao phải làm như vậy? Còn có, con bé đi đâu?”

So với kích động mờ mịt của con gái, Lidya ngược lại rất bình tĩnh, bà nhún vai, làm một bộ dạng không đếm xỉa đến, lực bất tòng tâm nói : “Con hỏi ta, ta hỏi ai? Bảo bối.”

Một vị nữ bộc vô cùng kích động từ trên lầu vọt xuống, trong tay cầm một chùm tóc dài : “Trời ạ, phu nhân, đại tiểu thư, nhìn xem ta tìm được thứ gì trong phòng nhị tiểu thư này?”

Nicole ghen hòng nhìn trần trụi chùm tóc kia, nửa ngày mới cứng ngắc xoay qua nhìn mẹ nói : “Xong rồi mẹ, Sisi con bé muốn gia nhập Ấn Độ giáo.....”[chú : Nơi này chỉ Phật giáo, bởi vì muốn gia nhập Phật giáo phải cạo trọc đầu, bởi vậy Nicole hiểu lầm]

Phía sau cánh cửa phòng bếp, Cinderella nghe đến đó thì yên lặng xoay người về phòng của mình.

Quả nhiên Sriranda lại lần nữa rời đi..... Một lần đi không thành, lần này, hẳn là không có vấn đề gì đi.

Nhưng vương tử còn ở trong cung, nói cách khác, cô ấy không phải cùng đi với vương tử ? Thật kỳ quái, nghĩ không rõ.....

Mang theo đủ loại mê hoặc, cô đẩy cửa phòng ra, đột nhiên bị đồ vật trên giường làm chấn động, theo bản năng che miệng lại –

Trên chiếc giường nhỏ cũ nát nhưng dọn dẹp sạch sẽ bày ra một cái gương. Mặt kính sáng ngời, tóc dài hình xà, ruby tinh sáng, cùng viên kim cương tỏa ra ánh sáng ngọc được khảm ở trên trán nữ thần.....

Trên thế giới chỉ có một mặt gương như vậy.

Mà mặt gương kia hẳn là nên được bày trên chiếc bàn trang điểm ở căn phòng thứ nhất lầu hai.

Hiện tại lại đặt ở trên giường cô!

Cinderella vội vàng tiến lên cầm lấy gương, tờ giấy dán sau gương vì thế mà rơi ra, chậm rãi rơi xuống sàn đan.

Mặt trên viết hai câu :

“Không phải đưa cho cô.”

“Khi tôi không ở đây, giúp tôi cẩn thận chiếu cố nó.”

Ron nhìn tàng rượu trên bàn đã giảm bớt, trong lòng tính toán nên mở miệng yêu cầu bao nhiêu tiền mới bù lại được tổn thất lần này của anh, nhưng cũng không thể cho tên kia lại uống tiếp, nhiều năm qua như vậy, vô số rượu ngon của anh đều bị miệng tên kia cưỡng sạch, một cái cũng không quay lại!

Mất thấy cánh tay đeo vòng thủy tinh đen kia lại muốn chụp vào một lọ hồng rượu cực kì trân ái của anh, không thể nhịn được nữa, Ron đoạt lại bình rượu trở về, cầu xin nói : “Đây chính là bình rượu mối tình đầu của tôi tặng cho tôi nha, nhượng vì điều đó mà tha cho nó đi. Tôi còn trông cậy chờ khi tôi 80 tuổi, còn có thể nhìn bình rượu này mà nhớ lại thời gian thiếu niên ngây ngô tốt đẹp của tôi nha.....”

Về mặt đỏ bừng, ánh mắt mê loạn, rõ ràng đã say không còn nhận biết điều gì, Isaac liếc mắt nhìn anh một cái, vươn tay đi lấy một cái bình rượu khác.

Ron thở dài, chà xát mồ hôi lạnh trên trán, nguy cơ qua đi, lại khôi phục tật xấu muốn thuyết giáo : “Tôi nói, thiên nhai nơi nào không có cỏ thơm, nếu cô gái đó vô tình như vậy, thì để cho cô ấy đi đi thôi. Bằng vào điều kiện của Isaac thiếu gia thì cái dạng đàn bà gì mà không có?”

Miệng Isaac vội vàng đồ rượu, không đếm xỉa tới anh.

“Kỳ thật ngẫm lại thì cô ta cũng không có gì đặc biệt, lớn lên cũng không tính rất được, ít nhất, so ra kém chị cô ta. Tuy rằng coi như thông minh, nhưng một người đàn bà thì cần thông minh làm gì chứ? Đàn bà thông minh rất khó chơi, đàn bà a, quan trọng nhất vẫn là ôn nhu. Tính cách càng ương bướng càng không thể yêu, thật không rõ vì sao cậu lại mê cô ta như vậy..... Cậu nhìn cậu xem, hiện tại thành cái bộ đáng gì, thật đúng là! May mắn là ở nhà của tôi, chỉ có một mình tôi thấy, nếu bị người khác biết Isaac thiếu gia cũng có lúc vì tình mà khôn khổ, thất thố như vậy thì mặt mũi đã mất hết từ lâu! Nghe lời tôi, cái vị Cairo tiểu thư kia cũng không tệ, hoạt bát, sáng sủa, còn thực nghe lời, cậu a.....” Mới nói tới đây Isaac đột nhiên quay người trở lại, một phen giữ lấy tay anh.

Ron hoảng sợ, khẩn trương nói : “Gì chứ? Đều đã nói bình hồng rượu này không thể cho cậu, đây chính là mạng của tôi nha !”

Khuôn mặt Isaac lại tiến đến trước mặt anh, hé miệng ra, mùi rượu thiếu chút nữa huân anh đến chết nói : “Này, cậu nói thật!”

“Cái gì nói thật?”

“Tôi lớn lên như thế nào?”

Cái trán của Ron nhất thời bò lên mấy đường hắc tuyến, suy nghĩ nửa ngày mới bài trừ ra một câu : “Không có người nào so tiểu tử cậu ánh tuấn hơn-mọi người đều nói như vậy.”

“Như vậy.....” Isaac một bên nấc lên hơi rượu, một bên truy hỏi, “Tính cách thì sao?”

Nếu đã muốn khen tặng thì phải khăn tất cả đi. Ron trừng mắt nhìn anh : “Con gái mà thấy cậu, đều mê chết .”

“Gia thế ?”

“A, cậu quả thực chính là đứa con yêu của thượng đế!”

“Như vậy.....” Isaac hỏi ra vấn đề mấu chốt, “Vì sao cô ấy không thích tôi?”

Tươi cười của Ron nhất thời cương ở trên mặt, lông mi giật giật, bộ dáng miễn bàn có bao nhiêu buồn cười. Vì sao anh phải ở trong này nghe một con ma men, một con ma men thất tình tâm sự? A, thượng đế! Giao hữu vô ý! Tuyệt đối giao hữu vô ý!

“Nói mau a!”

Mất thấy ánh mắt Isaac lại chuyển tới hồng rượu trên tay anh, Ron vội vàng đáp : “Bởi vì, bởi vì..... Bởi vì cậu không đủ thành thực!”

Isaac ngây người một chút.

Ron nhân cơ hội đem hồng rượu cất kỹ, tiếp tục nói : “Đúng, chúng ta đều biết Sriranda tiểu thư yêu nhất chính là cha của cô ấy không phải sao? Nói cách khác, cô ấy có rất nhỏ luyện phụ tình kết, bởi vậy, cô ấy thích đàn ông giống như cha cô ấy vậy.”

Ánh mắt Isaac trở nên càng thêm mê ly, thì thào nói : “Cameron tiền sinh?”

“Ừ. Ôn trọng, thành thật, bảo thủ, bồn phẫn, mộc mạc, còn có trầm mặc ít lời.....” Xong rồi, quả thực cùng vị hoa hoa công tử trước mặt này không có chút gì dính dáng với nhau. Thanh âm của Ron càng nói càng nhỏ, cuối cùng dừng lại, nhìn chăm chú vào Isaac trầm mặc không nói hỏi : “Cái kia, cậu không sao chứ?”

Isaac ôm đầu mình, nửa ngày mới chậm rãi lắc lắc.

“Cậu uống nhiều rồi, ngủ một chút đi. Tôi phù cậu lên lầu nghỉ ngơi.” Ron hướng người qua lại bị Isaac đẩy ra, anh ngồi trên sofa, đem đầu chôn ở trong cánh tay đang ôm chầm lấy mình, nhìn không thấy biểu tình. Nhưng mà, thanh âm của anh lại mỗi một như vậy, mỗi một như là đã trải qua tất cả sinh lão bệnh tử, như ngọn đèn cạn dầu : “Để cho tôi ở một mình một chút. Tôi không sao .”

“Thật sự không có việc gì?” Ron lo lắng lại hỏi một lần nữa, thấy anh lắc đầu mới đành phải thở dài, đem toàn bộ bức màn buông xuống, cũng đem đèn tắt đi, sau đó ra khỏi phòng.

Ngay tại một khắc khi anh đóng cửa phòng, trong bóng đêm truyền ra một thanh âm khàn khàn rất nhỏ, áp lực, như là theo một chỗ rất sâu truyền ra.

— đó là tiếng khóc.

Một quả bóng cao su nhanh như chớp lăn đến bên chân một người.

Cùng lúc đó, một thanh âm trẻ con từ phía sau vang lên : “Anh ơi, có thể giúp em nhặt cầu không?”

Trên boong tàu, thiếu niên dựa vào lan can đầu thuyền cúi thắt lưng, nhặt bóng cao su kia lên.

Tay, tiêm dài như ngọc.

Anh ta xoay người, cách anh ta mười bước là một bé trai chống nạng chờ mong nhìn anh, một đôi mắt to chớp chớp , đáng yêu nói không nên lời.

Vì thế thiếu niên đi qua, ngồi xổm xuống ở trước mặt cậu bé, đem cầu trả lại cho cậu.

“Cảm ơn anh.” Bé trai lễ phép nói cảm tạ, bỗng nhiên nhìn về phía bên kia, hô, “Mẹ!”

Thiếu niên quay đầu liền thấy một thiếu phụ xinh đẹp đi tới, dặt tay bé trai nói : “Bryan, bệnh của con còn chưa có tốt đâu, sao có thể chuồn ra đây chơi? Bên ngoài gió quá lớn, cùng mẹ trở về khoang thuyền đi.”

“Không cần đâu, bên trong thật buồn nha. Bên ngoài không khí tốt như vậy, người xem, còn có hải âu!” Xác thực có mấy con hải âu bay xung quanh cánh buồm, tiếng kêu thực êm tai.

Thiếu phụ mỉm cười nhìn chăm chú vào thiếu niên, ôn nhu nói : “Ngại quá, đã để cho cậu chê cười rồi. Tôi gọi là Melanie, đây là con tôi Bryan, chúng tôi đang muốn đi Florence thăm ông của nó. Cậu thì sao?”

“Thực khéo, mục đích của tôi cũng là Florence.” Thiếu niên mỉm cười, cúi người tao nhã hôn tay cô , “Tôi là Luis · Cameron, quen biết cô thật cao hứng phu nhân.”

Tháng tư, gió nhu hòa nhẹ nhàng thổi, đôi mắt màu đen dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng, ẩn chứa ánh sáng cơ trí, tóc đen của anh hơi hơi phất phất theo gió, có hơi thở tươi mát khó có thể miêu tả.

Con tàu chạy theo hướng gió, hướng tới mục đích cuối cùng của chuyến lữ hành lần này – cảng lớn nhất Oka Biscay đại lục — Babylon.

Lại xa xa —

Một mảnh biển xanh tận chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Xương ngâm tân văn

“Ta ban cho ngươi ánh mắt trí tuệ, cho ngươi thấy rõ tang thương của nhân thế.”

“Ta ban cho ngươi đôi cánh tiên mĩ lệ, cho ngươi có thể tự do tung bay.”

“Ta ban cho ngươi một nửa sức mạnh của ta, cho ngươi thay thế ta đi tìm cô ấy.”

“Ta còn muốn ban cho ngươi trầm mị của đêm đen cùng diễm hoa của ban ngày, cho ngươi có thể hoàn mỹ che dấu chính mình.”

Apollo mở bàn tay ra, một con chim nhỏ màu tím trắng chậm rãi ở lòng bàn tay anh ta sống lại.

“Đi thôi, thay ta bảo hộ cô ấy, một ngàn năm sau, ta sẽ cùng với ngươi lại gặp nhau trên con đường số mệnh.”

Chim nhỏ gianh cánh, ở trên đỉnh đầu của anh bay quanh một vòng, rồi sau đó mới mới quyết liệt bay đi.

Ngày 10 tháng 5, Florence.

Mỗi năm một lần, nơi đây sẽ tổ chức một buổi thương hội long trọng cử hành ở ngoại ô thành Mira.

Tuy rằng còn chưa tới ngày 15 nhưng từ bốn phương tám hướng trên đường xá đã xuất hiện bóng dáng những vị khách nối liền không dứt. Một chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá dưới sự dẫn dắt của bồi bàn tiến vào cửa lớn, lại được nữ sĩ trẻ tuổi xinh đẹp mỉm cười thân thiện đưa vào phòng trong, tiến hành công việc chọn lựa và đặt phòng.

Người phụ trách chủ trì thương hội lần này là nhà giàu số một ở Oka Biscay Wendy công tước, mà pháo đài cổ kính này là một trong 48 bất động sản trên danh nghĩa của ông ta, vì để lần thương hội lần này càng thêm thuận lợi, ông ta đã từ khắp nơi đưa thêm hai trăm người hầu vào đây, cố gắng đạt tới khẩu hiệu ‘mỗi vị khách tới đây đều có thể tận hưởng mà về’.

Mà chủ sự nơi này là Bentley, một người đàn ông trẻ tuổi tuấn mỹ, anh ta đứng ở cửa chính, tự mình khom người nghênh đón từng đám khách đến, phong độ phóng khoáng, không chút khủng hoảng.

Từ trên cửa sổ lầu hai pháo đài nhìn ra vừa lúc có thể thấy thân ảnh cao gầy cao ngất của anh.

Trong phòng, hai cặp mày rậm anh tuấn cùng khuôn mặt nhẵn thành một khối, chủ nhân của cặp lông mày đó khinh miệt mà ngạo mạn nói : “Nhìn tên kia thật là không vừa mắt!”

Trên chiếc giường mềm mại có một người đang nằm, bởi vì có bức màn trướng buông xuống cho nên dung mạo của anh ta ở trong bóng tối mờ hồ không rõ, nhưng mà thanh âm của nụ cười khẽ bóng loáng như tơ lụa, một chút khô khốc, một chút mềm mại, mà sát lòng người, gợi cảm mà tinh tế, “Anh đang ghen tị với anh ta đấy à.”

“Tôi ghen tị anh ta?” Người này giống như là lần đầu tiên nghe được chuyện chê cười nhất thế giới, “Làm ơn, tôi, con trai độc nhất nhà giàu số một ở Oka Biscay Wendy công tước, thiếu chủ nhân của tòa thành Mira này, còn có danh xưng đệ nhất mỹ nam tử ở Florence — Eric, sẽ ghen tị một người làm?”

“Tuy là con trai độc nhất, nhưng hiển nhiên Wendy công tước càng coi trọng người con nuôi như anh ta hơn. Tuy là thiếu chủ Mira, nhưng ở trong này lời anh ta nói so với của anh càng có trọng lượng hơn. Còn về phần đệ nhất mỹ nam tử.....” Người nọ cố ý tạm dừng một chút, “Anh xác định anh dám nhận xưng hô này ở trước mặt tôi?”

Eric lập tức uể oải : “Này này này, tốt xấu gì chúng ta cũng là thân thích, nói thế nào thì tôi cũng là anh họ của cậu, không cần vừa thấy mặt liền chèn ép tôi có được không, mấy ngày ở đây tôi cũng đã đủ buồn bực rồi nha.”

“Sao có khả năng, nghe nói sau 6 năm mòn mỏi, đến năm nay, cuối cùng anh cũng thuận lợi tốt nghiệp rời khỏi trường học hoàng gia, trước đó còn được phong huân chương kỵ sĩ, ngay cả Xisika công chúa cũng chung tình đối với anh, cố ý muốn gả cho anh, con đường làm quan rộng mở nha.”

“Dựa vào, lời đồn truyền ra như vậy ? Nếu thực như vậy tôi còn bị cấm chường nhốt ở nơi này, ra lệnh cho tôi khi thương hội chưa kết thúc là không được rời khỏi pháo thành này nữa bước sao?” Eric nói xong, phiến chán nằm úp sấp trên cửa sổ, “Cậu không biết đâu, bác họ cậu, cũng chính là cha già của tôi, một chút mặt mũi cũng không chịu cho tôi, trước mặt người ngoài nói cái tên kia có tiền đồ hơn tôi gấp trăm lần. Cậu nói xem, trên thế giới này có người cha ruột như vậy sao? Đem con nhà người khác xem như bảo bối, còn con mình thì xem thành cọng cỏ dại! Về phần cái cô Xisika công chúa kia lại càng quá phận, mỗi lần nhìn thấy tôi đều lãnh mĩ trừng mắt , tôi lại không nọ tiền cô ta nha!”

Người thiếu niên nằm trên giường cười nói : “Anh thích Xisika công chúa sao?”

“Thiên tài mới đi thích cô gái ngạo mạn đó!”

“Như vậy bất kể thái độ của cô ta thế nào, anh đều làm như không phát hiện không phải là được rồi sao?”

“Tôi a, là sợ cô ta đối với tôi ấn tượng quá kém, ảnh hưởng đến hình tượng của tôi ở trong lòng Melanie tiểu thư.....”

Thiếu niên nằm trên giường hơi hơi kinh ngạc : “Anh còn ái mộ cái cô quả phụ kia?”

“Đừng gọi con gái nhà người ta là quả phụ, cô ấy có tên, Cruise · Melanie tiểu thư, là hoa hồng vĩnh viễn trong lòng tôi.”

“Thật là ngoài dự đoán của mọi người.....” Người trên giường khẽ thở dài một tiếng, tựa hồ vô hạn cảm khái.

“Đó là tất nhiên, tôi là một thiếu niên tâm tư thuần khiết, hoa hoa công tử như cậu sao có thể hiểu..... A!” Eric đột nhiên chấn động, chỉ về phía ngoài cửa sổ nói : “A, thượng đế, xem tôi thấy ai này! Melanie tiểu thư đến đây! Thật không ngờ cô ấy cũng tham gia thương hội này, hơn nữa sớm như vậy đã tới rồi!”

“Thật tốt, tôi cũng đỡ tốn hơi.”

“Ách? Liên quan gì đến cậu ?”

“Anh ở trong này cầu nhau mãi, tôi sợ lỗi tai của tôi sẽ nghe đến mức hóa thành cái kén. Tốt lắm, hiện tại nhìn thấy người trong lòng , còn không mau đi xuống nghênh đón?”

Eric vội vàng mở cửa ra đi ra ngoài, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, quay đầu nói : “Đúng rồi, cậu đói không, có muốn tôi mang chút gì cho cậu ăn hay không?”

Thanh âm thiếu niên có chút yếu, lại có chút mệt mỏi, “Không cần, tôi hơi mệt, muốn ngủ một lát.”

“ok, mộng đẹp.” Eric đóng cửa, hưng trí bùng bùng lao xuống cầu thang, đến trước tiền sảnh tìm kiếm bóng dáng tình nhân trong mộng, vừa lúc nghênh diện Melanie đang cùng Bentley hướng bên này đi tới.

“Tốt, mỹ nam tử Eric, cố lên!” Ở trong lòng âm thầm ủng hộ mình một phen, anh đi lên phía trước hành lễ với Melanie, “Nhìn thấy cô thật cao hứng, Melanie tiểu thư. Lâu rồi không thấy, biệt lai vô dạng a? Đúng rồi, Bryan khỏe không? Sao không thấy cậu bé?”

Melanie tao nhã trả lễ, mỉm cười nói : “Đã lâu không thấy, Eric thiếu gia. Nhờ phúc ngài, tất cả đều tốt. Về phần Bryan, tháng trước nó vì ham chơi mà ngã xuống cầu thang, làm cho đùi phải bị thương , hiện tại đang ở nhà cha tôi an dưỡng nên không thể dẫn nó đi cùng được.”

“Thật không may. Nhưng mà khi tôi ở cái độ tuổi đó cũng thường xuyên gặp rắc rối bị thương, không phải vẫn còn khỏe mạnh sống đến bây giờ sao, ha ha, bởi vậy không có việc gì đâu, yên tâm”

Melanie cười duyên, “Eric thiếu gia vẫn thiện ý ôn nhu như vậy. Đúng rồi, tôi giới thiệu với ngài bằng hữu của tôi. Luis, đến, vị này là Eric thiếu gia, là công tử nhà Wendy công tước, chủ nhân của nơi này.”

Eric thế này mới chú ý tới bên cạnh Melanie còn có một người. Người nọ đứng ở bên người Melanie kiều diễm như hoa liền thiếu đi hơi thở, phẳng phất như không tồn tại, thực không hấp dẫn ánh nhìn của người khác. Nhưng mà, chớ khi anh đem ánh mắt chuyển tới trên người cậu ta, tâm cũng tự nhiên theo đó mãnh liệt nhảy vài cái.

Đó là thiếu niên làm cho người ta xem qua thì khó có thể quên được, làn da như mỹ ngọc tỏa ra ánh sáng tron bóng nhu hòa, tóc đen nhánh, môi có chút hồng cười như không cười, mang theo hương vị thần bí.

Nhưng mà đặc biệt nhất vẫn là ánh mắt của cậu ta, anh chưa từng gặp qua ánh mắt nào sáng ngời như thế, con ngươi thuần một màu đen hoàn mỹ, giống như ốc xoáy, xem lâu sẽ đem người ta cuốn vào.

Ánh mắt này sinh trường trên thân một thiếu niên, thật là lãng phí a. Eric một bên nói thầm, một bên bắt tay cùng cậu.

Tay kia vừa nhập vào bàn tay anh, so với dự đoán lại tinh tế, mềm mại lạnh lẽo hơn.

Anh không khỏi sợ run một chút.

Thiếu niên nhìn anh mỉm cười, giơ tay nhắc chân đều hoàn mỹ, không thể phát hiện ra chút khuyết điểm gì : “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, nhìn thấy ngài thực vinh hạnh.” Dừng một chút lại bổ sung, “Tôi là Cameron · Luis. Gọi tôi Luis là được.”

Đầu hạ, ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào đại sảnh rộng mở, con ngươi của cậu sáng ngời, như ngôi sao sáng duy nhất trên bầu trời đêm, tràn ngập ánh sáng trí tuệ khó có thể miêu tả.

Không thuộc loại xinh đẹp, nhưng tuyệt đối độc đáo.

Eric có chút tự xấu hổ thu tay, lúc này Bentley ở một bên mới nhân cơ hội nói : “Melanie tiểu thư đường xa đến đây, nói vậy cũng đã mệt mỏi, chúng ta vẫn nên chọn lựa phòng trước, có cái gì muốn nói thì đợi lát nữa ngồi xuống chậm rãi tán gẫu sau, thế nào?”

“Đúng đúng, xem tôi quá cao hứng mà để cho hai vị đứng chờ ở nơi này nửa ngày, đến đến, tôi mang hai vị đi chọn phòng.” Eric vội vàng xoay người, lĩnh bọn họ đến thiên sảnh, nơi đó đặt một cái bàn thật dài, phía sau có vài tiếp tân đang làm đăng ký nhận phòng cho khách hàng. Trên tường phía sau bọn họ treo một hàng chìa khóa , dưới mỗi cái chìa khóa treo một cái tên, từng cái tên đại biểu cho một cái phòng, mà toàn bộ tên phòng đều lấy tên bảo thạch.

“Melanie tiểu thư, tôi đề cử cho cô căn phòng ngọc bích, tầm nhìn ở cửa sổ nơi đó tốt nhất, có thể thấy toàn bộ hoa viên phía sau. Về phần Cameron tiên sinh.....”

Eric chưa đề cử xong thì Melanie đã nói : “Chúng tôi ở cùng nhau. Vậy chọn phòng ngọc bích là được rồi.”

Trời đang nắng lại có một đạo sấm sét đánh xuống, mà lại còn đánh trúng người anh.

Chúng tôi ở cùng nhau –

Chúng tôi ở cùng nhau –

Năm chữ này không ngừng vang lên lặp lại ở trong đầu anh, một tiếng so với một tiếng càng trầm hơn, giống như ngọn núi lớn ở trong lòng anh bị sét đánh tan nát.

Bên kia, tiếp tân đem chìa khóa phòng ngọc bích lấy xuống, giao cho Melanie, lại có một nữ bộc hoạt bát đi tới, cúi đầu nói : “Khách nhân xin đi theo tôi, tôi dẫn đường cho các ngài.”

Melanie đối với Eric đang hoàn toàn rơi vào trạng thái ngây dại hạ thấp người, cáo biệt nói : “Chúng tôi lên trước. Lần sau tán gẫu.” Dứt lời liền kéo tên thiếu niên kêu là Luis thân mật rời đi.

Eric vẫn đứng không nhúc nhích.

Cuối cùng vẫn là Bentley phát giác ra anh ta không thích hợp, lắc lắc cánh tay anh ta nói : “Cậu làm sao vậy? Eric? Eric? Này, cậu không sao chứ?”

Rắc cuộc Eric cũng từ trong khiếp sợ tỉnh lại, một phen cầm lấy cánh tay anh trai bình sinh anh ghét nhất, hai mắt cảm lệ nói : “Bentley, tôi thế mới biết, thì ra trên thế giới này còn có người so với anh càng thêm chướng mắt hơn tồn tại a!!!”

Mặt Bentley nhất thời biến đen.

Eric này, thật không biết nên nói tính tình cậu ta thẳng thắn hay là thiếu hiểu biết đây, cũng không cần phải đem biểu hiện chán ghét nói rõ như vậy chứ?

Anh nhăn mi lại, sắc mặt ngưng trọng hỏi : “Cậu. .... Thật sự không biết cậu ta là ai?”

Eric kinh ngạc, “Tôi nên biết cậu ta sao?”

Quả nhiên. .... Người này trừ bỏ sống phóng túng cùng ăn chơi trác táng ra, thì vốn không nên ôm lấy hi vọng gì mà trông cậy vào.

Bentley vỗ vỗ bả vai Eric, còn thực nghiêm túc nói : “Cho dù cậu đối với sự nghiệp không có hứng thú, nhưng đối với tình địch của cậu thì vẫn cần phải điều tra nghiên cứu cẩn thận chứ? Tóm lại, chúc cậu may mắn.” Nói xong xoay người rời đi.

Mà Eric bị anh ta vỗ vỗ như vậy, như thế hồ quán đỉnh (chợt giác ngộ) , cả người phấn chấn, vội vàng đan ngón tay, gọi vài tên người hầu lại đây : “Các người, đi gọi anh em nhà Hepburn tới cho ta, nói là bốn thiếu gia có việc muốn tìm hiểu.”

Mười phút sau, hai người có tố chất vạn sự thông – danh xưng anh em nhà Hepburn bị mời vào thư phòng Eric, một bên nhấm nháp mỹ vị bánh ngọt hạnh nhân cùng buổi trà chiều, một bên kể rõ sự tích có liên quan đến vị thiếu niên tên là Cameron · Luis thần bí kia.

Đầu tiên mở miệng là anh lớn Tom : “Tên đầy đủ của cậu ta là Cameron · Luis, trưa ngày 23 tháng 4 đến Florence . Nghe nói cậu ta quen biết với Melanie tiểu thư khi cùng đi trên con thuyền xuất phát từ thành Jacob đến Babylon, lúc ấy bánh lái đột nhiên bị đụng trúng đá ngầm, cả con thuyền hỗn loạn, Luis ra tay, chỉ huy mọi người dùng dây thừng cột tất cả thuyền nhỏ vào cùng một chỗ, sau đó bỏ thuyền lớn ngồi lên thuyền nhỏ. Bởi vì trên biển lớn, thuyền nhỏ khẳng định không thể đi quá xa, cùng với việc tự chạy trốn bị sóng gió lật úp còn không bằng câu lại cùng một chỗ chờ đợi cứu viện, hơn nữa mục tiêu cập bến cũng gần tới. Kết quả, thật sự có một con thuyền khác đi qua, tất cả mọi người đều được cứu. Bởi vậy, Cruise công tước thực cảm kích cậu ta, đem cậu ta liệt vào hàng khách quý.”

Xong rồi, Eric tuyệt vọng tăng thêm một tầng : Ân cứu mạng, ràng buộc sâu như vậy, hoàn toàn không giống với đám phong hoa lãng điệp từng xuất hiện ở bên người Melanie, tình địch này thật khó gờm .

Em trai Jack bổ sung : “Thuận tiện cũng nói luôn, cậu ta vẫn ở trong nhà Melanie tiểu thư, cùng cô ấy đồng tiến đồng ra, như hình với bóng.”

Xong rồi, Eric tuyệt vọng lại tăng thêm một tầng : Gần quan được ban lộc, làm sao có thể vượt qua được?

Tom nói : “Ngày 24 tháng 4, cậu ta cùng với Melanie tiểu thư đi đến cửa hàng châu báu lớn nhất ở trung tâm ‘phố Tráng lệ’, phân biệt là cửa hàng hẻm số 9, cửa hàng hẻm số 11, cửa hàng hẻm số 73 đều mua một cái vòng cổ, một đôi vòng tai, cùng một chiếc vòng tay, tổng cộng tốn hết 432 vạn Farrell. Bọn thương gia thấy cậu ta vừa ra tay liền hào phóng như thế đều đối với cậu ta sinh ra nòng hậu hứng thú.”

Xong rồi, Eric tuyệt vọng càng nặng thêm một tầng : Xem ra kế hoạch dựa vào tiền tài quyền thế để thắng tên kia cũng tan biến , tình địch của anh cư nhiên không phải quỷ khôn cùng!

Jack bổ sung : “Thuận tiện cũng nói thêm, tất cả trang sức này cậu ta đều chuyển giao cho Melanie tiểu thư.”

Bùm—

Eric từ trên sô-pha té xuống.

Hai anh em chấn động, vội vàng nâng anh ta dậy nói : “Ngài không sao chứ? Có khỏe không?”

“Không có việc gì không có việc gì, mời tiếp tục nói.” Eric xả ra tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, tiếp tục [như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than] nghe những tư liệu liên quan đến tình địch.

Tom nói tiếp : “Khi đi qua tất cả các con phố châu báu, biểu hiện của Luis hưng trí bừng bừng, vì thế có vài vị thương nhân châu báu trong đó liền mời cậu ta tham gia buổi triển lãm Venus do bọn họ liên minh tổ chức. Cậu ta cùng Melanie tiểu thư đúng 8 giờ ngày 25 đến tham dự buổi triển lãm kia, cũng tại một đêm kia mà bỗng nhiên nổi tiếng.”

Eric nghe có chút mê mẩn, không khỏi hỏi : “Cậu ta lại làm ra việc gì kinh người sao?”

“Cậu ta làm ba việc.” Nói xong Tom vươn ra ngón tay thứ nhất, “Đầu tiên, cậu ta liếc mắt một cái liền nhìn ra đồ triển lãm ở gian hàng thứ 4— pho tượng ngà voi Luis Miru phu nhân là đồ dỏm.”

“Luis Miru phu nhân?” Đó là ai? Không có nghe nói qua.

Jack chỉ đành phải lại bỏ sung một lần nữa : “Cô ấy là người tình của vị nổi tiếng là bạo quân Caesar thế kỷ trước, lấy xinh đẹp xa hoa mà nổi danh, bởi vì cô ấy thực kiêu ngạo cho nên mới mời công tượng nổi danh nhất thời ấy dùng ngà voi điêu khắc thành hình dạng của mình. Rồi đến khi bùng nổ cuộc chiến mười hai vị thần sau đó, khiến cho toàn bộ trần phẩm đều bị tiêu hủy, có thể sót lại cũng là trân quý.”

“A, thì ra là thế.” Eric cái hiểu cái không gật đầu, “Đều nói đó là đồ thế kỷ trước, sao cậu ta có thể nhìn ra là đồ dỏm?”

“Thần kỳ chính là ở điểm đó! Tên thiếu niên tên Luis này, lúc ấy cậu ta ngồi bàng quan ở tiền sảnh, căn bản không có lấy tay chạm đến, cũng không có lấy công cụ nào ra để kiểm tra đo lường gì, một ngụm liền khẳng định nó là đồ dỏm. Mà sau khi được chuyên gia xem xét, ở một chỗ bí ẩn dưới bệ pho tượng phát hiện tên tác giả làm hàng nhái – chứng minh đó thật là đồ dỏm.” Tom nói tới đây, khe khẽ thở dài, “Cái này cũng chưa tính là gì, chuyện thứ hai càng tuyệt.”

“Nói mau nói mau.” Nghe chuyện giàu sắc thái truyền kỳ thế này thật sự rất thú vị, Eric nghe mê mẩn, cũng đem chuyện đối phương là tình địch quảng ra sau đầu.

“Chuyện thứ hai cậu ta làm đó là — dùng giá cao lên trời mua một vật trong triển lãm — một cái tượng thần dùng gỗ điêu khắc. Cái tượng thần kia tuy rằng thủ công coi như không tệ, nhưng dù sao cũng chỉ được làm từ gỗ, bởi vậy khi nghe ra giá 200 vạn Farrell đề mua thì tất cả mọi người đều cảm thấy đạt tới cực hạn. Ai ngờ ngay tại lúc đó, cậu ta đột nhiên ra giá 400 vạn. Giá lập tức nhảy gấp hai.”

Eric vỗ đùi, khen : “Hảo tiểu tử, có khí phách của bọn thiếu gia! Aha ha!”

“Vừa vặn lúc ấy có vị phú ông cũng rất muốn nó, liền bỏ thêm 10 vạn, biến thành 410 vạn, nhưng đáng về Luis trấn định, nâng tay nói một con số. Eric thiếu gia đoán, ngài đoán xem cậu ta nói bao nhiêu?”

“420 vạn? Hừm, có chút keo kiệt nha, nếu đến lượt tôi liền thêm đến 450 vạn, oa ha ha ha! Lấy tiền ném người là cảm giác thực hưởng thụ……” Anh còn không có cười xong, Jack đã nói ra đáp án : “800 vạn.”

Bùm—

Eric thiếu gia lần thứ hai rớt xuống sô-pha.

Cũng bất chấp đau đớn, lúc này tự mình nhảy lên, câu đầu tiên nói chính là : “Cậu ta điên rồi?” Cho dù ném tiền, cũng không ném quá đáng như vậy chứ? Quả thực cậu ta còn ngoan hơn anh một trăm lần, một ngàn lần a!

Tom than nhẹ : “Lúc ấy tất cả mọi người ở đây cũng cảm thấy cậu ta điên rồi, không còn người nào muốn nâng giá, nên tượng thần kia với giá cuối 800 vạn rơi vào tay cậu ta. Nhưng mà, càng làm người ta khiếp sợ là chuyện tiếp theo.”

“Cậu ta lại làm cái gì?”

“Cậu ta hỏi bồi bàn muốn mượn một cái rìu, bình tĩnh đem bức tượng kia chặt thành mảnh nhỏ.”

“Hả?” Biểu tình trên mặt Eric đã không đơn giản chỉ là khiếp sợ.

Thanh âm của Tom càng thêm cảm khái, chậm rãi nói : “Sau khi tượng thần bị phá, từ trong bụng nó lấy ra một đồng lớn châu báu. Eric thiếu gia, ngài không tận mắt nhìn thấy tình hình ngay lúc đó, quả thực tựa như ma pháp của thượng đế mà— kim cương lớn như long nhãn vậy, trân châu màu thiên tím, các loại thủy tinh cầu đủ loại màu sắc, liền lẫn một bản như vậy……”

Jack bỏ sung : “Cuối cùng tính toán hết tất cả thì tổng giá trị số châu báu kia ước chừng 6000 vạn.”

“Nói cách khác, cậu ta bỏ 800 vạn, mua 6000 vạn?”

“Đúng vậy.”

Eric mở lớn miệng, lại cuồng vọng tự đại thì thế nào, lại tự cho mình là đúng lấy thế lực tiền tài dọa người thì sao, tại một khắc này anh cũng khắc sâu được ý thức — Tên thiếu niên tên Cameron · Luis này không đứng cùng cấp bậc với anh.

Anh dùng thời gian thật dài mới tiêu hóa hết tin tức làm người rung động này, sau đó khô khan hỏi : “Như vậy…… Việc thứ ba lại là cái gì đây?”

Tâm tình thật là phức tạp, có sợ hãi, lại có chờ mong. Sợ sau khi nghe được lại làm cho lòng tự trọng của mình càng thêm chịu đả kích, lại vừa muốn biết thêm một chút.

Cái thiếu niên có một đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần như bảo thạch kia đến tội cùng có thể cường hãn đến mức nào?

Tom vươn ngón tay thứ ba ra, nói : “Chuyện thứ ba, cậu ta đột nhiên đối với một cây bả đao ở một góc sáng sủa của phòng triển lãm cảm thấy hứng thú, nhìn chăm chăm vào nó thật lâu không chịu đi, cũng hỏi cây bả đao này là của ai. Một người phục vụ đứng ra nói bả đao là của anh ta. Luis liền hỏi anh ta : ‘Bán sao?’”

Eric khẩn trương hỏi : “Làm sao vậy làm sao vậy? Chẳng lẽ cây đao cũ đó cũng giống với bức tượng thần kia sao, cũng dấu điểm huyền cơ sao?”

“Luis nói cậu ta nguyện ý ra giá 100 vạn mua bả đao kia, phục vụ nghe thế đều choáng váng, chính là không ngừng muốn đáp ứng thì bọn phú ông ngồi bên cạnh đều đứng ngồi không yên, bắt đầu ra giá.”

“A. .... Bả đao kia khẳng định không phải đơn giản như bên ngoài, nói không chừng chính là thần đao trong truyền thuyết?”

Tom tiếp tục nói : “Mọi người đều ôm ý nghĩ như vậy, vì thế bả đao kia liền từ 100 vạn lên tới 500 vạn, Luis lại thêm đến 900 vạn, thuyền vương Hans tiên sinh lúc này hô lên 1000 vạn, Luis buông tay, tỏ vẻ nhận thua.”

Eric mở to hai mắt, “Oa, 1000 vạn một bả đao! Rắc cuộn là bả đao thần kì gì mới có giá trị trên trời này a?”

“Thuyền vương mua được đao xong, cực kì đắc ý cũng khiêm tốn hướng Luis thỉnh giáo, vì sao cậu ta lại coi trọng cái bả đao này như vậy. Luis mỉm cười, nói một câu.”

“Nói cái gì?”

Jack tiếp lời anh trai, chậm quá nói : “Nó căn bản không đáng một đồng, Hans tiên sinh, ông bị lừa.”

Eric nhất thời sững sốt. Anh trát trát mắt, lại trát trát mắt, biểu tình buồn cười cực kì.

Tom nhìn không được xi một tiếng bật cười, “Eric thiếu gia, biểu tình giờ phút này của ngài cùng thuyền vương lúc đó thật là giống nhau như đúc nha. Ha ha, rất tốt chơi. ....”

“Từ từ! Tôi không phải nghe lầm chứ ? Luis nói cái gì?”

“Cậu ta nói — nó căn bản không đáng một đồng, Hans tiên sinh, ông bị lừa!” Jack cũng ha ha cười theo, “Kia căn bản không phải là bả đao gì, thuần túy chỉ là một phá đao mà thôi. Mà Luis sở dĩ làm như vậy là vì con thuyền cậu ta ngồi đến Babylon kia chính là thuộc quyền sở hữu của Hans, Hans keo kiệt, cắt giảm phí tổn, sử dụng nguyên liệu giá rẻ mới có thể làm ra chiếc thuyền không chất lượng như vậy, hại một thuyền người thiếu chút nữa bởi vậy mà toi mạng.”

Eric choáng váng : “Ý của anh là nói. .... Cậu ta thuần túy chỉ là vì muốn cho thuyền vương một cái giáo huấn, mới bày ra một trò đùa lớn như vậy?”

“Đúng vậy, một trò đùa giá trị 1000 vạn.”

“Thật tài giỏi a!” Trong mắt Jack dâng lên sắc thái sùng bái, “Trước phát hiện đồ dỏm, chứng minh mình có sức quan sát hơn người. Lại mua tượng thần, chứng minh mình là dân cờ bạc lớn mật cao minh, cuối cùng, lấy đồ vật hạng hai làm mồi, dụ Hans mắc câu. .... Trong giới thương nhân ở Florence đã lâu không có xuất hiện qua nhân vật làm cho người ta nhìn thấy liền trước mắt sáng ngời như vậy nha, thật chờ mong trong thương hội lần này cậu ta lại sẽ làm ra hành động vĩ đại kinh thiên động địa nào nữa.”

“Đúng vậy. Cũng bởi vì nghe nói cậu ta cũng sẽ tham gia thương hội lần này, tôi mới cùng em trai khẩn cấp chạy đến trong sáng sớm hôm nay như vậy, ha ha. ....” Thật lâu không nghe thấy người muốn nghe chuyện đáp lại, Tom không khỏi quay đầu, không ngờ phát hiện — vị Eric thiếu gia kiêu ngạo không ai bì nổi kia đang ngồi trên sô pha, vẻ mặt hoảng hốt, rơi lệ đầy mặt.

Hai anh em đều liếc mắt nhìn nhau một cái, nhẹ nhàng đẩy anh ta : “Eric thiếu gia? Eric thiếu gia? Ngài làm sao vậy?”

Anh vươn tay, che mặt mình, hơn nửa ngày mới từ trong khe hở truyền ra tiếng khóc nghẹn ngào nói : “Ta. .... Ta. .... Lúc này xem như ta đã thua hoàn toàn triệt để. .... Thất — tình — ! Oa ô ô ô. ....”

Anh thất tình thật rồi!

Bạn trai mới của Melanie tiểu thư là một nhân vật phong vân như vậy, mình sao có thể so sánh cùng người ta? Hoàn toàn so không được a! Oa ô ô ô. ....

Cùng lúc đó, cái người trong lòng anh ta gọi là “Tình địch” đang ở trong phòng ngọc bích, không hề biết bên ngoài đang có một gã thiếu niên ngây thơ vì mình mà tan nát cõi lòng, một bên nhìn mặt kính sửa sang, một bên nhẹ giọng nói cười.

Thất chiếc nơ màu vàng nhạt lên cổ áo sơ mi xong, Sriranda mới đánh giá chính mình qua gương nói : “Oka Biscay thật là quốc gia chú ý trang phục, quần áo nam còn phiền phức hơn quần áo nữ nữa.”

Melanie cười đem cô kéo đến bên người, giúp cô cài lại khấu tay áo nói, “Các quý tộc nơi đây theo đuổi hưởng lạc là chính, so với tôn trọng học thức lễ giáo như Maya mà nói, tự nhiên hư vinh hơn ạ. Nhưng cũng vì nguyên nhân như thế mới tạo nên một Florence ngập trong vàng son phồn hoa, bằng không thương hội này cũng sẽ không cử hành ở đây. .... Ghim cái áo cô muốn dùng loại nào?”

“Rắn hồ mang.”

Melanie từ trong hộp sắp xếp đủ loại ghim cài lấy ra một chiếc ghim nam ruby xoay quanh tạo thành thân rắn, cài lên áo sơ mi của Sriranda, nhẹ nhàng chế nhạo : “Không biết khi mọi người thấy ghim cài áo cô mang, trong lòng có thể có ý tưởng ‘A, tiểu tử này thật ngạo mạn như rắn hồ mang a’ hay không? Nhất là Hans tiên sinh, bây giờ nhớ lại biểu tình ngày đó của ông ta tôi còn cảm thấy buồn cười, haha!”

“Tôi cũng không muốn kết thù kết oán với ông ta nha.”

“Nhưng hiện tại ông ta đã hận chết cô rồi! Tôi có chút lo lắng ông ta sẽ trả thù, tóm lại cô phải cẩn thận.”

Sriranda đáp ứng rồi bắt đầu mặc áo khoác.

Melanie lấy tay chống má, hỏi : “Kỳ thật tôi vẫn muốn hỏi cô, trong buổi triển lãm đó vì sao chỉ liếc mắt một cái mà cô liền nhìn ra cái tượng điêu khắc ngà voi kia là giả ?”

“Bởi vì tôi biết pho tượng thật ở nơi nào.”

“A? Ở đâu?”

Đôi mắt Sriranda hơi hơi trầm một chút, “Vienna Caesar.”

“A, chính là cái trang viên nổi danh nhất Maya đó sao? Như vậy có nghĩa là cô lớn lên ở nơi đó ?”

“Ừm. Nó vốn được đặt ở trong phòng ngủ của Vera công tước , nhưng cô cũng thấy đấy, pho tượng kia được tạc giống người lại phong tao như thế, bởi vậy công tước phu nhân ghen tị, công tước đành phải sai người nâng nó chuyển vào phòng sách.” Mới trước đây cô còn thường xuyên dựa vào cái pho tượng kia đọc sách, thật sự là muốn không ấn tượng khắc sâu cũng không được.

“Tầng thư ở Vienna Caesar rất là nổi danh nha, nhưng bởi vì không cho người ngoài tiếp xúc cho nên người bên ngoài căn bản vô duyên nhìn thấy. Sisi, cô thật là may mắn đến mức làm cho người ta hâm mộ.”

May mắn? Có lẽ đi. Sriranda gọi lên khoe môi, cười như không.

“Như vậy, trong bụng cái tượng thần kia có châu báu cô cũng biết trước sao?”

“Tôi từng nhìn thấy bức vẽ của tượng thần kia ở trong một quyển sách cổ. Nó là do một vị công chúa tên là Catherine thể kỉ trước vì muốn cùng xa phu bỏ trốn mà đặt làm riêng. Vì chứng tỏ tình yêu trung trinh của hai người, trên đai lưng của tượng thần bọn họ có khắc hai trái tim. Bởi vậy, ngày đó tôi vừa nhìn thấy liền xác định – chính là nó.”

“Sách cổ đã thực thần kỳ, mà càng thần kì hơn là cô chỉ cần nhìn qua liền nhớ.”

“Làm sao nào! Chỉ là vận khí của tôi không tệ, bị tôi nhắm trúng mà thôi.” Đang khiêm tốn thì cửa phòng bị xao vài cái, một gia bộc cầm theo cái giỏ hoa quả tiến vào, nói : “Melanie tiểu thư, đây là cái giỏ hoa quả ngài gọi.”

“Cám ơn.” Melanie tiếp nhận, sau khi tiến bước tên gia bộc kia đi liền khóa cửa, lấy ra lớp hoa quả phía trên, phía dưới bệ giỏ là một quyển sổ tay mỏng.

Cô đưa tay lấy sách ra, một bên vừa lật xem vừa nói : “Hừm... chúng ta nhìn xem trước mắt đã có những danh nhân nào đã tới đi. .... Mười đại phú hào Florence trừ bỏ mã vương ở bên ngoài, những người khác đều sẽ đến, đại vương ngọc khí Jaquen còn đồng hành cùng vợ, cô có thể trông thấy vợ của ông ta, là đệ nhất mỹ nhân Florence tên là Helen.”

“A, nghe tên cũng đã thấy khuynh quốc khuynh thành rồi.” Đáng tiếc, mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành ở trong nhà cô còn có một người, nói vậy Helen dù có đẹp cũng không qua Cinderella đi.

Rời nhà đã hai mươi ngày, không biết các cô ấy thế nào?

Thật là kỳ quái, rõ ràng không thể không biết các cô ấy có bao nhiêu quan trọng, nhưng ngẫu nhiên sẽ vẫn nhìn không được mà tưởng niệm.

Lòng người, quả nhiên phức tạp khó có thể hiểu rõ.

Cho dù là chính mình, có đôi khi cũng không có cách nắm trong tay.

Melanie tiếp tục nói : “Về phần những người khác thì cũng đã đến bảy tám người, đúng rồi, có cái người tên là Depp cần phải đặc biệt chú ý, tiếng xấu của anh ta lan xa, nói cách khác, anh ta là kẻ chuyên hại người tham tài. Làm người ti bỉ, nhưng đầu óc thông minh, việc buôn bán rất thuận lợi.”

“Từng có hành vi lừa gạt sao?”

“Có thể nói, mỗi ngày anh ta đều sống trong lừa gạt.” Melanie nói tới đây, ý vị thâm trường nháy mắt với cô.

Sriranda đáp lại cho cô ấy một cái mỉm cười, nhũn mày nói : “Rất thú vị. Thật muốn kiến thức một chút.”

Đem danh sách xem xong, Melanie có chút kinh ngạc nói : “A, thật kì lạ, sao còn có người còn chưa đến. .... Hàng năm, giờ này anh ta đã sớm tới rồi a.”

“Ai?”

“Olmec đại lục – Gary vương tử.”

“Tôi biết anh ta. Lấy kiếm thuật siêu cao cùng lãnh khốc vô tình nổi tiếng hậu thế.”

“Không chỉ có như thế, anh ta chính là người mua hàng đắt nhất cao hơn đỉnh. Anh ta từng tham gia qua 6 lần thương hội, nhưng tổng cộng chỉ mới mua hai thứ. Trong đó hình như chính là long lân kiếm tiếng tăm lừng lẫy, đoạn ngọc thiết kim (cắt ngọc chém sắt), chém sắt như chém bùn, cũng chính là bội kiếm hiện tại của anh ta. Một cái khác chính là một gốc cây san hô duy nhất trong bốn đại lục cho tới nay.”

Sriranda lập tức đọc ra số liệu của nó : “Cao 1.5 thước, thân cây đường kính 14 li, trọng lượng 60 kg, người phát hiện là một ngư nữ, cho nên mệnh danh là girl.”

“Đúng vậy, quả nhiên không có gì là cô không biết.” Melanie tán thưởng một câu, lại nhíu mày, “San hô hồng kia có giá trị bằng 1/10 tài sản quốc gia, bởi vậy có thể thấy được tiền tài quyền thế của vị vương tử kia lớn thế nào. Hơn nữa anh ta đối với thứ mình nhìn trúng không bao giờ chịu thoái nhượng, tôi hiện tại lo lắng 12 viên ngọc sắp thân Olympus trăm ngàn lần không được rơi vào tay anh ta, nếu không, cô căn bản không có biện pháp nào có thể lấy đồ ở trong tay anh ta được.”

Sriranda nhìn mi nghĩ nghĩ, cũng không thể nào lo lắng được, không quan tâm nói : “Nói như vậy cũng không có biện pháp?”

“Chỉ là nói vụn vặt, vụn vặt mà thôi, chỉ cần không ở trong tay Gary vương tử, thì chúng ta tuyệt đối có biện pháp thu tới tay.” Melanie khép sổ tay lại, ngừng đầu hỏi, “Đối với tình báo của gia tộc Cruise có vừa lòng không?”

“Quả thực là thần kỳ. Không nghĩ tới trong nhà Wendy công tước cũng có người cô sắp xếp vào.”

“Không có biện pháp nào a, tuy rằng đều là thủ đồ, nhưng Florence cùng thành Jacob lại hoàn toàn khác nhau. Nơi này là con lốc xoáy tràn ngập dã tâm dục vọng, người đến nơi đây đều phải trở nên mạnh mẽ mà điên cuồng, nếu không sẽ thất bại thảm hại, không trở nên nổi bật thì chỉ có thể biến thành kẻ thứ hai đứng sau. Không muốn bị đào thải thì không thể không dùng hết thủ đoạn.” Nói tới đây ánh mắt Melanie có chút khiêu khích nhìn Sriranda, mở miệng mà cười, “Thế nào, cô gái đến từ thành Jacob có tự tin ở trong này xông ra một phen ra trò không?”

“Đương nhiên. Trước khi đến Florence tôi cũng đã từng phát thệ qua –” Trong gương, thiếu niên phong hoa tuyệt đại giờ cặp lông mi tuấn tú lên, từng chữ từng chữ một nói, “Phá hủy tôi đi. Nếu không, thì khiến cho tôi hữu dụng tung hoành khắp nơi!”

Khi màn đêm buông xuống, đèn đuốc sáng trưng.

Sau khi hưởng thụ bữa tối vô cùng phong phú ở trong phòng, Melanie đề nghị : “Xuống lầu đi dạo không? Bình thường vào lúc này thì sông bài cũng đã bắt đầu.”

“Sông bài?”

“Ừm. Thương hội mỗi năm một lần ở Florence trừ bỏ bán đấu giá các loại đồ cổ đến từ bốn phương tám hướng bên ngoài ra, thì cực hấp dẫn người nhất đó là sông bài mỗi tối, nào phô trương, nào đặt tiền cược, trong một đêm, có người táng gia bại sản, có người nhanh chóng làm giàu. Muốn nhanh dung nhập vào vòng xã giao nơi này, biện pháp tốt nhất chính là đi đồ vài ván.”

“Cô đã nói như vậy, tôi còn lựa chọn nào khác sao?” Sriranda đưa tay cho Melanie, Melanie kéo cánh tay của cô, xuống lầu.

Sông bài bố trí ở đại sảnh phía bắc lầu một, chiếm ước chừng 400 mét vuông, trang hoàng tráng lệ, cao nhả bát phàm, mấy ngàn ngọn đèn đem toàn bộ đại sảnh chiếu sáng không chút góc tối, vài vị nữ bộc có tố chất được huấn luyện đi qua đi lại phục vụ khách nhân ở các mỗi bàn. Mà những khách nhân ngồi trên mỗi bàn đánh bạc khác nhau, áo mũ chỉnh tề, hào hoa phong nhã, tuy rằng sắc mặt hưng phấn, nhưng tuyệt không huyền ảo.

Khi bọn họ đi vào đại sảnh thì ánh mắt nhiều người đều chuyển lại đây, không dấu sắc tò mò. Melanie đi đến trước bàn phục vụ, quen thuộc đòi 20 cái đồng xu (thẻ đánh bạc), sau đó lôi kéo Sriranda đến trước một cái bàn, đem đồng xu giao cho cô, cười nói : “Thử xem vận khí hôm nay của cô thế nào.”

Đĩa quay bị phân chia thành các khe đen đỏ xen nhau, các vị khách chọn đặt tiền cược, khi quả cầu nhỏ màu trắng rơi xuống, bàn quay bắt đầu chuyển động, cuối cùng quả cầu trắng rơi vào ô nào thì người đặt ô đó thắng.

Rất đơn giản, nhưng thường thường những trò chơi càng đơn giản thì sinh mệnh càng ngắn ngủi.

Sriranda dùng đầu ngón tay nhẹ xao đồng xu, trầm ngâm một lát nói : “Tuy rằng đại đa số mọi người đều cho rằng màu đen mang điềm xấu, nhưng nó cũng là màu sắc may mắn của tôi.” Nói xong, đem tất cả 20 cái đồng xu đều đặt vào cửa đen.

Melanie giật mình a một tiếng, “Uy, không cần thiết phải ngoan ngay từ đầu như vậy chứ?”

“Không quan hệ, thắng, không phải được rồi sao.” Sriranda hướng bởi bàn gạt đầu, “Bắt đầu đi.”

Cầu trắng rơi xuống, bàn quay bắt đầu xoay tròn, Melanie khẩn trương nhìn chăm chăm quả cầu, kim lòng không đậu nắm chặt tay. Mà Sriranda lắng

lặng nhìn, trên khuôn mặt trắng trẻo thủy chung mang theo một loại mỉm cười thần bí.

Bàn quay dừng lại, quả cầu trắng lọt vào trong ô đen.

Melanie nhảy nhót giơ tay lên, “Ai da, bảo bối, anh thắng !”

Sriranda đem 20 xu trắng được, tính cả tiền vốn tiếp tục đặt vào trong ô đen.

Bàn quay lại chuyển động lần nữa, sau đó nữ thần may mắn lại chiếu cố, cô lại đặt trứng.

Cô đem một hàng đồng xu rất dày tất cả đều đổ vào, cái này thì không chỉ nhà cái mà ngay cả vài vị khách bên ngoài đều tò mò chậm rãi bu đến quan sát.

Loại phương thức đánh bạc được ăn cả ngã về không này cũng không phải không có, nhưng bình thường đều phát sinh dưới tình huống thua tiền, muốn buông tay mới bắt đầu đi lâm vào thế bí đó, chưa thấy qua người nào ngay từ đầu liền chơi chiêu này. Tiêu tử này đến tột cùng là không sợ thua, hay là có phương pháp tất thắng gì, liệu định mình sẽ không thua?

80 cái đồng xu ở dưới ngọn đèn va chạm kêu leng kheng, 1 cái đại biểu 10 vạn, một lần đổ này chẳng khác nào là đặt 800 vạn. Sriranda nhìn đám đồng xu kia, ánh mắt lạnh mạc hơn so với bình thường.

800 vạn làm cho cô nhớ tới rất nhiều việc.

Nhớ tới ba ba trước khi chết, ngay cả mấy ngàn Farrell đều không thể có được;

Nhớ tới những ngày tiêu tiền như nước sau khi vào nhà Nicole, phung phí tài sản cha dựng;

Nhớ tới ngày nghe tin cha dựng phá sản, cùng đường đi tới Vienna Caesar làm bước gãy dựa cuối cùng;

Nhớ tới vì làm cho cuộc sống thoải mái chút đã đáp ứng yêu cầu của Haera vương tử, bán đứng chính mình.

Khi đó, có 500 vạn đã cảm thấy là giá trên trời. Mà nay, chẳng qua chỉ là 50 cái tiền xu bé nhỏ không đáng kể bày la liệt trên bàn đánh bạc.

Thế sự thật là châm chọc.

Nhưng mà, có lẽ cô nên cảm tạ Haera, nếu không có anh ta mời thì đến bây giờ cô còn đang là con gái của một thương nhân đầy nguy cơ phá sản ở thành Jacob, mỗi ngày đều đem hy vọng ký thác ở trên người cha dựng, hy vọng ông ta có thể khôi phục gia nghiệp, có tiền trở lại.

Mà không phải giống như giờ phút này, dùng 800 vạn đi đánh bài mà ánh mắt cũng không chớp một chút.

Cầu trắng nhanh như chớp chuyển động ở trên bàn quay, đen cùng đỏ dung hợp thành một đường, giống như nhân sinh gặp gỡ, không có chung điểm.

“Khách” một tiếng vang nhỏ, bàn quay dừng lại.

Quanh mình vang lên một trận âm thanh than sợ hãi – cầu trắng lại rơi xuống ô đen.

Melanie nhảy dựng lên : “A, Luis, xem ra vận khí hôm nay của anh tựa như bão táp, khí thế mạnh mẽ không thể đỡ!”

Sriranda mỉm cười, khi mọi người ở đây đều muốn xem cô còn muốn đem tất cả đặt cược vào ô đen không, thì cô lại đem tất cả các đồng xu đảo qua, bỏ vào trong túi giấy đưa cho Melanie : “Tặng cho cô.”

“Đi? Anh không chơi nữa?”

“Đến lúc thích hợp thì biết thu tay, đạo lý này tôi còn biết . Hơn nữa, nhìn như là tỷ lệ thắng thua 50 : 50, nhưng trên thực tế, chân chính không thua , chỉ có —” Cô chỉ ngón tay về phía người ngồi trước điều khiển bàn quay, “Nhà cái.”

Một cái thanh âm vỗ tay réo rắt, rõ ràng vang lên.

Sriranda quay đầu, chỉ thấy một góc sô pha trong đại sảnh không biết khi nào thì có hai người ngồi vào, tiếng vỗ tay phát ra từ một vị trong đó. Người nọ tuổi ước chừng ba mươi, râu cá trê, một bộ dáng nhỏ gầy khôn khéo. Mà bạn của ông ta cũng là một mỹ nam tử không hơn không kém, có một đầu tóc màu bạc thật hiếm thấy, con ngươi cũng là màu vàng , phát ra ánh sáng lợi hại như đao.

Đến khi hai người đi về phía cô thì cô lại phát hiện, mỹ nam tử tóc bạc vóc dáng cực cao, so với người vỗ tay cơ hồ cao hơn ba cái đầu.

Melanie lặng lẽ cầm tay cô, dùng đầu ngón tay viết một cái tên trong lòng bàn tay — Gary.

A, anh ta chính là Gary sao? Buổi chiều còn đang kỳ quái vị vương tử này sao còn chưa tới, không nghĩ tới giờ phút này anh ta đã lặng yên không một tiếng động đến đây.

“Melanie tiểu thư tôn kính, một năm không thấy, cô càng ngày càng xinh đẹp động lòng người . A, nói vậy vị này chính là người gần đây oanh động toàn bộ giới thượng nhân – Cameron tiên sinh sao, cậu tốt, tôi là Biff, đến từ Olmec đại lục, vị này là Gary vương tử ở quốc gia của tôi.” Nam tử nhỏ gầy tươi cười đầy mặt dần dần giới thiệu.

Sriranda bắt tay cùng ông ta, lại đưa tay hướng đến Gary, nhưng mà, anh chàng vương tử kia lại lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, vừa không nói chuyện cũng không làm động tác khác.

Biff ở một bên giải thích : “Vương tử chúng tôi đối với khả năng đổ bạc của cậu sinh ra rất nhiều hứng thú, thế nào? Cameron tiên sinh, có hứng thú cùng ngài ấy chơi một ván hay không?”

Sriranda nhìn lại Gary vương tử, hai tay vương tử đều cầm trong túi quần, lưng thẳng tắp, khi nhìn người thì nhìn thẳng ánh mắt đối phương, mọi chi tiết đều tỏ vẻ anh ta là kẻ tự cho mình là cao, tâm đề phòng rất nặng, là người xử sự quyết đoán.

Rất ý tứ, như vậy, trước khi thương hội chính thức bắt đầu thì thuận tiện đánh giá trước một phen đi.

Cô đưa tay đặt trước ngực cuối đầu chào, thân nhiên trả lời : “Đây là vinh hạnh của tôi.”

“Như vậy, tiếp tục chơi trò này?” Biff nhìn về phía bàn quay. Ai ngờ Sriranda lại cùng Gary vương tử đồng thời nói một chữ : “Không.”

Hai người đối diện, sắc mặt vương tử lạnh lùng, còn Sriranda lại nhu hòa. Vương tử tóc bạc áo trắng, Sriranda tóc đen áo đen. Vương tử cao lớn khôi ngô, Sriranda cao gầy tiêm gầy..... Hình thành hai thái cực đối lập.

Cuối cùng, vẫn là Sriranda cười cười nói trước : “Tỷ lệ thắng thua của bàn quay rất chán, không bằng chúng ta chơi trò ‘Vách núi đen’?”

Vách núi đen, là một loại đánh bạc mới hình thành không lâu trong giới thượng lưu lúc này, bởi vì quy tắc còn chưa đủ hoàn thiện nên từng nơi đều có cách chơi không giống nhau. Nhưng đại thể mà nói, chỉ cần làm cho tổng số các lá bài trong tay tận khả năng đạt tới gần 21 điểm, nhưng lại không thể vượt qua 21 điểm, tựa như đứng trên vách núi đen, cũng vì cái loại kích thích rơi mà không rơi mà này trở nên hấp dẫn như vậy.

Gary vương tử rớt cục mở miệng : “Trong vách núi đen, nhà cái có 0.6%-5.5% ưu thế.” Thanh âm của anh có chút trầm thấp khàn khàn, nhưng không khó nghe.

Sắc mặt Sriranda vừa chuyển, tiếp lời anh ta nói : “Như vậy chúng ta sẽ không cần nhà cái, hơn nữa, người chơi có thể tùy ý quyết định tiền đặt cược lớn hay nhỏ, như thế nào?”

Lạnh lùng trong mắt Gary vương tử rớt cục lộ ra một tia hưng phấn, “Tốt.” Nói xong, đi đến trước một cái bàn chơi bài ngồi xuống. Biff vội vàng cùng đi qua.

Melanie có chút lo lắng, thấp giọng nói : “Thật muốn cùng anh ta chơi?”

“Melanie, cô có biết vách núi đen là cái dạng trò chơi gì không?”

“Chẳng lẽ khác với các trò chơi khác?”

Sriranda nhìn chăm chăm bàn bài, lộ ra một cái tươi cười vô hạn châm chọc, chậm rãi nói : “Nó là một kiểu đánh bạc đáng sợ nhất trong mấy chục cách đánh bạc nơi đây, bởi vì, nó đem thành phần vận khí quyết định hạ đến mức thấp nhất. Trong trò chơi trí tuệ này, chỉ có thể không chế toàn cục, không chỗ nào bất lợi.”

Melanie cầm tay cô, muốn nói lại thôi, cuối cùng nói câu : “Cô lên, tôi tin tưởng cô.”

Màu quang lưu chuyển, con ngời đen càng tỏa sáng hơn so với mấy ngọn đèn, Sriranda xoay người đi về phía bàn chơi bài, bước chân kiên định, tràn ngập quyết tâm

– nếu tôi thua ở trong này, như vậy thì con đường phía sau cũng không cần thiết phải tiếp tục đi nữa.

– bởi vì, như thế đã đủ để chứng tỏ, trong thế giới này tôi căn bản chỉ là thứ dư thừa .

– tôi đến tốt cùng có thể làm nên bộ dạng gì đây? Gary vương tử, đến thử xem đi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Giống như cơn gió

Artemis nhìn những văn tự kỳ quái trong ma kính.

Văn tự uốn lượn như rắn, lướt qua, phân tán, tụ hội, nhưng lại thủy chung không đọc ra được ý nghĩa đầy đủ.

Thiên phụ, vì sao có đôi khi ngay cả thần cũng không có cách nào nhìn thấu được vận mệnh?

Nếu nói, vận mệnh của nhân loại là bị thao túng ở trong tay thần, như vậy, vận mệnh của thần lại bị thao túng ở trong tay ai đây?

Cô âm thầm xoay người rồi đi.

Ngay tại nháy mắt khi cô xoay người, văn tự giống như bị một bàn tay mềm mại vuốt lên, tổ hợp thành một câu –

“Chúng ta, sẽ gặp lại.”

Trên bàn gỗ lim thật dài được trải lên một chiếc khăn màu xanh lá mạ, hai người ngồi xuống đối diện, không khí trong phòng lập tức trở nên khẩn trương mà ngưng trọng. Rất nhiều vị khách buông ván bài trong tay mình xuống, đi tới quan sát, ngay tại lúc bồi bàn mở miệng hỏi: “Hai vị chuẩn bị tốt rồi chứ?” Thì một tiếng hét lớn vang lên: “Từ từ! Chờ một chút –”

Mọi người quay đầu thì thấy Eric thiếu gia đang thờ hồn hển ôm cái hòm chạy tới, sau đó thả hòm lên bàn, nắp hòm bung mở, lộ ra một đồng đồng xu ở bên trong.

“Tôi cũng muốn tham gia!” Eric lớn tiếng tuyên bố, ánh mắt lại nhắm ngay Sriranda, rất có ý phân cao thấp.

Sriranda nhún vai, thân nhiên nói: “Tôi không sao cả.”

Gary vương tử liếc mắt nhìn cô một cái, dùng cái mũi khê hừ nhẹ một chút. Biff vội vàng nói: “Vương tử cũng không ý kiến.”

“Thật tốt quá, như vậy tôi có thể ngồi xuống rồi chứ!” Eric nhìn Melanie đang ngồi bên cạnh Sriranda, đột nhiên đem ghế dựa đến bên cạnh cô, “Tôi ngồi ở chỗ này! Melanie tiêu thư, hy vọng cô có thể đem may mắn của cô chia một chút cho tôi, để cho tôi cũng dính một chút ánh sáng.”

Melanie mím môi mà cười: “Đương nhiên có thể. Chỉ là nếu thắng thì phải chia hoa hồng cho tôi nha.”

“Không thành vấn đề!” Eric mở hòm, lấy các đồng xu ở bên trong ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng linh hoạt, mỗi lần không nhiều không ít vừa đúng 20 cái, xếp thành một hàng trên bàn.

Trong mắt Sriranda xuất hiện ánh sáng kì lạ, bỗng nhiên nhìn quanh bốn phía, cười nói: “Còn có bằng hữu nào muốn tham dự không?”

“Ha ha ha, ván bài có Gary vương tử cùng Luis thiếu gia là người trước mắt nổi bật nhất Florence, sao tôi có thể không đặt một chân đâu?” Cùng với tiếng cười là đám người bu xem tách ra tạo một con đường thông vào, một thân sĩ trung niên dắt một vị mỹ nhân xuất hiện bên bàn bài.

Đến khi thấy được mỹ nhân, Sriranda lập tức đoán được thân phận của ông ta — đại vương ngọc khí Jaquen. Cô đối với người được xưng là đệ nhất mỹ nhân Oka Biscay không có hứng thú, lại đối với Jaquen cảm thấy tò mò, ông ta là người duy nhất dụng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, dựa vào chính năng lực của mình lên chức nhân vật truyền kì trong mười đại phú hào ở Florence, hơn nữa đến nay vẫn không có người nào biết ông ta đến từ đâu, trong mắt người bên ngoài, ông ta cũng giống như cô, hoàn toàn đột nhiên xuất hiện, sau một đêm thành danh.

Sriranda vội vàng đứng dậy bắt tay cùng ông ta, không biết vì cái gì trong ánh mắt Jaquen nhìn về phía Sriranda lại tràn ngập hương vị rất quen thuộc, giống như nụ cười của một lão bằng hữu, xoay người ngồi xuống.

Mà bên kia, Mesle bá tước trong mười đại phú hào cũng cảm thấy hứng thú tham dự ván bài này, kể từ đó biến thành năm người tranh đấu.

Biff thấy mọi việc đã ổn định liền nói: “Nếu không còn ai muốn gia nhập thì bắt đầu đi.”

Bồi bàn thuận thực xốc bài, buông tay nói: “Mời các vị thiết lập mức cược.”

Eric đi trước đẩy ra 20 cái đồng xu. Jaquen cùng Mesle cũng đồng dạng, đến phiên Gary vương tử thì anh thêm 40 cái.

Sriranda nhìn hòm đồng tiền xu của Eric, lại nhìn nhìn những người khác, tuy rằng không khoa trương như Eric nhưng khẳng định cũng sẽ không kém gì so với anh ta, về phần Gary lại là đại tài chủ, kể từ đó, ván bài này liền trở nên thực vi diệu. Bởi vì ở góc độ nào đó, tiền tài người nào càng hùng hậu thì ưu thế càng lớn.

Haera vương tử đưa cho cô tổng cộng 1000 vạn Farrell, trừ đi lộ phí trên đường lúc trước cùng số tiền tạo danh tiếng cho cô mấy ngày vừa rồi, thì trước mắt chỉ còn lại có 500 vạn, ở hội triển lãm kiếm được 5200 vạn, hơn nữa còn có 1600 vạn ở trong tay Melanie, tổng cộng là 7300 vạn.

Không tính thiếu, nhưng cũng tuyệt đối không tính nhiều.

Trước mắt mình lại bị vây trong hoàn cảnh xấu. Bởi vậy, việc cần làm bây giờ là tận lực thắng càng nhiều tiền từ trong tay người khác càng tốt, như vậy đến cuối cùng mới có khả năng dốc toàn lực đánh cược với Gary vương tử.

Nghĩ đến đây, cô đem đồng xu chia làm ba chồng, mỗi chồng 10 cái, sau đó đẩy ra chồng thứ nhất.

Trong mắt Gary vương tử hiện lên một chút kinh ngạc, Biff cười nói : “Luis thiếu gia đã đổi tác phong lớn mật lúc trước rồi sao, trở nên cẩn thận như thế, thật là làm cho người ta có chút không quen nha.”

Sriranda nhẹ nhàng băng quơ trả lời : “Không chế phiếu lưu là điều kiện tiên quyết để chiến thắng, không phải sao?”

Biff tựa hồ ý thức được mình nói hơi nhiều, cười mĩa vài tiếng rồi không tiếp tục mở miệng nữa. Nhưng Jaquen lại như có hứng thú nhìn Sriranda, ánh mắt làm cho người ta bất an.

Bởi bàn bắt đầu chia bài, bởi vì hủy bỏ vai trò nhà cái nên mỗi người sẽ được chia hai lá bài, một lá lật trên mặt bàn, đó là minh bài, một úp xuống mặt bàn, đó là ám bài. Minh bài của Eric là 7, Jaquen là 2, Melse là 6, Gary là A.

Không thể không nói, con bài đầu tiên của Gary đã là con bài tốt. Bởi vì con A đại biểu là 1, cũng đại biểu 11, so sánh với những lá bài còn lại thì hình thức thay đổi tự do linh hoạt hơn nhiều.

Sriranda quan sát bài của mình, minh bài là 10, ám bài là 2. Cộng lại là 12 điểm, một con số khó quyết định.

Melanie ở một bên xem bài âm thầm thở dài trong lòng. Xem ra Sisi có chút xuất sư bất lợi, 12 điểm, cách 21 điểm chỉ có 9. Bình thường dưới loại tình huống này, nếu có nhà cái thì trên cơ bản là không cần Hit (rút bài) chờ nhà cái mở bài, nhưng hiện tại ván bài bỏ đi nhà cái, 12 điểm liền biến thành cục diện khó xử.

“stand.” Melse cùng Jaquen cùng đồng thời dừng bài.

Eric nghĩ nghĩ, lại đẩy ra 20 cái đồng xu : “Double.” (gấp đôi)

Gary liếc mắt nhìn Sriranda một cái, “stand.”

Hiện tại, ba người đều đã dừng bài, chỉ có Eric đặt cược hai lần. Bỏ qua Eric ở một bên tiếp tục rút bài cùng Melse có khả năng có số điểm rất cao không nói, thì minh bài của Jaquen là 2, lại lựa chọn đình bài, như vậy, ám bài của ông ta nhất định là 10, giống cô. Mà bài Gary nhất định là lớn hơn 12.

Làm sao bây giờ? Không rút bài, có nghĩa chỉ còn đường chết, tiếp tục rút, còn một đường sống.

Tay Sriranda đã muốn chạm đến lá bài lại đột nhiên rút về, nói : “stand.”

Melanie kinh ngạc mở to hai mắt : Vì sao lại không cần? 12 điểm tuy rằng không tốt, nhưng tỷ lệ con bài tiếp theo nhỏ hơn 9 lớn hơn tỷ lệ lớn hơn 9 nhiều hơn a. Hơn nữa hiện tại đã có thể xác định 12 điểm phải thua, cũng là thua, vì sao lại mặc kệ mà không thử xem có được 21 điểm không ?

Bởi bàn đem bài chia cho Eric, sau đó ý bảo mở bài.

Jaquen thở dài, nói trước : “Ài, hôm nay vận khí của tôi không tốt lắm, mới vòng thứ nhất đã 12 điểm.” Lật ám bài lên, quả nhiên là 10.

Lúc này Sriranda cũng lật bài của mình lên, cười nói : “Xem ra chúng ta đồng bệnh tương liên.”

Melse ha ha cười nói : “Tôi so với hai vị tốt hơn một chút, 15 điểm.” Mở bài ra, hé ra con 6 và con 9.

Ba người đem ánh mắt nhìn về phía hai người còn lại.

Eric lật lá bài thứ hai, là 3, lại lật lá bài thứ ba, là A. Tổng cộng vừa đúng 21 điểm!

Mặt anh ta lộ vẻ đắc ý, nói : “Thật xấu hổ, các vị, xem ra hôm nay vận khí của tôi không tệ nha. Ha ha.” Chỉ là khi anh ta vươn tay muốn đi lấy các đồng xu thì Biff lại hô lên : “Đừng gấp như vậy, ngài còn chưa xem bài của vương tử chúng ta đâu.” Eric cười : “Còn cần xem sao, trừ phi anh là Blackjack, nếu không, ...” Nói đến một nửa thì há hốc mồm dừng lại.

Trên chiếc khăn trải bàn màu xanh lá mạ, ám bài của Gary mở ra .

Là 10.

A cùng 10, trong trò chơi ‘vách núi đen’ gọi là blackjack, so với bài có tổng điểm là 21 thì lớn hơn.

Vì thế Eric chỉ có thể trơ mắt nhìn miếng thịt đến miệng lại bay mất, khóc không ra nước mắt.

Melanie tiến đến bên tai Sriranda thấp giọng nói : “Tôi còn khó hiểu vì sao cô không chịu rút bài, thì ra cô đã sớm nhìn ra bài của Gary vương tử là

Blackjack.”

“Không, tôi không có nhìn ra.”

“Hả ? ”

Sriranda thần bí cười cười, dựng thẳng lên ngón trỏ đối với cô ấy nhẹ nhàng “Hur” một tiếng. Melanie đành phải đoan chính ngồi xuống, đầy bụng hồ nghi, giống như có con mèo nhỏ dùng móng vuốt cào cào trong lòng, bức rứt khó chịu.

Sau đó, ván thứ hai bắt đầu.

Bài vận của Sriranda vẫn xấu như vậy, hé ra 8 và 5; 13 điểm. Cô lại không rút bài, vì thế lại thua trận.

Ván thứ ba, hé ra 2 và 4, sau khi rút bài, hé ra 6, lại là 12 điểm không hay ho.

Cơ hồ là trong chốc lát, ba chồng đồng xu trong tay cô liền thua hết.

Điều này làm cho mọi người bu quanh xem kịch vui không khỏi cảm thấy thất vọng, vốn tưởng rằng tiểu tử thần kỳ này ở trên bàn đánh bạc cũng có thể biểu hiện kinh người giống như đối với châu báu, nhưng hiện tại xem ra là bọn họ đều đã đánh giá cao cậu ta.

Sriranda không có chút thần sắc lo âu nào, lại lấy ra 30 cái đồng xu, 10 cái một chồng, sắp thành một hàng ba chồng.

Lại nhìn những người khác đang ngồi, sau ba ván, Eric thua nhiều nhất, bởi vì anh ta đặt nhiều nhất; Melse thua 600 vạn, Jaquen không thua cũng không thắng, chỉ có Gary vướng từ một người độc thắng, nhưng trên mặt khuôn luôn lãnh đạm của anh ta vẫn không có biểu tình gì như trước, làm cho người ta hoàn toàn không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng anh ta là gì, nhưng thật ra Biff ở một bên tươi cười đầy mặt, đem hi vọng ái ố đều biểu hiện ở trên mặt.

Sriranda đột nhiên quay đầu, hỏi Melanie : “Cô thích ăn trứng thịt cuộn, hay là thịt bò tiềm chanh?”

Melanie sững sốt một chút, đáp : “Trứng thịt cuộn.”

“A, phải không? Hai loại tôi đều đã từng làm, ngày mai làm cho cô ăn.” Ngay tại lúc mọi người đều đang bị phiên đối thoại này làm cho không hiểu ra sao, thì cô hướng bởi bàn làm một cái động tác tay, mỉm cười nói : “Cám ơn, có thể tiếp tục .”

Bồi bàn vội vàng thanh thanh cổ họng, chủ trì nói : “Mời các vị thiết lập tiền cược.”

Sriranda đem chồng đồng xu thứ nhất bên trái đẩy qua, vẫn là 10 cái. Nhưng mà, từ ván này bắt đầu, vận khí của cô bắt đầu chuyển tốt, lấy 18 điểm thắng lợi.

Ván thứ năm, cô thu hồi 10 đồng xu tiền vốn, đem tất cả 100 đồng tiền xu lời được đều đẩy ra.

Mọi người thấy cách chơi của cô rốt cục đã có biến hóa đều lộ ra vẻ hưng phấn, sau đó cô lại thắng một ván.

Ván thứ sáu, vẫn là 10 đồng xu tiền vốn, cùng tất cả đồng xu thắng được đẩy toàn bộ ra. Kết quả thua.

Melanie khẩn trương nửa ngày, nhìn đến lần này thì thất vọng thờ dài. Sriranda lại cười an ủi cô, nói nhỏ : “Đừng thất vọng, chẳng lẽ cô không thấy được, tôi đã bắt đầu có khởi sắc sao?”

“Ách?” Melanie mờ to hai mắt, thế này mới chú ý tới trước mặt Sriranda còn hai chồng đồng xu. Ban đầu Sisi bại 3, thua 30 cái đồng tiền. Hai ván sau đó Sisi bắt đầu chuyển thắng, tuy rằng tiền này đều thua hoàn toàn trong ván cuối cùng. Nhưng – tiền đánh bạc của Sisi lại cũng chỉ giảm bớt 10 đồng tiền xu.

Nhưng mà, vẫn không rõ, này có nghĩa là gì? Không phải là cũng thua tiền sao?

Ngay tại lúc cô có trăm vấn đề không thể hiểu rõ thì ván thứ bảy bắt đầu.

Sriranda lấy ra 10 đồng xu, cùng lúc trước khi còn thừa 2 chồng xảy ra giống nhau.

Ván thứ bảy thua; Ván thứ tám thắng; Ván thứ chín thắng.

Đồng xu trước mặt cô biến thành 220 cái. Sriranda đem 190 cái trong đó bỏ trở lại túi tiền, trên mặt bàn chỉ để lại 30 cái như trước, nhìn đến đây Melanie rốt cục hiểu được .

Nói cách khác, Sisi lấy ba chồng chia làm một tổ, mỗi tổ chỉ có 30 cái đồng xu, tuyệt không hơn. Ván thứ nhất đặt 10, nếu thua, ván thứ hai lại đặt 10, lại thua; ván thứ ba vẫn đặt 10, còn thua, lại vẫn dùng phương pháp đó bắt đầu tổ thứ hai, cứ như vậy, ở tổ thứ nhất cô thua tổng cộng 30 cái đồng xu.

Nhưng, nếu ván thứ nhất thắng, ván thứ hai lợi dụng thế thắng đặt hết ra, giả thiết mỗi ván có thể thắng 100 cái, như vậy ván thứ hai cô đặt là 110 cái. Lại thắng 100 cái, ván thứ ba đặt 210 cái, nếu mà vẫn thắng thì một tổ này của cô thắng tổng cộng 310 cái đồng xu.

Tóm lại, vô luận thắng một ván thế nào thì cũng đều sẽ dùng tất cả đặt hết vào ván tiếp theo, cho đến khi tổ thứ nhất chấm dứt.

Bởi vậy, trong mỗi tổ, nếu ba ván cô toàn thua, nhiều nhất cũng chỉ thua 30 đồng tiền. Nhưng chỉ cần có một ván thắng, chẳng khác nào ít nhất có thể bảo vệ một ván tiền vốn kia, tức 10 xu, nếu thắng luôn cái ván thứ ba trong tổ đó, như vậy những đồng xu thắng được sẽ bù lại toàn bộ tổn thất lúc trước của cô.

Cho đến khi Melanie xem hiểu được điểm này liền phát hiện đồng xu trong túi tiền, quả nhiên đã càng ngày càng nhiều.

Sriranda vẫn không gọn sóng không sợ hãi như trước, tiếp tục từ trong mười chồng lấy ra 3 chồng đặt ở trước mặt mình.

Trong quần chúng tựa hồ cũng có người chú ý tới cách đánh của cô, bắt đầu phát ra âm thanh sợ hãi than rất nhỏ. Mà bốn người trong cuộc, Eric đang phiên tảo vò đầu, Melse lấy khăn tay ra xoa xoa mồ hôi trên trán, Jaquen cùng vợ ở một bên nhẹ giọng nói chuyện đùa một bên tiếp tục không nhanh không chậm đặt cược, chỉ có ánh mắt Gary vương từ càng ngày càng lợi hại nhìn chăm chăm cô, một chữ cũng không nói.

Ván bài trong trầm mặc tiếp tục tiến hành.

Melanie lại phát hiện vài cái chi tiết nhỏ nữa. Tỷ như, khi có người có bài là 4,5,6, mà bài Sisi là 12 điểm, hoặc hơn 12 điểm thì sẽ không Hit (rút bài); Mà khi có người có bài là 7,8,9 cùng A, bài Sisi chỉ cần dưới 17 điểm liền nhất định sẽ Hit, khi bắt được những lá bài đồng điểm 10,J,Q,K tuyệt đối không Split(tách bài) , nhưng nếu là double Ace (2 con A), lại sẽ kiên quyết mở ra.

Bên kia chơi đến trời đất mù mịt, cô xem hoa cá mắt.

Rốt cục, Melse bá tước đẩy ghế dựa, đứng lên, lấy khăn tay lau mồ hôi nói : “Thật có lỗi, xin thứ cho tôi không thể lại tiếp tục phụng bồi.”

Ông thua tổng cộng 7000 vạn, thật là không thể không rút lui. Nhưng thua còn nhiều hơn so với ông ta là Eric lại vẫn mặt đỏ tía tai kiên trì như trước, không chịu nhận thua.

Từ đầu tới cuối không thắng cũng không thua Jaquen cười cười, nói : “Nơi này không khí thật nặng nề a, tôi cũng nên rời khỏi thôi. Ở bên ngoài quan sát, nói vậy sẽ càng thú vị hơn.”

Kể từ đó, chỉ còn lại ba người là Sriranda, Gary vương tử, cùng Eric.

Melanie thấy đầu Eric toàn là mồ hôi liền quan tâm hỏi một câu : “Ngài có khỏe không, Eric thiếu gia?”

“Rất tốt, tuyệt đối không thành vấn đề!” Anh vỗ bộ ngực trả lời.

“Tôi thấy ngài vẫn nên nghỉ ngơi một chút đi.”

Anh ta lại một ngụm cự tuyệt : “Không được! Còn không có phân ra thắng bại cuối cùng đâu, ít nhất cũng phải chờ tôi thu hết lại hòm tiền xu đã thua rồi mới tính, có phải hay không ? Aha! Aha ha ha!”

Thật đúng là một kẻ ngu ngốc. Mọi người lắc đầu thờ dài ở trong lòng.

Eric một bên sờ ống tay áo một bên đối nói với bản : “Còn đứng ngốc cái gì, tiếp tục a!” Đúng lúc này thì một gã gia bộc rẽ trong đám người bước nhanh đi đến bên người anh ta, đem một tờ giấy đưa tới trước mặt anh.

Sau khi Eric xem qua tờ giấy, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nói một câu “Thực xin lỗi, thất lễ một chút” Liền đứng dậy vội vàng rời khỏi.

Melanie mắt sắc, liếc mắt một cái liền thấy được trong giấy kia viết –

“Đến đây một chút, tôi dạy cho anh phương pháp tất thắng.”

Phía dưới kí tên : Isaac · Vera.

Eric chạy nhanh lên lầu hai, ba bước thành hai bước phá mở cửa phòng, gấp giọng nói : “Mau! Mau mau! Em họ, cứu người như cứu hoạ, mau dạy tôi làm thế nào mới lấy lại được số tiền này!”

Trong căn phòng lớn chỉ thấp một ngọn đèn, màn che nhẹ buông xuống, thiếu niên trên giường ngồi dậy, lông mi thật dài, khi giương mắt con ngươi trong suốt phản chiếu hình ảnh ngược của người khác, sắc mặt tuy rằng trắng bệch, nhưng vẫn tuấn mỹ thanh tú như trước, người đó không phải ai khác, đúng là Isaac.

Anh nhìn Eric nhẹ nhàng cười : “Đừng nóng vội.”

“Còn không gấp được sao? Tôi cũng đã thua 1 triệu 2000 vạn ! Kia là toàn bộ gia sản trước khi chết mẹ tôi để lại cho tôi nha! Nếu như bị lão ba tôi biết, tôi chết định rồi!”

“Anh có biết mình sai ở đâu không?”

“Vận khí của tôi thật sự là rất tồi!” Eric luống cuống vò tóc, “Tôi vẫn nghĩ mình đọc sách không được, kinh thương cũng không được, nhưng ít nhất đánh bạc vẫn là đáng nhất, không nghĩ tới buổi tối hôm nay thất bại thảm hại như vậy, mẹ nó, thực làm cho người ta buồn bực! Đều do cái tên Gary kia!”

“Có liên quan gì đến Gary?”

“Sao lại không có liên quan? Nếu không phải trong ván thứ nhất anh ta hung hăng đâm lên tôi một phen, tôi sẽ bắt đầu cái số con rệp này sao?”

“Anh thật sự cảm thấy mình thua là do vận khí?”

“Chẳng lẽ không đúng?”

Isaac vươn tay đi lấy tách trà trên đầu giường, Eric vội vàng đi trước thay anh lấy trà, sau đó úm trong lòng bàn tay đưa đến trước mặt anh. Đối với hành vi ân cần rõ ràng của anh ta như thế, Isaac buồn cười, tiếp nhận chén trà uống một ngụm rồi mới từ từ nói: “Vừa rồi khi nữ nô bộc đưa trà cho tôi, tôi hỏi cô ta anh đang làm gì, cô ta nói cho tôi biết anh đang ở dưới lầu cùng người khác đánh bạc. Đến khi cô ta nói ra đối thủ của anh gồm có những ai thì tôi đã biết đêm nay anh phải thua không thể ngờ, hơn nữa thua vô cùng thảm.”

Eric mở to hai mắt nhìn: “Vì cái gì?”

“Bởi vì anh tuyệt đối không phải đối thủ của hai người trong đó.”

Eric mày nhíu mặt nhăn càng sâu, vẻ tình không hồn giận, “Cậu là nói cái tên Gary vương tử chết tiệt kia sao? Còn có cái tên đáng giận Luis kia?”

“Gary? A không, không phải anh ta.” Bởi vì xưa nay đều biết vị anh họ này thuộc hạng người tứ chi phát triển đầu óc đơn giản, bởi vậy Isaac cũng không lại thừa nước đục thả câu, “Tôi nói là Jaquen.”

“Đại vương ngọc khí Jaquen?” Eric lộ ra một biểu tình không có khả năng, liền nói, “Không thể nào? Bộ đáng ông ta một dạng mềm yếu, sao lại có khả năng giỏi hơn so với tôi? Đêm nay ông ta căn bản không thắng tiền nha!”

“Như vậy ông ta có thua tiền hay không?”

Eric nhất thời ngẩn ra.

“Trong đánh bài, thắng hoặc là thua, tương đối mà nói đều thực dễ dàng, nhưng phải làm được đến mức không thua cũng không thắng, so với lên trời còn khó hơn. Anh thật sự nghĩ là kỹ thuật của ông ta không bằng anh, bởi vậy không có thắng tiền? Hay là cho rằng vận khí của ông ta không tệ, cho nên mới không có thua tiền?” Isaac khinh chơn lông mi, khóe môi tà dương trước sau như một là một biểu tình cười như không cười, mỗi khi anh lộ ra vẻ mặt này chứng tỏ là đang rất giận. Eric nghĩ rằng: Thật là, mười mấy năm nay, tiểu tử này từ nhỏ đã luôn lộ ra biểu tình này, dường như người khác ở trước mặt cậu ta đều là đũa ngọc không bằng!

“Tôi vẫn cho rằng, trong mười đại phú hào ở Florence người chân chính có thể xưng là đại nhân vật, chỉ có Jaquen. Uống là uống rượu tốt, cười là cười mỹ nữ, kiếm cũng là một đồng tiền lớn. .... Ông ta là kẻ người khiến người ta khó có thể đoán ra nông sâu hay cạn, theo phương diện nào đó mà nói, cùng Sri — cùng Luis thực giống nhau.”

Nhắc tới Luis, Eric liền thương tâm, “Ài, đừng nhắc đến cái tên kia nữa. Ở những phương diện khác không thể so với cậu ta, nhưng tốt xấu gì trên bàn bạc cũng có thể vượt qua cậu ta chứ, không nghĩ tới ngay cả cái này cậu ta cũng tinh thông. .... Thượng đế a, ngài vì sao lại cho tôi gặp một kẻ tình địch như vậy? Căn bản chính là đang trêu đùa tôi thôi!”

“Như vậy,” Isaac chậm rãi nói, “Nếu tôi nói cho anh, cậu ta là lần đầu tiên đánh bạc, anh có thể càng chịu đả kích hay không?”

“Không có khả năng!” Eric thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, chần chờ hỏi lại một lần, “Cậu nói. .... Thật sự?”

Isaac vô tội trát trát con mắt.

“Không có khả năng, đêm nay cũng chỉ có cậu ta cùng Gary là thắng tiền, thủ pháp thực lão luyện.”

“Đó là bởi vì cậu ta nắm giữ được bí quyết.” Isaac lấy giấy cùng bút ra, bắt đầu viết cho anh xem, “Đầu tiên, đồng xu của cậu ấy vĩnh viễn là cố định, tức 10 cái đồng xu, lấy 3 chồng làm một cái đường ranh giới, nếu thắng, sẽ đem tất cả xu thắng được đều đặt hết một lượt, thua, liền bắt đầu lại từ đầu. Đúng vậy không?”

“Đúng.”

“Cái này gọi là phiêu lưu khổng chế.”

“Phiêu lưu khổng chế?”

“Tuyệt đại đa số người khi đánh bài đều ôm một loại ý tưởng ‘Thua khởi thắng không bù nổi’. Nói cách khác, ván thứ nhất thua 200 vạn, ván thứ hai liền đặt 400 vạn, lại thua, đặt 600 vạn hoặc là 800 vạn, hy vọng có một lần có thể thắng, cách đánh này nhất định tổn thất.”

Eric mê hoặc vò đầu, “Cái này có gì không đúng sao?”

“Ngược lại, nếu ván thứ nhất anh thắng 200 vạn, ván thứ hai liền đem tiền lời cắt lại, vẫn đặt 200 vạn, lại thắng, lại đặt 200 vạn, có nghĩa là muốn bảo vệ thành quả thắng lợi.”

“Đúng vậy, tôi chính là làm như vậy!”

“Nói cách khác, đến khi anh thua, tiền đặt cược sẽ không ngừng lớn thêm; Mà khi anh thắng, tiền đặt cược cũng bằng nhau — đây là điển hình của thua khởi thắng không bù nổi. Như vậy kết quả sẽ là, trên cơ bản là thắng nhỏ sau đó lại không chịu thua, đến khi thua cũng lưu lại một câu ‘Cũng chỉ là trò chơi’ để an ủi tâm lý.”

“Em họ, cậu quá lợi hại, thật là xem thấu tôi nha!”

Isaac cầm bút viết trên giấy, lạnh lùng nói: “Bởi vậy, anh mới không kiếm được tiền, càng thua càng nhiều. Mà Luis không giống anh, cậu ta biết cách khống chế hai loại cục diện này, bởi vậy, cậu ta mới có thể thắng lớn.”

Eric quả nhiên chịu đả kích lớn, ánh mắt đại ra nhìn chăm chăm cây đèn trên bàn, biểu tình hoảng hốt, cuối cùng đột nhiên cầm tay Isaac nói: “Em họ, cậu nhất định phải giúp tôi, lúc này cậu thật sự thật sự nhất định phải giúp ta! Tôi thật sự, thật sự..... Thật sự thực thích thực thích Melanie tiểu thư, thật sự thực thích nha.....”

Anh ta đem khuôn mặt chôn ở trong tay Isaac, như động vật nhỏ bị thương nghẹn ngào khóc. Ngọn đèn mờ nhạt, trong ánh anh nhẹ nhàng tràn ra cảm giác bất lực.

Một nói nào đó mềm mại trong lòng Isaac lơ đãng liền bị xúc động như vậy.

Anh ta là anh họ của anh, bọn họ quen biết nhau hơn mười lăm năm, anh vẫn biết anh ta là kẻ ngu ngốc, mê rượu thích đánh nhau. Nhưng, tuy rằng đầu óc có chút ngốc lại từ nhỏ liền thích Melanie, nhìn cô ấy lập gia đình, nhìn cô ấy có con, nhìn cô ấy biến thành quả phụ, hai chữ yêu thích lại thủy chung không nói nên lời.

Giờ phút này, đứa ngốc này lại khóc ở trước mặt anh, khóc đến không hề tôn nghiêm, không hề giữ lại.

Anh có chút cảm khái cười cười, nhưng tươi cười kéo đến bên miệng lại biến thành thở dài: “Yên tâm đi, Melanie tiểu thư sẽ không bị người khác cướp đi, ít nhất, hiện tại sẽ không.”

“Cậu không cần an ủi tôi, bọn họ đều đã ở chung.....”

“Anh có một thứ mà Luis vĩnh viễn không thể so được.”

“Cái gì?” Eric mang vẻ mặt đầy nước mắt giống như nghe được một tia hy vọng cuối cùng, vội vàng ngẩng đầu lên.

Isaac nhìn anh, thực nghiêm trang nói: “Bởi vì, anh là đàn ông.”

Hy vọng trong mắt Eric nhất thời biến thành thất vọng.

Không có biện pháp, Isaac đành phải tiếp tục nói rõ: “Nói cách khác — Luis..... Không phải là đàn ông.”

“Đừng nói giỡn, tuy rằng cậu ta lớn lên có chút éo lá, nhưng cậu cũng không nên nguyên rủa người ta ác độc như vậy, nói cậu ta không phải là nam nhân chứ?”

Isaac không khỏi mất trật tự. Là lỗi của anh. Anh sớm nên biết cùng vị anh họ ngu ngốc này nói chuyện thì tuyệt đối không thể quanh co lòng vòng. Đang muốn nói rõ thì Eric đột nhiên lại nhảy dựng lên, vỗ ót nói: “Tóm lại, cậu gọi tôi đến là muốn chỉ cho tôi phương pháp tắt thắng, nhanh nói đi, tôi không thể để cho bọn họ ở dưới lầu chờ tôi mãi.”

“Cái gọi là phương pháp tắt thắng chính là —” Isaac chậm rãi nói ra đáp án: “Hiện tại thu tay lại rồi khỏi.”

Mặt Eric lập tức đen xì nói: “Xú tiểu tử, cậu đang đùa giỡn tôi?”

“Anh sở dĩ tham dự ván bài này đơn giản là vì Melanie tiểu thư, nhưng trên thực tế cô ấy căn bản không cần anh dùng phương thức này biểu hiện chính mình. Nếu cô ấy thích anh, cho dù anh không am hiểu chơi bài cũng sẽ thích. Nếu cô ấy không thích anh, thì cho dù anh có là vương bài cũng không có được tâm của cô ấy. Huống chi, mối quan hệ giữa cô ấy cùng Luis cũng không phải là loại quan hệ ái muội như anh nghĩ.” Mặt thấy Eric trừng mắt lại muốn phản bác, Isaac vội vàng đem đáp án nói ra, “Bởi vì, Luis là nữ.”

“A, cậu ta là nữ..... Từ từ! Cậu nói cái gì? Phụ nữ?” Eric một phen nhéo áo Isaac, há hốc miệng cơ hồ có thể bỏ lọt một quả trứng gà.

“Ừm..”

Ánh mắt Luis đen nhánh, cẩn thận quan sát cũng không nhìn thấy lỗ chân lông, da thịt trắng nõn cùng cánh tay tiêm gầy, nhất thời nhất nhất ánh vào trong đầu Eric, lúc trước vẫn chưa phát giác, nhưng sau khi nghe lời nói kinh động từ miệng Isaac liền đột nhiên cảm thấy tên kia căn bản chính là phụ nữ, ánh

mắt phụ nữ, làn da phụ nữ, cùng tay phụ nữ. Trời ạ, sao anh có thể đem cô ấy xem thành đàn ông? Đơn giản là vì cô ấy mặc quần áo đàn ông sao?

Minh thật đúng là người mù!

Nếu cô ấy không phải đàn ông, mà là phụ nữ, nói cách khác, quan hệ giữa cô ấy cùng Melanie cũng không phải quan hệ tình nhân? Wase! Quá tuyệt vời! Eric đứng lên, vui vẻ xoay vòng vài cái, lấy một loại biểu tình say mê nói : “A, thượng đế, con cảm tạ người, người đã làm thế giới của con khôi phục sắc thái.....”

“Bây giờ còn muốn thắng sao?”

“Không muốn thắng!” Trăm đình tiết thiết.

Isaac nhún cười, cố ý hỏi : “Như vậy chút tiền thua kia làm sao bây giờ?”

“Thua thì thua đi. Chỉ cần tâm Melanie tiểu thư còn chưa có bị người khác cướp đi thì chút tiền kia tính là cái gì!”

“Không, vẫn có thể thắng trở về.” Isaac thu lại giấy bút, nhìn anh mỉm cười, “Đem tiền thừa của anh cho Luis, giúp cô ấy thắng. Như vậy, khi cô ấy thắng thì anh cũng liền thắng.”

“Cậu cảm thấy cô ấy nhất định sẽ thắng Gary vương tử?”

Đôi mắt Isaac hơi trầm xuống, khẳng định nói : “Nhất định.”

“Ok, nghe lời cậu!” Eric một bên bước chân như nhảy múa, một bên miễn cưỡng đảo mắt ra khỏi phòng.

Isaac nhìn bóng dáng của anh ta, tay cầm thành quyền để ở bên môi cười khê, nhưng tầm mắt chuyển tới nơi nào đó, con ngươi thanh thúy âm đạm buồn bã.

Trên giường mềm mại thoải mái, ga trải giường màu xanh lam như mây, nhưng mà bên đùi phải lộ ra lại là một vùng tuyết trắng.

Băng vài tầng tầng quần quanh.

Che dấu da thịt, cùng với, vết thương vỡ nứt.

Trong đại sảnh phía bắc lầu một, Sriranda cùng Gary đang lẳng lặng chờ đợi.

Hai người đều thuộc loại hình ít lời trầm mặc, bởi vậy cũng không có vẻ lo âu, ngược mọi người đang vây xem đều thấp giọng nói nhỏ, chờ đợi có chút không kiên nhẫn.

Ngay tại lúc đó thì tiếng bước chân vui vẻ vang dội từ ngoài cửa truyền đến, mọi người quay đầu liền thấy Eric thiếu gia tươi cười đầy mặt chạy vào, xua tay nói : “Thực xin lỗi thực xin lỗi, làm cho mọi người đợi lâu.”

Biff bất mãn nói thầm nói : “Nếu biết đợi lâu, cũng đừng lè mè như vậy, ngồi xuống mau bắt đầu đi.”

“A không không, tôi không chơi nữa.” Eric đem tất cả đồng xu còn lại trong hòm đẩy qua một bên, cười đến sáng lạn nói, “Này đó đều cho cậu, xem như tôi gia nhập với cậu, thắng chia cho tôi chút hoa hồng là được, thua cũng không quan trọng. Cố lên, tôi ủng hộ cậu!”

Chuyển biến lớn này làm cho mỗi người ở đây đều lấp bắp kinh hãi.

Melanie kinh ngạc nói : “Eric thiếu gia, vì sao ngài không chơi?”

“Nghĩ không chơi thì sẽ không chơi thôi, Aha, Aha ha ha.” Eric đem ghế dựa kéo đến cô gần, ngồi xuống vỗ vỗ bả vai Sriranda, cười tùm tùm nói, “Cố lên, tôi đối với cô rất tin tưởng, Aha, Aha ha ha.”

Mọi người thấy thế cũng không khỏi rùng mình, trong lòng dâng lên một loại cảm giác mao cốt từng thiên— người này không phải là thua điên rồi chứ?

Sriranda lại gặp biến không sợ hãi lạnh nhạt cười nói : “Tốt, trước đa tạ.”

Melanie nhìn cô lại nhìn Eric, có chút tò mò, có chút nghi hoặc, không rõ đến tột cùng có chuyện gì đã xảy ra, hai người này dường như đã thông đồng cùng nhau tốt lắm, thật là khó hiểu.

Biff ho khan thật mạnh một cái, đem lực chú ý của mọi người một lần nữa dẫn trở lại ván bài, “Nếu Eric thiếu gia tuyên bố rời khỏi, như vậy hiện tại cũng chỉ còn lại vương tử đại nhân cùng Luis thiếu gia. Hai vị nếu đã chuẩn bị tốt liền bắt đầu đi, thời gian không còn sớm.”

Bồi bàn ở một bên nghe vậy đang muốn hô bắt đầu, thì Gary vương tử đột nhiên mở miệng nói : “Chờ một chút.”

Loát loát loát, tất cả ánh mắt mọi người đều quét về phía anh ta.

Mà trong mắt anh ta, thủy chung đều chỉ có một người là Sriranda, nhìn cô, đọc nhẩn rõ từng chữ nói : “Một phen quyết thắng thua thế nào?”

Bốn phía nổi lên một trận xôn xao.

Trong lúc đó, Sriranda ngồi ở chỗ kia như một cái bóng màu đen, có chút mờ ảo lại chân thật tồn tại. Rõ ràng tồn tại, nhưng làm cho người ta cảm giác rất mơ hồ.

Những ai khi lần đầu tiên gặp cô đều sẽ chú ý Melanie trước rồi mới chú ý tới người bên Melanie, nhưng một khi chú ý tới cô, sẽ rất khó có thể đem ánh mắt từ trên người cô dời đi, Nhưng, nhìn mãi sẽ cảm thấy mình cách cô thực xa xôi, hơn nữa càng ngày càng xa, vĩnh viễn không thể tới gần.

Thật đúng là mê hoặc người a.

Mọi người cảm khái ở trong lòng.

Mà trong lúc bọn họ cảm khái, người mê hoặc kia giờ lên cánh môi thỉn sắc, đáp lại đề nghị của vương tử : “Cầu còn không được.”

Vì thế, một ván bài cuối cùng liền giải quyết dứt khoát như vậy.

Vương tử Olmec đại lục đấu với thiếu niên thần bí Luis, đến tận cùng ai sẽ là người thắng lợi cuối cùng? Vấn đề này tựa như nam châm nắm chặt lấy tâm mọi người, vì thế người vây xem càng đến càng nhiều, cuối cùng toàn bộ các bàn bạc khác trong đại sảnh đều vắng không , tất cả mọi người đều đi tới bàn này, về mặt chờ mong, ánh mắt hưng phấn.

Gary vương tử đem một nửa đồng xu đẩy ra ngoài.

Sriranda nghĩ nghĩ, cũng đuổi kịp số lượng của anh ta.

500 đồng xu, tất cả đều đặt trên bàn bạc, ánh mắt nhiều người vây xem đều nhìn đến đó bùng.

Ngay từ đầu đã là 5000 vạn, thật có khí thế dọa người nha!

Bồi bàn bắt đầu chia bài.

Mọi nơi trở nên im lặng dị thường, ngay cả tiếng hít thở đều biến mất. Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào cánh tay của bồi bàn, những ngón tay sạch sẽ không có một chút dơ bẩn đang đem bài không tiếng động đưa tới trước mặt hai người. Lá thứ nhất, mở ra, lá thứ hai, bất động.

Mọi người nhất tề “A” một tiếng.

Trên chiếc khăn trải bàn màu xanh lá mạ, hai lá minh bài đều là 3.

Nói cách khác, hai người đều đánh mất khả năng có Blackjack.

Sriranda nhẹ nhích lá ám bài nhìn thoáng qua, khi nhìn rõ con số ở mặt trong lại vô lực thở dài, là 2.

5 điểm, xem ra cô không thể không tiếp tục rút bài rồi.

Bên kia chiếc bàn dài, Gary vương tử đem tất cả đồng xu còn lại đều đẩy hết ra, nói một câu : “Hit[Rút bài].”

Sriranda mân môi. Những đồng xu ban đầu của cô là lấy từ trong số 160 cái kia của Melanie, trải qua một phen so đấu vừa rồi tăng đến 1700 cái, hơn nữa vừa rồi Eric đưa cho cô 240 cái, tổng cộng là 1940 cái.

Nếu không muốn động đến 5700 vạn trong ngân hàng kia, thì phải vận dụng hợp lí vào 1940 cái kia mới được.

Đã đặt ra 500 cái, còn lại 1440 cái.

Nghĩ đến đây mới đẩy tiếp 500 cái ra, tiếp tục đuổi kịp, “Hit.”

Bồi bàn lại bắt đầu chia bài. Lá bài thứ ba từ hướng ngược lại chuyển tới trước mặt cô.

Dù là cô trấn định thế nào thì giờ này khắc này cũng cảm thấy có chút miệng khô lưỡi đắng. Thật chậm đi hé mở lá bài kia ra, đến khi thấy rõ con số trên mặt thì Melanie ở phía sau phát ra một tiếng thở dài không mấy nghe thấy.

Đó là con 7, nhu nhu cổ, là đáng đùa với cô sao.

Đáng giận lại 12 điểm.

Rút hay không rút, đều thành lựa chọn khó khăn.

Gary vương tử đột nhiên bung ngón tay, một người hầu phía sau tiến lên trước, đem một hòm đầy tiền xu đặt lên mặt bàn, lấy ra 500 cái trong đó.

“Hit.”

Anh ta còn rút bài?!

Sriranda nắm chặt ngón tay, buông ra, lại nắm chặt, nhận thấy trong lòng bàn tay đầy mồ hôi ẩm ướt.

Không thể thua!

Tuyệt đối không thể thua!

Đối với Gary mà nói thì cái này chỉ là một trò chơi, nhưng đối với cô, cũng là đem tất cả tương lai ra đánh cược khiêu chiến một lần. Cái này không phải vì món lãi kèch sù, không phải du ngoạn cũng không phải vận khí, mà là công việc.

Đúng vậy, đây là công việc của cô.

Ánh mắt đen như bóng đêm nhẹ nhàng buông xuống, đem tất cả rung động cùng toàn bộ cảm xúc đều che dấu hết, còn lại chỉ có ánh sáng lạnh sâu kín, đậm mà xa xôi.

“Hit.” Cô lần thứ ba đuổi kịp.

Lá bài thứ tư đưa tới. Melanie cùng Eric ở phía sau đều bắt đầu hô hấp dồn dập. Sriranda lần này không lại chần chờ, rất nhanh mở ra xem—8. Bài tốt!

Nói cách khác, hiện tại trong tay cô có 20 điểm, tỷ lệ thắng rất lớn.

Hắn là có thể thu tay lại đi.

Gary vương tử sau khi nhìn bài mình, sắc mặt âm trầm, ngón tay vô ý thức nhẹ xao động xu trước mặt, tháp, tháp tháp, tháp, tháp tháp. Bởi vì mọi nơi thực im lặng nên khiến cho âm thanh rất nhỏ này thực rõ ràng, một chút một chút, giống như đập vào lòng người.

“Double.” Anh ta đột nhiên mở miệng, cũng ý bảo người hầu đem toàn bộ đồng xu còn lại đổ hết lên mặt bàn.

Rầm, tất cả đồng xu màu sắc diễm lệ đều đổ hết lên mặt bàn màu xanh lá mạ, vun cao giống như ngọn núi nhỏ.

Lòng người xem đều như dao cắt. Đây đều là tiền a! Lấy số tiền đó đi ra ngoài ném người, đều có thể ném chết một số lớn!

Nhưng anh ta liền tùy tùy tiện tiện liệng ra ngoài, bởi vậy có thể thấy tài phú của Olmec dồi dào cỡ nào.

Khi tất cả mọi người vì đồng xu này mà tiếc nuối thì Sriranda cũng là nghĩ: Vì sao Gary khản cấp như thế? Chẳng lẽ anh ta xác định lá bài tiếp theo của mình không tệ? Cho dù không tệ, thì tỷ lệ anh ta được 21 điểm cũng nhỏ hơn 1.5%, không cần thiết phải theo anh ta. Đúng vậy, không theo.

Ở trong lòng Sriranda làm ra quyết định.

Cô đem bài buông, ngẩng đầu nhìn bởi bàn, đang muốn hô lên “stand” thì trong một khoảnh khắc, một đạo linh quang ở trong đầu xẹt qua, lời nói đến bên miệng lại đột nhiên biến thành “Double”.

Trong lúc nhất thời, tay chân rét run, cả người lạnh lẽo.

Melanie đề lại cánh tay của cô, cũng là một bộ không dám tin. 20 điểm còn muốn bài, cũng muốn chết có gì khác nhau?

Khi đám người đang xao động, đánh đến từng bước này không khí đã tới hồi gay cấn.

Vô luận ai thua ai thắng đều trở thành nỗi danh cả nước thậm chí cả bốn đại lục. Bởi vì, số tiền đặt cược của ván này rất cao, trước đó chưa từng có!

Vì thế lá bài cuối cùng rút ra, ở trước cái nhìn chăm chú của mọi người đầy ngang tới trước mặt hai người.

Sriranda vươn tay, lại giật mình phát hiện tay mình hơi hơi phát run, vì không chế lại cái loại run run này, cô cố ý hít thở thật sâu rồi định thần, nhưng đầu ngón tay vẫn còn run.

Một ván kết thúc này đối với cô mà nói, thật sự là quá mức trầm trọng.

Tuy rằng tư duy luôn nhắc nhở phải trấn định trấn định, nhưng thân thể cũng không chịu khống chế bắt đầu phản ứng theo tự nhiên.

Cô thu tay lại, nhẹ nhàng mà thở dài.

Có đôi khi, bản năng của nhân loại cũng thật phiến toái.

Cô liếc nhìn Eric bên cạnh, trên trán Eric đều là mồ hôi, so với cô càng trầm trọng hơn nhiều.

Vì thế cô nói : “Anh tới giúp tôi mở bài.”

Eric ngậy người một chút, nửa ngày mới phản ứng lại : “A? Cái gì?”

“Ván này anh cũng có phần, như vậy lá bài cuối cùng mở ra liền do anh thay tôi mở đi.” Sriranda mỉm cười với anh, cũng y như ý liệu, tay cô liền dùng run.

Nhân loại, khi gặp được khốn cảnh mà sợ hãi hết sức, một khi thấy người khác còn sợ hãi hơn so với mình thì cái loại khản trương này sẽ lập tức bình ổn xuống — bởi vậy có thể thấy được, nhân loại là động vật trời sinh ích kỷ, có bản năng vui sướng khi người gặp họa.

Ánh mắt của cô chuyển hướng đến đôi diện, một lòng trở nên trong trẻo mà bình tĩnh.

Gary vương từ một tay chống đầu, một tay đặt lên bàn, lấy tư thế dựa lưng vào ghế mà ngồi, theo ý nghĩa nào đó, anh ta càng trầm tĩnh hơn so với cô, bởi vì người dẫn dắt ván bài này thủy chung là anh ta, mà cô, bởi vì tiền không đủ cho nên không thể không bị vây vào thế bị động.

Nghĩ đến thật đúng là ảo não, nhưng cũng không thể tránh khỏi.

Phép tắc của thế giới này chính là như thế, cô không thể không tuân thủ. Nhưng mà, sẽ không có tiếp theo.

Nói cách khác, Gary vương từ nếu không thể thắng cô trong một ván này, từ nay về sau, cũng sẽ không có cơ hội bức cô đến bước như hôm nay.

Giống như cảm nhận được cái nhìn chăm chú của cô, Gary ngẩng đầu nhìn về phía cô, tầm mắt hai người chột gặp nhau, Gary vương từ luôn luôn có danh gọi là băng sơn đột nhiên nở nụ cười.

Tuy rằng ý cười kia thực nhạt, hơn nữa nhìn qua càng như là khiêu khích, nhưng, cũng đủ để cho mọi người khiếp sợ.

Anh ta đem bài của mình chậm rãi mở ra từng lá.

Lá thứ nhất là 2, lá thứ hai 4, lá thứ ba 6, lá thứ tư 5, sau đó, đến phiên lá thứ 5.

17 điểm còn dám rút bài, vị vương tử này tác phong lớn mật, một chút cũng không đặt cô vào mắt.

Trong đại sảnh im lặng, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào lá bài cuối cùng, không dám nháy mắt thư một cái.

Hai đầu ngón tay được bảo dưỡng thật tốt đặt trên mặt lá bài lại bắt đầu nhẹ nhàng gõ, tháp, tháp tháp, tháp, tháp tháp. Ý trên chọc người mười phần.

Sriranda đột nhiên mở miệng nói : “Không cần mở, hiện tại tôi là có thể nói cho mọi người lá bài cuối cùng của ngài là -3.”

Bốn phía nhất thời ồ lên.

Gary vương từ nheo lại ánh mắt, biểu tình có vẻ càng thêm âm trầm.

“Hơn nữa tôi cũng có thể nói cho mọi người, lá bài cuối cùng của tôi là A.” Sriranda nói xong, hướng Eric phiêu liếc mắt một cái, “Anh còn không mở?”

Eric giật mình lại nghi hoặc, run run vươn tay đến lá bài cuối cùng, theo ngón tay thon dài của anh nâng lên, con số màu đen trên mặt bài rõ rệt xuất hiện ở trong mắt mọi người—

Quả nhiên là A.

Toàn trường oanh động.

Melanie nhảy dựng lên, ôm cổ cô hô : “A, thượng đế, thật là A! Bảo bối, quả thực chính là kỳ tích!”

Ánh mắt Sriranda không rời nhìn chăm chăm Gary, lạnh băng, bình tĩnh lại kiên quyết.

Gary vương từ lại thủy chung trầm mặc, không nói một lời.

Thanh âm vui mừng của mọi người dần dần lắng xuống, đều đem lực chú ý quay lại lá bài cuối cùng trên bàn của anh ta, lá bài kia đến tận cùng là cái gì? Vương tử vì sao không nói lời nào? Mà Luis làm sao có thể đoán được ?

Một loạt vấn đề làm cho mọi người hoang mang, lòng hiếu kỳ tăng tới cực đỉnh, cũng sắp muốn nổ mạnh.

Lúc này, vương tử đột nhiên cử động.

Anh ta đứng lên, ghé dựa ma sát với nền đá cẩm thạch bóng loáng phát ra âm thanh chói tai, sau đó, lại liếc mắt nhìn Sriranda một cái, xoay người rời đi.

Biff vừa thấy anh ta đi liền vội vàng cầm áo khoác ở một bên lên, đứng dậy đuổi theo : “Điện hạ, Từ từ ! Từ từ chờ tôi. ....”

Eric kiểm chế không được liền bỏ nhào lên bàn, cánh tay dài lật mở lá bài cuối cùng kia lên, trên mặt bài tuyết trắng, con số tựa như nữ thần mỉm cười thắng lợi, mê người mà sùng nịch nhìn anh.

–3!

Thật là 3!

Thế nhưng lại thật là 3!

“Cậu biết ma pháp?” Anh ta mừng như điên xoay thân qua, về mặt sùng bái nhìn về phía Sriranda.

Mà sau khi Sriranda nhìn đến lá bài kia xong thì trên mặt lại nổi lên một loạt biến hóa, giống như sắc xảo đều bị hòa tan, tất cả khí thế lợi hại cùng bức người trước đó đều không thấy, chỉ còn lại có ý cười nhu hòa tựa gió xuân.

Thấy sao? Cha ở trên thiên đường.

Đây là cô của hiện tại.

Hăng hái, mọi việc đều thuận lợi.

Trên thế giới này đã không còn cái gì có thể cản trở cô giương cánh tung bay.

Bởi bản tính xông lên hội báo với cô : “Chúc mừng ngài, Cameron tiên sinh, ngài tổng cộng thắng được 4 triệu 8000 vạn.”

Tiếng vỗ tay vang trời.

Tối nay nhất định sẽ có người được ghi danh trong sử sách của Florence.

Bởi vì có người ở trong tối này sáng tạo ra chiến thắng lớn nhất từ trong lịch sử.

“Chúc mừng anh!” Melanie ôm Sriranda, hôn hôn hai má của cô, “Bảo bối, anh biết không? Số tiền này có thể mua được cả tòa thành Mira.”

“Nếu tôi thật sự muốn mua thành Mira, thứ nhất liền sẽ đưa cho cô.” Sriranda thân sĩ cúi thấp người hôn tay cô ấy, làm cho tất cả nữ sĩ ở đây thét chói tai.

Eric ở một bên nhìn, trong lòng cảm khái nghĩ : May mắn người này là nữ, nếu không chỉ bằng chút tiểu xảo tạo niềm vui cho nữ nhân này thì người đàn ông nào sẽ là đối thủ của cô?

Đem tất cả đồng xu gom lại, Melanie kéo tay Sriranda trở về phòng.

Dọc theo đường đi, cô đều không ngừng hỏi một chút đề.

“Sao cô có thể đoán được lá bài cuối cùng là con gì? Chuyện này rất thần kỳ.”

Sriranda cười cười, nhẹ nhàng băng quơ trả lời : “Tính ra .”

“Hả? Tính ra?”

“Ừm, trong 21 điểm, tổng cộng có 13 loại bài, có bài đối với chúng ta có lợi, chúng ta gọi nó là bài tốt, có bài đối chúng ta bất lợi, thì gọi là bài xấu. Nếu chúng ta gặp bài tốt thì sẽ thêm tiền đặt cược, khi bài xấu giảm bớt đi tiền đặt cược hoặc là không đặt, như vậy tỷ lệ thắng sẽ lớn hơn 0.”

Melanie kinh ngạc, nghe xong nửa ngày mới nói ra một câu : “Hoàn toàn nghe không hiểu.”

“Trong tất cả các lá bài, 6 là dễ dàng bắt trúng nhất, xác suất bắt trúng là 42.32%, A là con bài không dễ dàng bắt trúng nhất, như vậy tỷ lệ chỉ có 11.53%, con 2 hình thành 21 điểm xác suất lớn nhất là 11.8%, mà 10 hình thành 21 điểm xác suất nhỏ nhất, chỉ có 3.4%.……”

“Từ từ, một đồng con số lớn nhỏ như vậy, tôi nghe mà đầu cũng đã muốn hôn mê.”

Sriranda tiếp tục giải thích : “Có xác suất phân bố như thế, thì vấn đề này liền dễ dàng hiểu hơn. Giả định xác suất xuất hiện mỗi loại bài là 1/13, bước đầu tiên chúng ta phải làm chính là, căn cứ xác suất xuất hiện mỗi loại bài khác nhau mà phỏng đoán ra điểm xác suất phân bố của nó. Bước thứ hai, căn cứ điểm xác suất phân bố bài của mình và của đối thủ, rồi lựa chọn dùng hay không dùng loại sách lược có tỷ lệ thắng đó. Đem số bài hai người có ra so sánh, loại nào có tỷ lệ thắng lớn hơn liền chọn dùng.”

“Tóm lại chính là mỗi lần bài mở ra, liền đem tất cả khả năng tính một lần, đúng chứ?”

“Đúng vậy. Nhưng sách lược không phải là quan trọng nhất, người thắng chân chính mấu chốt là ở chỗ tính bài. Một, nó có thể điều chỉnh tiền đặt cược lớn nhỏ. Hai, điều chỉnh ra sách lược. Nói như thế, cô có biết khi chơi loại bài 21 điểm này thì tổng cộng phải dùng bao nhiêu lá bài?”

“78 lá!”

“Như vậy trước khi tôi cùng vương tử chơi ván cuối cùng thì tổng cộng đã dùng mấy lá?”

Melanie nhún mày nghĩ nghĩ, không xác định nói : “Dường như đã dùng hơn phân nửa. .... Rốt cuộc là mấy lá đây?”

“64 lá. Sau đó chia ta 5 lá, chia Gary 5 lá, chỉ còn lại có 4 lá.” Sriranda nháy nháy mắt, cười đến rất là trong sáng, “Căn cứ vào việc đã biết rõ 70 lá bài trước đó, đoán bốn lá trong tay Gary, cùng bốn lá trong tay bồi bàn, có phải dễ dàng hơn nhiều không?”

“Dường như là dễ dàng chút, nhưng. .... Nếu để cho tôi tính, cũng tính không ra .”

Sriranda thở dài, chỉ đành buông tha, nhún vai làm cái tư thế không sao cả.

Melanie cười hi hi, đem đầu dựa vào trên vai cô nói : “Tóm lại tôi biết cô rất lợi hại là được. Ừm, đầu thông minh chính là tốt, ngay cả chơi bài cũng cường hơn so với người khác, cái này thì ăn uống cả đời cũng không phải lo.”

“Đừng trông cậy.” Sriranda một bên vừa nói, một bên vừa mở cửa phòng ra, “Cái loại đánh bạc này, ngẫu nhiên dùng làm thủ đoạn nổi danh còn được, nếu thật muốn dính vào nó, chết như thế nào còn không biết. ....”

Nói tới đây, thân mình đột nhiên chấn động thật mạnh, giọng nói đứt đoạn.

Melanie cảm thấy kỳ quái, theo ánh mắt của cô nhìn vào trong phòng, chỉ thấy trên bàn đối diện cửa phòng hình như có thêm thứ gì.

Cô rõ ràng nhớ rõ khi các cô rời đi, trên bàn trừ bỏ một lọ hoa cũng không có vật gì khác, nhưng mà hiện tại, bên cạnh chiếc bình hoa kia bày ra một vật cao tầm với nó –

Búp bê vải.

Trên khuôn mặt trong của búp bê vải là hai viên mắt đen to tròn, một đầu mái tóc dài thẳng, đội một cái mũ đỏ quả dưa, mặc áo somi trắng cùng ngực màu vàng nhạt, bên ngoài còn có một cái áo khoác bụi màu lam, phía dưới là váy dài xanh lá mạ, mang một đôi tất màu đen. .... Tóm lại từ đầu đến chân, màu sắc hỗn độn, không chỗ nào không hiện tục khí.

Melanie đi một tiếng, đi qua lấy búp bê vải kia lên, đùa nghịch vài cái, cười nói : “Chỉ là một con búp bê thật đáng yêu thôi, cũng không biết ai đặt ở đây , thật thú vị có phải không. Sisi?”

Một bên vừa nói một bên quay đầu, tiếp theo liền thấy trên mặt vị bằng hữu không gì không làm được của cô có nét khiếp sợ trước nay chưa từng thấy.

Cái loại khiếp sợ này làm cả người cô cứng ngắc, duy trì tư thế đứng trước cửa, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Cô làm sao vậy? Sisi.”

Sriranda nhìn chằm chằm con búp bê vải trong tay cô, trong con người đen nhánh ngưng chứa một vẻ phức tạp, như là bi thương, như là sợ hãi.

Melanie vội vàng bỏ búp bê vải xuống, đi qua cầm lấy tay cô.

Tay Sriranda lạnh lẽo.

“Xảy ra chuyện gì ? Sisi, cô thế này làm cho tôi có chút sợ hãi. ....” Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mơ hồ đoán được cùng con búp bê vải kia có liên quan. Hơn nữa, quen biết cô ấy mấy ngày nay, chưa từng thấy cô ấy thất thố như thế, kinh ngạc đồng thời lại có chút vui mừng khó nói nên lời.

Lúc trước Sriranda quá mức hoàn mỹ, đùa bốn người khác trong lòng bàn tay, trên mặt luôn mang một mặt nạ lạnh băng, tao nhã không hề có sơ hở, mà giờ phút này, rốt cục cũng có lúc yếu ớt mềm mại của “người”.

“Sisi. ....” Melanie mở miệng nhẹ gọi, dùng tay của mình sưởi ấm tay cô.

Đôi mắt Sriranda từ nùng biến thiên, chậm rãi xoay người đi nhất lên búp bê vải bị vứt trên mặt đất, có nháy mắt Melanie cảm thấy cô sẽ khóc, nhưng chờ khi cô đứng dậy thì ánh mắt lại khôi phục trong trẻo đậm đặc bình thường.

“Melanie,” Cô nhẹ sờ mặt búp bê vải, thanh âm rất nhẹ nhưng thực trấn định, “Có thể nhờ tình báo trong gia tộc Cruise giúp tôi tra một người hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đáy lòng mỗi người

Nhánh cây nguyệt quế được nước mắt của cô gái tưới ướt mà từ từ lớn lên

Mà nó rốt cục cũng tìm được người rồi.

Con chim có màu lông trắng tím đứng ở trên nhánh cây, lẳng lặng nhìn cô gái đang khóc ở phía dưới.

Cô ấy rất đẹp, cũng rất thiện lương, cô ấy chưa từng nghĩ tới việc muốn tranh đoạt thứ gì cùng người khác, nhưng khi cô ấy có được thứ gì thì từng thứ lại mất đi. Cô ấy không biết phản kháng, chỉ có biết khóc.

Cây nguyệt quế nhận sự bi thương cùng thống khổ của con người mà vẫn có thể khỏe mạnh trưởng thành.

Chân tướng cũng thật là châm chọc.

Vì thế con chim kia nhìn không được nghĩ, vì cái gì mà Apollo sẽ thích một cô gái như Daphne ?

Một màng sương mù dày đặc.

Toàn bộ thế giới đều là trắng xóa , bị sương mù dày đặc bao phủ nên cảnh trí mơ hồ không rõ.

Đây là sao vậy?

Có thanh âm ở phía xa xôi kêu tên cô, thanh âm phiêu lãng, giống như đến từ thế giới bên kia : “Sisi — Sisi —”

Cô cảm thấy thanh âm này rất quen thuộc, nhưng cố gắng thế nào cũng không nghĩ ra là ai, đành phải không ngừng tìm kiếm khắp nơi, là ai, là ai?

Sương mù dày đặc ở phía trước tản ra tạo thành một con đường thông suốt, cô vui mừng chạy tới, bất ngờ lại thấy khu vườn hoa.

Một mảng hoa lớn theo gió nhẹ nhàng lay động , ở chỗ rất sâu trong biển hoa có một người đang đứng.

Ban đầu cô còn tưởng là cha, nhưng người này đứng đưa lưng về phía cô, tóc dài màu trà dưới ánh mặt trời phỉếm ánh vàng óng ánh đẹp để lại quý giá. Cô bỗng nhiên cảm thấy giống như đã từng quen biết, nhưng mà trí nhớ cứ như cố ý bị che lấp ở dưới tận đáy lòng, vào lúc đó lại nghe thấy tiếng kêu gào “Nhớ tôi, nhớ ra tôi!”

Hắn là ai?

Nói này đến tốt cùng là ở đâu? giống như đã từng tới! Người có mái tóc vàng màu trà này là ai? Sẽ là ai đây?

Anh lại đây đi! Cô hướng về phía bóng dáng người kia kêu lên, nhưng người nọ lại dứt hai tay vào trong túi quần bắt đầu đi xa. Cô vội vàng đuổi theo muốn nhìn rõ khuôn mặt thực của anh ta liền phát hiện những bông hoa đã biến mất, dưới chân đột nhiên biến thành mặt cỏ, khắp nơi là một màu xanh lục của cỏ trải dài mênh mông vô tận, chính giữa lại có một cái hồ màu xanh lam, trên hồ có hoa sen, hồng, lam, lục, ba sắc hoà lẫn vào nhau, xinh đẹp tựa như tranh vẽ.

Trên mặt cảm thấy mát mát , thì ra là suối phun trong hồ vẩy ra bọt nước bắn trúng cô, người nọ đứng ở phía đối diện suối phun, thân hình thon dài mà gầy.

Cô rốt cục có thể nhìn thấy sườn mặt của anh ta, đường cong tuyệt đẹp, môi đỏ tươi, anh ta đang nhìn nơi khác, con ngươi so với mặt cô càng xanh biếc.

Nhưng mà, cô vẫn không nhớ ra.

Tổng cảm thấy như tên của anh ta đang bị đè dưới lưỡi muốn phát âm ra. Nhưng đầu lưỡi lại như bị đè nặng đến trăm cân, một chút cũng không thể động đậy .

Thiếu niên lại đi lên bậc thềm rồi biến mất, cô đành phải tiếp tục đuổi theo.

Cảnh tượng lại chuyển hoá lần nữa, biến thành đại sảnh xa hoa, tường giấy in hình hoa văn Violet, đèn thủy tinh trong suốt tinh sáng, tất cả đồ dùng trong nhà đều có viền vàng, thiếu niên ngồi trên sofa vàng nhạt, lần này rốt cục có thể tới gần.

Cô rụt rè vươn tay đụng vào bờ vai của anh ta, anh ta quay đầu, hé khuôn mặt trống trơn, không có ngũ quan, tất cả đều là nước mắt.

Trái tim chợt nhói đau một chút, đang muốn nói cái gì thì từ lò sưởi trong tường đối diện sofa đột nhiên nhảy ra một con búp bê vải, mũ đỏ, giày đen, nếu nhớ không lầm thì đây không phải là con búp bê vải kia của cô hay sao? Kim lòng không đợi cô vươn tay muốn ôm lấy nó, thì lại thấy thiếu niên kia một tay cướp nó đi, sau đó cười dữ tợn.

Cảnh tượng thật kì quái, rõ ràng anh ta đang không ngừng rơi lệ, lại cố làm ra biểu tình nhe răng cười.

“Đưa búp bê cho tôi!”

“Không trả, không trả, sẽ không trả!” Thiếu niên mang theo một chân của búp bê, bắt đầu ở trong phòng gọi tới gọi lui, cô vươn tay nhưng như thế nào cũng không bắt được.

Xong rồi, cô bị thương nghĩ, một hồi nữa búp bê kia sẽ trơn tuột khỏi tay anh ta, sau đó bay vào lò sưởi trong tường. Mà cô lại chỉ có thể trở mắt ở một bên nhìn tất cả sự việc phát sinh, vô lực ngăn cản.

Đừng nhảy, xin anh, đừng nhảy, nó sẽ bay, nó thật sự sẽ bay.

Sau đó liền bị thiêu hủy, chỉ còn lại một cái đầu.

Nhưng bộ dạng thiếu niên kia như kịch bản trong trí nhớ, không để ý đến cầu xin của cô, rồi sau đó, búp bê vải liền từ trong tay anh ta bay ra ngoài, bay thẳng vào lò sưởi trong tường.

Xem đi, quả là như thế? Cô đau lòng rất nhiều lại có chút cảm thấy thoải mái, thần kinh đang buộc chặt rốt cục có thể thả lỏng, đi qua, đem bước cuối cùng của kịch bản diễn cho xong.

Ai ngờ, rõ ràng thấy bị thiêu là búp bê vải, nhưng khi lấy ra lại biến thành đầu thiếu niên, mặt bị lửa thiêu một bên, một bên còn lại lại không ngừng rơi nước mắt.....

Sriranda thét chói tai, từ trên giường ngồi dậy.

Ánh nắng sớm xuyên qua rèm che chiếu vào trong phòng, thần nhiên chiếu lên áo ngủ bằng gấm của cô, tất cả đều an nhàn thoải mái như vậy. Thì ra đó chỉ là một giấc mộng.

Nhưng, cái cảnh trong mộng kia lại chân thật như vậy, chân thật đến mức làm cho người ta cảm thấy thực tàn khốc, cùng với..... Bi thương.

Cô lấy tay lau mặt, trên trán đều là mồ hôi ẩm ướt, cảm giác như có kiếp số gì đang hướng tới cô, mà cô không muốn đối mặt, thậm chí muốn trốn tránh.

Lúc này, Melanie cầm một xấp giấy mời đi đến, vừa nhìn cô cười vừa nói: “Sớm a, Sisi, cô đã tỉnh? Mau nhìn xem này, quả nhiên cô đã trở thành nhân vật lớn rồi nha, rất nhiều người muốn tranh nhau mời cô ăn cơm, kết bạn với cô đó.”

Cô đắm chìm trong cảnh trong mơ lúc trước, cả người lười biếng, tinh thần suy sụp, thần nhiên nói: “Tôi không thích cùng người xa lạ ăn cơm.”

“Như vậy, Gary vương tử có được xem như người xa lạ không?”

Sriranda nao nao. Melanie đem một tấm thiệp nhỏ đưa cho cô, mặt trên là một hàng chữ vô cùng xinh đẹp: “Gửi Cameron tiên sinh, chờ mong cùng người ăn cơm trưa.”

Ngay cả thư mời cũng đều lộ ra thái độ ngạo mạn như vậy, không hổ là Gary vương tử.

“Đi không?”

Sriranda hừ nhẹ một tiếng, đem tấm thiệp vứt đi rồi nói: “Chờ anh ta học được như thế nào là cung kính mời khách xong rồi nói sau.”

“Đoán chừng cô là người duy nhất dám cự tuyệt lời mời của Gary vương tử, tôi không thể không nói một câu — cô thực khốc.” Melanie cười khẽ, lật xem các tấm thiệp trong tay mình, “Như vậy những người khác cô càng không có khả năng tiếp nhận đúng không? Giống như Melse bá tước này, Tonks tiên sinh này, Jawen tiên sinh này, Willy tiên sinh.....”

“Từ từ! Jawen?” Sriranda chồm tay lấy thiệp mời, cùng Gary vương tử hoàn toàn tương phản, thư mời của Jawen khiêm tốn mà thân thiết: “Gửi — tôn kính mà thân ái Luis, không biết tôi có thể vinh hạnh mời cậu nhắm nháp một chút tay nghề của đầu bếp chuyên dụng của tôi không? Nhân tiện cũng nói luôn, anh ta cũng rất am hiểu cách làm món thịt bò tiềm cam sành.

Bạn của cậu .Jawen.”

Melanie cảm thấy tò mò: “Sao, cô muốn tiếp nhận lời mời của Jawen ư?”

Sriranda đứng dậy, phù thêm áo khoát đi đến bên cạnh bàn bắt đầu đáp: “Cô không thấy ông ta là người thâm tàng bất lộ sao?”

“Ách? Nói thế có nghĩa gì?”

“Trong ván bài ngày hôm qua, khi mọi người đều cố hết mình vượt lửa quá sông thì ông ta lại vẫn bo bo giữ mình được.”

“Hi hi, Sisi! So sánh của cô thật thú vị.”

Lúc này lại có tiếng đập cửa vang lên, Melanie đi qua mở cửa, lại là một người hầu mang theo cái giỏ nói : “Quý khách tôn quý, đây là hoa quả ngài muốn.”

Melanie nói cảm tạ, đóng cửa lại, sau đó nhặt hoa quả bên trên ra, phía dưới đáy giỏ là một quyển sổ mỏng manh. Cô mở ra nhìn vài lần rồi mới nói : “Sisi, tư liệu cô muốn tra đã tới tay.”

Sriranda ngừng bút một lát, trên mặt hiện lên một chút do dự, một màn cuối cùng trong mộng lại lần nữa xẹt qua trong đầu cô, nửa bên mặt bị đốt trụi, nửa bên mặt chảy lệ..... Cô không khỏi nhắm chặt mắt, thấp giọng nói : “Cô đọc đi.”

“Cô muốn tra Isaac · Vera thiếu gia, là cháu bà con xa của người chủ trì thương hội lần này - Wendy công tước. Như cô dự đoán, ba ngày trước anh ta đã tới thành Mira.”

Sriranda nhấp môi dưới, không nói gì.

“Chỉ là trên đường đến đã xảy ra một việc ngoài ý muốn, con ngựa anh ta cười đột nhiên nổi điên, lao vào tường của một cửa tiệm, tường sụp, ngựa chết, mà anh ta cũng –” Melanie nói tới đây ngừng lại.

Sriranda không tự chủ được lên tiếng hỏi thúc : “Anh ta làm sao vậy?”

“Anh ta bị thương rất nặng, hiện tại đang ở đây trị liệu, chỉ là theo như chẩn trị của bác sĩ Arnold thì tình huống không có vẻ khả quan..... Đúng rồi, phòng của anh ta ở ngay lầu hai của pháo đài, bên phía tây hướng thang lầu, cái phòng thứ ba chính là.....”

Lời của cô còn chưa nói xong thì Sriranda đã mở cửa xông ra ngoài.

Phía sau truyền đến tiếng gọi giật mình của Melanie : “Từ từ, Sisi, chờ một chút.....” Nhưng mà cô không để ý đến, thân thể giống như có ý thức của nó, nhanh chóng lao chạy, từng cái tế bào đều đang dùng sức hò hét, kêu gọi một cái tên –

Isaac. Isaac. Isaac.

Cảnh trong mơ thành sự thật nguyên rủa, một bên mặt bị thiêu một bên khóc, cô không thể tưởng tượng nổi cái người luôn khiêu thoát ,thần thái vĩnh viễn sáng lạn hiện tại đã mang bộ dáng gì. Kiểu ngạo như anh ta, tự kỷ như anh ta, sao có thể chịu được đá kích như vậy?

“Anh ta bị thương rất nặng.....”

“Tình huống rất không khả quan.....”

Lời nói của Melanie như hai ngọn núi lớn, nặng trĩu đè lên trái tim của cô, làm cho cô không thể nào thở nổi.

Khi chạy đến lầu một thì thấy Eric đang từ phía đối diện đi đến, anh ta vui vẻ vẫy tay về phía cô : “Hi, sớm a, Luis.....” Âm Luis còn chưa có phát ra xong đã bị cô để lại phía sau.

Isaac. Isaac. Isaac.

Vì cái gì mà thang lầu phía tây lại dài như vậy, từng bậc thang cứ như lan tràn lên phía trên, có chạy thế nào cũng không xong, cô đỡ lấy tay vịn, cảm thấy mình có chút lực bất tòng tâm, thật mệt mỏi, không biết là vì khản trương hay là bởi vì lâu rồi không có chạy nhanh như vậy.

Chợt lúc đó lại nhớ tới một ngày kia trong trang viên Vienna Caesar, cô tươi trời xanh, thiếu niên bên suối phun mặc lễ phục màu đen xoay người lại nhìn cô mà cười, tuyệt đại phong lưu như là ở trước mắt.

Tiếp theo là cái đêm mưa từ hoàng cung về, đến trước cửa nhà thấy xe ngựa của anh ta, anh ta dựa vào vách xe, cô đơn mà bất chéo hai chân thon dài.

Lại đến cái buổi sáng sớm đầy sương ngoài bến tàu, vali của cô bị người qua đường đụng trúng rơi xuống, anh ta xoay người lại giúp cô nhặt lên, động tác lưu loát nhẹ nhàng.

Từng hình ảnh lần lượt thay đổi, anh mỉm cười, anh đứng thẳng, anh bước đi..... Một cái anh khỏe mạnh.

Isaac. Isaac. Isaac.

Một cái cánh cửa màu râm nắng xuất hiện ở trong tầm nhìn, lầu hai, cái phòng thứ ba.

Anh đang ở ngay bên trong.

Cô chạy tới, ngón tay vừa đụng tới tay cầm muốn mở cửa ra thì một chút lạnh lẽo từ ván cửa truyền đến, lạnh lẽo trong nháy mắt lan tràn thành một đường, một cổ, rồi một mảnh –

Cô đang làm cái gì?

Vấn đề này làm cho cô đột nhiên bình tĩnh, cô giống như một người mộng du từ trong mộng tỉnh lại, phát hiện mình đang đứng ở nơi không nên đứng, tràn đầy khiếp sợ.

Ngón tay như bị điện giật thu trở về, Sriranda kinh ngạc nhìn cánh cửa gần trong gang tấc, cảm thấy sợ hãi đến vô lực.

Này không phải cô.

Cái dạng này, hoàn toàn không phải cô!

Cô hẳn là phải vĩnh viễn trấn định, vĩnh viễn bình tĩnh, vĩnh viễn không bị cảm xúc chi phối. Cô sẽ không giống như cái đứa nhỏ ngây thơ, chưa nghe xong đã vội vàng chạy ra ngoài, cô lại sẽ không giống người điên, khi người khác chào hỏi với cô cũng không để ý tới, cô lại càng sẽ không giống cái cô gái si tình, nghe được tin dữ của tình nhân mà lo âu liều mạng chạy đi tìm. ....

Này không phải cô!

Không phải Cameron · Luis.

Khi cô quyết định dùng tên này thì cũng đã đem mọi thứ về Sriranda mai táng tại Maya đại lục.

Bởi vậy, Isaac thiếu gia tôn quý đến tột cùng là sinh, hay là tử, cũng không có quan hệ tới cô!

“Hận tôi đi. So với chán ghét càng mạnh liệt oán hận tôi đi!”

Lời nói trong lần gặp mặt cuối cùng tựa như nguyên rủa ở bên tai cô vang lên, Sriranda gất gao cầm lấy tay mình, sau đó, xoay người, mặc cho bước chân trầm trọng, mặc cho trái tim đang đập dồn dập, nhưng, vẫn bước từng bước một, cố chấp, tàn nhẫn đi trở về.

Tại thời khắc mấu chốt này cô không cho phép mình yếu đuối dù chỉ một chút.

Bởi vì, yếu đuối cũng có nghĩa là thất bại trong gang tấc.

Mà cô, đã thua thì không thể vực dậy nổi.

“Anh ta bị thương rất nặng. ....”

Thì thế nào?

“Tình huống rất không khả quan. ....”

Thì thế nào?

Thế nào — thế nào — thế nào —

Hai chân bước đi tùy ý, từng bước đều phải dùng hết khí lực toàn thân. Cô vịn tay cầm cầu thang, so với lúc trước lao điên cuồng mà đến thì càng cố hết sức.

Ngay tại lúc cô đi xuống khỏi thang lầu thật dài, chuẩn bị xuyên qua con đường quay trở lại phòng ngọc bích thì phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Cô ban đầu cũng không có để ý tới, nhưng mà ánh mắt người nọ thật sự rất sắc bén, rất có cảm giác tồn tại, cô không thể không ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái.

Một cái liếc mắt này liên lập tức ngây người.

Cách cô mười bước không xa phía trước là Gary vương tử tay cầm áo khoác, xem ra là đang muốn ra ngoài, nhưng mà giờ phút này lại đứng tại chỗ không nhúc nhích, cực độ rung động trùng mắt nhìn cô, hoàn toàn là một vẻ mặt bị dọa đến không thể tưởng tượng nổi.

Thật lạ, vì sao anh ta lại nhìn cô như vậy? Có cái gì không đúng sao?

Sriranda theo ánh mắt của anh ta cúi đầu nhìn về phía quần áo của mình —

Bên trong vạt áo rộng mở là một chiếc áo ngủ màu trắng cho nữ, làm hiện rõ đường cong mạn diệu của thân thể.

Vừa rồi nghe thấy tin tức Isaac bị thương nặng liền vội vàng chạy đến, căn bản đã quên mình vừa mới rời giường, chưa có thay quần áo, thậm chí còn chưa có rửa mặt chải đầu.

Cô đại ra hai giây, vươn tay đem đai lưng chỉnh lại, sau đó ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn lại Gary vương tử.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ ngọc lưu ly, ánh vào làm sáng rọi lối đi.

Cô cùng với anh ta, đứng ở hai phía con đường nhìn lẫn nhau.

Sáng sớm ngày 11 tháng 5, bánh răng số mệnh lại lần nữa chuyển động, lấy một phương thức sơ sài mà qua loa gạt hái.

Chính ngọ 12 giờ, ngoài cửa phòng thủy tinh đen.

Sriranda yên lặng đứng thẳng 5 giây, tin tưởng từ đầu đến chân mình không có chỗ nào không ổn, đảm bảo một bộ dạng trang trọng đến hẹn mới vươn tay gõ gõ cửa.

Cửa phòng lập tức liền mở ra, Jawen mặc lễ phục màu trắng tự mình ra mở cửa, nhìn cô, ánh mắt lóe sáng : “Hoan nghênh quang lâm, rất vui khi nhìn thấy cậu, Luis.”

Hắn gọi cô là Luis, mà không phải kêu cô Luis thiếu gia hoặc là Cameron tiên sinh như lúc trước, quan hệ như lập tức được kéo gần lại rất nhiều. Từ chi tiết này có thể nhìn ra, người này đúng là cái dạng người mà cô nghĩ, khéo đưa đẩy lại lão luyện.

Hơn nữa dáng người ông ta cao gầy, mặc một bộ quần áo có dây đeo, tuy rằng tuổi không còn trẻ nhưng phong độ vô cùng, giống như một thân sĩ chân chính.

Sriranda hành lễ với ông ta rồi đi vào. Chỉ thấy mọi thứ trong phòng khách đều bị dời đi hết, chỉ còn lại chiếc bàn ăn, mặt trên trải một chiếc khăn bàn xinh đẹp, ngoài ra còn bày biện mấy ngọn nến cùng bình hoa hồng đỏ tươi ướt át.

Không thấy vị đệ nhất mỹ nhân Florence kia, cô không khỏi có chút kỳ quái liền hỏi : “Tôn phu nhân đâu?”

Jawen mỉm cười, trong cười mang theo vài phần hương vị thần bí, chỉ vào một vật trong góc sáng sửa nói : “A, cậu đang nói cô ấy sao?”

Đó là một pho tượng phi thủy nửa người, người được điêu khắc đúng là Helen, tóc dài như thác nước, thân hình xinh đẹp cao gầy, khéo léo vô cùng, trông rất sống động. Nếu không phải toàn thân nó đều mang màu lục, thì chỉ mới liếc mắt một cái liền sẽ nhận định đó là một bản thu nhỏ lại của Helen.

Sriranda không khỏi nở nụ cười, “Ngài thật là có thú, Jawen tiên sinh.”

“Mời ngồi.” Ông ta sẵn sàng giúp cô kéo ghế để cho cô ngồi xuống. Việc này khiến cho cô cảm thấy một chút khác thường, bình thường thì chỉ có khách là nữ sĩ thì chủ nhân mới phải làm như vậy, chẳng lẽ..... Ông ta nhìn ra giới tính thật của cô?

Sriranda giương mắt nhìn về phía Jawen, thần sắc ông ta tự nhiên ngồi vào ghế đối diện cô, cầm lấy một cái chuông vàng nhỏ trên bàn, gõ một chút, mỉm cười nói : “Vì muốn tiếp đãi thật tốt vị khách quý như cậu, tôi đã đồ biết bao công sức vào đồ ăn, hy vọng cậu sẽ thích.”

Một người hầu đẩy xe thức ăn từ cửa bên hông đi lên, bày ra đầu tiên là trứng cá muối, tương chấm thực đặc biệt, không biết là dùng cái gì làm nên, hương vị trông thật ngon.

Tiếp theo là canh nấm hắc từng lỗ, hồng rượu hương tiên nga can, hào nướng, biển sâu long tuyết, bốn phần thịt bò tiềm cam sành, từng món từng món được dọn lên, cuối cùng còn có món bánh tráng miệng nóng hổi cùng trà sữa hoa hồng.

Sắc mặt Sriranda từ lúc đồ ăn được dọn lên càng ngày càng cổ quái, cố tình Jawen vẫn tao nhã như nước hỏi cô : “Thế nào? Đối với những món ăn này cảm thấy vừa lòng chứ?”

“Vì sao ngài lại biết tôi thích ăn những món này ?” Tất cả những thứ ở nơi này đều là những món cô thích nhất. Cũng chưa từng nói qua với bất kì người nào, bao gồm Melanie, Jawen này làm sao mà biết được? Một món hai món cũng là bình thường thôi, nhưng toàn bộ đều đoán trúng thì thật sự cũng quá quỷ dị đi.

Jawen trát trát đôi mắt : “Nếu tôi nói tôi đối với cậu rất là hiểu biết, hơn nữa trình độ hiểu biết vượt qua bất luận kẻ nào bên ngoài trừ cậu ra..... Cậu sẽ vì vậy mà cảm thấy bất an không?”

Sriranda buông dao nĩa trong tay xuống.

Cô đột nhiên ý thức được mình đã sợ ý nhảy vào phạm bẫy của người khác, mà phạm bẫy này là do người đàn ông đang ngồi phía đối diện cô kia một tay bố trí.

“Không, tôi cảm thấy rất vinh hạnh.” Cô nâng tách trà màu hổ phách lên uống một ngụm, tận lực làm cho mình trấn định, “Có thể làm cho đại vương ngọc khí Jawen tiên sinh phí nhiều tâm tư như vậy, không phải ai cũng đều có thể làm được .”

“Thật khéo nói chuyện, Sriranda.” Jawen một bên vừa nói, một bên vừa chậm rãi cắt miếng cá trên đĩa. Tư thế lúc ông ta ăn cũng không giống với người khác, đó là một loại tao nhã đến cực hạn, tao nhã đến mức đủ để làm cho bọn quý tộc ẩm đạm thất sắc.

Mà khoảnh khắc khi Sriranda nghe thấy ông ta kêu ra tên mình, thì ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Xem ra, ông ta không chỉ biết cô thích ăn cái gì, cũng biết rõ thân thế của cô – ông ta là ai? Đến tột cùng ông ta là ai?

Cô cảm giác như mình lại vô tình bị lôi lên bàn cờ, mà đối thủ đối mặt với cô lúc này so với dĩ vãng càng đáng sợ hơn.

“Ông là ai?”

“Tôi?” Jawen cười, mặt mày giãn ra, linh động vô hạn, “Vì sao cô không thử đoán một chút xem? Sisi, cô thông minh như vậy, có lẽ sẽ đoán ra được?”

Đôi con ngươi của Sriranda bỗng dừng trầm xuống.

Từ Luis thiếu gia đến Luis, từ Sriranda đến Sisi, ông ta đang từng bước tới gần cô, thần bí mà nguy hiểm. Ông ta là ai? Đến tột cùng ông ta là ai?

Ngay tại khi đó cô lại chú ý tới trên lễ phục màu trắng của đối phương có hai hàng hoa văn cuộn sóng màu tím, hoa văn kia từ cổ tay áo lan tràn đến phía sau lưng, rất xinh đẹp, nhưng mà cũng rất ..... quen mắt.

Cô tuyệt đối đã gặp qua ở đâu!

Nhưng, quần áo khéo léo lại tinh xảo như thế, hình thức khác biệt như thế, với thẩm mỹ của ông ta mà nói thì chỉ cần gặp qua sẽ không quên. .... Từ từ! Quần áo! Nếu không phải quần áo thì. ....

Chiếc đĩa đột nhiên rơi xuống đất tạo nên một âm thanh chói tai, Sriranda đứng lên nhìn Jawen ngồi đối diện, khó nén khiếp sợ trong lòng, một chữ từ trong cổ họng bức ra : “Hugo?”

“Bingo! Chúc mừng! đáp án đúng.” Jawen dùng khăn tay lau miệng, mỉm cười nói, “Muốn thưởng không? Cô gái nhỏ của tôi.”

– thế nhưng thật sự sẽ là nó!

Thủ hộ thần của Cinderella, con chim đáng ghét thích thuyết giáo, sao nó lại ở chỗ này?

Liếc mắt nhìn pho tượng trong góc, lúc trước nó nói đó chính là Helen, cô còn tưởng rằng là đang nói giỡn, hiện tại xem chừng đó thực là sự thật. Nó chẳng những biến thành người, còn đem bức tượng biến thành vật sống. ....

Tất cả hết thảy, đến tột cùng là vì cái gì?

Trong lòng cô tràn đầy nghi hoặc, nó lại càng thêm dương dương tự đắc, làm cái động tác tay nói : “Đừng giật mình như vậy, cô gái nhỏ của tôi, những món ăn này không phải là tôi dùng ma pháp biến ra, không chê thì ném thử một chút, nếu không không phải quá lãng phí sao?”

Sriranda theo dõi nó, nửa ngày mới ngồi trở lại một lần nữa.

“Thế này mới đúng. Cô là người duy nhất mà tôi thấy có năng lực khống chế bản thân mình rất tốt, đừng làm cho tôi thất vọng.” Hugo xao xao chiếc chuông vàng nhỏ, lại có mấy đĩa bánh ngọt được bung lên bày đầy một bàn.

Chờ sau khi người hầu rời đi, Sriranda mới mở miệng hỏi : “ Vì sao ngài lại đến Florence?”

Ánh mắt Hugo loay loay, cười meo meo : “Đương nhiên là vì theo cô mà đến.”

“ Trò đùa này không buồn cười chút nào.”

“Không buồn cười, vậy thì không phải trò đùa. Sao? Không tin mình có mị lực lớn như vậy?”

Cô bỗng nhiên cảm thấy phiền não, nếu đối phương là người, có lẽ cô còn biết nên ứng đối thế nào, nhưng giờ phút này, kẻ đang ngồi trước mặt cô tận tình hưởng thụ mỹ thực nhân gian này chính là một vị thần.

Ngay cả tranh cãi đều biến thành một loại tra tấn.

“Tôi nghĩ giữa chúng ta cũng không có việc gì để nói, tôi muốn đi về.” Cô đẩy bàn ra, đứng dậy, Hugo cách không khí làm cái động tác chụp vai nhún xuống, nhất thời có hai lực lượng mềm nhẹ áp lên vai của cô, bức cô một lần nữa ngồi xuống.

“Đừng nóng giận, cô gái nhỏ của tôi. Tôi quả thật là theo cô đến, thần là không nói dối.”

“Như vậy, lý do?”

“Muốn nhìn xem cô đến tột cùng có thể tạo nên thành tựu thể nào, tôi đối với cô tràn ngập tò mò.”

“Như vậy ngài hiện tại thấy được?”

“Thấy được, tôi thực vừa lòng.” Hugo giả hoạt cười, chậm rãi nói, “Chỉ là, nếu như cô cho rằng tất cả những thứ trước mắt đều là dựa vào tự thân cô

cố gắng mà sáng tạo ra thì... sai lầm rồi.”

Sriranda nhíu mày : “Có ý gì?”

“Mượn ván bài tối hôm qua mà nói, cô thật sự nghĩ rằng con bài cuối cùng của cô là A, là bằng vào sự tính toán kỹ lưỡng chính xác của cô sao?”

Tâm Sriranda lập tức trầm xuống, “Là ngài ra tay?”

“Còn có lần tai nạn trên biển đến Babylon kia, cô cho rằng có thể may mắn ngay lập tức có con thuyền cứu viện đi qua sao?”

“Cũng là ngài làm?”

Hugo mỉm cười.

Nụ cười này so với tất cả giải thích gì đều tàn khốc hơn vạn lần.

“Vì sao phải làm như vậy?” Thanh âm của cô tràn lan trong không gian, khàn khàn, đó là một cảm giác gần như vỡ tan lòng tự trọng.

“Muốn giúp cô bay lên cao. Muốn nhìn xem cô đến tốt cùng có thể đi đến mức nào..... Tôi nói rồi, Sisi, tôi đối với cô tràn ngập tò mò.”

Sriranda đột nhiên đập mạnh tay lên mặt bàn, đồ ăn bị chấn động nhảy dựng lên, phát ra tiếng vang rất lớn. Khuôn mặt của cô tràn đầy phẫn nộ và kích động : “Xin đừng quên thân phận của ngài! Ngài là thủ hộ thần của Cinderella, dựa vào cái gì đến đây can thiệp cuộc sống của tôi? Tôi nhớ rõ tôi đã cự tuyệt ngài, tôi không cần ngài! Nghe thấy không? Tôi không cần ngài, không cần ngài, không cần ngài!”

Cô giật chiếc khăn bàn, từng thứ ở trên mặt bàn đều bị quán ngã, sau đó đứng dậy, đi ra phía cửa.

Phía sau, Hugo từ từ nói : “Cô không muốn cứu Isaac sao?”

Bước chân của Sriranda khựng lại.

Như là có ai đang cầm một cái búa lớn bắt đầu gõ trong lòng cô, rõ ràng đã nhấn nhá cảm xúc của mình không được dao động, nhưng tại một khắc này vẫn khó có thể không chế run sợ trong lòng.

“Trăm ngàn năm qua, cô là người đầu tiên dám cự tuyệt tôi, hơn nữa thái độ của cô đối với tôi lại không kiêng nể gì như vậy.” Cô không có quay người trở lại, bởi vậy không nhìn thấy biểu tình của Hugo, nhưng mà, thanh âm của anh ta đã thay đổi hẳn lúc trước, trở nên trầm thấp mà thận trọng, “Từ khi có ở nhà Nicole cự tuyệt tôi, tôi liền nói với chính mình, nhân loại này rất thú vị, tôi tuyệt đối không thể bỏ qua.”

Thú vị? Ở trong mắt thần, nhân loại chỉ là quân cờ để chơi đùa?

“Bởi vậy tôi đã đi theo cô đến Florence, trong thời khắc mấu chốt giúp cô một phen, có lẽ vì thế mà cô chịu đã kích lớn, bởi vì điều đó đã tổn hại đến kiêu ngạo của cô, nhưng, vì sao cô không nhìn theo một góc độ khác? Nhân loại, là sinh vật quần cư, bởi vì bọn họ không có khả năng sinh tồn một mình. Đồng dạng, cô cũng không có khả năng vĩnh viễn chỉ trông vào chính mình. Nhận trợ giúp thích hợp, không có gì không đúng. Tỷ như cô kết bạn với Melanie, cũng dựa vào mạng lưới tình báo nhà cô ấy mà vợ vết tư liệu, Sriranda, vì sao lại không thể dựa vào tôi một chút ?” Thanh âm Hugo uyển chuyển êm tai, mang theo năng lực đã động lòng người, từng chữ từng chữ truyền vào trong tai cô.

Tay Sriranda vươn tới tay cầm cửa, tay cầm bằng đồng làm cho cô cảm giác được hơi lạnh. Cô trầm mặc một hồi lâu mới trả lời : “Bởi vì tôi còn chưa có cần tôi.”

“Còn?”

“Tôi nhận sự trợ giúp của Melanie, tôi có thể cho cô ấy vô số châu báu thậm chí là một tòa thành Mira; Tôi mượn sự trợ giúp của người khác, cũng có thể cho bọn họ thứ ngang nhau. Nhưng ngài thì sao? Ngài là thần không phải sao? Cái gì ngài cũng không thiếu.” Sau khi nói ra hết những lời này, Sriranda xoay tay cầm, mở cửa phòng ra.

Ngoài cửa là ánh mặt trời loang lổ khắp hành lang, có sáng ngời, cũng có bóng ma, như nhân loại, có viên mãn, cũng có chỗ thiếu hụt. Đây mới là thế giới của cô.

Trong thế giới của cô, mỗi người đều hèn mọn nhưng lại dũng cảm sinh tồn, chỉ bởi vì bù lại chỗ thiếu hụt, để càng thêm viên mãn – cũng chẳng sợ cả đời bọn họ chưa chắc đạt đến viên mãn chân chính.

Thực vất vả, nhưng đây mới là, nhân sinh.

Ngay tại khoảnh khắc nửa chân của cô bước ra khỏi cửa, Hugo đột nhiên nói thêm : “Không, bảo bối. Không phải cái gì tôi cũng không thiếu — ít nhất, tôi càng tịch mịch hơn so với cô.”

Sriranda kinh ngạc quay đầu, người đàn ông so với loài người đều cao quý tao nhã hơn đang đứng ở trước bàn ăn, trên khuôn mặt hư ảo đã hiện lên một nét bi thương, anh ta thấp giọng, lặp lại : “Cô vĩnh viễn cũng không thể tưởng tượng được, tôi tịch mịch cỡ nào. Sinh mệnh vĩnh hằng, không thiếu thốn vật chất, làm cho tôi xem hết tang thương của nhân thế, vĩnh viễn cô độc sinh tồn. Tôi không thuộc thần tộc, cũng không phải ma quỷ, bởi vậy hai bên

đều không chiếm được hữu tình. Cô là người duy nhất trong ngàn năm qua có thể nói chuyện cùng tôi — chú ý, tôi ở đây là chỉ nói chuyện với nhau, mà không phải chỉ đơn phương độc thoại như với Cinderella, cái này là một loại cảm giác tự đáy lòng gọi là..... Vui vẻ. Bởi vậy, tôi nói với chính mình — nhất định, nhất định không thể bỏ qua cô.”

Tâm tình phiên chán đột nhiên trở nên bình tĩnh .

Sriranda lẳng lẳng nhìn anh ta, phát hiện kỳ thật anh ta cũng không chán ghét như trong tưởng tượng, thậm chí có chớp mắt cô cảm thấy tâm của mình cùng anh ta đang tiến lại rất gần.

Cô có thể lý giải cái loại tịch mịch này.

Trong suốt mười tám năm qua, cô độc là bạn thân của cô, không ai biết suy nghĩ chân chính của cô, không ai quan tâm cô có vui vẻ thực sự hay không, cô có mẹ có chị lại như sống chỉ có một mình một người trong thế giới, trầm mặc mà im lặng.

Rồi một ngày, có người tới xao cánh cửa cô độc kia, cũng là dùng một phương thức ác liệt : Cười nhạo, trêu cợt, làm toàn mấy chuyện xấu..... Quả thật là không có một chuyện gì tốt, thế nhưng người đó lại có thể phá tan cánh cửa kia, này nằm trong lòng cô.

Người kia, đó là Isaac.

Sriranda nghĩ đến đây mới thở thật dài . Không biết là vì Hugo, hay là vì chính mình.

“Bởi vậy, nếu cô thật sự đủ thông minh, sẽ không cự tuyệt tôi.” Hugo đi đến trước mặt cô, đè lại đôi vai của cô, nhìn thẳng vào ánh mắt của cô nói, “Bởi vì, lợi dụng nhân loại không tính cái gì, lợi dụng một kẻ nửa thần nửa quỷ không gì là không thể làm được, mới là chân chính có bản lĩnh.”

Sriranda cắn môi dưới, muôn ngàn từ muốn nói ra, như pháo bông nổ rộ, tản ra, lại nhất nhất trôi đi, cuối cùng, ngưng kết thành một câu : “Ngài..... Có thể giúp tôi chữa khỏi vết thương cho Isaac không?”

Cửa sổ lớn trên hành lang chợt mở ra, một ngọn gió nhẹ thổi qua mái tóc ngắn của cô, ánh mắt cô sáng ngời như sao, con ngươi thuần đen, rõ ràng như biển sâu không gợn sóng, lại tại một khắc này có thêm chút mềm mại ở nơi nào đó thẩm thấu ra.

Không tới nhìn Isaac, cũng không có nghĩa là cô không có để ở trong lòng.

Hình thức ở chung giữa bọn họ rất kỳ quái, chưa từng chân chính tới gần, nhưng vẫn giấu ở nơi sâu nhất trong tim.

Giấy lát cũng không rời.

“Cô muốn tìm mười hai viên ngọc sáp Olympus, Haera vương tử đã có ba viên, bởi vậy còn lại chín viên.”

Trên đường rời khỏi phòng thủy tinh đen trở về phòng ngọc bích, Sriranda vẫn hồi tưởng lại những tư liệu mà vừa rồi Hugo nói cho cô, mảy may hơi nhần lại, nếu đúng như lời anh ta nói, như vậy, tình huống xấu đã xuất hiện.

“Hermes ở trong tay Melse bá tước.”

“Melse bá tước? Theo như tôi được biết, những ngày gần đây ông ta qua cũng không tốt lắm, danh hiệu thừa kế vẫn chưa thể thuộc về ông ta, hơn nữa đêm qua lại thua 7000 vạn, nói vậy sẽ rơi vào thế lấy trứng chọi đá. Tôi cho rằng, viên ngọc này có thể dùng tiền là có thể mua được.”

Hugo cười cười, không có tỏ rõ cái nhìn, tiếp tục nói : “Hephaestus ở trong tay Heimond , là một trong mười đại phú hào.”

“Tôi biết ông ta, ông ta là người sưu tầm đồ sứ. Vừa lúc trong tay tôi lại có một món đồ sứ , tôi nghĩ ông ta nhất định rất có hứng thú đối với tôi.”

“Trước mắt Hestia thuộc sở hữu của Wendy công tước.”

Cô suy nghĩ trong chốc lát, ngẩng đầu, “Có lẽ Melanie có biện pháp thông qua quan hệ với Eric lấy nó tới tay.”

“Cô thật biết cách lợi dụng tất cả mối quan hệ.” Hugo nói ra một câu giống như khen mà không khen, dừng lại rồi nói tiếp, “Ba viên trên đều có thể dễ dàng tới tay, sáu viên sau mới có vẻ khó giải quyết . Hai viên Hades cùng Ares ở trong tay Depp.”

“Depp? Cái kẻ mang xú danh thi quỷ?”

“Đúng. Có thể nói cậu ta là đại sư lừa gạt. Tôi thực chờ mong giao phong giữa cô với cậu ta.” Khi Hugo nói ra những lời này, ánh mắt loàn thành hai đường cong, thấy thế nào cũng không có ý tốt.

“Còn bốn viên.”

Hugo trát trát mắt, “Artemis ở trong tay thuyền vương Hans, ông ta từng xung đột với cô. Thế nào? Hiện tại có phải đã hối hận vì mình đắc tội với ông ta hay không?”

Câu trả lời của cô là một tiếng hừ lạnh.

“Cuối cùng, cũng chính là một cái thông tin tồi tệ nhất . Quan trọng nhất trong mười hai vị thần, cũng có thể nói là ba viên ngọc xinh đẹp nhất — Zeus, Hera, cùng với Aphrodite,” Hugo đứng trước mặt cô, không biết là lo lắng thay cô hay là cố ý chọc giận cô, chậm rãi nói, “Ồ trong tay Gary vương tử.”

Trong lòng cô chấn động – vậy mà lại bất hạnh bị Melanie đoán trúng.

“Đối với Depp, cô có thể lừa. Đối Melse, cô có thể mua. Đối với Heimond , cô có thể đổi. Đối với Hans, cô có thể bức. Đối với Wendy, cô có thể thông qua nhân tình với Eric. Nhưng..... Cho đến giờ phút này, tôi còn chưa có nghĩ ra cô có thể sử dụng cái phương pháp gì để lấy được ba viên ngọc từ trong tay Gary vương tử.”

“Điều này không cần ngại quan tâm.”

Hugo cũng không giận, tiếp tục hưng trí tươi cười, vỗ vỗ bả vai của cô nói : “Cố lên đi, cô gái nhỏ của tôi.”

Ngay lúc đó ánh mắt của anh ta lờ lờ tỏa sáng, giống đứa nhỏ tịch mịch đã lâu rốt cục cũng tìm được món đồ chơi mà mình cảm thấy hứng thú. Tuy rằng không có chút ác ý, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy rất không thoải mái.

– cô hăm sâu vào trong cục diện không thể thoát đi, mà anh ta lại ở bên ngoài chờ xem kịch vui.

Nghĩ lại tới đây, Sriranda mới đẩy cánh cửa phòng ngọc bích ra. Melanie ngồi ở trên sofa đọc sách chờ đợi, vừa nhìn thấy cô liền lập tức đứng lên : “Thế nào? Com trưa nhất định ăn thực tận hứng đi? Nghe nói.....”

Sriranda cắt đứt lời của cô : “Nghe Melanie, tôi đã biết chín viên ngọc sắp còn lại rơi vào tay ai.”

Melanie mở to hai mắt, ‘đi’ một tiếng.

Sriranda đi đến trước gương vuốt nhẹ vạt áo sơ mi của mình, trên vạt áo, ghim cài kim cương lờ lờ tỏa sáng.

“Cuộc chiến bắt đầu, bảo bối , chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Một câu này vừa kết thúc, tất cả đều khẩn cấp tiến hành –

“Cám ơn ngài, Melse bá tước.” Sriranda đứng dậy bắt tay với ông.

Vừa nhận lấy 1 triệu Farrell, vẻ mặt Melse bá tước hồng hào, cười đến thực vui vẻ nói : “Nào có nào có, tôi nên cảm ơn cậu mới đúng. Dù sao viên ngọc này vẫn chỉ là đồ bài trí trong nhà tôi mà thôi.”

“Hợp tác vui vẻ. Thương hội gặp lại.” Sriranda mang theo gói to rời đi, ngoài cửa, Melanie hướng cô vurun ngón tay tạo hình chữ V lên.

Ngày 2 tháng 5, viên ngọc đen tuyền, nhìn qua lại có vài phần quý dị, Hermes tới tay.

“Nghe nói Heimond tiên sinh thích uống trà, bộ dụng cụ pha trà này đến từ đại lục Hoa Tư thần bí, men màu ở mặt trên được xưng là ‘Cua xác thanh’, trong trẻo bóng loáng vô cùng, chỉ có duy nhất một bộ dụng cụ pha trà như vậy, giá trị còn cao hơn so với ngọc sáp. Nếu không phải vì muốn thu thập nguyên bộ tôi cũng sẽ không bao giờ từ bỏ thứ yêu thích này đâu. Ngài là người biết hàng nên sẽ không cần tôi phải giới thiệu thêm chứ !”

Lão thân sĩ râu tóc bạc trắng yêu thích không buông tay bộ trà cụ đang cầm, cuối cùng nói : “Không thành vấn đề!”

Trên sofa, Sriranda cùng Melanie nhìn nhau cười.

Ngày 13 tháng 5, Hephaestus màu sắc như ngọn lửa tới tay, cơ hồ ngay cả da thịt đều bị ánh đỏ.

“Eric, có thể giúp tôi lấy một thứ không?”

“A, Melanie tiểu thư thân mến, không chỉ nói một thứ, mười thứ, một trăm thứ cũng không có vấn đề gì!”

Dưới ánh nắng tháng năm, hai người ngồi trên ban công nhàn nhã uống buổi trà chiều đối thoại như vậy.

Sau đó, chín giờ tối, một gói quà cực kì tinh mỹ được đưa đến phòng ngọc bích.

Cởi bỏ dây nơ, mở giấy gói, một viên Hestia màu hồ phách lấp lạng nằm trên màn nhung thiên nga màu đỏ.

Bên cạnh còn có một bức thư, từng chữ đều cực kì đáng yêu : “Đưa cho người có ánh mắt xinh đẹp như viên ngọc này- Melanie tiểu thư, chúc cô vĩnh viễn mê người như vậy.”

Sriranda đi đến, ôm Melanie một cái nói : “Cám ơn Melanie. Nếu không nhờ mị lực của cô thì viên ngọc này tuyệt đối sẽ không dễ dàng tới tay như vậy.”

Melanie cười cười, cầm bức thư kia nói : “Cậu bé này thật là đáng yêu, nên cảm ơn cậu ấy thế nào mới tốt đây.....”

“Lấy thân báo đáp đi.”

Melanie gắt giọng : “Đừng nói giỡn. Tôi lớn hơn cậu ta 6 tuổi đó.”

“Nếu vấn đề là tuổi tác, hẳn là không khó giải quyết.”

Melanie than nhẹ một tiếng, nụ cười có chút ảm đạm “Đương nhiên còn có rất nhiều nguyên nhân, mà quan trọng nhất là, từ sau khi Pitt đi tôi đã không còn ý muốn lập gia đình.”

Sriranda nhấp môi dưới, không nói nữa.

Nếu nói cô sợ nhất chính là phiền toái, như vậy trong phiền toái cô sợ nhất chính là cảm tình.

Bản thân mình cũng đã rồi tình rồi mù thì sao có thể quán đến chuyện của người khác ?

“Ah, không nói chuyện này nữa, nói cô đi.” Melanie dòi đề tài : “Mười hai viên ngọc đã đến một nửa, chúc mừng .”

“Còn lại một nửa mới là mấu chốt.” Sriranda ngồi xuống tự rót cho mình chén trà, xoa cái trán nói, “Tôi nghĩ đến chuyện này liền đau đầu.”

“Nhưng mà thật ra ba người còn lại, một người hận cô tận xương, một người đến bây giờ còn chưa có xuất hiện, còn có một người là băng sơn vạn năm, tác động thế nào cũng chưa phản ứng, thật là khó thu phục.” Melanie nói xong lại lấy một đồng buru kiện lớn đem đến.

Sriranda tựa đầu dựa vào lưng ghế dựa, nhìn trần nhà mạ vàng khắc hoa nói : “Ngày mai thương hội sẽ chính thức bắt đầu, mà một khi thương hội chấm dứt, mọi người đều sẽ rời đi. Nói cách khác, tôi chỉ còn thời gian ba ngày..... Ba ngày, ba ngày..... Thời gian thật ngắn, không đủ dùng a.....”

Melanie đem một tấm buru thiệp mở ra đưa tới trước mặt cô, cười nói : “Cơ hội tới , Gary vương tử bị cô cự tuyệt một lần, không những không nổi giận còn đưa đến một bức thư mời khác.”

Như trước là một tấm thiệp màu đen thiệp vàng tinh mỹ, tao nhã lại xa xỉ.

Chẳng qua lần này xưng hô không hề là Cameron tiên sinh, mà là một từ đơn giản “Luis”.

Sriranda nhìn chằm chằm cái chữ Luis kia, đôi mắt từ thiên chuyển nùng.

Melanie hỏi : “Đi chứ?”

Ánh mắt Sriranda nhất thời chuyển tới trên người cô, nhìn mái tóc dài như thác nước của Melanie, ăn diện tinh xảo xinh đẹp cùng với vòng eo thon gọn nhỏ nhắn, ánh mắt dần dần trở nên sáng ngời : “Melanie, cô nói vì sao khi đàn ông cùng phụ nữ ở cùng nhau, phụ nữ luôn có vẻ mạnh mai hơn?”

Melanie đi một tiếng, không rõ cho lắm.

Sriranda búng tay một cái, tự mình trả lời cái vấn đề kia : “Là vì hai giới chưa bao giờ từng có quan hệ ngang hàng chân chính? Tôi biết nên làm như thế nào .” Cô đứng bậc dẩy, đi qua mở rộng cái tủ quần áo của mình.

Melanie không hiểu ra sao hỏi : “Biết cái gì ? Quyết định đáp ứng lời mời của Gary vương tử ?”

“Ừm” Cô lấy ra một cái váy dài màu đen có hoa văn thêu bằng chỉ bạc từ trong tủ quần áo, ném tới trên giường.

Melanie lấp bắp kinh hãi : “Cô muốn dùng nữ trang đi gặp anh ta?”

Sriranda mỉm cười với cô, sau đó đi đến trước gương. Trong gương là một thiếu niên tướng mạo thanh tú, đôi mắt đen như màu nước son, làn da trắng nõn như tuyết, tóc ngắn bị gió thổi có chút loạn, vì thế cô nâng tay nhẹ nhàng vén lại, nói : “Nam trang, nữ trang, cũng chẳng qua chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi. Lúc trước sở dĩ lấy nam trang gặp người là vì có thể khiến cho bọn họ coi trọng, làm cho đối phương đem tôi đặt ở vị trí đối thủ cạnh tranh ngang hàng, nhưng hiện tại —”

Khoe môi nhợt nhạt hơi hơi giương lên, gọi lên độ cong châm chọc, “Tôi muốn làm cho đối thủ khinh thường tôi, càng khinh thường càng tốt.”

Tuy rằng bị ai, nhưng đó là sự thật — đàn ông chưa bao giờ đem phụ nữ xem thành đối thủ cạnh tranh.

Bởi vậy, muốn lấy được ngọc trong tay Gary vương tử thì trước tiên phải làm giảm cảnh giác của anh ta với cô, nếu anh ta đã biết cô là nữ, như vậy sẽ dùng tư thái nữ nhân này mà nhân cơ hội tới gần anh ta, hiểu biết càng nhiều, cơ hội càng lớn.

Bởi vì chỉ cần là người thì nhất định sẽ có nhược điểm.

Mà chỉ cần có nhược điểm, thì nhất định có thể lợi dụng.

— Gary vương tử, anh sẽ có cái nhược điểm gì đây? Để cho tôi đến đào móc vạch trần đi.

Ánh mắt của thiếu niên trong gương so với bất kì thời điểm nào càng sáng ngời hơn. Bỏ đi áo khoác, cởi bỏ nút thắt, thay trang phục nam tử đơn giản ra, một lần nữa đem nữ trang rườm rà, từng kiện từng kiện mặc vào thân.

Từng tầng váy dài màu đen phủ xuống, thắt lưng da cá voi nhẹ nhàng buộc lại làm nổi bật vòng eo nhỏ nhắn cùng hai chân thon dài. Trên chiếc cổ thiên nga là một chuỗi vòng cổ kim cương, ở dưới ngọn đèn nhiễm một vầng ánh sáng bảy sắc, như mặt mày của cô, có loại cảm giác huyền lệ loá mắt.

Một bên Melanie khen : “Rất được. Tôi mà là Gary vương tử thì khẳng định sẽ bị cô mê đến thần hồn điên đảo.”

“Tôi vẫn cảm thấy, sử dụng tiền tài hoặc sắc đẹp mà giải quyết phiền toái thì đó căn bản không thể xưng là phiền toái. Nếu Gary vương tử thuộc loại người nông cạn thì tôi sẽ không cần phải đau đầu như vậy. Nhưng mà như vậy cũng tốt,” Nói tới đây, cô ngừng lại một chút, nhấn mạnh nói, “Trò chơi thôi, quá dễ dàng sẽ không còn tốt chơi nữa.”

“Cô thật đúng là người không bao giờ chịu thua.” Melanie nói xong lại với tay lấy một cái áo choàng chỉ bạc.

Sriranda phủ thêm áo choàng, hôn cái trán Melanie một cái nói : “Chúc tôi may mắn đi, bảo bối .”

“Thật sự không cần tôi cùng đi với cô sao?”

Sriranda mở cửa phòng ra, quay đầu, mỉm cười với cô.

Nhất thời Melanie cảm thấy yên lòng. Bởi vì –

Cô ấy là một người vô luận gặp phải việc gì cũng sẽ không mất đi trấn định cùng tươi cười tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mỗi người đều có một đạo vết thương

Nó nghe cô gái kia nói là cô ấy muốn tham gia vũ hội của vương tử. Nhưng mẹ kế cùng các chị của cô lại không muốn cho cô đi, hơn nữa, cô còn không có quần áo đẹp, cô rồi

Nó vừa lơ đãng nghe, vừa trầm nghĩ : Một nhân loại đơn thuần như vậy, đơn thuần đến mức có thể vì một bộ quần áo mà buồn rầu đến thế.

Vì thế nó bỏ lại một bộ quần áo xinh đẹp, còn có một đôi hài xinh xắn cho cô ấy, rồi dùng một chiếc xe ngựa độc đáo đưa cô ấy đến hoàng cung.

Cô ấy vui vẻ xuất phát. Cô ấy dễ dàng thỏa mãn như thế đấy !

Nó đứng trên đầu ngọn cây nhằm chán quan sát mọi việc, mà đúng lúc này lại có một ánh mắt xa xa nhìn về phía nó, lạnh lùng mà lại xa cách.

Quay đầu, nó liền thấy Sriranda.

Cô đứng bên cửa sổ, ánh mắt giống như xuyên thấu qua ngàn năm thời gian, nhìn thấu lòng nó.

Bây giờ tối, ánh đèn rực rỡ thấp lên mọi nơi.

Chỗ ở của Gary vương tử không giống với mọi người, anh ta không ở lầu chính của tòa thành mà ở một mình trong một căn phòng nhỏ ở căn lầu phía sườn đông hoa viên yên tĩnh, không gian lịch sự, tao nhã u thanh.

Vương tử đến đây ngoài dẫn theo một đám kỵ sĩ cùng người hầu của mình, thì còn có đầu bếp riêng. Nói đến trình độ xa hoa thì hơn xa khi Hugo biến thành Jawen.

Bởi bàn đưa Sriranda đến trước cửa liền tự mình lui xuống, hai gã kỵ sĩ canh gác ở căn phòng kế tiếp thấy cô liền đồng loạt thi lễ.

Cô đưa thư mời ra, chỉ một lúc sau cửa phòng liền mở, Biff chạy chậm xuống cầu thang tiến đến nghênh đón, khi ánh mắt rơi xuống trên người cô thì cả người ông ta liền ngẩn ngơ, sau đó lại quay đầu nhìn ngó xung quanh một chút, sau khi xác nhận chung quanh không có vị khách thứ hai mới lại đem tầm mắt quay lại trên người cô.

Sriranda hạ thấp người hành lễ : “Buổi tối tốt lành, Biff tiên sinh.”

Biff há to miệng, không hề là người hầu của Gary vương tử, thái độ giật mình khiếp sợ giống hệt như chủ. Nhưng mà bởi vậy cũng có thể thấy được, cho

dù là tâm phúc như ông ta, vương tử cũng không đem tất cả mọi việc nói cho ông ta biết, ít nhất, đối với chuyện cô là nữ cũng không có nói cho Biff. Tâm tư phòng bị của Gary thật nặng a.

Kỵ sĩ đứng bên cạnh nhẹ ho khan một tiếng.

Biff thế này mới phục hồi tinh thần, vội vàng đáp lễ nói : “A a a, thực xin lỗi, mau mời vào, vương tử điện hạ chờ ngài đã lâu.”

Cánh cửa phòng đồng thời bị đẩy ra, Sriranda vén váy đi lên bậc thang, dưới sự dẫn dắt của ông ta tiến vào phòng khách. Trong phòng rộng mở sáng ngời, mặc dù có rất nhiều người hầu nhưng khi bước đi lại không có một chút tiếng động.

Có thể thấy được vị vương tử này gia giáo cực nghiêm, bọn người hầu đều được huấn luyện rất tốt.

Mà trong không khí lại tỏa ra một loại hương rất dễ chịu, nó là một loại hương nổi danh ở Olmec đại lục có tên là “Mỹ nhân trong nước”. Nó tỏa ra một mùi hương dịu lạnh, có thể giảm bớt mọi mệt, xoa dịu thần kinh.

Xem ra Gary vương tử cũng không thoải mái giống như bề ngoài, ngược lại anh ta luôn phải chịu áp lực rất lớn, thần kinh trường kỳ bị vây trong trạng thái căng thẳng. Người có thân phận địa vị như anh ta thì còn chuyện gì có thể làm cho anh ta phải đau đầu suy nghĩ. Sẽ là chuyện gì đây?

Sriranda còn lưu ý đến một bức tranh treo trên vách tường ở góc cầu thang, đó là một bức họa nửa người của một cô gái, rất giống người thật, hết sức xinh đẹp. Cô vừa thấy tên đề phía dưới thì tâm liền bắt đầu trầm xuống — Miru phu nhân.

Có lẽ, trình độ cổ chấp của Gary vương tử đối với mười hai viên ngọc sáp này đã vượt qua sức tưởng tượng của cô.

Lúc này, lại một cánh cửa phòng được mở ra từ bên trong. Biff nói : “Bên này mời—”

Cô đi vào, bố trí bên trong tương đương với một nhà ăn xa hoa mỹ lệ, bốn bức tường đều là thủy tinh, bên trong đốt ngọn đèn hai màu lam trắng, cảm giác như là đi vào tòa ốc thủy tinh.

Gary vương tử đang ngồi trên ghế có lưng tựa nhâm nhi một ly rượu màu xanh nhạt, nhìn thấy cô cũng không đứng dậy.

Biff bẩm báo : “Điện hạ, Luis tiên sinh. .... A không, Luis tiểu thư đến.”

Gary vương tử nâng tay làm một cái động tác mời ngồi.

Sriranda ngồi xuống đối diện hẳn, lập tức có người hầu thay cô rót đầy ly rượu.

Gary vương tử lại phát phát tay, Biff hiểu ý gọi tất cả bọn người hầu cùng nhau lui ra ngoài, cửa phòng khép lại.

Vì thế trong phòng cũng chỉ còn lại hai người là anh ta và cô.

Không khí không thể nào làm cho người ta thoải mái. Từ một khắc đó, tầm mắt vương tử cũng chưa từng dời khỏi cô quá một lần, ánh mắt sắc bén, như là muốn đục khoét cô ra để nghiên cứu.

Sriranda tận lực thả lỏng, dường như không có việc gì nếm chút rượu, hương vị thực đặc biệt, có chút khổ, cô không khỏi nhíu nhẹ mày, đúng lúc này Gary mở miệng : “Nữ trang của cô không bằng nam trang.”

Cô kinh ngạc. Vẻ mặt của vương tử nghiêm túc như vậy, ánh mắt lợi hại như vậy, nhưng câu đầu tiên mở miệng lại là vấn đề này.

Vì thế cô sờ sờ tóc mình, đáp : “Là vì tóc quá ngắn sao?”

Trong mắt vương tử hiện lên chút ý cười, tuy rằng không rõ rệt nhưng bầu không khí bên trong lập tức dịu xuống, không còn ngưng trọng như lúc trước.

Sriranda gắp ly rượu lên hỏi : “Đây là rượu gì?”

“Rượu 30 năm tuổi, hơn nữa là ủ bằng rắn nia (mái ngà).”

Rượu rắn? Khó trách hương vị quái như vậy. Cô buông ly rượu xuống, nghĩ nghĩ, nói : “Tôi có thể yêu cầu đổi một loại khác không?”

Đến lần này, vương tử cũng gọi lên khoe môi nở nụ cười : “Cô sợ rắn?”

“Không có nữ sĩ nào sẽ thích loại động vật này!”

“Như thế sao!? Hiện tại cô mới nhớ tới giới tính thật của mình sao? mấy ngày hôm trước là ai mang ghim cài áo hình rắn hổ mang rêu rao xung quanh ấy nhỉ?”

“Thì ra ngay cả cái chi tiết nhỏ này vương tử cũng chú ý tới, có phải là muốn tôi nói một câu ‘tôi thực cảm thấy vinh hạnh’ hay không?”

Gary vương tử thu lại nụ cười, vẻ mặt lại lần nữa trở nên âm trầm mà nghiêm túc : “Đi thẳng vào vấn đề đi, Luis tiểu thư. ....”

“Tên thật của tôi là Sriranda.”

“Như vậy, Sriranda tiểu thư, đối với chuyện cô là nữ ta cảm thấy rất bất ngờ, bởi vì ở trong suy nghĩ của ta, đàn bà đều không có năng lực tư duy lô-gích như vậy, cô quả thật làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.”

“Tôi thực cảm thấy vinh hạnh.” Cô cố ý đem những lời này nói ra tràn ngập ý trào phúng.

Tin tưởng Gary vương tử cũng nghe được, bởi vì sắc mặt anh ta lập tức trở nên trang trọng mà nghiêm túc: “Nhưng, ta cũng không cho rằng ván bài cuối cùng của ngày hôm đó ta bại dưới tay cô là bởi vì tính toán sai lầm.”

Quả thật, nếu lúc ấy không phải Hugo âm thầm giúp đỡ, thì chiến thắng thuộc về tay ai còn chưa biết.

Nhưng, vận khí không cùng nghĩa với thực lực.

Cô có vận khí mà đối phương không có, và điều này cũng là thực lực.

Bởi vậy, Sriranda chỉ cười cười, cái gì cũng không nói.

“Bởi vậy, có hứng thú lại đồ thêm một ván nữa với ta hay không?” Gary vương tử nhìn chằm chằm cô, chậm rãi nói ra câu trọng điểm.

Sriranda chớp chớp mi.

Gary vương tử đứng dậy, khoanh tay đi đến trước cửa sổ sát đất nhìn cảnh đêm tối đen bên ngoài cửa sổ.

Sriranda cũng không thúc giục, bởi vì, càng là thời điểm mấu chốt thì đó càng là khảo nghiệm kiên nhẫn của một người. Nếu cô nóng lòng truy hỏi thì chẳng khác nào rơi xuống thế hạ phong.

Cuối cùng, Gary vương tử trầm giọng nói: “Ta biết, mấy ngày nay cô đang vất vả ngược xuôi khắp nơi là vì muốn thu thập đủ bộ ngọc mười hai thần Olympus.”

Xem ra tin tức của anh ta cũng thực linh thông. Nếu anh ta chủ động nhắc tới việc này thì Sriranda cô cũng đơn giản thoải mái thừa nhận: “Đúng.”

“Có thể cho biết nguyên nhân không?”

Sriranda nghĩ nghĩ, cân nhắc hoạt động nhanh chóng, vòng vo trong mấy chục lời bịa chuyện cuối cùng tránh nặng tìm nhẹ trả lời: “Thực ra, đây là mục đích duy nhất tôi tới tham dự thương hội lần này.”

Gary vương tử xoay người nhìn cô một cái, “Một khi đã như vậy, thì đề nghị của ta về ván cược lần này nhất định cô sẽ thấy hứng thú.”

Ngữ điệu của cô không nhanh không chậm, ôn hoà như trước, “A, nói nghe một chút.”

“Mười hai thần tổng cộng có 12 viên, trừ 3 viên mấy ngày nay cô tìm kiếm khắp nơi có được thì ta còn biết, trong tay thuyền vương Hans có 1 viên, trong tay Depp có 2 viên, ngoài ra, ta cùng Haera vương tử ở Maya đại lục, mỗi người có 3 viên.”

Thì ra ngay cả việc trong tay Haera có 3 viên hấn cũng rõ ràng. Sriranda âm thầm nhủ mảy, thông thường nếu người nào đó điều tra sự việc này cẩn thận như vậy thì kết luận chỉ có một, đó chính là — hấn ta cũng đang sưu tập 12 viên ngọc sáp này.

Quả nhiên, câu tiếp theo của Gary vương tử chính là: “Rất là không khéo, ta và cô giống nhau, đối với bộ ngọc sáp này ta cũng quyết chí nhất định phải có được, nhưng ta nghĩ ta và cô cũng không phải là loại người chủ động buông tay tặng đồ cho người khác.”

“Ừm hử?”

“Bởi vậy, chúng ta cùng đặt cược một lần đi.” Những đường vân xanh trắng đan xen loang lổ trên người, mặt mày anh ta tản mát ra hàm ý khiêu chiến nồng đậm, bình tĩnh mà tự tin, “Thương hội tổng cộng diễn ra trong ba ngày, chúng ta liền đánh cược đến ngày cuối cùng trong tay ai có nhiều ngọc sáp hơn thì người đó thắng, người thua phải vô điều kiện đem tất cả ngọc sáp trong tay mình đưa cho người thắng. Thế nào? Sriranda tiểu thư, có dám đánh cược cùng ta không?”

“Nếu mỗi người đều có 6 viên thì sao?”

“Mười hai ngọc thần, trừ bỏ 12 viên ngọc sáp kia ra thì còn một cái chuỗi hạt. Đương nhiên, trước mắt không ai biết cái chuỗi hạt kia ở đâu, những mà, vạn nhất trong ván cược này chúng ta bất phân thắng bại, thì liền lấy việc tìm kiếm chuỗi hạt này làm điều kiện phụ đi, nhất quyết phân thắng bại rõ ràng.”

Sriranda gật đầu, “Đề nghị thực hợp lý.”

“Cô đồng ý?”

Cô cười, xinh đẹp như nắng, “Tôi không có lý do gì để cự tuyệt a!”

Gary vương tử, cảm ơn .

Khi cô còn đang khổ tâm đau đầu tìm kiếm khuyết điểm của anh ta, anh ta lại chủ động nhảy vào trong cạm bẫy – ván này, anh ta thua định rồi!

Bởi vì anh ta không biết thân phận chân thật của cô, không biết cô cùng Haera vương tử là cùng một phe, nói cách khác, trên tay cô đã có 6 viên ngọc sáp, đã đạt tới thể cân bằng. Chỉ cần lại lấy được thêm một viên nữa là có thể thắng chắc.

“Đã như vậy, ván cược thành lập.” Gary vương tử lấy một lọ hồng rượu ở trong một chiếc tủ kế bên ra, mở nắp, tự mình rót cho cô.

Đối mặt với hành vi khó được ân cần của anh ta như thế, Sriranda cười thật tươi, ngữ khí mang theo hai nghĩa nói : “Cảm ơn.”

Cô cảm thấy tâm tình mình thực khoan khoái, bữa tối ăn cũng thực vui vẻ. Cuối cùng khi cô cáo từ , Gary vương tử còn tự mình đưa cô đến cửa.

Một bước ra khỏi cửa phòng nghênh diện với làn gió lạnh thổi tới, khi da thịt chạm đến không khí lạnh lẽo thì lỗ chân lông nhất thời chột co rút lại, cô đột nhiên từ trong trạng thái phấn khởi tỉnh táo lại.

Một vòng trăng tròn giắt ở trên bầu trời đêm, thanh trong nhưng lạnh lùng, vô tình vô tự.

Biểu tình của cô bắt đầu trở nên có chút ảm đạm

Phía sau truyền đến thanh âm cung kính của Biff : “Sriranda tiểu thư, điện hạ phái tôi đến đưa ngài trở về.”

Cô lập tức quay đầu nhìn ông ta, thản nhiên cười : “Cảm ơn.”

Mặt Biff hơi hơi đỏ một chút, chân tay có chút luống cuống. Hai người sóng vai bước đi, ánh trăng thản nhiên chiếu lên đường mòn xám trắng trên hoa viên, Sriranda long long mái tóc bị gió thổi loạn, hỏi : “Biff tiên sinh đi theo điện hạ thật lâu rồi đi?”

“Đúng vậy, không sai biệt lắm thì cũng đã mười hai năm.”

“Thật khâm phục ngài, nếu là tôi, sợ là một ngày cũng không làm được. Tôi không có ý tứ chửi bới Gary vương tử, nhưng ngài ấy quả thật là người không dễ sống chung, không thích nói chuyện, cũng nhìn không ra trong lòng ngài ấy đang suy nghĩ cái gì, tạo cho người ta áp lực rất lớn.”

Biff ngưng ngưng cười cười nói : “Cũng không hẳn vậy, kỳ thật điện hạ là người tốt lắm”

“Vương tử có phải thực thích Miru phu nhân hay không? Ta thấy phía trên thang lầu có bức họa của bà ấy.”

“Thay vì nói ngài thích Miru phu nhân, không bằng nói ngài ấy thích bức họa kia đi. Nghe nói đó là do một vị đồng học của ngài ấy vẽ.”

“Nếu là bức họa quan trọng như vậy, vì cái gì không treo trong phòng ngủ, ngược lại lại treo bên thang lầu?”

“Trong phòng ngủ đã treo một bức, vị đồng học kia vẽ rất nhiều.”

“Thì ra là thế, cảm tình của ngài ấy cùng vị đồng học kia nhất định tốt lắm”

“Đúng vậy, tôi nói rồi, điện hạ kỳ thật là người rất nặng cảm tình.”

Sriranda dừng bước, nói : “Đưa tôi đến nơi này là được rồi, còn lại tôi có thể tự mình đi.”

“Nhưng điện hạ phân phó.....”

“Không sao.” Sriranda ngẩng đầu nhìn bầu trời nói, “Đêm đẹp như vậy, tôi muốn đi dạo chút rồi mới trở về. Cảm ơn ông.” Cô nói tuy rằng uyển chuyển nhưng thái độ cự tuyệt thực rõ ràng, vì thế Biff đành phải buông tha, cúi người chào rồi xoay người rời đi.

Khi ông ta rời đi, ý cười trên mặt Sriranda cũng biến mất theo, con ngươi hơi trầm xuống, có chút đăm chiêu.

Bình tĩnh, bình tĩnh, cô phải đem tất cả mọi việc suy nghĩ cẩn thận một chút.

Ý nghĩ lúc trước nhất thời hiện lên, đối với thật béo tự động đưa đến cửa, tự nhiên là vô cùng hưng phấn, như thế nào cũng cảm thấy mình chiếm được tiện nghi, nhưng lại quên một vấn đề — Gary vương tử là dạng người gì?

Anh ta không phải vàng đồ nhọ lòng son (vì tiền bạc, lợi ích làm mê muội tâm can) như thuyền vương Hans, cũng không phải đơn thuần xúc động như Eric, theo góc độ nào đó mà nói, anh ta giống cô, đều lãnh lẽo vô tình, tính toán cặn kẽ.

Nếu là cô, đối với việc mình không nắm chắc sáu phần thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay, như vậy, Gary vương tử cũng thế. Nếu anh ta dám đưa ra ván cược này thì nhất định cũng đã nghĩ sâu tính kỹ, cho rằng phần thắng của mình rất lớn.

Nói cách khác, trong tay anh ta khẳng định có vương bài mà cô không biết.

Nếu cô không thể tìm ra vương bài kia là cái gì, thì cuối cùng sẽ thất bại cực kì thảm hại.

Thật là quá mức khinh suất ..... Cô không khỏi có chút ảo não, chỉ là, dù sao cũng đã đáp ứng rồi, hiện tại hối hận cũng không kịp, so với việc đem thời gian lãng phí không đâu ở đây còn không bằng ngẫm lại biện pháp làm cho mấy viên ngọc sáp trong tay Hans cùng Depp tới tay.

Lúc trước cảm thấy chỉ cần một viên ngọc sáp nữa tới tay thì phần thắng đã nắm chắc, vì để ngừa vạn nhất, cô phải nhanh tay trước Gary vương tử lấy được 3 viên ngọc sáp còn lại.

Nghĩ đến đây, Sriranda nắm chặt lấy tay mình, đi qua lùm cây xanh um tươi tốt, đang muốn đi ngang qua hoa viên thì lại thấy một bóng người đang yên lặng ngồi trước vườn hoa thiết tuyến liên màu lam cói.

Người nọ nghe thấy tiếng bước chân, cười nói : “Nhanh như vậy đã trở lại ? Không phải tôi đã nói không cần. ....” Nói đến một nửa, quay đầu lại.

Ánh trăng làm chói mắt người.

Một đóa thiết tuyến liên trong tay anh “Phách” một cái roi xuống

Cùng thời khắc đó, cô thấy khuôn mặt tái nhợt, tấm thảm phủ chân, cùng với chiếc xe đẩy.

Gió đêm đột nhiên yên lặng.

Ánh trăng thâm đậm như thế.

Thế giới bỗng nhiên yên tĩnh, tâm đột nhiên đau xót.

Đáy lòng mỗi người đều có một vết thương hoàn mỹ. Bề gãy thời gian.

Mà cũng tại khắc này Sriranda nghe thấy một làn điệu quen thuộc nào đó nhẹ nhàng xướng vang, khuấy động mặt nước tĩnh lặng.

Đó là cảm xúc không thể ngăn chặn ..... Tưởng niệm, cùng với, bị thương.

Thủy khời vãn lạc, một cái chớp mắt hoa nở. Khoảng cách trong nháy mắt trở nên dài lâu như ngàn thế luân hồi.

Cô thấy anh rêu rao nâng cánh tay phải lên, khoe môi mỉm cười, ánh mắt vô cùng thân thiết, dùng thanh âm hoa lệ như ngọc lưu ly nói : “Hi.”

Thời gian nhanh chóng quay ngược, hồi tưởng đến cái đêm vũ hội đầu tiên ở thành Jacob. Cũng dưới ánh trăng như vậy, buổi tối như vậy, anh đứng ở trong hoa viên, tươi cười như ánh mặt trời nhìn cô ở trên ban công .

Lần đó, bọn họ xa cách ba năm, cô vẫn chưa cảm thấy quá dài lâu. Mà lúc này đây, bất quá chỉ hơn nửa tháng, lại như cách cả một thế hệ.

Tầm mắt của cô mơ hồ một chút rồi nhanh chóng trong suốt, khi nhìn thấy tấm thảm trên đùi anh lại mơ hồ lần nữa.

“Đã lâu không gặp.” Anh nói như thế. Loan loan mị, ánh mắt mỉm cười.

“Đúng vậy, nửa tháng.” Cô đáp. Mặt mày buông xuống, thần sắc khinh đạm lại tràn đầy tang thương.

“Chính xác chút mà nói, là 24 ngày 16 giờ, tổng cộng là 592 giờ,35520 phút,2131200 giây.....” Anh thở ra một hơi, không biết là cảm khái hay là tự giễu.“Thực lâu.”

Loại phương thức tính toán này cô rất quen thuộc. Anh luôn có thói quen đem thời gian tính chính xác đến từng giây, biểu hiện như là đang khoe khoang mình nhớ rõ bao nhiêu, nhưng kỳ thật là bởi vì rất miễn cảm.

Isaac · Vera, kỳ thật chỉ là đứa nhỏ miễn cảm.

Trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào, cô đành phải dời tầm mắt, qua một hồi lâu mới thấp giọng nói : “Tốt rồi sao.”

Anh nghe hiểu ý của cô, cô là muốn nói, thương tích của anh tốt rồi sao.

Vì thế Isaac cười ra tiếng.

Sriranda nhìn anh, không rõ lúc này anh sao còn cười được, hơn nữa, cười vui vẻ như thế, không có một chút gì là cố gượng cười cả.

“Cô đang lo lắng cho tôi sao?” Isaac xoay người, nhặt đóa ông lao rơi trên mặt đất lên,“Kỳ thật trước đây tôi cũng thường xuyên bị thương, không phải sao?”

Đúng vậy, trước đây anh rất bướng bỉnh, nếu không thám hiểm, cũng là đánh nhau, trên người thường xuyên mang đầy vết thương.

“Mỗi lần bị thương, tôi cũng đều thực vui vẻ. Cô có biết vì cái gì không?”

Chuyện này cũng là sự thật. Những đứa nhỏ khác bị thương sợ đau, sẽ oa oa khóc lớn, nhưng anh lại vẫn cười hi hi, rất là đắc ý.

“Bởi vì.....” Anh nháy mắt với cô, “Bệnh nhân luôn có được nhiều ưu đãi hơn so với người thường. Khi khỏe mạnh không được ăn cái gì, thì khi sinh bệnh có thể ăn. Cái gì không được chơi, khi sinh bệnh có thể chơi đùa tùy thích. Cho dù có gây ra bao nhiêu họa, làm cho họ tức giận cỡ nào, chỉ cần để cho bọn họ thấy vết thương của tôi, liền nhanh chóng chuyển tức giận thành thương tiếc.”

Thấy Sriranda lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, anh vừa cười vừa chậm rãi nói : “Như thế, tôi có thể yêu cầu cô..... Đi dạo với tôi một chút hay không?”

Ánh mắt của anh dưới ánh trăng vô cùng mềm mại, làm nổi bật ra thân hình đơn bạc trên ghế tựa, cô cùng anh lớn lên cùng nhau, cũng chưa từng thấy anh gầy yếu như vậy, nó tựa như một cây kim châm xuyên qua dây thần kinh trí nhớ, làm cho cô đau xót lại bị ai.

Vì thế, trái tim liền bị cửa một chút.

Biết rõ anh đang mượn bệnh làm nũng, rõ ràng có thể không cần quay đầu lại, thoải mái rời đi, tựa như vô số lần trong dĩ vãng khi cô đối với việc anh có tình gây sự, dùng vẻ mặt chán ghét cùng thái độ lạnh băng cự tuyệt đáp lại, nhưng thân thể lại giống như có ý thức của nó, đi qua, cảm lấy cán đầy, bắt đầu đẩy về phía trước.

Điều này làm cho cô nhớ tới trước đây, mỗi khi Isaac thiếu gia tôn quý sinh bệnh, vô luận lúc ấy cô đang làm cái gì thì đều bị buộc phải dừng lại, đi tới hầu hạ anh.

Anh sẽ nghĩ ra rất nhiều kiểu tra tấn cô : Muốn ăn táo, cô gọt. Muốn uống nước chanh, cô pha. Muốn xem sách, cô đọc. Muốn vẽ tranh, cô làm người mẫu..... Nicole hâm mộ muốn chết, cô lại khổ không nói nổi.

Mặc dù anh ngủ, cô cũng không thể sống yên ổn, bởi vì, nếu Isaac thiếu gia tỉnh lại không nhìn thấy cô thì khẳng định sẽ lại phát hỏa.

Cô cảm thấy anh là ác mộng của cô, nhưng hôm nay, cô phụ giúp anh hai chân không tiện đi dạo trong hoa viên tòa thành Mira, trái tim giống như bị cái gì nghiền qua, toan sắp không chịu nổi.

“Anh sẽ tốt lên.” Ngôn ngữ vô lực cỡ nào, tại một khắc này cô cũng không biết nên nói sao. Nhưng mà, Hugo từng đáp ứng cô, tuy rằng cô chưa từng chân chính tin nhiệm con chim kia, nhưng giờ khắc này cô hy vọng nó nói thật.

Isaac ừ một tiếng, giọng mũi ôn nhuận, nhìn chăm chú vào bông hoa trong tay, chuyển đề tài nói : “Đúng rồi, xem tôi phát hiện cái gì này — là hoa ông lao đó ! Thật thần kỳ, tôi vẫn nghĩ rằng loại hoa này chỉ ở cao nguyên mới có!”

“Đây là clematis, còn gọi là lam diễm. Bởi vì sinh trưởng ở vùng nhiệt đới cho nên kỳ hoa nở của nó khá sớm. Hẳn là tháng sáu mới nở .”

“Ngay cả cái này cô cũng biết.....” Isaac quay đầu, ánh mắt sáng trong suốt nhìn cô, “Như vậy, cô cũng biết tên hoa có nghĩa là gì chứ?”

Sriranda có chút hoảng hốt — này..... Là thật sao?

Không phải đang nằm mơ chứ? Không, cho dù là cảnh trong mơ, cô cũng chưa từng nghĩ tới, cô cùng Isaac sẽ có một ngày ở chung bình thản như vậy, giống như nói chuyện với bạn thân, không có đầu võ mồm, không có khắc khẩu, cũng không có chán ghét và oán hận.

Mà Isaac đem biểu hiện thất thần của cô coi là bỏ quyền, nhếch miệng đắc ý cười, “Cái này đến cô cũng không biết đi !? Tên hoa nghĩa là —” Nói tới đây ngừng lại một chút, như là cuối cùng đã hạ quyết tâm mới từng chữ từng chữ nói, “Khoan thứ ta..... Ta yêu người mà có tội.”

Khoan thứ ta, ta yêu người mà có tội.

Lam diễm, cánh hoa màu xanh biếc, xếp sau đàng bòn hoàng

Rất đẹp lại rất kiêu ngạo.

Nhưng, nó lại có một cái ý nghĩa trầm nặng phía sau như vậy — khoan thứ ta, ta yêu người mà có tội.

Lông mi Sriranda có chút run rẩy, ngừng lại.

Lam diễm nằm ở trong tay Isaac, do là thực vật dây leo, cánh hoa mềm mại, nằm ở trên ngón tay lại triền miên không dứt. Ánh mắt Isaac cũng mê ly mờ mịt, “Tôi dùng rất nhiều biện pháp, mới từ trong miệng một thương nhân biết được hành tung của cô. Hẳn ta cũng ngồi trên con thuyền gặp nạn trên biển với cô, tôi vừa nghe hán ta miêu tả liền biết cái thiếu niên gặp nguy không loạn cứu người kia chính là cô.”

Sriranda lẳng lặng nghe, không có chen nói vào.

“Vì thế tôi lập tức theo bước cô chạy tới Babylon, ở đây không tìm thấy cô, sau đó lại đến Baly, Mongolia..... Cuối cùng mới đến Florence. Kết quả trên đường lại gặp chút phiền toái nhỏ, bị nâng tiến vào thành Mira.....” Anh cười, nhẹ như gió, “Lúc ấy trong đầu tôi chỉ có một ý tưởng : Thăm, xem ra mạng nhỏ của tôi sẽ chấm dứt tại đây. Kỳ thật chết cũng không gọi là gì, nhưng trước khi chết mà không thể gặp mặt cô một lần, vẫn cảm thấy có chút..... Nói như thế nào nhỉ, không cam lòng.”

Sriranda vẫn không nói lời nào.

Ánh mắt Isaac ánh mắt biến thâm thúy mà xa xôi, thấp giọng nói : “Sisi, tôi không tìm thấy cô. Tôi không cam lòng.”

Sriranda cắn môi, thở dài một tiếng khó có thể nghe thấy : “Cần gì.....”

“Cho tới nay đều như vậy, vẫn, vẫn vẫn như vậy..... Từ sau khi cô rời khỏi Vienna Caesar, tôi cũng chỉ có thể nghe tin tức của cô từ trong miệng người khác. Tôi tỉnh lại, không thể thấy cô. Tôi khát nước, không có nước trái cây cô pha. Tôi muốn vẽ, cũng không tìm thấy người mẫu..... Một đoạn thời gian rất dài, tôi trở nên nóng giận thất thường, nhìn cái gì cũng không thuận mắt, ngay cả mẹ tôi cuối cùng cũng chịu không được, dưới con giận dữ đem tôi đưa đến quân đội hoàng gia tự sinh tự diệt.”

Thời gian anh cảm thấy phiền, là lúc cô bắt đầu sống nhàm chán. Cô vào ở trong một căn phòng xa hoa, mặc quần áo cao quý, có nhà mới, trở nên ngạo mạn, hư vinh.

“Có lần ở trên đường thấy cô, chỉ là kinh ngạc thoáng nhìn, vội vàng xuống ngựa tìm kiếm lại không thể tìm được. Đứng ở trên đường cái người đến người đi, tôi hỏi chính mình, đây là làm sao vậy? Rốt cuộc tôi muốn làm cái gì? Tôi nghĩ tôi nghĩ, nhưng cũng nghĩ không ra đáp án.

Sau đó, ở tại vũ hội của vương tử, một khắc gặp lại cô kia, trái tim như nai con nhảy loạn, vui mừng quá mức.....” Nói tới đây, anh cười khổ, “Từ nay về sau, nghĩ lại mà kinh.”

Sriranda giật mình, vừa muốn nói chuyện thì Isaac đã nói tiếp : “Trăm phương nghìn kế chọc giận khiến cô chán ghét, hao hết tâm tư cản trở cô rời đi, nhưng cuối cùng vẫn không thành. Sau đó lại lặp lại phiền chán lúc trước, tích tụ, tìm kiếm..... Ngay tại lúc tôi nghĩ rằng tôi nhất định sẽ uất ức mà chết như vậy, không thể nhìn thấy cô thì anh họ của tôi nói, anh ta có một kẻ tình địch, tên là Luis.”

“Isaac.....”

Isaac đột nhiên cầm tay cô, đem cô kéo đến trước người mình. Vì thế cô khiếp sợ phát hiện hai tay anh đều đang run run, không ngừng run run, vẻ mặt cũng thực phức tạp, mang theo thất lạc mà vui mừng, nhưng cũng mang theo đau đớn khó có lời nói rõ. Anh cúi đầu, đem mặt vùi vào trong tay cô, rất chậm rất chậm nói : “Nếu tôi cứ chết đi như vậy, em có thể tha thứ cho tôi hay không?”

Sriranda chấn động thật mạnh, vội vàng nói : “Anh sẽ không chết ! Tin tưởng tôi!”

“Tha thứ tôi đi, Sisi, tôi không thể mang theo oán hận của em rời đi. Như vậy, tôi sẽ không cam lòng, thực rất không cam lòng.....” Thanh âm của anh càng ngày càng thấp, càng ngày càng thấp, cuối cùng thân thể đột nhiên ngã về một phía.

Đóa ông lao “Phách” một cái lại lần nữa rơi xuống

“Khoan thứ ta, ta yêu người mà có tội.”

Cùng rơi xuống là áo choàng chỉ bạc của cô.

Đồng tử Sriranda khuếch đại tới mức lớn nhất, sau đó, nghe thấy thanh âm mình la lên : “Isaac! Isaac! Người tới — người tới — cứu mạng! Cứu mạng —”

Bọn người hầu trong thành Mira nhất thời hỗn loạn.

Isaac bị nâng vào nhà, thầy thuốc Arnold đang tắm rửa, mới khoác tạm khăn tắm đã bị mời vào phòng bệnh, vẻ mặt Eric mê mang nói : “Đây là có chuyện gì? Tôi chỉ là xoay người lấy thêm thăm một chút mà cậu ta đã gục rồi?”

Rất nhiều người chạy tới chạy lui.

Sriranda ở ngoài hành lang phòng Isaac, tốn rất nhiều khí lực mới khiến mình đứng thẳng được, cô muốn khép hai tay lại nhưng tay vẫn run, cuối cùng chỉ đành phải sửa thành ôm đầu, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

“Gặp quỷ, rõ ràng đã có chút khởi sắc, sao đột nhiên lại chuyển biến xấu ? Xong rồi xong rồi, việc này nếu bị đi biết, nếu cậu ta thực chết ở nơi này, phòng chừng một nhà chúng ta đều sẽ bị Vera gia tộc oán hận cả đời.....” Khuôn mặt Eric u sầu đầy mặt, nói thầm đi đến bên người cô, “Thực xin lỗi, Luis tiểu thư, chắc là cô rất sợ hãi?”

Sriranda không nghe thấy. Cô không nghe thấy, cũng nhìn không thấy.

Thế giới của cô là một mảnh đen kịt.

Chỉ có trái tim là đang bùng, bùng, rõ ràng mà kịch liệt, giống như lớp vỏ của quả bóng, càng thổi càng chặt, giấy tiếp theo sẽ nổ tung.

“Mặc kệ thế nào cũng cảm ơn cô, may mắn lúc ấy cô ở đây mới có thể cho chúng tôi biết kịp thời..... A đúng rồi, sắc mặt của cô rất khó xem, có muốn đi về nghỉ ngơi hay không?”

Ánh mắt đen thui mờ thật to, không có tiêu cự, cũng không có đáp lại.

Eric cảm thấy có chút kỳ quái, ở trong ấn tượng của anh, Luis vẫn là cái người hăng hái, vĩnh viễn mỉm cười, nhưng hiện tại cô lại nhìn chằm chằm cửa gỗ phòng bệnh, vẻ mặt khấn trương, thất hồn lạc phách. .... Đúng rồi, đây là lần đầu tiên anh thấy bộ dạng cô mặc nữ trang, rất được, nhưng là thực. .... Bất lực.

Ý muốn bảo hộ trời sinh thân nhiên dâng lên, anh lập tức phân phó một người hầu đi lấy một bình rượu brandy, chờ người hầu kia đem rượu đến đây anh mới đi đến trước mặt Sriranda, đem rượu brandy đưa cho cô nói : “Uống một ngụm, cô sẽ cảm thấy tốt lên.”

Những lời này Sriranda nghe lọt được, vươn tay run run cầm bình rượu, mở nắp bình liền hướng miệng mình đổ vào. Eric giật mình hốt hoảng, vội vàng cướp về, hô : “Này, tôi chỉ nói cho cô uống một ngụm, không có nói cho cô uống cả một bình a! Uống như vậy, không muốn sống nữa sao? Em họ tôi đang không lại ngất xỉu, cô lại nổi chân cậu ta, nói vậy, Melanie tiểu thư khẳng định sẽ hận tôi đến chết, bởi vì chính tôi lấy rượu cho cô. ....”

Chất lỏng nóng bỏng lao xuống yết hầu bắt đầu thiêu đốt, Sriranda bắt lấy cánh tay Eric, giãy dụa nghiêng ngã đứng lên, sau đó lao chạy.

“Này, cô đi đâu đó?” Eric vội vàng đuổi theo, lại thăm mắng câu gặp quỷ. Vừa rồi vẫn ốm yếu giống như con mèo vô lực, bây giờ lại đột nhiên tinh táo, phụ nữ a, thay đổi thật mau !

Sriranda chạy xuống cầu thang phía tây, băng qua hành lang thật dài, lại đi qua cầu thang phía đông chạy lên lầu ba tòa thành, cuối cùng đứng ngoài cửa phòng hắc thủy tinh, bắt đầu dùng sức đập cửa phòng.

Cũng không kêu to mà lấy tay đập từng cái từng cái một , như là hoàn toàn không thấy đau, dùng hết sức đập.

Eric vẫn đi theo cô, cho đến giờ phút này anh mới hiểu được, cô đang muốn tìm Jawen. Nhưng mà cửa phòng phát ra tiếng vang bang bang thật vang, quanh quẩn ở mọi nơi trong con đường hành lang yên tĩnh lại không thấy ai ra mở cửa.

“Cái kia. .... Tôi nói, cô tìm Jawen tiên sinh làm gì?” Anh ở một bên tò mò hỏi.

Sriranda cắn môi dưới, không có trả lời anh mà tiếp tục đập cửa, hai bàn tay đều đỏ lên, Eric cũng nhìn không được nữa, cầm lấy tay cô, gấp giọng nói : “Đừng như vậy! Bình tĩnh một chút! Bình tĩnh một chút — Jawen tiên sinh không có ở đây, cô gõ cửa như vậy cũng vô dụng. ....”

“Anh ta. ....” Sriranda rốt cục cũng mở miệng, thanh âm khàn khàn như tàn bống, “Vì cái gì không ở đây?”

Sao anh biết? Eric nhú mày, một bên nói : “Đại khái là thấy ban đêm trời đẹp, cùng phu nhân xinh đẹp của anh ta ra ngoài tản bộ! Hoặc là nhận lời mời đến thăm của ai đó? Cũng có thể là đi bàn chuyện làm ăn, cô cũng biết anh ta là đại thương nhân mà. ....”

Tản bộ cái quỷ! Đến thăm cái quỷ! Bàn chuyện làm ăn cái quỷ! Anh ta là chim cũng không phải là con người, tất cả đều là do ma pháp biến ra, trong nháy mắt có thể thu phục, cần bản không cần ra ngoài. Nhưng hiện tại anh ta không có ở đây! Chỉ có một nguyên nhân —

Anh ta đang trốn cô.

Cố ý, cố ý trốn cô.

Quả nhiên, cô nhất thời bị ma quỷ ám ảnh nên mới dễ dàng tin lời của anh ta, nghĩ rằng anh ta sẽ giúp cô! Tất cả hết thảy chỉ là muốn dụ cô rơi vào bẫy mà thôi, làm cho cô ôm ấp hy vọng, lại tận mắt nhìn nó vỡ nát, tại thời điểm cô thống khổ cần giúp đỡ nhất lại vứt bỏ cô!

Sriranda thét một tiếng chói tai, lấy tay bưng kín mặt mình.

Đó là một loại cảm giác sụp đổ tiêu tan, làm tất cả tinh thần của cô đều chết tại khắc này. Hugo, yêu nghiệt kia, quả nhiên lợi hại hơn mọi nhân loại! Nào có nhân loại nào có thể làm tổn thương cô đến tận đây?

Mất hết can đảm

Cô cứng ngắc xoay người, từng bước một trở về. Eric khấn trương đi theo, sợ cô lại làm ra hành vi gì kỳ quái.

Xuống lầu, xuyên qua hành lang, lên lầu, khi đến thì nhanh như chớp, khi về lại như người mất hồn.

Cánh cửa gỗ màu rậm nắng, lầu hai, căn phòng thứ ba.

Cô cuối cùng vẫn về tới nơi này.

Nơi này. .... Nơi này. .... Vốn là ba ngày trước cô đã đẩy cánh cửa ấy ra, trong đó có mười bốn năm kí ức cô trưởng thành.

Mà giờ phút này, nó đang chậm rãi chết đi.

Cô ngồi xồm xuống, lưng dựa vào vách tường, vòng tay ôm lấy chân mình, cảm thấy thật lạnh. Tất cả nhiệt lượng mà rượu brandy mang đến lúc này tựa hồ đã biến mất trong quá trình bồn chạy vừa rồi, lưu lại chỉ có hơi lạnh thấu xương, khối lạnh kia thẩm thấu vào lục phủ ngũ tạng, ngay cả máu đều trở nên thật lạnh lẽo, thật lạnh lẽo. ...

Eric nhìn cô đang lạnh run, khi đang phát sầu không biết nên nói thế nào cho phải thì Melanie xuất hiện , nhất thời anh giống như nhìn thấy cứu tinh liền vội nghênh đón : “A, Melanie tiểu thư, cô tới vừa lúc, mau qua xem bạn của cô, bộ dáng của cô ấy thực không thích hợp.....”

Melanie đi đến bên người Sriranda, ôm lấy vai cô, nhẹ giọng hỏi : “Sisi, em làm sao vậy?”

Thanh âm của cô ôn nhu thuần hậu, có năng lực yên ổn lòng người, Sriranda đại ra ngẩng đầu lên, trong mắt lờ mờ ra lệ quang, thần kinh vẫn căng thẳng rốt cục có thể tìm nơi giãi bày.

“Melanie.....”

“Chỉ ở đây.” Melanie cầm tay cô.

Trên mặt cô nổi lên một loạt biến hóa, giống như một chiếc mặt nạ cứng ngắc, chậm rãi, từng chút một từng chút một bong ra, biến thành bột phấn dần dần trôi đi, mà phía dưới mặt nạ chôn sâu nỗi yếu ớt mà không người nào biết, hơi chút đụng chạm sẽ tạo thành thương tổn.

“Em.....” Cô cầm ngược lại tay Melanie, giống bị cái gì chặn lại yết hầu, liệu mạng hít vào mới có thể nói ra những từ phía sau, “Thật..... Sợ hãi.....”

Tâm Melanie nhất thời đau đớn, nhìn bộ dạng lúc này của Sriranda, nghe Sriranda nói ra những lời này, cô cảm thấy thật bi thương, vội vàng đem cô ấy ôm vào lòng.

“Em rất sợ hãi..... Melanie.....” Sriranda ở trong lòng cô nói không nên lời.

“Không có việc gì cung à.” Cô vuốt ve tóc của cô ấy, ôn nhu an ủi.

Sriranda thấp giọng nói : “Em cảm thấy dường như mình đã quay về thời điểm mười ba tuổi, cũng có một ngày như vậy, cũng là ngồi như vậy, nghe từng thanh âm ho khan của cha bên kia cánh cửa. Ông vẫn ho vẫn ho, em nghe xong mà thực sợ hãi.....”

Melanie sợ run một chút.

“Lại sau đó, ông không ho nữa , em đi vào thì thấy ông nằm yên ở trên giường, đã chết.” Đêm hôm sinh nhật mười bốn tuổi của Isaac là một đêm đáng sợ nhất mà trong cuộc đời cô trải qua, cũng là một lần duy nhất cô khóc. Mà giờ phút này, cô ngồi ở bên ngoài cánh cửa phòng Isaac, cảm giác như vậy lại lần nữa xâm chiếm, đáng thương thay cô lại không hề có lực chống đỡ.

Khi rời đi Maya, cô dứt khoát quyết tuyệt vứt bỏ hết tất cả, sau khi đến Oka Biscay, cũng có lúc ngẫu nhiên nhớ tới nhưng liền nhanh chóng quăng ra sau đầu. Khi anh bình an thì cô hận không thể tận lực rời xa, nhưng khi anh vừa xảy ra việc thì cô lại sốt ruột hơn bất cứ ai. Tưởng tượng bên trong cánh cửa kia là một hồi đấu tranh sinh tử là cô lại như nghe thấy thanh âm ho khan của ba ba.

Một chút một chút, như từng cây châm đâm vào lòng cô, đau đớn không chịu nổi. Huống chi — cô còn nói ra những lời nói quá đáng như vậy với Isaac.

“Sriranda, chúng ta đừng cãi nhau được không? Tôi không nghĩ cãi nhau với cô.”

“Tôi nghĩ anh đã lầm, cảm tình của chúng ta còn không có tốt đến mức có thể cãi nhau?”

“Có thể hòa hảo không?”

“Tôi nghĩ, không cần thiết.”

Dưới ánh trăng sáng trắng, thiếu niên mở to đôi mắt hỏi cô : “Nếu tôi cứ chết đi như vậy, em có thể tha thứ cho tôi hay không?”

“Nếu tôi cứ chết đi như vậy, em có thể tha thứ cho tôi hay không?”

“Nếu tôi cứ chết đi như vậy, em có thể tha thứ cho tôi hay không?”

Những lời này như âm thanh nguyên rủa đáng sợ, máu tươi đầm đìa hiện ra trước mặt cô. Cô nhìn anh ngã xuống, trở mắt nhìn anh còn đang mỉm cười, đột nhiên trở nên không còn hô hấp.

Trái tim đau đến không thể thừa nhận. Như là khi cha chết đi.

Sriranda đột nhiên đứng lên, dọa Melanie cùng Eric phải nhảy dựng.

“Isaac, anh nghe rõ cho tôi!” Cô đối diện với cánh cửa, tay nắm thành quyền, dùng hết khí lực toàn thân cao giọng hô, “Vừa rồi anh hỏi tôi một vấn đề, hiện tại tôi trả lời — nếu anh cứ chết đi như vậy, tôi tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh!”

Melanie cùng Eric liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Đừng nghĩ có thể đắc ý như vậy, dựa vào cái gì? Anh tra tấn tôi suốt 14 năm, 14 năm a, một câu rất xin lỗi liền có thể bù lại tất cả dĩ vãng sao? Tôi nói cho anh biết, có bản lĩnh liền sống sót cho tôi! Không phải anh không cam lòng sao? Nếu không cam lòng, vậy phải sống cho tôi! Nghe thấy không? Isaac · Vera, cho tới nay, đều là anh ra lệnh cho tôi, hiện tại đến phiên tôi lệnh cho anh — muốn tôi tha thứ, thì phải sống cho tôi! Phải sống! Phải sống!”

Cùng lúc đó, trong một căn phòng khác của thành Mira, phòng “Tủ trần châu”, Biff đem một cái hộp gỗ để trước mặt Hans, mở ra, trong hộp tràn đầy kim tệ.

“Điện hạ phải tới để làm một cuộc giao dịch với thuyền vương, ngài ấy muốn dùng 1 triệu Farrell để mua viên ngọc Artemis trong tay ngài.”

Hans chậm rãi nhả ra một làn khói, nói : “Kỳ thật ta biết mấy ngày hôm nay, cái tên tiểu tử kêu Luis kia đang tìm kiếm bộ ngọc mười hai thần Olympus này, không nghĩ tới, Gary vương tử cũng có hứng thú với nó.”

Biff cười nói : “Những kiểu châu báu như thế này thì đương nhiên là phải sưu tập toàn bộ mới có ý nghĩa.”

Hans không nói tiếp, ánh mắt nửa híp.

Biff còn nói : “Thuyền vương phú khả địch quốc, tự nhiên sẽ không keo kiệt chỉ vì một viên ngọc, nếu ngài cho rằng cái giá này còn thấp thì cứ việc ra giá, vương tử chúng ta rất có thành ý.”

“Chuyện này.....” Hans bắt chéo chân, mặt lộ vẻ khó xử, “Không phải vấn đề tiền nong.”

“Như vậy là?”

Hans đem thuốc dập tắt, nói ra quyết định cuối cùng, “Mời ông trở về bẩm báo với Gary vương tử, ta nguyện ý đem viên ngọc này bán cho ngài ấy.”

Biff nhất thời vui vẻ, vừa muốn đứng dậy bắt tay với ông ta thì Hans lại nói : “Chỉ là, không phải bây giờ.”

“Thuyền vương, đây là có ý gì?”

“Bởi vì Luis cũng rất muốn viên ngọc này.”

“Nói là nói như vậy..... Nhưng mà không phải thuyền vương thực chán ghét hấn ta sao?”

Hans hừ lạnh một tiếng, “Nguyên nhân như thế cho nên ta mới muốn kéo dài vài ngày mới bán, chỉ cần Artemis ở trong tay ta, còn sợ tiểu tử kia không đến cầu ta sao? Ta đã rất nóng lòng muốn nhìn bộ dạng cái tên kia đến cầu ta, ha ha, ha ha ha ha.....” Ông ta bắt đầu ôm bụng cười lớn, biểu tình dữ tợn.

Biff một đứng bên nhìn ông ta cười như thế, không biết vì sao trong lòng đột nhiên dâng lên bất an. Cho dù thân là đối thủ, cho dù ông hoàn toàn đứng về phía vương tử, nhưng gặp được loại tiểu nhân có thù tất báo này cùng cảm thấy đồng cảm thay cho Sriranda, cô cũng quá không hay ho rồi. Ai không đắc tội, lại cố tình đắc tội với loại tiểu nhân này. Hơn nữa ai không khiêu chiến, lại cố tình khiêu chiến với vương tử.

Ông giống như đã nhìn thấy kết cục bi thảm của cô.

Cánh cửa màu râm nắng đột nhiên mở rộng ra.

Tất cả mọi người bên ngoài đều ngậm ngẩn, còn chưa có phản ứng lại liền thấy bác sĩ Arnold nhô đầu ra, sau khi quét qua một vòng tất cả khuôn mặt của mọi người ở đây liền nhìn thẳng Sriranda nói : “Cô chính là Sriranda tiểu thư ?”

Bị điểm danh, Sriranda không khỏi nắm chặt vạt áo của mình.

“Cô vào đi.” Bác sĩ Arnold mở cửa ra, tạo thành một con đường thông vào.

Một bên Eric vội vàng hỏi : “Thế nào, thế nào? Em họ tôi, cậu ta thế nào?”

Bác sĩ không nói chuyện, chỉ là lắc lắc đầu.

Một động tác rất nhẹ này thôi cũng đủ làm cho mọi người chấn động thật mạnh, nhất là Sriranda, sợ hãi lan tràn trong mắt cô, đồng tử của cô lại bắt đầu phóng đại, biểu tình trở nên vận vẹo thống khổ.

Sau đó, Sriranda đẩy mạnh bác sĩ Arnold ra, vọt vào.

Eric cũng muốn đi theo thì Arnold lại ngăn ở trước mặt anh, cũng đóng cửa lại, nói : “Về phần những người khác, ở đây chờ đi. Hiện tại tôi trở về mặc quần áo, không có sự cho phép của tôi thì không ai được vào!”

Cặp chân thon dài dưới khăn tắm gang rộng chân đi về hướng cầu thang, Melanie còn nghe văng vẳng tiếng anh ta thấp giọng mắng cái gì, quay đầu nhìn Eric lại phát hiện anh ta còn khiếp sợ và mê hoặc hơn so với mình.

“Cái kia..... Em họ tôi có quen với bạn cô sao?”

Cô nghĩ nghĩ, gật đầu : “Chẳng lẽ cậu không biết sao?”

“Biết cái gì?”

“Sriranda đi ra từ Vienna Caesar, cũng chính là quan hệ thiếu gia nữ bộc.”

Cầm Eric nhất thời như rút rụng.

Trong phòng, ánh sáng chỉ được duy trì bởi chiếc đèn dầu nhỏ.

Tiêm đèn bị giảm đến mức thấp nhất càng làm cho căn phòng thêm phần u ám.

Màn giường che hờ một bóng dáng mờ ảo.

Sriranda phải tốn một khí lực rất lớn mới bình ổn được hô hấp của mình, lúc này cô mới chống đỡ thân mình hoàn thành đoạn đường từ cửa đến giường, sau đó chậm rãi nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường.

Màn giường sa tanh, rõ ràng nhẹ đến mức không thể cảm thấy được sức nặng, nhưng khi cô vươn tay muốn vén lên lại cổ thể nào cũng không vén lên được, cuối cùng đành buông lỏng tay xuống, chui đầu vào trong chiếc đệm mềm mại, ngay cả muốn khóc cũng không được.

Là bi thương, một loại bi thương đến chết lặng. Loại cảm xúc này là bạn cũ của cô, mỗi lần đều sẽ chọn đúng thời điểm khi cô cô độc nhất tới chơi, giống như mang theo dao găm, mà nghiền trái tim của cô, cô không thể cự tuyệt, chỉ có thể cắn chặt răng yên lặng thừa nhận.

“Tôi rất sợ hãi. ....” Cô dựa vào giường, nghe thanh âm của mình phiêu lãng trong không khí, có cảm giác mềm nhẹ giống như nói mê, “Thậm chí còn không rõ vì cái gì mà mình phải sợ hãi như vậy. Cho dù anh chết, thì thế nào? Tôi cũng sẽ tiếp tục sống, tiếp tục hoàn thành tất cả các việc tôi muốn làm, sẽ không có gì thay đổi, Nhưng. .... Rõ ràng không có thay đổi, vì sao còn cảm thấy đau đớn đến thế? Isaac thiếu gia, anh có thể nói cho tôi biết, đây là vì cái gì không?”

Trong phòng thực im lặng, chỉ có thanh âm của một mình cô, sâu kín quanh quẩn.

“Tôi tự hỏi chính mình, đến cuối cùng tôi muốn cái gì? Tôi muốn có tiền, tôi muốn rất nhiều rất nhiều tiền, sau đó dùng số tiền này làm cho cuộc sống của mình trở nên an nhàn, tôi không muốn lại đau thương, tôi không muốn lại trải qua cái cảnh trở mặt nhìn người thân chết đi mà không có năng lực để cứu giúp. .... Nhưng, hiện tại rõ ràng tôi có nhiều tiền như vậy, nhưng vì cái gì vẫn không có một chút biện pháp nào? Vì cái gì vẫn sẽ mất đi?”

“Isaac, anh chính là một con quỷ, từ nhỏ đã thế. Chỉ lo mỗi cảm thụ của riêng mình, một chút cũng không lo lắng cho người khác, ngay cả chết cũng thế.” Tầm mắt của cô không có tiêu cự nhìn ngọn đèn trên đầu giường, ngọn đèn leo lét ánh lên mặt cô, mờ mờ ảo ảo, “Nhưng. .... Tôi còn chưa. .... Tha thứ cho anh mà .”

“Isaac, tôi tha thứ cho anh, bởi vì, tôi không thể để cho anh rời đi mà mang theo oán hận của tôi, cũng giống như anh, không cam lòng, tôi, tôi. .... Ta không tha .”

Cô rút cục cũng khóc.

Tiếng khóc nức nở, như cái đêm bốn năm trước, thống khổ mà đau đớn.

Một bàn tay vươn ra từ trong màn giường, chậm chạp do dự, cuối cùng vẫn rơi xuống mái tóc của cô.

Sriranda sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên, gương mặt đầy nước mắt trừng mắt cánh tay kia.

“Nghe thấy em nói ra ba chữ ‘Tôi không tha’, mặc dù tôi thật sự đã chết, cũng không có tiếc nuối. ....” Theo giọng nói khàn khàn phát ra là mảnh che bị nhấc lên, lộ ra ánh mắt của Isaac.

Đó là một cặp mắt vì vui sướng mà sáng ngời.

Đầu óc nhất thời trống trống vài giây, sau đó giống như bức họa nhuộm đậm tầng tầng sắc thái, khuếch tán lan rộng ra.

Cô nhìn ngọn đèn cổ ý ven thấp; nhìn mặt sàn sạch sẽ không có một tờ giấy; hộp thuốc đặt ở một bên trên bàn, tuy được mở ra nhưng những thứ bên trong cũng không hề được động tới chút nào; trong không khí cũng không có vị thuốc; cửa sổ còn mở, có một làn gió thổi vào làm cho chiếc màn không ngừng phát phơ. ....

Tất cả mọi thứ đều nói rõ nơi này không có trải qua một hồi cứu người kinh tâm động phách nào, nhưng vì cái gì lúc trước cô không có nhìn ra ?

“Anh không có chết?” Bởi vì sợ hãi mọi thứ đang thấy là ảo giác, cô nhanh lên tiếng để xác nhận.

Isaac ôn nhu cười, thấp giọng đáp lời cô : “Nếu đã chết, sao còn có thể nghe những lời nói thật lòng của cô?”

Sriranda cái hiểu cái không A một tiếng, gật gật đầu, đột nhiên giống như phát điên nhảy dựng lên, kéo cái gối đánh thật mạnh vào đầu anh : “Anh dám gạt tôi? Isaac · Vera, anh, anh cư nhiên dám gạt tôi! Lấy loại chuyện này mà gạt tôi! Dùng cái chết đến bức tôi, thật ti bi, thật ti bi, thật ti bi !” Cô liên

tục nói ba câu rất ti bi , về mặt từ cực độ bi thương chuyển thành cực độ phẫn nộ.

“Ai nha, đau đau đau đau đau.” Isaac vội vàng ôm lấy đầu, cũng không dám trốn, ngoan ngoãn để cô đánh,

“Đau? Anh cũng biết đau? Cái đau này tính là cái gì? So với mọi cảm xúc tôi trải qua vừa rồi cũng không bằng một phần vạn. .... Anh vẫn nên chết quách đi!” Cô ném gối, xoay người muốn đi, Isaac bắt chập trên đùi còn cột băng vải, lập tức lao qua ôm lấy thắt lưng của cô.

Trong nháy mắt cảm giác phức tạp dị thường. Cô nhìn bóng anh cùng cô quần quít trên tường, kéo dài rất dài, tại trong không gian hôn ám, tâm chột phiêu phiêu dang dang, có chút tối tăm, lại có chút không biết nói gì cho phải.

“Thực xin lỗi, Sisi, tôi có thể giải thích!”

“Buông.”

“Tôi giải thích, tôi sai rồi, nhưng em hãy nghe tôi giải thích!” Bởi vì trong lòng biết một khi buông tay liền không còn cơ hội tới gần cô, bởi vậy Isaac dùng sức ôm lấy, không cho cô gãy giữa.

Sriranda cắn răng, cười lạnh : “Tốt, anh giải thích a, tôi thật muốn nghe xem, anh sẽ giải thích thế nào?”

Isaac thở dài, khi lại nâng mắt lên, về mặt trở nên âm trầm nói không nên lời : “Bởi vì tôi không còn biện pháp khác.....”

Hai hàng lông mày của Sriranda nhướng lên, chờ dịp phát hỏa, thanh âm bi ai của Isaac lại tiếp tục vang lên : “Sisi, em chưa từng cho tôi cơ hội, một cái cơ hội có thể chân chính tới gần em, thẳng thẳng thành khẩn đối diện lẫn nhau, không phải sao?”

Sriranda ngẩn ra, cảm xúc nguyên bản như bọt khí sôi trào, lập tức lắng đọng xuống. Cô xoay người, nhìn nửa người mình đều bị Isaac bao quanh, trong lòng giống như bị cái gì đó nhọt nhọt xẹt qua.

“Nếu tất cả có thể thay đổi, tôi thật hy vọng mình không phải là thiếu gia của Vienna Caesar, mà em cũng không phải là nữ bộc, nếu tôi có thể sau thời điểm mười sáu tuổi mới gặp em, ta nhất định sẽ không bướng bỉnh ác liệt, chọc giận em khiến em chán ghét. .... Nhưng mà, chúng ta quen biết nhau thật sự lâu lắm, mười bốn năm sớm chiều ở chung, làm cho toàn bộ khuyết điểm của tôi bại lộ toàn bộ, bởi vậy, ở trước mặt em, tôi không hề có hình tượng đáng nói.” Isaac cười khổ, trong ánh mắt hiện ra cảm xúc mềm mại, nhẹ nhàng mà hỏi, “Nhưng, Sisi, cái kẻ vĩnh viễn khi dễ em trên cột em, không có mắt nhìn, ăn chơi trác táng, chính là chân chính , hoàn toàn toàn toàn là tôi — Isaac · Vera sao?”

Sriranda hạ ánh mắt, lông mi tạo nên một chiếc bóng mờ, che lấp biểu tình giờ phút này của cô.

“Từ sau khi sự kiện ở bến tàu phát sinh, quan hệ giữa chúng ta cũng đi tới cực diện bế tắc, tôi nghĩ muốn xoay chuyển. Nhưng tôi cũng biết, nếu tôi trực tiếp hỏi em, đáp án của em khẳng định là, không.”

“Bởi vậy anh liền giả chết gạt tôi?” Sriranda không thể tin nói, “Trò đùa này anh không biết là quá lố sao? Là chết a! Là đem tất cả quy kết thành tử vong a! Trên thế giới không có chuyện gì tàn khốc hơn chuyện này!”

Isaac trầm mặc , cuối cùng thấp giọng nói : “Hãy tha thứ cho tôi.”

Sriranda một ngụm cự tuyệt, “Tôi sẽ không tha thứ cho anh.”

Khuôn mặt Isaac nguyên bản cũng rất tái nhợt, sau khi nghe thấy những lời này lại càng xám tro.

“Đúng vậy, Isaac thiếu gia, tôi không thể không thừa nhận bố cục anh bày cho tôi rất tốt, bức tôi nói ra những lời trong lòng, khẳng định anh sẽ cảm thấy rất đắc ý? Nhưng, nếu anh cho là cứ chết như vậy thì quan hệ giữa chúng ta sẽ khởi từ hồi sinh, từ nay về sau được cải thiện, vậy thì anh sai lầm rồi!”

Isaac cắt đứt lời cô : “Từ từ, tôi không hiểu được ý em, tôi cũng không tưởng như vậy có thể bắt được em. Tôi nói rồi, tôi chỉ là cần một cơ hội.”

“Cơ hội gì?”

Ánh mắt sắc phi thúy nháy mắt biến thành xanh lục, Isaac dùng thanh âm trầm thấp cực kì thận trọng nói : “Một cái cơ hội cho tôi một lần nữa tới gần em. Không cần vừa thấy mặt liền tránh đi, vừa tiếp xúc liền bỏ chạy, một yêu cầu hòa hảo liền không nhìn, vừa mời cầu tha thứ liền cự tuyệt.”

Tay anh ôm thắt lưng của cô, chậm rãi buộc chặt, trầm ổn mà kiên quyết. “Tựa như như bây giờ, không cần giấy.”

Sriranda bình tĩnh đứng yên trong lòng anh, hồi lâu cũng không động đậy, nhưng mà trong ánh mắt nhìn phía vách tường đã có vài phần bi ai.

Cô thấy thật đáng sợ, rõ ràng hẳn là phải sinh khí, hẳn là phải phẫn nộ, nhưng khi bị anh đụng chạm, cả người liền không thể nhúc nhích, giống như bị hóa thạch.

“Sriranda.....” Isaac nỉ non cúi đầu, dùng môi hôn tay cô, một lần một lần niệm, “Sriranda.....”

Tên của cô từ trong miệng anh phát ra, rõ ràng là thanh âm từ tính dễ nghe lại như chú ngữ cuốn lấy lòng cô, từng cái âm tiết trầm thấp lưu luyến, như ma âm tiến thẳng một đường.

Da thịt bị anh hôn như bị hỏa thiêu, đau đớn.

Isaac ngẩng đầu, lộ ra một bộ dáng đáng thương hề hề, nhìn cô nói : “Đừng đi. Tuy rằng vừa rồi lừa em, nhưng trên đời tôi bị thương là thật, một chút cũng không thể động đây, đau đến đòi mạng, em xem em xem, có phải phù thủy giống chân voi rồi hay không?”

Anh lại bày ra bộ dạng này.

Yêu nói dối, thích làm nũng, vì đạt được mục đích dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào — đúng vậy, đây là định nghĩa về anh của cô. Nhưng mà, cũng như lời anh nói : “Cái kẻ vĩnh viễn khi dễ em trên cột em, không có mắt nhìn, ăn chơi trác táng, chính là chân chính, hoàn toàn toàn toàn là tôi sao?” Đối với vấn đề này, cô không cách nào trả lời.

“Sisi. ....” Anh vô cùng thân thiết gọi tên của cô, tựa đầu gối lên vai cô, sau đó, một chút một chút như con mèo nhỏ cọ cọ, ngay tại khoảnh khắc bờ môi của anh tiếp xúc với cổ cô, Sriranda đột nhiên xoay người, một tay đẩy anh ra.

Isaac nhất thời mất thế, mặt sàn chạm đến đùi phải, kêu ra tiếng.

Cửa phòng lập tức bị phá ra, Eric vô cùng khẩn trương vọt vào hỏi : “Làm sao vậy làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?”

Bị người ngoài thấy một màn xấu hổ, Sriranda lại tức giận nói không nên lời, lấy gối đầu ở một bên đánh trên người Isaac, lại cách gối đầu đập mạnh cho anh một cước, thế này mới xoay người chạy nhanh ra ngoài.

Lưu lại một phòng người trợn mắt há hốc mồm

Vẫn là Eric phản ứng nhanh, vội vàng tiến lên ôm Isaac trở lại giường, “Em họ, cậu làm sao vậy? Sriranda cũng quá ác độc! Người cũng đã sắp bệnh chết, còn dùng sức đập như vậy. .... Cậu làm chuyện gì mà khiến cô ấy tức giận như vậy?”

Isaac đau đến nhếch miệng, không những không ảo não mà khóe môi còn ẩn hiện ra vài phần đắc ý, cười cười nói : “Anh thì biết cái gì, cô ấy không phải tức giận.”

“Dùng sức đập cậu như vậy mà còn không phải tức giận?”

“Cô ấy chẳng qua là ghen tị thôi.” Isaac ôm cái gối còn lưu lại dấu hài mơ màng, cuối cùng còn thêm một câu, “Anh không hiểu.”

Eric mở to hai mắt nhìn : Ông trời, người trên giường là em họ của anh ư, hàng năm luôn dùng một tháng để đến nhà anh ở, bởi vậy cũng có thể nói là từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, Nhưng, chưa bao giờ thấy anh có biểu tình ôn nhu như vậy? Tuy rằng giao hoạt như trước, nhưng mặt mày trong suốt, trong trẻo như nước.

Từ từ, cậu ta không phải sắp chết sao? Một người chết còn có thể có ánh mắt như vậy?

Eric hậu tri hậu giác a một tiếng, giống như gặp quỷ nhảy dựng lên kêu : “A! Chẳng lẽ, cậu, vừa rồi cậu đều là giả bộ?”

Isaac chớp chớp lông mi, giống như kinh ngạc nói : “Anh họ, tôi quen biết anh nhiều năm như vậy, nhưng hôm nay là ngày mà anh thông minh nhất nha.”

Eric nghe xong, không còn từ gì để nói.

Mà bên kia, một hơi hướng về phòng của mình – Sriranda dùng sức đóng sầm cửa phòng ngọc bích, tiến vào phòng ngủ thấy cái gối đầu lại phiền não cầm lên vứt đi.

Đến khi không còn chiếc gối nào nữa mới ngồi vào bên mép giường, lấy tay che mặt mình.

Mặt thực nóng, như là phát sốt.

Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mặt mặt như thế . Thực phần nộ, thực quần bách, lại có chút mềm mại không hiểu.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, cô chậm rãi buông tay nhìn về phía chiếc gương trên bàn trang điểm.

Rõ ràng hẳn là phải xấu hổ bất an, hẳn là phải tức giận, nhưng hình ảnh trong gương lại hoàn toàn không phải như vậy. Cô lặng lẽ ngồi nơi đó, đôi mắt trầm tĩnh, khóe môi kéo nhẹ, kia không phải tức giận, không phải quần bách, không phải ghen tị lại càng không phải tuyệt vọng, mà là vui sướng cùng cảm ơn thiết thiết thực thực.

Vô luận như thế nào thì anh cũng không có chết.

Anh còn sống.

— đây là tin tức tốt nhất.

Về phần anh, về sau lại nói. Tại một khắc này, cô muốn đem phần vui sướng này bảo tồn cho riêng mình, không cho bất cứ nguyên nhân nào phá hủy.

Sriranda thở ra một tiếng thật dài, mồi một ngã người về phía sau. Trong một đêm mà trải qua nhiều vui buồn như vậy, trái tim có chút không chịu nổi đang kêu la muốn nghỉ ngơi, nghỉ ngơi.

Nhưng ông trời không chịu lòng người, cô vừa nằm xuống trong chốc lát liền nghe thấy thanh âm vỗ cánh, mở to mắt lại thấy một vầng ánh sáng tím bay vút qua, ở giữa không trung, biến lớn, rơi xuống đất nhẹ không tiếng động.

– Hugo!

Vừa rồi điên cuồng tìm anh ta lại không thấy bóng dáng, bây giờ lại tự động đến đây.

“Đã xảy ra chuyện, Sriranda.” Câu đầu tiên Hugo nói chính là câu này.

Sriranda miễn cưỡng nâng mi, A, thật khó, anh ta cũng biết đã xảy ra chuyện. Bất quá, lúc trước khi đang nổi nóng tự nhiên là đối với nó vô cùng oán hận, vì cái gì khi cô đang cần giúp đỡ nhất lại cố tình không xuất hiện, nhưng hiện tại nếu đã biết Isaac cần bản không có gặp chuyện không may gì, bởi vậy cũng không tính là nó lừa gạt cô, tự nhiên tất cả tức giận cũng liền tan thành mây khói.

Biểu tình của Hugo nghiêm túc dị thường, trầm giọng nói: “Tôi mới từ Jacob trở về.”

Sriranda cả kinh, lập tức ngồi dậy: “Mẹ và chị tôi đã xảy ra chuyện?”

“Không phải các cô ấy. Là Cinderella.”

Sriranda nhú mày, “Cô ta? Cô ta xảy ra chuyện gì?”

“Cô ấy đã gả cho Haera vương tử.”

Nổi khiếp sợ do tin tức này mang lại một chút cũng không thua gì chuyện mẹ và chị gặp chuyện không may, Sriranda lập tức nhảy dựng lên, “Cái gì? Anh nói cái gì?”

“Anh cũng rất bất ngờ đi? Ta cũng vậy. Chờ khi ta nhận thấy có chút không thích hợp mà chạy trở về, Cinderella cùng Haera vương tử đã cử hành hôn lễ long trọng, thậm chí trước đó một chữ cô ấy cũng không chịu đề cập với ta.” Hugo có vẻ rất buồn bực, lo lắng nói, “Quả thực không thể tưởng tượng được! Cinderella, cô bé đáng yêu mà ta giáo dục, chuyện gì cũng đều nói cho ta biết, tìm ta thương lượng, toàn tâm toàn ý ý lại ta, thế nhưng sẽ vì chuyện hôn nhân đại sự mà lừa gạt ta, hơn nữa khi ta kiệt lực phản đối lại vẫn quyết giữ ý mình, không hối cải.....”

“Từ từ!” Sriranda không thể không cắt đứt lời anh, “Vì cái gì anh muốn phản đối việc cô ấy gả cho Haera? Đối với chuyện cô ấy có ý với vương tử, không phải anh vẫn ôm thái độ duy trì sao?” Nếu không cũng sẽ không biến ra một đôi hải thủy tình, một chiếc xe ngựa bí ngô độc đáo như vậy.

Hugo thở dài, có vẻ càng thêm khổ sở, “Nếu vị vương tử kia xuất phát từ tình yêu mà cưới cô ấy, đương nhiên ta sẽ không phản đối; Nhưng trong lòng cô cũng rõ, căn bản không phải như vậy.”

“Sao lại thế này?” Sriranda nhanh hoạt động cân não, nghĩ tới nguyên do thực đáng sợ, “Chẳng lẽ là bởi vì.....”

“Thật bất hạnh, lại bị cô đoán trúng..... Haera vương tử vẫn nghĩ đến Florence, nhưng từ sau thất bại trốn đi lần trước, cậu ta càng bị trông giữ nghiêm ngặt, tuy rằng đã dùng mọi biện pháp, nhưng cuối cùng đều từng cái từng cái thất bại, dưới tình trạng bất đắc dĩ này, cậu ta nghĩ ra kế sách giả kết hôn.”

“Giả kết hôn?”

“Đúng vậy, cưới vị truyền kì nữ lang thần bí xuất hiện ở vũ hội lần đó làm vợ, quang minh chính đại giương cờ hiệu hưởng tuần trăng mật đến Florence. Mà Cinderella cái cô ngốc kia, bị tình yêu che mờ hai mắt, như thiếu thân mà lao đầu vào lửa.”

Sriranda đánh một quyền lên đầu giường, phát ra một tiếng vang thật lớn, cắn răng nói: “Cô ta điên rồi!”

“Ta khuyên cô ấy thật lâu, nhưng không biết là từ khi nào cô ấy đã càng ngày càng không nghe lời nói của ta, biết rõ Haera không thương mình, biết rõ hôn nhân này không có hạnh phúc, cô ấy vẫn không gả không thể. Ta rất khó hiểu.” Hugo ngồi xuống bên cạnh cô, như là bắt được cái gì an ủi, cầm lấy bàn tay cô, thấp giọng nói, “Hiện tại bọn họ đã khởi hành, đại khái ngày kia là có thể đến đây, đuổi kịp một ngày cuối cùng của thương hội. Sisi, cô có thể giúp ta khuyên nhủ cô ấy không? Ta nghĩ, có lẽ cô ấy sẽ nghe lời cô nói.....”

Ánh mắt Sriranda lóe lóe, biểu tình thay đổi, cuối cùng bỗng lạnh lùng nói, “Không, tôi sẽ không khuyên cô ta.”

“Sisi?”

“Con đường chính cô ta lựa chọn, cô ta cần tự mình gánh vác hậu quả, chỉ có nếm qua đau khổ, cô ta mới biết được đến tận cùng mình đã sai ở nơi nào. Cũng bởi vì trước kia mọi chuyện anh đều giúp cô ta, quán cô ta, cô ta mới trở nên không nghe lời anh nói như bây giờ. Anh còn muốn tôi dấn vào vết xe đổ của anh nữa sao? Tôi sẽ không đi khuyên cô ta, anh hết hy vọng đi!”

“Sisi.....” Trong giọng nói của Hugo mang theo nhiều ý cầu xin.

Sriranda ngẩng đầu nhìn mình trong gương, ánh mắt càng trở nên băng hàn.

“Nhưng—” Cô mở miệng, từng chữ đều nói thật bi ai, “Tôi lại muốn tìm Haera vương tử nói chuyện. Tôi hỏi anh ta, vì sao anh ta lại làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy? Chẳng lẽ chỉ là vì muốn tự do, là có thể không từ thủ đoạn đến tình trạng hy sinh một cô gái khi còn sống sao? Trong chuyện này, người chân chính làm sai là anh, mà Cinderella, chẳng qua chỉ là đứa ngốc đáng thương trong tình yêu mà thôi.”

Vì cái gì cô mới rời đi nửa tháng liền phát sinh nhiều chuyện như vậy?

Vì cái gì Haera, người mà cô còn thực thương thức lại trở nên đáng sợ như vậy?

Hay là anh vẫn như thế, chẳng qua là lúc trước cô không có nhận rõ? Hoặc là nói, rõ ràng từ chuyện anh làm với Waby liền nhìn ra manh mối, mà cô lại thủy chung không có chân chính đi tìm hiểu.

“Haera vương tử là người giàu ý tưởng của những nhà không tưởng, theo góc độ nào đó mà nói, anh ta so với tôi càng thêm tùy ý làm bậy..... Rất nhiều thời điểm, anh ta chỉ biết hành động, nhưng không thể gánh vác hậu quả.....”

Những đánh giá của Isaac đối với anh sâu kín vang lên, đồng thời đi vào còn có một câu khác : “Mười bốn năm sớm chiều ở chung, làm cho toàn bộ khuyết điểm của tôi bại lộ không thể nghi ngờ, bởi vậy, ở trước mặt em, tôi không hề có hình tượng đáng nói.”

Kỳ thật anh nói rất đúng, cô đối với anh cũng không công bằng.

Cho nên khi cô nhìn anh thì cũng chỉ nhìn thấy toàn là khuyết điểm. Mà khi nhìn Haera lại chỉ nhìn thấy tất cả ưu điểm, chẳng sợ chúng nó kỳ thật chỉ là phù hoa.

Cô phạm vào sai lầm nghiêm trọng cỡ nào.

Cô thậm chí còn cổ vũ Cinderella theo đuổi vương tử.....

Nếu lúc trước cô chưa nói vậy, nếu cô đem tất cả kế hoạch của cô với Haera nói hết cho Cinderella, nếu sớm cảnh giác một chút, có phải sẽ không phát sinh tấn bi kịch này hay không?

Trong lúc nhất thời, cô ảo não đến tột đỉnh.

Môi Hugo động vài cái, muốn nói lại thôi, nhưng bàn tay nắm tay cô vẫn không có buông ra.

Chuyện phía sau cô cùng anh đều không có đoán trước được, nhân trận bi kịch này, vận mệnh của bọn họ rốt cục cũng hoàn toàn liên kết lại cùng nhau.

Ngoài cửa sổ, một đoàn mây đen kéo đến che lấp ánh trăng.

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lặng yên che dấu

Nó tưởng rằng nó vĩnh viễn sẽ nhớ rõ những lời nói của người đó.

Người đó nói qua một ngàn năm sau bọn họ sẽ gặp lại, dùng một phương thức hoàn toàn mới bắt đầu một lần nữa.

Vì thế nó tìm kiếm, nó chờ đợi, nó thủ hộ, nó làm bạn.

Nó thấy cây nguyệt quế, còn có cô gái dưới tán cây.

Nó vẫn nghĩ là nó đã tìm được rồi.

Nhưng cô gái có mái tóc đen, mắt đen trên cửa sổ lâu hai lại làm cho nó hoảng hốt khó tả.

Nếu Cinderella không phải Daphne thì.....

Tiếng chim chóc riu rít từ bên ngoài truyền vào phòng, mới sáng sớm rồi giường, Melanie khoác một chiếc áo choàng mỏng lên người rồi ra mở cửa ban công để tận hưởng không khí mới mẻ, khi đang vươn thắt lưng, ánh mắt chợt nhìn về phía hoa viên dưới lầu lại nhất thời ngây dại.

“A, thượng đế!” Mười giây sau, cô vội chạy vào phòng, lay lay Sriranda đang ngủ say trên giường, gấp giọng gọi : “Sisi, mau tỉnh lại, mau dậy nhìn xem!”

Sriranda đành phải mang theo con buồn ngủ đi theo Melanie ra ban công, bên dưới hoa viên, vài người hầu đang vội vàng đem những chậu hoa rực rỡ cuối cùng dựa theo hình dạng chữ cái xếp lên bãi cỏ màu xanh lục, bởi vì cũng gần hoàn thành nên dễ dàng nhìn ra hàng chữ bọn họ đang xếp—

“Sriranda, hãy tha thứ cho ta.”

Không cần nói cũng biết là do Isaac phân phó bọn họ làm như vậy, cũng chỉ có vị đại thiếu gia kia mới có thể làm cái chuyện nhảm chán đó.

Bởi vì cái tin tức xấu Hugo mang đến ngày hôm qua mà cả đêm cô chưa thể ngủ yên, thật vất vả ngủ say một chút lại bị Melanie đánh thức, mà lại là vì đến xem cái chuyện nhảm chán này, sắc mặt Sriranda trở nên khó coi, nhủu mày xoay người trở về phòng.

“Thế nào thế nào? Sisi, nhìn một màn này, trong lòng có cảm thụ gì?”

“Lần sau lại vì cái chuyện nhảm chán này mà phá giấc ngủ của em, em sẽ trở mặt với chị.” Cô đá dép lê khỏi chân, quyết định bò lại giường tiếp tục ngủ.

Lúc này cửa phòng lại vang lên. Melanie đi ra mở cửa, một bồi bàn đẩy xe thức ăn buổi sáng lên tiếng : “Buổi sáng tốt lành, tiểu thư, đây là bữa sáng của các ngài.”

“Chúng tôi không kêu bữa sáng a.”

“Đây là Isaac thiếu gia bảo chúng tôi đưa tới.”

Melanie quay đầu nhìn Sriranda một cái, trên mặt người phía sau hoàn toàn không có biểu tình gì, vì không muốn để bồi bàn phải chờ lâu nên cô đành phải tiếp nhận xe thức ăn, nói : “Cảm ơn, người đi xuống đi.”

Đóng cửa, đem xe đẩy vào tiểu sảnh, lấy lớp khăn phủ phía trên ra, một mùi hương thơm nức sộc vào mũi. Bên trong là hai phần chân giò hun khói, canh ngô, trứng cuộn ô mai cùng trứng cá hấp, còn có một ly sữa cùng hai ly nước cam vắt.

Nói là chuẩn bị bữa sáng cho hai người, nhưng thấy thế nào cũng là cố ý chuẩn bị cho Sriranda.

Ngoài ra, còn có một bó hoa sen, chính giữa là một đóa hoa ông lao (clematis).

Cô nhin không được cười nói : “Sisi, xem ra vị Isaac thiếu gia này thật sự rất có thành ý, em liền tha thứ cho việc anh ta lừa chết gạt em đi.”

Ngày hôm qua, sau khi Sriranda chạy trốn, cô cùng Eric ở lại đó tìm hiểu rõ ràng mọi việc xảy ra, vừa cảm thấy tức giận lại thấy buồn cười, hai người này thật đúng là oan gia, ghép chung một chỗ rất thú vị, làm cho người ta rất chờ mong tình huống phát triển sau này.

Mà Sriranda cũng không phụ sở vọng của cô, hừ lạnh một tiếng, “Loại chuyện không cần động đến da tay liền có hạ nhân bận rộn chuẩn bị thay mình cũng gọi là thành ý sao? Melanie, chị cũng thật khoan dung.”

“Như vậy a,” Melanie đảo mắt, “Vậy chị đi gọi người đến đem phần thức ăn này đi.”

“Không cần thiết.”

“Hả?”

Sriranda một bên vén tóc, một bên thân nhiên nói : “Chỉ bằng những thức ăn này mà tha thứ? Quyết không.”

Con người đen nòng đậm như mực, lại ở trong chỗ sâu nhất lóe ra một tia khinh bạc, đó là — ý cười vì trò đùa dai.

“Thế nào thế nào?”

Phía tây tòa thành, lầu hai, trong căn phòng thứ ba, Isaac nằm trên giường một bên nhận kiểm tra của bác sĩ Arnold, một bên nghe cấp dưới bẩm báo sự tình.

Bồi bàn tất cung tất kính đáp : “Thiếu gia, Melanie tiểu thư nhận bữa sáng chúng ta đưa qua.”

“Như vậy các cô ấy có ăn hay không?”

“Trừ bỏ cam vắt Sriranda tiểu thư có uống một ngụm, thì tất cả đều được dùng hết.”

“Uh, tôi biết nhất định cô ấy sẽ ăn mà, bởi vì tất cả đều là những món cô ấy thích.” Isaac thư thư phục phục dựa vào gối đầu, lại hỏi, “Vậy còn hoa?”

Bồi bàn có chút do dự trả lời : “Hoa cũng nhận. ....”

“Tôi biết cô ấy thích nhất là hoa sen, nhất định sẽ nhận lấy.”

Một bên Eric từ đầu tới cuối đều mang về mặt sùng bái, “Giỏi quá! Em họ, cậu quả nhiên hiểu lòng phụ nữ, tôi có nên học cậu đưa bữa sáng lại đưa hoa hay không ta? Như vậy cho dù Melanie tiểu thư không vui, cũng có thể.....”

Hắn còn chưa nói xong, bỗng bàn đã cắn răng một cái, quyết đem nửa câu sau nói nốt : “Nhưng, Sriranda tiểu thư chỉ lấy hoa sen, còn hoa ông lao thì đem ném ra ngoài.”

Nói xong, hắn cần cần dục dục lấy ra đóa hoa thay người chịu trận ở phía sau lưng mình.

Eric thức thòi ngậm miệng lại. Mà Isaac nhận cành hoa ông lao, về mặt âm thầm hai giây, cuối cùng chớp chớp lông mi an ủi nói : “Không sao, La Mã không phải một ngày có thể lập lên, mình phải cho cô ấy một chút thời gian. Đây là thực đơn cơm trưa, chiếu theo mà làm cho tốt, cũng đưa đến phòng ngọc bích, nhớ kỹ, đừng quên hoa.”

Bỗng bàn tiếp nhận thực đơn, khom người lui ra.

“Tôi cảm thấy không có ăn thua đâu, muốn đánh cuộc không, cái đóa hoa ông lao kia cũng sẽ bị ném ra lần nữa?”

“Có quan hệ gì? Tất cả những thứ đó là để chuẩn bị để cho cô ấy ném mà.”

Eric tò mò : “Vì cái gì?”

Isaac mỉm cười, “Không làm như vậy, thì lấy cái gì để cho cô ấy hết giận đây?”

Eric bừng tỉnh đại ngộ, “Cậu thật đúng là có một ruột a. Nhưng mà nếu cứ đưa hoa như vậy thì hiệu suất thực sự quá thấp, đưa tới một năm cũng chưa chắc cô ấy sẽ tiếp nhận cậu.”

Isaac mỉm cười : “Bởi vậy, tôi đã nghĩ ra một phương pháp tốt có thể lấy lòng của cô ấy.”

“A, là cái gì?”

“Nếu như đối với Melanie tiểu thư mà nói, Bryan là người quan trọng nhất của cô ấy, như vậy đối với Sriranda mà nói, giờ này khắc này, thứ quan trọng nhất là cái gì đây?”

Eric nghĩ nghĩ, trả lời : “Melanie tiểu thư.”

“.....” Quả nhiên, mình không nên kỳ vọng quá nhiều vào anh ta. Isaac một bên lắc đầu, một bên nói rõ, “Là mười hai viên ngọc thần Olympus.”

“Nguyên lai là cái này a.....” Khó trách lúc trước Melanie tiểu thư mở miệng hỏi hắn muốn viên Hestia.

“Cô ấy tới tham gia thương hội này là vì bộ ngọc thần. Bởi vậy, đối với cô ấy mà nói, trước mắt bộ ngọc thần này mới là quan trọng nhất. Nếu đối anh là tôi, anh sẽ làm như thế nào?”

“Đương nhiên là tìm cách làm cho những viên ngọc thần này tới tay, sau đó toàn bộ đưa hết cho cô ấy, tạo cho cô ấy một niềm vui bất ngờ!”

Isaac bí hiểm cười cười, ánh mắt sáng rực, lắc lắc đầu, lại không nói tí mĩ, ngược lại quay đầu hỏi bác sĩ Arnold đang ở một bên thu thập dụng cụ : “Bác sĩ, chân của tôi thế nào?”

“Chúc mừng cậu, tình hình khôi phục rất tốt.” Arnold nghĩ nghĩ, lại chế nhạo nói, “Trên thực tế, nếu không phải vị Sriranda tiểu thư kia tặng thêm cho cậu một cước ở miệng vết thương, thì hiện tại hẳn là cậu cũng gần khôi phục.”

Isaac nhún vai, làm cái tư thế đó chỉ là râu ria, “Như vậy hiện tại khi nào tôi mới có thể đi lại?”

“Một tuần sau thạch cao có thể bỏ xuống.”

“Có thể nhanh hơn chút không?”

Arnold về mặt không thể nề hà : “Isaac thiếu gia, mong rằng cậu sẽ không gây khó xử cho tôi, đúng vậy, khả năng bình phục của cậu vượt qua ngoài dự kiến của tôi, nhưng không có nghĩa là cậu có thể xằng bậy. Thân thể có cực hạn, vượt qua cực hạn này, ngược lại sẽ thất bại trong gang tấc.”

Isaac A một tiếng, ngón tay giao nhau đặt dưới cằm, trầm ngâm vài phút, cuối cùng ngẩng đầu nói : “Như vậy anh họ, phiền anh giúp tôi ra ngoài một chuyến.”

“Đi đâu? Nửa giờ sau, thương hội sẽ bắt đầu a.”

“Trong thương hội sẽ không bán ra bộ ngọc thần kia, nơi muốn anh đi, tự nhiên nơi có bộ ngọc đó.” Hắn cười, khóe môi giờ lên độ cong vui vẻ lại mang chút thần bí, sáng lạn tựa như những bông hoa mùa hè rực rỡ.

Hans nhìn vào gương sửa lại nơ cho mình, thần thái vui vẻ cùng với đám tùy tùng ra khỏi phòng.

Đọc theo đường đi hần tưởng tượng đủ mọi tình huống khi gặp Luis, tưởng tượng cảnh tượng Luis xu nịnh cúi đầu với hần thế nào, sàu mi khổ kiểm thế nào, biểu tình biết vậy chẳng làm thế nào, liền cảm thấy vô cùng vui sướng. ‘Hừ, tiểu tử kia, ngay cả hần – thuyền vương đại danh đình đình cũng dám lừa gạt, không cho cậu ta ném chút đau khổ thì sao cậu ta biết thế giới này không đơn giản như cậu ta nghĩ.’

Lúc trước cậu ta dùng một thanh đao tàn làm mình thiệt hại 1000 vạn, hiện tại, mặc dù cậu ta lấy 10 lần, 100 lần đến bồi tội, mình cũng không cho cậu ta có trái cây tốt mà ăn, ha ha ha.....’

Vừa định đến nơi sẽ cho hần vui vẻ lại thấy Luis đang kéo tay Melanie, vừa nói vừa cười đi tới.

Hừ, thật là cái tên ngạo mạn, nhưng lại là tên tiểu bạch kiểm ngạo mạn, dùng ngón chân cũng biết cậu ta sở dĩ ở cùng với con mụ quả phụ kia đơn giản là vì ham tiền tài, quyền thế của Cruise gia tộc. Đúng là thấy thế nào cũng không vừa mắt.

Bên kia, Sriranda thấy Hans, mỉm cười chào hỏi với hần : “Buổi sáng tốt lành, Hans tiên sinh.”

Xem, đến nịnh bợ đi? Hans trong lòng hừ lạnh, nửa nheo ánh mắt lại, chờ bước tiếp theo của hần, ai ngờ Sriranda chào hỏi xong liền cùng Melanie rẽ vào đại sảnh, một giây cũng chưa dừng lại.

Từ từ! Đây là có chuyện gì? Không phải cậu ta muốn mua bộ ngọc thần kia sao? Sao lại bày ra thái độ không liên quan gì ở đây? Hans một bên hồ nghi, một bên đi theo vào.

Trong đại sảnh đã tập hợp tất cả các nhân vật nổi tiếng.

Đây là đại sảnh lớn nhất tòa thành Mira, diện tích 600 mét vuông, bên trong được chống đỡ bởi 66 cột đá cẩm thạch chạm khắc hoa, một khung cảnh ngoạn mục.

Luis cùng Melanie chọn một vị trí ngồi xuống, Hans thấy thế cố ý ngồi ở hàng sau, kể từ đó, nhất cử nhất động của hai người đều không thoát khỏi ánh mắt của hần.

Nhưng mà, làm cho hần rất kỳ quái là Luis tựa hồ hoàn toàn không có hứng thú với hần, từ đầu đến cuối đều trò chuyện vui vẻ với Melanie, mắt không liếc thử sang một bên.

Không thể nào? Chẳng lẽ tên kia biết không có biện pháp lấy được khóa Artemis từ trong tay mình, cho nên đành từ bỏ?

Hần càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, càng nghĩ càng cảm thấy sốt ruột, trong lòng như có con mèo nhỏ cào cào, khó chịu đến cực điểm, cho đến khi tiếng vỗ tay như sấm ở bốn phía vang lên, hần mới hồi phục lại tinh thần, thì ra thương hội đã muốn bắt đầu.

Phần đầu tiên, theo thường lệ cục quản lý thương hội sẽ báo cáo những xem xét trong năm nay, lại căn cứ những công trạng đạt được này chọn ra mười đại phú hào phát triển nhất, đây vốn là phần yêu thích nhất của Hans bởi vì hàng năm hần đều có tên trong bảng, nhưng mà giờ phút này, cảm xúc phiền chán làm cho hần trở nên không kiên nhẫn, thậm chí ngay cả khi người chủ trì Bentley nói năng ngắn gọn và khôi hài, khi vào tai hần cũng trở nên dài dòng tẻ nhạt.

Nhanh chấm dứt đi! Hần chỉ muốn xem Luis đến cầu hần như thế nào, hần chỉ muốn trả lại nỗi sỉ nhục lần trước hần phải chịu, tay hần thậm chí bởi vì dục vọng báo thù mà đang phát run.....

“Tiếp theo, chúng ta sẽ công bố danh sách mười đại phú hào mới năm nay, bọn họ lần lượt là — Wendy công tước, Phil công tước, Haimang tiên sinh.....” Mỗi lần Bentley đọc từng cái tên, phía dưới liền vang lên một tràng vỗ tay. Hans không chút để ý nghe, đúng lúc này, Luis đột nhiên quay đầu nháy nháy mắt với hần.

Trong lòng hần nhất thời dâng lên một cảm giác run rẩy.

Ánh mắt của thiếu niên kia thật yêu dị, như sắp nảy sinh điềm xấu.

“..... Diluomu tiên sinh, cùng với một vị cuối cùng.....” Bentley đọc đến nơi đây mới ngẩng đầu nhìn mọi người chung quanh, chậm rãi nói, “Jones phu nhân! Chúng ta hãy chúc mừng bà, doanh nhân nữ duy nhất.”

Hans nhảy dựng lên : “Chờ một chút!”

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía hần.

Bentley ngạc nhiên hỏi : “Có cái vấn đề gì sao? Hans tiên sinh?”

“Đương nhiên là có! Mà còn là một vấn đề lớn!” Hai hàng lông mày của Hans nhướn cao, cực độ phẫn nộ chất vấn, “Vì cái gì trong danh sách năm nay không có ta?”

Mọi người bắt đầu châu đầu ghé tai nghị luận.

Bentley nhìn danh sách trong tay, vội vàng cười nói : “Thực xin lỗi ! Hans tiên sinh, trước tiên mời ngài hãy bình tĩnh một chút, vấn đề này đợi lát nữa chúng ta nói chuyện riêng, được chứ? Hiện tại, trước đề cho thương hội.....”

Hans thô bạo cắt đứt lời hắn : “Không được! Không cho tôi câu trả lời thuyết phục, phần tiếp theo cũng không cần tiến hành.”

Không khí trong phòng nhất thời trở nên thực xấu hổ.

Melanie ghé vào tai Sriranda nói : “Trò hay sắp bắt đầu .”

Sriranda nhường mày hứng thú, không nói gì.

Bentley từ tốn giải thích : “Hans tiên sinh, danh sách này là dựa vào tài liệu ghi chép những công trạng và đánh giá trong năm có nguồn gốc hẳn hoi, cũng không phải chúng tôi làm giả, nếu ngài không hài lòng, có thể thương thảo sau, nhưng hiện tại.....”

“Nếu hiện tại không thể có kết quả thì không cần phải nói gì thêm !” Hans một chút cũng không chịu nhượng bộ.

Melanie nhẹ nhàng thở dài, “Cái này chẳng những mất mặt, ngay cả phong độ cũng đều mất hết.”

Sriranda nhìn thẳng phía trước, không thèm quay đầu lại liếc mắt một cái, khoe môi gợi ý cười mỉa mai trong dự kiến.

Bentley vẫn từ tốn khuyên giải an ủi như trước, còn Hans vẫn không thuận theo không buông tha, đám đông trở nên có chút xôn xao, có người bắt đầu không kiên nhẫn, cũng có người hứng thú đảo dặt xem náo nhiệt.

“..... Hans tiên sinh, ngài như vậy là làm khó cho chúng tôi.....”

“Làm khó? Khi các người có ý đem tôi đá ra ngoài danh sách sao không nghĩ tới làm khó cho tôi? Nói cái gì chiếu theo công trạng năm trước. Năm trước, 43% thủy vận của toàn bộ Oka Biscay đều do những con tàu của tôi hoàn thành , mà các nhà xưởng chế tạo của tôi trong một năm sản xuất gần 5000 chiếc thuyền, nộp thuế cao đứng vị trí thứ 5 cả nước! Nếu thật đúng là dựa theo công trạng thì bà già chỉ có mấy cái nhà máy hòng thì có tư cách gì mà so với tôi?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Jones phu nhân nhất thời từ xanh đến hồng, lại từ hồng đến đen, xấu hổ đến cực điểm

Bentley khó xử nói : “Tuy nhiên, trong 629 vụ sự cố thủy vận trong năm trước, cũng có 60% sự cố là vì chất lượng tàu của ngài gây ra, bởi vậy.....”

Hans lại càng thêm kiêu ngạo, cao giọng nói : “Thật đúng là buồn cười, có thương nhân nào vận chuyển hàng hóa mà chưa từng xảy ra sự cố? Thuyền của tôi nhiều nhất, đương nhiên tỷ lệ gặp phải rủi ro cũng càng cao. Hơn nữa, khi nào thì bảng xếp hạng này bắt đầu biến thành bảng bình luận chất lượng? Nói về phú hào thì phải bàn luận tài phú không phải sao? Tôi muốn yêu cầu xét duyệt lại bảng xếp hạng mười đại phú hào! Tôi muốn xem ai dám đem tôi đá ra ngoài nữa? Còn nữa, ai là người cuối cùng phê duyệt danh sách này? Vẫn là Constance tiên sinh phải không? Tôi phải đi hỏi hắn một chút.....”

Còn chưa nói xong thì một thanh âm réo rắt, thanh dương, từ phía ngoài cửa truyền vào : “Là ta phê .”

Sriranda quay đầu, ánh mắt không khỏi sáng ngời –

Cô chưa bao giờ thấy qua cô gái nào thanh khiết như thế .

Nếu nói đến mỹ nhân, chị cô Nicole xinh đẹp gợi cảm, Cinderella thanh lệ vô song, còn cái cô Helen tuy là thô thiển, nhưng quả thật cũng quốc sắc thiên hương, nhưng mà, nếu cùng vị trước mắt này so sánh thì toàn bộ đều mất đi hào quang.

Trên người cô gái này có một loại xinh đẹp thoát tục, có lẽ không xinh đẹp bằng Nicole, không thanh lệ bằng Cinderella, càng không xinh xắn như Helen, nhưng, cô ấy chỉ cần đứng ở đó lại tựa như một bức tuyệt thế danh họa.

Mà mọi người trong phòng sau khi thấy cô xuất hiện thì tất cả đều đứng dậy cúi đầu.

Sắc mặt Hans cũng có chút co quắp, cường cười nói : “A..... Công chúa điện hạ sao ngài lại đến nơi này?”

Công chúa?

Oka Biscay quốc vương không có con, dưới gối chỉ có một vị công chúa, tên là Xisika, chẳng lẽ chính là cô ấy?

Sriranda dùng ánh mắt hỏi Melanie, Melanie gật nhẹ đầu.

Xisika thoải mái đi đến trước mặt Hans, mỉm cười nói : “Ta là người đã phê danh sách này, ta cũng đoán được thuyền vương nhất định sẽ có nghi hoặc, bởi vậy mới tự mình đến đây giải thích cho ngài.”

Thân phận của cô cao quý lại chịu nhượng bộ như thế, khiến cho một bụng lửa giận của Hans thế nào cũng không thể phát ra, chỉ đành nghiêm mặt, áp a áp ứng nói : “Cũng không cần thiết phải đích thân đến..... Chỉ là, vì cái gì mà bằng tài lực của tôi lại bị đá khỏi bảng này?”

“Không phải bị đá, mà là tặng cho ngài một danh hiệu khác.”

“Danh hiệu khác?”

Xisika vỗ vỗ tay, một vị kỵ sĩ ở phía sau khom người tiến lên, trên tay cầm cái khay gỗ, bên trên tủ khăn đỏ, sau khi xốc lên liền hiện ra một tấm huân chương ánh vàng rực rỡ bên trong.

Ánh mắt Hans nhất thời trừng to.

Xisika ôn nhu nói : “Từ đời tổ phụ của ngài tính đến nay đã có bốn đời, có thể nói một nửa thủy vận của Oka Biscay đều nhờ vào những người như các ngài mà hưng thịnh như hôm nay, bởi vậy, để ngợi khen những cống hiến của thuyền vương đối với quốc gia, cha ta đã đặc biệt cử ta đến đây tặng huân chương thương nhân vinh dự cho ngài. Hy vọng ngài sẽ thích.”

Khuôn mặt của Hans vì kích động mà trường đỏ bừng, vội vàng nói : “Ha, thích! Đương nhiên thích, quả thực là rất thích ! A, cảm ơn quốc vương, chúc ngài ấy thân thể khỏe mạnh vĩnh viễn, cũng cảm ơn công chúa, chúc người vĩnh viễn xinh đẹp!”

“Đã như vậy thì để cho ta đeo lên cho ngài đi.” Xisika nói xong liền tự mình đem huân chương cài lên áo Hans, bàn tay trắng nõn vô cùng vinh dự đem Hans phùng lên tới thiên đường, mơ mơ hồ hồ đem tất cả không vui lúc trước đều vứt lên chín tầng mây.

Cuối cùng, Xisika vuốt lên áo hần rồi lui ra phía sau hai bước, cười nói : “Rất thích hợp với ngài .”

“Tạ công chúa điện hạ.” Hans cúi đầu, đáp lại theo đúng tiêu chuẩn khi gặp hoàng thất.

Xisika một bên đáp lễ, một bên nhìn về phía Bentley ý bảo với hần thương hội có thể tiếp tục tiến hành. Vì thế Bentley tiếp tục tuyên bố hạng mục thứ hai của thương hội, giới thiệu bộ tranh bảo đầu tiên trong gian hàng trưng bày, mà Hans cũng vừa lòng quay lại chỗ ngồi, Xisika mang theo tên kỵ sĩ kia lặng yên rời đi, chuyện vừa rồi phát sinh tựa như bông tuyết nhỏ, chợt rơi, lại tan, một chút dấu vết cũng không có.

Melanie bất mãn mếu máo nói, “Thật tiện nghi cho kẻ này , nhân họa đắc phúc a!”

Sriranda nhìn phương hướng Xisika rời đi, thấp giọng thở dài : “Công chúa của quốc gia các chị cũng rất có bản lĩnh, một huân chương hồng cũng có thể dễ dàng ổn định mọi việc.”

Melanie không rõ di một tiếng : “Huân chương hồng? Sisi em có ý gì?”

“Em hỏi chị, chị từng nghe nói qua huân chương thương nhân vinh dự chưa?”

Melanie nghĩ nghĩ, lắc đầu nói : “Tuy rằng không có, nhưng cũng có thể đây là lần đầu tiên trao tặng?”

“Kính nhờ, tặng huân chương là chuyện long trọng cỡ nào, muốn thay đổi trình tự thì phải thông cáo cho cả nước, sau đó ước định ngày triệu kiến vào cung, ở trước mặt mọi người quốc vương sẽ tự mình trao tặng. Bởi vì nó là đại diện cho sự vinh quang, bởi vậy lại càng thêm thận trọng.

Mà vừa rồi, rõ ràng vì sợ Hans làm lớn việc, không thể hoàn thành buổi thương hội hôm nay, công chúa của các chị liền tạm thời lấy một cái huân chương, mà cái huân chương đó lại lấy từ trên quần áo tên kỵ sĩ đứng sau cô ấy xuống, sau đó đặt một cái mỹ danh liền làm cho Hans mơ mơ hồ hồ. Hôn nữa, thương nhân vinh dự lại là danh hiệu phù phiếm cỡ nào, so với mười đại phú hào, chị thật sự cho rằng nó càng thể hiện đầy đủ tài lực thương mại của chị sao?” Sriranda nói xong, quý dị nở nụ cười, “Nhưng mà như vậy cũng tốt. Để cho tên Hans ngốc nghếch kia đắc ý một chút, sau đó lại phần nộ một chút, ngu xuẩn một chút, đối với kế hoạch của chúng ta cũng càng có lợi một chút.”

Hần đang đợi cô chủ động mở miệng, cô liền không mở miệng.

Đây là một trận đánh lâu dài, so chính là lòng kiên nhẫn của hai bên, ai kiên chế không được trước thì kẻ đó liền thua.

Nhưng mà, Hans lại có một ưu thế hơn cô, đó chính là — thời gian. Trước khi thương hội chấm dứt, cô phải có ngọc trong tay, bởi vậy thời gian kéo dài sẽ bất lợi đối với cô, đáng ăn mừng là trước mắt Hans tựa hồ vẫn chưa thấy rõ ưu thế này của hắn. Ngược lại cho rằng viên ngọc trong tay hắn mới là vương bài, như vậy, cô sẽ đem vương bài này hoàn toàn đập nát, trở thành không đáng một đồng.

Đôi mắt Sriranda chuyển trầm, sau đó kéo khóe môi, lần này nở nụ cười chân thực.

Ngày đầu tiên của thương hội, viên mãn kết thúc.

Trong một ngày lượng giao dịch cao tới 279 vụ, tổng ngạch vượt qua 3 triệu, xác thực khá xem như khá quan.

Mà trong một ngày này, Sriranda mua ba thứ : Một là cái bình hoa không chút nào thu hút, hai là một đóa hoa hồng điêu khắc thủ công làm bằng ngọc lục bảo cùng một vòng tay thủy tinh màu đen.

Hành động này của cô cũng tự nhiên lại trở thành đề tài cho mọi người thảo luận, truyền qua miệng đám người hầu báo cho người vì chân bị thương mà không thể tham dự chỉ phải tiếp tục nằm trên giường tĩnh dưỡng Isaac.

“Quả thực là rất thần kỳ , Isaac thiếu gia, ngài biết không? Bình hoa kia sau khi dùng thuốc tẩy đặc thù tẩy qua, cư nhiên trở thành một cái bình oliu hồng

phấn tuyết đẹp, mà đặc biệt hơn nữa là sau khi rót nước vào bên trong, màu sắc của hoa vẫn sẽ từ phấn hồng dần dần biến thành tím thẫm, giống như thượng đế đang triển lãm ma pháp vậy!” Người hầu cảm khái nói, “Đám người chung quanh xem đến ngây người, mọi người đều hâm mộ và ghen tị muốn chết.”

Isaac nhướn lông mi, không cho là đúng nói : “Hâm mộ ghen tị cũng vô dụng, đó là bản lĩnh của cô ấy, học cũng học không được . Từ nhỏ, cô ấy đã đặt biệt có thiên phú về vấn đề này, có thể dễ dàng nhận ra trong số trang sức của mẹ ta cái nào là đáng giá nhất, cùng với trang sức nào trên người các nữ nô bộc đang mang là giả ..... Còn hai cái khác là cái gì?”

“Bởi vì Sriranda tiểu thư vừa ra tay liền chọn được bảo vật, bởi vậy mọi người đều đối với lần ra tay thứ hai của cô rất chờ mong, kết quả lần thứ hai cô lại nhìn trúng là một đóa hoa hồng điêu khắc thủ công làm bằng ngọc lục bảo.”

Isaac A một tiếng.

Người hầu nói : “Mọi người đều khẳng định đóa hoa hồng này nhất định không phải ngọc lục bảo bình thường, hẳn cũng dấu điểm giá trị trong đó. Nhưng bởi vì sự việc ở cuộc triển lãm Venus, mọi người đều sợ cô ấy lại có ý thiết kế bẫy ? Bởi vậy cũng không có người dám tranh cùng cô. Vì thế đóa hoa hồng tôi giá 40 vạn Farrell liền thành giao .”

Isaac xì một tiếng cười ra, con mắt sáng như sao, cười tủm tỉm nói : “Cô ấy cũng thực thích chơi trò xiếc hư hư thực thực này, làm cho người ta đoán không được lúc nào là giả lúc nào là thật, nhưng mà theo ta suy đoán, đóa hoa hồng này khẳng định không có gì đặc biệt.”

Người hầu tò mò hỏi : “Di, sao thiếu gia lại biết?”

“Ta đoán Sriranda sẽ đi mua nó, nguyên nhân duy nhất là — nó được điêu khắc từ ngọc lục bảo, ha ha!”

Sắc mặt người hầu tràn đầy khâm phục, liếc mắt gật đầu : “Quá lợi hại, Isaac thiếu gia, bị ngài đoán trúng rồi! Sriranda tiểu thư chính là nói như vậy, cô ấy nói với Melanie tiểu thư ‘Mọi người đều biết hoa hồng có màu đỏ , trên thế giới căn bản không có hoa hồng màu xanh, nhưng tác giả điêu khắc đóa hoa này lại dám khiêu chiến với thể tục, dám dùng một khối ngọc lục bảo thượng hạng đi điêu khắc hoa hồng, có can đảm, ta thực khâm phục, bởi vậy ta mua nó để làm kỷ niệm.’”

Isaac tiếp tục cười, trong cười lại có một chút hương vị khác. Kỳ thật bản thân Sriranda làm sao không phải là một đóa hoa hồng? Độc đáo, nhiều vẻ, lại đặc biệt sáng rực rỡ, cố chấp lựa chọn màu sắc mình muốn, lựa chọn dùng gai góc để bảo hộ chính mình, nhưng lại có chút cô độc càng thêm dụ hoặc, làm cho người ta càng muốn tới gần, càng muốn vịn cành bẻ xuống.

“Sau khi Sriranda tiểu thư mua hoa hồng xanh xong, rất lâu sau cũng không lại kêu một cái giá nào nữa, cho đến khi còn 5 phút trước khi chấm dứt mới mua cái thứ ba cuối cùng.”

“Là cái gì?”

“Là một chiếc vòng tay thủy tinh đen.”

Đôi mắt xanh biếc chớp lát sáng bừng lên, Isaac buộc chặt cổ họng, thanh âm có chút run run nói : “Người nói cô ấy mua cái gì?”

“Là một chiếc vòng tay thủy tinh đen, đại khái lớn như vậy.” Người hầu kho tay múa chân, “Mặt trên còn khảm hai vòng kim cương, rất đẹp.”

“Là vòng tay nam sĩ?”

Người hầu nghĩ nghĩ : “A, hình như vậy, bởi vì thật sự khá lớn, nếu mà cho nữ sĩ mang thì lại quá cỡ kìa.”

Isaac nâng cổ tay phải của mình lên, từ cái đệm cài nhau với Sriranda, hất bỏ ra chiếc khăn lụa lựa chọn vòng tay, kết quả, cái vòng tay cũng bị vỡ nát trong sự cố bị thương xương đùi, nay, tay hắn trắng trợn, không mang cái gì.

Sriranda vì cái gì lại muốn mua chiếc vòng tay kia?

Tay Isaac không khỏi nắm chặt đặt lên vị trí trái tim, biểu tình trở nên thực phức tạp.

Hắn vừa mừng rỡ như điên khi nghĩ chuyện có liên quan đến hắn, lại sợ hãi kết quả làm cho chính mình không vui, chơi vui giữa thiên đường và địa ngục, pháp phòng vui sướng mà dày vò.

Hắn có đoán chắc được tâm tình của cô khi mua đóa hoa hồng xanh, lại đoán không ra dụng ý lần này.

Mà đúng lúc này, một người hầu khác gõ cửa vào, bẩm báo nói : “Thưa thiếu gia, tôi đã xem bữa tối đưa đến phòng Sriranda tiểu thư, giống như hai lần trước, cô để lại bữa tối cùng hoa sen, ném nhanh hoa ông lao này ra.” Nói xong, đem đóa hoa đáng thương đưa tới trước mặt hắn.

Isaac tiếp nhận cánh hoa ông lao bị vứt bỏ, lông mày và lông mi buông xuống, như có như không tiếng thở dài, cùng với nỗi phiền muộn khó nén.

Đó là một trái tim thiếu niên nhạy cảm, mặc dù liên tục nói với bản thân mình phải kiên trì lại vẫn bị thương.

Mà cùng thời khắc đó, trong phòng tử trần châu cũng truyền ra tiếng người, cùng là báo cáo, chẳng qua Isaac muốn biết là tình hình trong buổi thương

hội, mà một vị chủ nhân khác muốn biết lại là tình hình sau buổi thương hội –

“Thưa chủ nhân, sau khi thương hội kết thúc, Luis tiên sinh cùng Melanie tiểu thư đi dạo trong hoa viên rồi mới trở về phòng.”

Hừ, cậu ta cũng thực nhân nhả ! Hans một bên bắt mẫn nghĩ, một bên hưng hăng cắt miếng bít tết đưa lên miệng.

“Trở về phòng không lâu sau thì một người hầu của thành Mira đẩy xe thức ăn vào, nghe nói đó là do Isaac · Vera thiếu gia phân phó riêng với đầu bếp chuyên môn làm, đều là những đồ ăn mà Luis tiên sinh thích. Hơn nữa chuyện này cũng đã bắt đầu từ buổi sáng.”

Hans nhú mày, “Isaac · Vera? Đó là ai?”

“Là cháu bà con xa của Wendy công tước, đệ nhất quý tộc Maya đại lục Vera gia thiếu gia, ờ Maya rất có thế lực.”

“Tra ra hẳn cùng Luis có quan hệ gì chưa?”

“Xin thứ lỗi, trước mắt còn chưa biết được.”

“Quên đi, nói vậy cũng không phải rất quan trọng, có lẽ là Vera thiếu gia có gì muốn cầu tên tiểu tử kia. Tiếp tục nói.” Hans giải quyết xong miếng bít tết, ngay cả nước sốt cũng liếm sạch sẽ, mới tiếp tục đối phó món thứ hai vệt quay.

“Dạ. Sau khi dùng xong bữa tối, Luis tiên sinh cùng Melanie tiểu thư đi vào phòng bài, cùng bọn Mel Earl bá tước chơi bài. Bây giờ còn đang ở dưới chơi.”

“Đánh bạc sao?”

“Đường như..... Thuần túy chỉ là chơi vui, không cược bất cứ khoản tiền nào.”

Dao nĩa trên tay Hans lập tức ngổn ngang trên bàn, ánh mắt phẫn nộ : “Tiểu tử này thật tiêu dao a, chẳng lẽ cậu ta một chút cũng chưa từng đem chuyện viên ngọc để ở trong lòng sao?”

“Thưa chủ nhân, theo chúng tôi thấy ..... Cậu ta luôn cùng bạn bè chuyện trò vui vẻ, biểu tình sung sướng, dường như thật sự không.....” Thanh âm người hầu thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Hans buông đồ ăn, phiền não phát tay : “Dọn dọn đều dọn hết cho ta, đồ ăn đêm nay làm từ cái gì vậy a, khó ăn muốn chết! Từ từ, đừng đồ, gói lại, ngày sau có thể mang về nhà cho chó ăn.”

Chờ người hầu luống cuống tay chân đến bữa tối bỏ chạy, hắn mới mời điều thuốc, ngồi lên sofa trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng đem thuốc vùi vào tàn gạt, trầm giọng nói : “Tốt, người không vội phải không? Ta lại càng không gấp, ta thật muốn nhìn xem đến tốt cùng người đang chơi trò gì!”

Mặc dù nói như vậy nhưng trong buổi thương hội ngày hôm sau, khi thấy Sriranda cùng Melanie sóng vai xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn, hắn vẫn nhìn không được đi tới chỗ của bọn họ, treo lên một tư thái lạnh lùng, cao ngạo nói : “Sớm a, Luis tiên sinh.”

Tựa hồ Sriranda có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền cười đáp lại : “Buổi sáng tốt lành, Hans tiên sinh.”

Hắn cố ý kéo dài không đi, tiếp tục nói : “Xem ra cậu rất vui vẻ, cũng đúng, chúc mừng cậu, ngày hôm qua lại mua được một chiếc bình cây ôliu thượng hạng.”

“A, cảm ơn.” Vẫn ngữ điệu không kiêu ngạo không siểm nịnh như trước, mỉm cười chuẩn mực, thiếu niên quần áo tao nhã đáng vẻ xuất chúng, ánh mắt mát lạnh như nước, tìm không ra chút giấu diếm.

Nhỏ nhỏ phát hiện này càng làm cho tâm tình của hắn càng thêm không tốt, hắn cố nén lửa giận, giống như lơ đãng nói : “Đúng rồi, nghe nói cậu đang thu thập mười hai viên ngọc thần Olympus?”

Đáy mắt Sriranda lóe sáng lên một chút, khóe môi mỉm cười sâu sắc vài phần — lão hồ li này đã nhìn không được, trong trận chiến của sự chịu đựng này, xem ra cô đã thắng.

“Đúng vậy, đây là mục đích lần này tôi đến đây.”

Hans ngẩng đầu lên, chờ câu nói thỉnh cầu tiếp theo của cô, ví dụ như là “Hans tiên sinh, ngài có thể đem viên ngọc trên tay ngài chuyển nhượng cho tôi hay không?” Hoặc là “Nói đến chuyện này, tôi có chuyện muốn bàn với ngài”, vô luận như thế nào, hắn cũng đều không chút do dự cự tuyệt. Nghĩ vậy tâm tình liền vui vẻ, rất muốn cất tiếng cười to.

Ai ngờ sau khi Sriranda nói xong câu nói kia liền lời kéo Melanie xoay người muốn đi, Hans lấp bấp kính hãi, vội vàng bước nhanh theo, chắn trước mặt hai người.

“Làm sao vậy? Thuyền vương dường như còn có gì muốn nói?” Melanie cười thản nhiên.

Hans nheo mắt lại, cuối cùng quyết định đi thẳng vào vấn đề : “Artemis ở trong tay ta.”

Melanie đầu tiên là kinh ngạc, tiện đà che miệng ha ha nở nụ cười. Sriranda ở một bên cũng hơi cười, nhìn qua muốn nói lại thôi.

Phản ứng của hai người vượt qua dự kiến của hắn, Hans nhất thời hơi bức tức nói : “Các người cười cái gì? Các người rốt cuộc đang cười cái gì..... Melanie tiểu thư?”

Melanie vội vàng nói : “Đúng, thực xin lỗi, tôi không nên cười , quá thất lễ, Nhưng, xì, hi hi.....”

Cô nổi danh thực nữ trong xã hội thượng lưu, nhưng một lát lại cười đến cười run rẩy hết cả người, đáy lòng Hans xuất hiện chút bất an.

Sriranda giật nhẹ tay Melanie, thấp giọng nói : “Đừng náo loạn, thương hội lập tức sẽ bắt đầu, chúng ta vào đi thôi.”

“Chờ một chút!” Bọn họ càng như thế, hắn càng muốn biết đến tận cùng, vội vàng đuổi theo hỏi, “Mời nói rõ ràng, vì cái gì khi các người nghe Artemis ở trong tay ta liền cười thành như vậy?”

Melanie áy náy nói : “Thực xin lỗi, Hans tiên sinh, tôi thật sự không nên cười như vậy , nhưng..... Ngài, thật sự không biết.....”

Nữ nhân này sao lại nói chuyện dài dòng như vậy? Hans vội la lên : “Rốt cuộc biết cái gì?”

Melanie than nhẹ một tiếng, rốt cục không còn thừa nước đục thả câu : “Ngài không biết sao? Có phải viên Artemis trong tay ngài là cùng Depp tiên sinh mua được từ một thuyền phu không?”

Tâm Hans trầm xuống : “Sao cô biết?”

Melanie tiếp tục mỉm cười, “Thuyền phu kia thật may mắn, lúc rời bến bắt cá lại thấy một đồng đồ nát của một con tàu chìm, từ trong đồng đồ nát đó tìm thấy một cái rương, trong rương tất cả đều là châu báu, trong đó còn có Artemis, Hades cùng Ares. Bởi vì hắn cũng không biết đó là châu báu nên mới bị các người lấy giá thấp liền mua được tới tay , tôi nói đúng vậy đi?”

Hans im lặng không nói, hắn có loại dự cảm, sự tình sẽ phát triển theo phương hướng mà hắn hoàn toàn không thể lường trước được.

Quả nhiên, Sriranda tiếp lời Melanie, chỉ nói một câu liền đem hắn đẩy xuống tận đáy cốc.

“Viên Artemis kia là giả .”

Sriranda khoe môi mỉm cười, vô cùng khẳng định.

“Cậu nói..... Cái gì?” Hans dùng một khoảng thời gian rất dài mới tiêu hóa xong tin tức cô mang đến, đầu óc trống rỗng.

Melanie từng chữ từng chữ lặp lại : “Hắn nói, viên Artemis kia là giả . Hans tiên sinh, ngài bị lừa.”

“Nó căn bản không đáng một đồng, Hans tiên sinh, ngài bị lừa.”

“Hans tiên sinh, ngài bị lừa.”

Đây là lần thứ hai hắn nghe thấy những lời này.

Hắn căn bản một chút cũng không muốn tin tưởng, nhưng không biết vì cái gì tâm lại vẫn trầm vẫn trầm, trầm đến mức làm cho hắn ý loạn hoảng hốt.

“Không có khả năng! Không có khả năng là giả !” Hans nheo lại ánh mắt, hồ nghi trừng mắt Sriranda, “Cậu lại muốn gạt ta , đúng hay không? Lần trước cậu cũng gạt ta như vậy!”

Sriranda nhún nhún vai , “Một khi đã như vậy, không còn gì để nói . Melanie, vào đi thôi.”

“Từ từ!” Hắn lại đưa tay ngăn bọn họ lại, khuôn mặt bình tĩnh , “Vì cái gì? Các người nói lý do ?

Sriranda nghiêng mặt, một bộ dạng lười quan tâm đến hắn. Chỉ có Melanie mềm lòng nói : “Hans tiên sinh, sau khi người mua được viên ngọc kia có tìm chuyên gia đến xem xét qua chưa?”

“Này.....”

“Nhìn vẻ mặt người đã biết, không có.”

Hans biện giải : “Nhưng Depp nói.....”

“Depp?” Melanie đánh gãy lời hắn, giật mình ôm môi nói, “Trời ạ, Hans tiên sinh, hắn ngài phải rõ ràng hơn chúng tôi về cách làm người của hắn chứ ạ, lời nói của vị tiên sinh kia mà ngài cũng tin sao?”

Hans còn đang giãy dụa, “Chúng tôi là bạn bè nhiều năm, đúng vậy, hắn là cao thủ lừa gạt, nhưng, cho tới bây giờ hắn chưa từng gạt ta!”

Sriranda lạnh lùng toát ra một câu : “Có lẽ việc hấn lừa gạt ngài, mãi cho đến hiện tại ngài cũng chưa từng phát giác ra. Tỳ như nói – viên Artemis kia.”

“Nhưng vì cái gì hấn muốn gạt ta?”

Sriranda khinh thường liếc nhìn hấn một cái, “Sao không hỏi chính ngài.”

Vẫn là Melanie tốt, mềm giọng nói : “Sự thật sẽ bày ra trước ánh sáng, Hans tiên sinh, sao ngài không đợi sau khi thương hội hôm nay kết thúc tự mình tìm người đến xem xét viên ngọc trong tay ngài ? Đến lúc này sẽ biết được thật giả .....” Mới nói được nơi này, tiếng chuông cũng vang lên, cô vội vàng lôi kéo tay Sriranda nói, “A, thương hội bắt đầu, chúng ta mau vào thôi!”

Hai người vội vàng vào cửa, chỉ còn Hans một mình đứng trước cửa, biểu tình trên mặt thay đổi liên tục, hỗn loạn đến cực điểm.

Như thế qua một thời gian rất dài, bàn tay hấn nắm thật chặt, đâm thật mạnh lên vách tường, biểu tình âm trầm nói : “Depp, nếu ngươi dám gạt ta, ngươi nhất định phải chết!”

Nhưng mà, cái vị mà ngay từ đầu Melanie nhắc nhở Sriranda phải phòng bị, cao thủ lừa gạt Depp tiên sinh đến nay vẫn chưa có xuất hiện.

Buổi thương hội ngày hôm sau bắt đầu một giao dịch cao điểm với tổng giá trị lên đến 420 triệu, tạo ra một kỷ lục so với những kì trước đó.

Mà người được bàn luận say sưa nhất trong ngày hôm nay vẫn là Sriranda, cô đã đem bình ôliu hôm trước dùng 76 vạn Farrell mua được lấy giá 4800 vạn bán ra, tương đương trong vòng một ngày đã tăng 6 lần lợi nhuận – người này chính là nhà ảo thuật mà! Mặt khác, về giới tính thật của cô cũng từ miệng người hầu trong cái đêm 14 cô lộ diện rò rỉ ra ngoài, vì thế trong lúc nhất thời, toàn bộ thành Mira đều oanh động — Cameron · Luis, lại là con gái!

Sriranda đối với chuyện này cũng không bài xích, đơn giản quang minh chính đại mặc lại nữ trang, vẫn cùng Melanie tham gia sàn bài buổi tối. Khi các cô nhân nhả đánh bài ở lầu một thì năm thẩm định viên về châu báu, một người lại một người được mời vào phòng từ trần châu kiểm định viên ngọc Artemis cho thuyền vương.

Thẩm định viên thứ nhất khẳng định nói : “Đây là giả .”

Thẩm định viên thứ hai do dự nửa ngày, cuối cùng nói : “Hình như là giả, nhưng hàng nhái rất giống thật.”

Thẩm định viên thứ ba lau mồ hôi trên trán, không xác định nói : “Ta cho rằng là thật .”

Thẩm định viên thứ tư chắc lưỡi nói : “Thứ bị Depp tiên sinh chạm qua còn có thể là thật sao?”

Người thứ năm, cũng chính là một vị rất nổi danh, đầu đầy tóc bạc Arizona tiên sinh, còn thật sự xem xét cẩn thận, hấn ước chừng nghiền cứu một canh giờ, cuối cùng kết luận nói : “Đây là một viên ngọc không tẻ, nhưng ta cho rằng nó không phải Artemis, bởi vì chân chính Artemis thì phía trên sẽ có ít hoa văn màu trắng, tượng trưng cho nữ thần mặt trăng thánh khiết, nhưng bề mặt viên ngọc này lại rất bóng loáng, căn bản không có hoa văn.”

Sau khi Hans nghe xong lời này, mặt bụi như tờ giấy.

Phất tay phất hạ nhân đưa Arizona đi ra ngoài, đồ người nằm trên sofa trầm tư một đoạn thời gian rất dài, cuối cùng nổi giận quát : “Người tôi! Đem tên Depp kia mang đến đây cho ta!”

Một người hầu đáp : “Nhưng, không ai biết Depp tiên sinh ở đâu cả.”

Hans tức giận hất đổ mọi thứ trên bàn trà, đem tàn thuốc phía trên bay khắp mọi nơi, sau đó cầm lấy áo khoác đứng dậy vội vàng mở cửa đi đến phòng bài tầng một.

Bên trong phòng bài, đêm nay chỉ có ít ỏi vài người, Melanie đang ở cùng Mel Earl bá tước chơi bài, Sriranda ngồi ở bên cạnh cô lẳng lặng xem sách, mặc một chiếc váy dài thuần sắc đen, khoát một cái áo choàng màu sắc tươi sáng.

Đột nhiên nhìn thấy cô như thế, Hans nhất thời ngây ngẩn cả người. Cả ngày đều đau đầu vì viên ngọc kia, bởi vậy khi vấn đề về giới tính của Sriranda bị lộ ra hấn còn đang ở trong phòng nghe ý kiến của các thẩm định viên, cho nên không có biết được tin tức này.

“Ngươi.....” Hấn dụi dụi mắt, về mặt không dám tin, “Ngươi là..... Luis.

Sriranda buông sách, đứng dậy đáp lễ với hấn : “Buổi tối tốt lành, Hans tiên sinh.”

Thanh âm không thay đổi, mặt cũng không thay đổi, chỉ bởi vì cách ăn mặc thay đổi liên tục làm cho cả người có biến hóa thật lớn. Nếu nói, thiếu niên tên Luis cao ngạo hồ hững, một người tài năng nhưng thờ ơ lạnh nhạt. Như vậy cô gái đứng ở trước mặt hấn lúc này cũng nội liễm mềm dẽo, giống như cánh hoa tươi mát lịch sự tao nhã.

Hans giật mình hồi lâu, khi phục hồi tinh thần lại phát ra một tiếng thờ dài.

Sriranda nhướng lông mi, hỏi : “Ngài có việc tìm tôi?”

“A, A đúng đúng.” Bởi vì bị sốc sau khi biết giới tính thật của cô mà thiếu chút nữa đã quên ý định ban đầu, Hans vội vàng gạt đầu, tư thái hạ thấp hơn nhiều, “Tôi muốn biết, vì cái gì cô..... lại biết viên ngọc Artemis trong tay tôi là giả?”

Sriranda mời hán ngồi xuống sofa, sau đó ngồi trở lại bên cạnh Melanie, mỉm cười nói : “Bởi vì tôi cũng vì mười hai viên ngọc thần này mà đến a. Thật lâu trước kia đã bắt đầu sưu tập tất cả các tư liệu liên quan đến chúng nó, cho nên mới biết lai lịch viên ngọc trong tay ngài.”

“Nói cách khác, ngay từ đầu cô đã biết?”

“Bởi vì sự tình quan hệ đến Depp tiên sinh, tôi không thể không nói, tôi không tin hán, cho nên mới tra kỹ việc này hơn. Tôi tìm được người đánh cá kia, yêu cầu hán đem thùng đựng châu báu kia cho tôi xem. Mới đầu hán không chịu, nói là đã vứt bỏ rồi, còn nói kia chẳng qua chỉ là thùng gỗ bình thường. Tôi nói với hán nếu là thùng gỗ bình thường thì tuyệt đối không thể đựng được châu báu. Chúng ta đều biết, muốn vận chuyển châu báu lên thuyền thì phải chọn một loại gỗ thượng hạng, không thấm nước. Hán áp a áp ứng, nói thùng đó có rất nhiều lỗ hổng, cuối cùng không có cách nào, hán đành thừa nhận – tất cả đều là bịa đặt, nói là Depp tiên sinh cùng hán thông đồng lừa gạt ngài.”

Hans bậc người đứng lên, nắm chặt tay, cả giận nói : “Đáng giận!”

“Ngài lúc ấy nghĩ rằng mình chiếm được tiện nghi, chỉ dùng 140 vạn liên mua được viên ngọc giá trị khuyh thành. Đáng tiếc a, lại không biết mình đã bị Depp gạt bẫy, tất cả 140 vạn kia đều vào hầu bao của hán.” Sriranda nói tới đây, cười nhẹ, “Hiện tại, Hans tiên sinh còn cho rằng — Depp là bạn của ngài sao?”

Tất cả khuôn mặt Hans đỏ bừng, miệng không ngừng kêu : “Đáng giận! Đáng giận, đáng giận.....”

Sriranda cùng Melanie trao đổi ánh mắt chỉ có hai người hiểu, ai ngờ đúng lúc này, cánh cửa phòng bài lại được mở ra, một cái người đàn ông vóc dáng cao ráo, ăn mặc phong cách, nhưng trên khuôn mặt lại để râu quai nón cười mỉm đi đến.

Melanie vừa thấy người nọ, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng viết vào lòng bàn tay Sriranda : “Depp!”

Cái gì? Sriranda lắp bắp kinh hãi, tay lập tức nắm chặt áo choàng của mình. Không biết vì cái gì, cô cảm thấy cái gã tên Depp này có chút quen mắt, như là đã gặp qua ở đâu.

Mà Hans thấy hán lại hùng hổ đi qua nắm cổ áo của hán, kích động rống lên : “Tốt, người tới thật đúng lúc!”

Depp gặp biến không sợ hãi, còn cười hi hi chào hỏi, dùng ngữ điệu hài hước nói : “Hi! Hans lão huynh, đã lâu không thấy nha, gần đây phát tài nha!”

“Người còn có mặt mũi xưng huynh gọi đệ với ta?” Hans tức giận đến mức ngũ quan đều vặn vẹo, hung tợn nói, “Chúng ta quen biết mười lăm năm, cư nhiên ngay cả ta mà người cũng dám lừa gạt!”

Depp mở to một đôi mắt lam óanh, vẫn cười nói : “Hắc, nói thế là sao ? Khi nào thì tôi đã lừa anh ?”

“Khi nào thì gạt ta ? Người cùng người khác thông đồng lừa gạt tiền của ta. Đồ khốn!” Nói xong, một quyền đánh ra, mắt thấy Depp sẽ bị đánh, ai ngờ đáng người hán tuy cao lớn nhưng động tác lại rất nhanh nhẹn linh hoạt, dễ dàng di chuyển liền tránh thoát, đưa tay làm tư thế từ từ nói : “Có chuyện gì chậm rãi nói, không cần dùng bạo lực.....”

Sriranda bất giác thẳng thắt lưng, tuy rằng ở bên ngoài xem cũng không thấy có gì khác thường, nhưng trong lòng cũng đã loạn thành một đoàn — Depp này, sớm không hiện, muộn không hiện, lại cố tình xuất hiện lúc này! Thật là hồng chuyện!

Vì muốn có được viên ngọc trong tay Hans, biết Hans chán ghét cô, tuyệt đối sẽ không đem ngọc bán cho cô. Mất thật nhiều công sức mới điều tra ra được nguồn gốc viên ngọc trong tay hán, khi biết viên ngọc là do hán cùng Depp mua được từ ngư dân đánh cá, cô liền bắt đầu lên kế hoạch –

Đầu tiên, bày ra bộ dạng không chút nào hứng thú, làm cho Hans sinh ra nghi ngờ, cuối cùng kiểm chế không được chủ động tìm cô;

Sau đó, nói ngọc trong tay hán là giả . Hans đương nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng như vậy, nhưng bởi vì thanh danh xưa nay của Depp không tốt, hán khẳng định sẽ tìm kiếm định viên đến xem xét;

Cô lại thu mua kiếm định viên, để cho bọn họ nói dối. Nhưng không cần khẳng định chắc chắn viên ngọc là giả , như vậy ngược lại sẽ khiến cho hán hoài nghi, hư hư thật thật, chân chân giả giả, ba phần bảy là được;

Cuối cùng, khi hán tìm đến cô để chứng thực, hạ một chút thuốc mạnh, làm cho hán hoàn toàn tin tưởng hán bị Depp gạt.

Chỉ cần hán nhận định viên ngọc kia là giả , lại phái một khách hàng cũ của hán làm kẻ thứ ba đi mua, hán nóng lòng muốn thoát thân, nhất định là có thể mua được.

Chỉ là không nghĩ tới con son dương thế mạng lại lựa chọn lúc này đến Mira! Thật đúng là gặp quỷ, rõ ràng cô đã dặn qua với bọn thị vệ canh cửa, chỉ cần thấy Depp liền đến thông tri với cô, lấy tiền lại không làm việc! Thật đúng là không đáng tin cậy. Không những thế còn cho hán đi vào!

Mất thấy kế hoạch khổ tâm sắp đặt sắp bị vạch trần, Sriranda nói cho chính mình càng là thời khắc quan trọng càng phải bình tĩnh, lần nữa làm tốt công tác đối mặt với Hans, đồng thời cân nhắc nhanh chóng xoay tròn : Bị Depp phá hỏng như vậy, viên ngọc trong tay Hans khẳng định không thể lấy được ,

mà cô lại giá họa cho Depp, người này cũng không phải đèn cạn dầu, một khi hấn trả thù thì mình sẽ gặp phiền toái rất lớn.

Phiền quá!

Điều khó chịu nhất trên thế giới này là khi chuyện mình nắm trong lòng bàn tay chắc chắn sẽ thành công, đột nhiên xuất hiện nhân tố gây rối, đem tất cả hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Cô nâng một bàn tay lên vút nhẹ lông mày của mình, một chút một chút, tận lực đem từng động tác làm thật chậm rãi. Sau đó cứ giữ động tác như vậy làm cho mình bình tĩnh trở lại, ok, hiện tại ngẫm lại xem thử còn có cách nào có thể vẫn hồi kết cục.

“Tôi không có gì để nói với cậu, đầu heo, ngay cả bạn cũ cũng lừa!” Bên kia, Hans lại một quyền một quyền đánh ra, mà lúc này đây, Depp cũng không tránh nữa, ngược lại nhanh chóng vươn tay trái của mình, đồng thời lắc mình giữ được cánh tay của Hans, áp sát phía trước người hấn.

Ý cười cả lo phát phờ trên mặt hấn cũng biến mất, biểu tình trở nên nguy hiểm khó lời có thể nói, “Tôi nói — có thể bình tĩnh nói chuyện không?”

Hans ăn đau, mồ hôi trên trán lập tức chảy ra.

Sriranda trong lòng kinh ngạc, không nghĩ tới thân thủ của Depp lại tốt như vậy.

Depp hừ một tiếng, buông tay ra, sau đó khoanh hai tay trước ngực nói : “Nói đi, sao lại thế này?”

Hans lại phẫn nộ, bộ dáng miễn bàn có bao nhiêu chật vật, “Viên ngọc Artemis kia là giả ! Người cùng tên ngư dân đánh cá kia diễn trò gạt ta! Thật quá đáng, thật quá đáng.....”

Depp nhủ mảy, Melanie khẩn trương cắn môi dưới, còn Sriranda lên tinh thần nghênh đón bão táp sắp kéo tới, mỗi người đều làm tốt tâm lý chuẩn bị, ai ngờ —

Depp nhướng mi, thế nhưng trên miệng lại nở nụ cười.

“A, anh nói cái đó sao, cũng không có biện pháp a.....” Hấn nhún vai, dùng một thái độ chẳng hề để ý nói, “Tôi luôn đoán xem thử khi nào thì anh mới phát giác ra, tuy rằng cũng đã qua ba năm, nhưng thời gian phát hiện sớm như vậy vẫn có chút ngoài dự kiến của tôi a.”

Những lời này mới chính thức nằm ngoài dự kiến của Sriranda!

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Rõ ràng , ái muội , vĩnh không ma diệt

Nếu Cinderella không phải Daphne;

Vì cái gì mà cây nguyệt quế sẽ vì nước mắt của cô mà lớn lên?

Nếu Cinderella là Daphne;

Vì cái gì nó không cảm giác được tình yêu mà kiếp trước nó từng nồng nhiệt dành cho cô.

Nếu Cinderella không phải Daphne;

Vì cái gì lại có sức mạnh nào đó dắt nó đi đến nơi này?

Nếu Cinderella là Daphne.....

Vì cái gì khi cái cô gái trên cửa sổ mất lạnh nhìn nó lại làm cho nó cảm thấy phiền muộn?

Cô không nghĩ tới, Depp chẳng những không phản bác mà còn thừa nhận. Chẳng lẽ cô đánh bậy đánh bạ lại trúng, viên ngọc Artemis trong tay Hans là giả ? Không, không đúng, không có khả năng! Khi cô thu mua các thẩm định viên để gạt Hans, cô cũng đã dặn bọn họ nhất định phải xem xét kỹ lưỡng, sau đó, khi bọn họ được đưa tới phòng bí mật cũng đã chứng nhận viên ngọc đó là thật .

Như vậy, vì cái gì mà Depp lại nói thế?

Hans nghe vậy càng thêm kích động, cả người tức đến phát run : “Cậu, cậu, cậu thế nhưng thật sự.....”

“Đừng kích động như vậy. Kỳ thật năm đó tôi gặp chút khó khăn, muốn hỏi anh mượn chút tiền, nhưng tôi biết anh là kẻ keo kiệt khẳng định sẽ không đồng ý, bất đắc dĩ tôi mới bày trò gạt anh thôi.” Depp cười hi hi , một chút ách náy hổ thẹn cũng không có.

“Ngươi, ngươi lừa đảo! Ta muốn kiện ngươi!”

“Đừng nói như vậy, lúc trước là anh tự mình muốn viên ngọc kia , cũng không phải tôi bức anh. Nếu anh thật muốn kiện đến quan tòa thì phải tốn tiền thuê luật sư, anh thật sự bỏ được sao?” Mắt thấy hai mắt Hans trừng trừng lại muốn nổi bạo, Depp đưa tay trấn an, “Đừng nóng giận đừng nóng giận, như vậy đi, để bù lại tình cảm hữu nghị của chúng ta, hơn nữa gần đây tôi cũng có chút dư dả, tôi sẽ dùng giá gốc để mua thứ hàng giả trong tay anh, thế nào? Tốt xấu đó cũng là ngọc, cũng đáng ít tiền. Như vậy, anh cũng không tính lỗ vốn , đúng hay không?”

Hans tức giận kêu : “Ta thà rằng đập nát nó, cũng không bán lại cho ngươi! Ngươi tới, đem thứ hàng giả đó đến đây cho ta.”

Lập tức có người hầu vội vàng chạy đi, chỉ chốc lát sau lại ôm chiếc hòm đựng viên ngọc trở lại phòng bài.

Hans đoạt lấy chiếc hòm, lại cầm một chiếc búa lớn bắt đầu giơ cao lên, trong lòng Sriranda vang lên một tiếng rên rỉ, mà Melanie là đau khổ che mặt lại không dám nhìn — xong rồi, một búa này đi xuống thì ngọc nát, thế là hết .

Trái lại Depp vẫn giữ nụ cười trên khóe môi như trước, một bộ dạng không sao cả.

Hans giơ búa nửa ngày, thở sâu muốn nện xuống, lại nửa đường đột nhiên dừng lại, quay đầu đối với Depp nói : “200 vạn.”

Nhất thời Sriranda ngã ngồi xuống sô pha bên cạnh.

Mà Depp cũng một ngụm đáp ứng : “Thành giao.”

Vì thế một người buông búa, một người lấy ra 20 cái đồng xu của phòng bài thành Mira từ trong túi tiền, thực hiện cuộc giao dịch.

Melanie nhìn đến đây mới hiểu được, náo loạn nửa ngày thì ra Hans vẫn không bỏ được, cuối cùng lấy giá 200 vạn bán lại viên ngọc cho Depp, thật đúng là danh phù kỳ thực, quý keo kiệt a!

Sau khi Depp tiếp nhận viên ngọc, cười hi hi bắt tay nói : “Hợp tác vui vẻ.”

Hans lại mạnh mẽ hất tay hất ra, lạnh lùng nói : “ Về sau chúng ta không còn là bạn bè nữa, hừ!” Dứt lời ngẩng đầu rời đi, còn dùng rất nhiều sức đóng sầm cánh cửa lớn phòng bài lại.

Melanie không thể kiềm được, cười ha ha. Thật sự cô chưa thấy qua người nào khôi hài hơn Hans, khôi hài đến mức làm cho người ta cảm thấy thực vô lực.

Trên thế giới này sao lại có kẻ dở hơi như vậy? Cũng khó trách đến đời hần thì cái biển vàng ‘thuyền vương thế gia’ lại xuống dốc không phanh như thế, năm nay không bằng năm trước.

Đối lập với sự vui vẻ của cô thì Sriranda cũng đau lòng khôn xiết.

Viên ngọc kia tuyệt đối là thật , hiện tại chỉ dùng giá 200 vạn đã bị bán lại cho Depp. Tro mắt nhìn cái bấy mà mình tỉ mỉ thiết kế lâu như vậy vì hần mà thành công cốc, thật là có chút không cam lòng.

Nhưng trước khi biết trong hồ lô đối phương bán cái gì thì cô không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Cô lẳng lặng nhìn Depp, vừa lúc ánh mắt Depp dạo qua một vòng cũng rơi xuống trên người cô, cho cô một nụ cười ngả ngớn.

Sriranda lập tức hiểu được — người này có chuẩn bị mà đến.

“Cô chính là Sriranda tiểu thư ? Nghe danh đã lâu.” Depp chủ động tiến lên, nâng tay cô hôn xuống, khi ngẩng đầu lên hai ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, “Thế nào, thất vọng sao?”

Cô quyết định lấy bất biến ứng vạn biến, “Tôi không quá hiểu được ý tứ của ngài.”

Depp cười ha ha, dựa vào càng thêm gần, tư thế ái muội giống như đang tán tỉnh tình nhân, “Tôi là nói, viên ngọc Artemis bị tại hạ dùng với giá 200 vạn liền mua được, Sriranda tiểu thư lại chỉ có thể tro mắt ở bên cạnh nhìn, cái gì cũng không làm được, thực thất vọng đi?”

Sriranda rút tay mình thoát khỏi tay hần, lùi lại vài bước, tránh cho hần dựa gần vào mình, sau đó mới trả lời : “Theo như ngài nói, vậy thật ra tôi nên chúc mừng ngài đã kiếm được món hời.”

Depp sờ sờ mũi, chậm rãi nói : “Như vậy, Sriranda tiểu thư muốn lấy nó từ trong tay tôi hay không?”

Sắc mặt Sriranda ngưng trệ vài giây.

“Tôi biết Sriranda tiểu thư cùng Gary vương tử đều vì bộ ngọc này mà đến, mà ở trên thương trường, chỉ cần người đưa ra điều kiện đủ tốt, tôi không có đạo lý cự tuyệt. Mà cô lại là vị—” Hấn nói tới đây, cố ý tạm dừng, nhìn chăm chú vào cô, “Nữ sĩ mê người như vậy, tâm tình tốt tôi cũng càng vui vẻ giao dịch với cô. Thế nào? Sriranda tiểu thư, đã nghĩ tốt điều kiện gì giao dịch với tôi hay chưa?”

Hấn thể tới rào rạt, thẳng thắn, Sriranda lại bắt đầu có chút chần chờ.

Nguyên nhân là — vị Depp này đến thật sự rất khéo ! Sớm không đến, muộn không đến, cố tình khi cô lừa được Hans tin tưởng lại đột nhiên xuất hiện, khuấy rây toàn bộ kế hoạch của cô.

Cô có dự cảm đây là một âm mưu được thiết kế tỉ mỉ, hơn nữa, là nhắm vào cô. Chỉ tiếc, trước mắt thông tin cô có được quá ít, ít đến mức cô không thể lập tức đánh trả.

Bởi vậy cô chỉ đành thần nhiên cười, đem đề tài đẩy lại cho hấn : “Không biết Depp tiên sinh nghĩ muốn cái điều kiện gì đây?”

Depp ngưng mắt nửa ngày, ý cười từ thiển đến thâm, chậm rãi nói : “Vậy muốn xem Sriranda tiểu thư là muốn mua một viên Artemis, hay là muốn mua luôn cả hai viên còn lại trong tay tôi?”

Hấn lại ra ngoài dự kiến của cô, làm cho đề tài thêm sâu. Sriranda nhìn không được nhú mày, sự tình phát triển theo hướng không tốt, bị động như thế không phải là tác phong làm việc của cô. Cô phải hóa bị động thành chủ động, đem quyền chủ động một lần nữa nắm trong tay mới được.

“Có cái gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có. Nếu chỉ muốn mua viên ngọc Artemis này.....” Depp cười ánh mắt loạn loạn, “Nghe nói bản lĩnh Sriranda tiểu thư am hiểu nhất chính là phát hiện vật báu, một cái đĩa bình thường sau khi được người quan sát, giá trị lập tức lên tới 6 lần, tôi thật rất hâm mộ, tâm tôi ngứa ngáy, cũng muốn học hỏi một phen .....”

Sriranda chọn lông mi nói : “Nói cách khác, giá gốc của viên Artemis là 200 vạn, hiện tại ngài cũng muốn nâng tới 6 lần, bán với giá 1200 vạn?”

“Sai!” Ánh mắt Depp đột nhiên bén nhọn như châm, “Là bắt đầu từ 1200 vạn, cô cùng Gary vương tử, ai ra giá cao, liền bán cho người đó.”

Melanie cầm tay Sriranda có chút lo lắng thay cho cô, Depp mở cuộc giao dịch này là nhân cơ hội nâng giá. Ai cũng biết Gary vương tử phú quýn thiên hạ, Sisi dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng sao có khả năng đấu giá với hấn?

Nhưng mà ánh mắt Sriranda cơ hồ cũng chưa trát một chút, tựa hồ Depp đưa ra yêu cầu này hoàn toàn nằm trong dự kiến của cô, “Như vậy, nếu muốn cả ba viên thì sao?”

Trong mắt Depp hiện lên một chút dị quang, biểu tình nhất thời trở nên vô cùng nhu hòa, “Nếu như vậy thì..... Artemis, liền tặng không cho cô.”

Melanie chấn động, không thể nào? Hấn sẽ tốt tâm như vậy? Tặng không?

Thần sắc Sriranda không thay đổi, dị thường bình tĩnh nói : “Viên này tặng không, mặt khác giá trị hai viên còn lại sẽ càng quý đi?”

Depp nhìn cô nửa ngày, bỗng nhiên ngửa đầu cười ha ha.

Ở trong tiếng cười của hấn, Melanie đứng ngồi không yên, Sriranda nhếch khóe môi, vài người khác ở đây lại vưng vưng hồ hồ, nghe có chút hiểu được, lại như không quá hiểu được.

Ước chừng qua một phút đồng hồ, hấn mới dừng lại tiếng cười, từ trong túi tiền lấy ra hai thứ để tới trước mặt bàn của Sriranda, dùng âm thanh nhẹ nhàng ôn nhu thì thầm nói : “Nếu muốn tiến thêm một bước nghe điều kiện thì...12 giờ đêm, tôi chờ cô.”

Nói xong lại ý vị thâm trường nhìn cô một cái, khom mình hành lễ, nghênh ngang rời đi.

Trên mặt bàn gỗ lim bóng loáng có một chiếc chìa khóa, bên trên còn có một khối bài, trên bài viết ba chữ “Thúy tinh thạch”.

Ba sắc hồng, vàng, lục ở trong mắt Sriranda chậm rãi ngưng tụ, sắc mặt của cô lập tức trầm xuống.

Đó là một loại cảm giác bất an của phái nữ khi bị người khác phái mời.

Hai giờ sau, một cái thiệp thật dày mang danh Depp được đưa đến tay Sriranda. Cô tỉnh té nhìn một lần, sau đó đứng dậy bắt đầu thay quần áo.

Melanie lo lắng nói : “Em thật sự muốn đi sao?”

Sriranda ừ một tiếng, sắc mặt lạnh nhạt.

“Hãy nghe chị nói, Sisi, hấn không có ý gì tốt đâu! Không có thân sĩ nào sẽ mời một thực nữ một mình đến phòng của hấn lúc 12 giờ đêm, này, như thế

này thực không hợp tình hợp lý!” Sriranda thay một chiếc váy dài màu lục xanh biếc, giống như những ngày trước kia, khi cô còn ở nhà Nicole thử qua rất nhiều loại mũ. Cô nhớ rất rõ, lúc ấy thợ may số một thành Jacos Sibi ở bên tai cô lần đầu khen ngợi chiếc mũ kia hợp với cô thế nào, nhưng mà cuối cùng cô vẫn không có mua.

Bởi vì, có một đoạn thời gian rất dài trong tiềm thức của cô bài xích màu lục – màu sắc này sẽ làm cho cô nhớ tới màu mắt của Isaac. Giống như ánh mắt câu hồn của những con mèo sẽ làm cho cô rất bất an.

Nhưng lại không biết là bắt đầu từ khi nào mà cô đã không còn chán ghét màu lục nữa, ngược lại cảm thấy nó tươi mát rất khác biệt, những thứ có màu sắc này lại trở nên thu hút đến lạ.

Giống như đóa hoa hồng điều khắc từ ngọc lục bảo kia.

Giống như chiếc váy dài cô mặc lúc này.

“Sisi, Depp là cái dạng người gì chúng ta đều rất rõ ràng, hấn căn bản chính là kẻ lưu manh, chuyện gì cũng đều làm được, em cứ đi như vậy rất nguy hiểm!” Melanie đi qua giữ chặt cánh tay đang kẻ mi của cô, vô cùng nghiêm túc nói, “Không được, chị không đồng ý, chị không thể trơ mắt nhìn em đi vào hang hổ!”

Sriranda nửa hạ ánh mắt, về mặt nhân tính.

Vì thế Melanie càng thêm lo lắng, nói thêm: “Không phải chỉ là vì viên ngọc kia thôi sao? Chúng ta sẽ còn biện pháp khác, không tất yếu phải vì vật ngoài thân mà để mình lâm vào cục diện nguy hiểm, đúng hay không? Mọi việc đều có mức độ, em chỉ là làm thuê cho Haera vương tử, cũng không phải bán cho hấn, sao phải vì thứ hấn muốn mà hy sinh chính mình? Sisi, hãy nghe chị nói, chị lớn hơn em, có lẽ không thông minh nhiều kiến thức như em, nhưng, chị đã từng kết hôn, có đứa nhỏ, chị đã yêu, cũng trải qua nỗi thống khổ khi mất người yêu, chị biết đối với một người phụ nữ thứ quan trọng nhất là cái gì! Bởi vậy em không thể.....” Nói còn chưa nói xong Sriranda đột nhiên quay đầu ôm lấy cô.

Melanie nhất thời giật mình.

Sau khi hai người bọn họ trải qua nạn sinh tử trên chuyến tàu kia liền trở thành bạn bè thân thiết, vẫn làm bạn đồng hành của nhau, thậm chí còn cùng ở trong một cái phòng. Nhưng mà, Sriranda là một người hướng nội, theo góc độ nào đó mà nói, cô ấy sẽ không kể ra tâm sự của mình cho người ngoài, bởi vậy có rất nhiều thời điểm Melanie cũng không biết cô ấy suy nghĩ cái gì, chỉ có thể yên lặng ngồi một bên cô ấy, xem cô ấy hô phong hoán vũ, trong thương trường như cá gặp nước.

Nhưng mà, đối lập với những người khác chỉ thấy vẻ bên ngoài sáng lạn của Sriranda, Melanie lại thấy những thứ che giấu trong đó: Trong lạnh lùng của cô có ôn nhu, dưới kiên cường lại có yếu ớt, những chăm chỉ, vất vả của cô..... Tất cả tất cả đều làm cho Melanie rung động, đồng thời càng cảm thấy thương tiếc.

Cũng bởi vì như thế cho nên trong thời khắc mấu chốt này cô ngăn cản cô ấy lại. Cô không thể nhìn cô bé mình thật lòng thương thức phạm phải sai lầm mà sau này chắc chắn cô ấy sẽ hối hận!

Cô chỉ làm theo tâm tư của mình, kết quả liền đổi lấy cái ôm của Sriranda.

Tuy rằng chưa bao giờ hiểu biết cô ấy, không biết cô ấy suy nghĩ cái gì, hoàn toàn không thể cùng cô ấy tâm ý tương thông, nhưng tại một khắc này lại có thể rõ ràng đây là một cái ôm đầy ôn nhu, một cái ôm tràn ngập cảm kích.

“Cám ơn.....” Sriranda nhẹ nhàng nói, “Melanie, được biết chị thật tốt.”

“Sisi.....”

“Em nói thật, em thật sự cảm thấy..... Thật ấm áp.” Sriranda tựa đầu lên vai Melanie, nghe mùi hoa son chi độc đáo trên người cô, cảm thấy cô ấy càng như thân nhân của mình hơn chị và mẹ.

Loại cảm giác được quan tâm, được lo lắng thật sự thật rất..... Ấm áp.

Cũng bởi vậy cô quyết định nói thật với cô ấy. “Nghe Melanie, sự tình cũng không phải như chị tưởng tượng.”

“Ách?” Giống như rất nhiều lần trong dĩ vãng, mỗi khi Melanie không rõ liền mở to mắt ra mà xem, cô có một ánh mắt đơn thuần trong suốt.

“Có lẽ có rất nhiều người đàn ông sẽ chú trọng sắc đẹp hơn tất cả, nhưng Depp tuyệt đối không phải loại người như vậy. Theo lý lịch của hấn ta có thể nhìn ra, hấn là một kẻ rất biết suy nghĩ, lý trí, lãnh khốc, cũng không làm việc xúc động, nếu không cũng sẽ không từ một cô nhi không có một đồng xu trong người, biến thành phú thương gia tài hàng tỉ.”

“Nhưng.....”

“Nhưng cách làm người của hấn lại hoàn toàn không thể gọi là quang minh chính đại, cách làm việc quỷ dị thích đùa bỡn người khác, làm cho người ta ngoài ý muốn, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà hấn lại hẹn ta lúc 12 giờ đêm đến phòng hấn. Nếu chúng ta vì trong lòng run sợ bản khoản này bản khoản nợ mà không đến hẹn, ngược lại sẽ mất đi cơ hội tốt.” Sriranda nói tới đây, tự giấu cười cười, “Melanie, chị nhìn em xem, chị thật sự cho rằng em có được mị lực làm cho đàn ông thần hồn điên đảo không tiếc tất cả cũng muốn có được sao?”

Melanie há miệng thở dốc, vốn định thốt ra từ không, nhưng dừng lại đột ngột

Đứng ở trước mắt cô gái có dung mạo trên mức trung, phong tư yếu điệu, nhưng mà, nét mặt quá mức thâm trầm, khí chất quá mức lạnh lùng, lại quá mức trí tuệ, xác thực mà nói là khuyết thiếu đặt tính dịu dàng quyến rũ thu hút đàn ông, là loại cô gái mà đàn ông không thể nắm trong tay bởi vậy mà khó có thể thích.

“Bởi vậy, em nghĩ không phải Depp coi trọng mỹ mạo của em, cho nên mới hẹn đến phòng của hân, mà là — em, Sriranda · Cameron, một người con gái của một hoa tượng, dựa vào 5000 vạn Haera vương tử cho đi đến Oka Biscay, không có thân phận hiền hách, không có bối cảnh hùng hậu, thậm chí có thể nói, không có địa vị xã hội gì, hân muốn một phụ nữ như em làm cái gì? Em có giá trị lợi dụng gì sao?” Sriranda nói sự thật, Melanie nghe mà đau lòng, nhìn không được ôm chặt cô, muốn cho cô một ít an ủi.

Nhưng mà, Sriranda lại không cho phép chính mình đắm chìm trong cảm xúc yếu đuối lâu, vỗ vỗ bả vai của cô, đem cô đẩy ra, sau đó nghiêm túc nói : “Em nghĩ em nghĩ, suy nghĩ thật lâu cũng không ra đáp án, cho đến khi xem lại tư liệu của hân mới đột nhiên phát hiện một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

Sriranda muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc đầu, xin lỗi nói : “Sự tình trọng đại, trước khi chưa chứng thật em không thể khẳng định. Bởi vậy, hiện tại em sẽ đi chứng thật phán đoán của em có đúng hay không.” Nói xong, cầm lấy một cái hộp trên bàn trang điểm mở cửa đi ra ngoài.

Melanie giữ chặt cô, trầm giọng nói : “Vạn nhất, chị là nói vạn nhất, gặp phải chuyện gì không thể ứng phó liền lớn tiếng kêu lên, nghe thấy tiếng vang chúng ta sẽ lập tức đi vào cứu em!”

Sriranda cho cô một nụ cười an tâm, sau đó ra khỏi phòng

Đồng hồ điểm 11 giờ 45 đêm, phần lớn khách trong lâu đài đều đã ngủ yên, trên hành lang chỉ còn mấy ngọn đèn lú lú.

Cô mang giày cao gót đi trên nền đá cẩm thạch tạo nên những tiếng vang thanh thúy, cạch...cạch, tựa hồ như đánh vào lòng người.

Mở chiếc hòm trên tay ra, bên trong là chiếc vòng tay thủy tinh đen mà trong buổi thương hội hôm qua cô mua được .

Chiếc vòng tinh tế dưới ánh đèn tảo ra ánh sáng ngọc.

Cô đem nó đeo lên cánh tay phải, kể từ đó, nó gắt gao bao lấy da thịt lộ ra của cô, cùng một sắc với màu mi và đôi mắt.

Chiếc hòm bị vứt bỏ lăn vài cái đến góc tường âm u.

Mà bóng dáng của cô cũng bị ngọn đèn mờ kéo dài một đường, đi từng bước một, thông thả mà chấp nhất tiến về phía trước.

Phòng phi thúy.

Hành lang phía bắc, lầu hai, căn phòng thứ sáu, tấm bảng gắn ở trên cửa tuyên bố đích đến đã tới.

Sriranda nâng tay gõ cửa nhưng không có người đáp lại.

Xem ra, đối phương có ý muốn tự cô mở cửa đi vào.

Cô đành lấy chìa khóa, mở cửa ra. Trong phòng không có thấp đèn, chỉ có ánh trắng mờ nhạt xuyên qua cánh cửa sổ không được khép lại chiếu vào, ánh mắt còn chưa thích ứng với ánh sáng trong phòng thì một bóng đen đã len nhanh vào phòng đóng cửa lại, sau đó không chể bả vai của cô, đẩy cô áp sát lên cửa.

Bởi vì bóng dáng bị che khuất cho nên cô chỉ thấy ngũ quan mờ hồ và đôi mắt sáng tinh, giống như con báo nhìn thấy con mồi, không chớp mắt nhìn cô chằm chằm ở trong khoảng cách gần, chuyên chú mà đầy nguy hiểm.

Sriranda cố sức làm cho mình không lộ ra nét sợ hãi, lạnh lùng mở miệng : “Ngài làm cái gì vậy?”

Depp không nói gì chỉ lấy chiếc chìa khóa trong tay cô rồi lắp vào ổ khóa trên cách cửa. Động tác của hân rất chậm, thanh âm rất nhỏ của bánh răng chuyển động ở trong không gian yên tĩnh phá lệ rõ ràng, cuối cùng, răng rắc một tiếng, đã khóa.

Tâm Sriranda cũng trầm xuống theo.

Giống như nhìn ra bất an của cô, Depp cười, lộ ra hàm răng trắng chói, sau đó đưa tay vung lên, chiếc chìa khóa vẽ thành một đường vòng cung theo cánh cửa sổ duy nhất bay ra ngoài.

Sriranda hơi hơi nhíu mi. Ở thành Mira, mỗi khách chỉ có một chiếc chìa khóa của phòng mình, mà giờ phút này hân lại đem chiếc chìa khóa duy nhất đó ném đi, là ngụ ý muốn nói cái gì ? Là muốn nói trong buổi tối hôm nay, bọn họ ai cũng không thể ra khỏi phòng này sao?

Mà Depp lại dựa vào càn gàn, đến khoảng cách đối phương có thể cảm nhận hô hấp lẫn nhau mới thấp giọng cười, “Cô dùng nước hoa gì?”

“Tôi không dùng nước hoa.”

“Nhưng cô rất thơm.” Ngừ điệu ái muội mà ngả ngớn.

Cạch... ở căn phòng nào đó kể bên vang lên một tiếng vang rất nhỏ.

Sriranda ban đầu muốn quay mặt đi, nhưng khi ánh mắt chuyển động suy nghĩ lại học bộ dạng của hấn nở nụ cười : “Cám ơn đã khen tặng, được tình nhân của Lady phu nhân khích lệ như thế ta thực cảm thấy vinh hạnh.”

Tươi cười của Depp nhất thời biến mất, ánh mắt càng phát ra ánh sáng lạnh, đề nghị thanh âm nói : “Sao cô biết?”

“Biết cái gì? Biết ngài là tình nhân của Lady phu nhân sao? Hay là biết.....” Cô cố ý tạm dừng, ngừ điệu thả chậm, “Thân phận khác của ngài?”

Hơi thở áp sát người phút chốc rời đi, Depp buông cô ra, xoay người thấp đèn trong phòng.

Sriranda theo bản năng nâng tay che khuất ánh mắt, một hồi lâu mới thích ứng lại được. Cũng giống như phòng ngọc bích, phòng ngủ bị một tấm màn che đỏ thẩm ngăn cách với phòng khách.

Lúc này, trên chiếc bàn dài trong phòng khách bày đủ loại rượu vang và đồ dùng. Depp vươn tay cầm hai cái cốc có chân dài, hỏi : “Uống chút gì chứ? Whiskey? Brandy? Hay là..... Sữa?”

Trong lời nói của hấn có một loại tự tin, tuy rằng bị cô phát hiện ra thân phận đã phải dừng lại hành động tán tỉnh, nhưng thần sắc vẫn thực trấn định. Nhất là một từ sữa cuối cùng, rõ ràng là đang ám chỉ cô, hấn cũng có chút hiểu biết về cô. Sriranda nghĩ đến đây mới đáp : “Sữa.”

“Thật đáng ngạc nhiên.” Nhưng Depp vẫn tìm một bình sữa, rót vào chiếc cốc có chân dài đưa cho cô.

“Tôi chỉ cảm thấy thức uống này lành mạnh mà thôi.”

“Tốt lắm, thói quen này tôi thích. Sinh mệnh ngắn ngủi, chúng ta hấn nên phải yêu quý chính sinh mệnh của mình.” Depp tự rót cho mình một ly rượu brandy, ngồi vào trên sofa, thư giãn đôi chân dài, uống một ngụm, sau đó nhắm mắt lại tĩnh tế phẩm vị.

Sriranda chú ý tới chiếc hòm chứa ngọc trên bàn, trừ bỏ Artemis màu ngân bạch đã thấy qua, còn có hai viên ngọc khác, một viên thuần đen, một viên màu đỏ, nói vậy chính là Hades cùng Ares.

Depp mở mắt thấy cô đang nhìn chằm chằm ba viên ngọc trên bàn liền kéo khóe môi nở nụ cười lần nữa : “Kỳ thật, tôi luôn đoán xem cô có thể đến hay không, dù sao không phải nữ sĩ nào cũng đều có dũng khí một mình một người tiến vào căn phòng của kẻ có tiếng xấu lan truyền lúc 12 giờ đêm”

“Oh?”

“Bởi vậy tôi cũng nói với chính mình, nếu Sriranda tiểu thư dám đến như đã hẹn, như vậy, tôi liền đem Hades tặng cho cô.”

Sriranda đi đến bên cạnh bàn, một bên đoan trang cẩn thận cầm viên ngọc màu đỏ lên, vừa nói : “Tôi thật muốn nói ‘tôi thật cao hứng’, nhưng, bởi vậy mà viên Ares lại càng khó có được đúng không?”

“Thông minh.” Depp giờ ngón tay cái lên với cô, “Mọi thứ đều phải trả đại giới, tôi nghĩ đạo lý này cô càng rõ ràng hơn so với tôi.”

“Như vậy, Depp tiên sinh nghĩ muốn cái đại giới gì đây?”

Depp lại không đáp mà đem rượu uống cạn, sau đó buông cái ly rơi xuống sàn.

Loảng xoảng... ly thủy tinh vỡ nát.

Hấn đứng lên, bước về phía cô, ý thức được nguy hiểm làm cô muốn tránh nhưng đã không kịp, Depp chống tay lên bàn, đem cô vây quanh chính giữa cái bàn và hấn, lại là một khoảng cách gần trong gan tấc.

“Cô tên là Sriranda?”

Thật là một vấn đề kì quái. Hơn nữa, ánh mắt của hấn làm cho cô liên tưởng đến dã thú bị bệnh, không biết vì sao, đồng thời với thời điểm hung mãnh lại có vài phần thống khổ không kể xiết.

Sriranda gật gật đầu.

“Lớn lên ở trang viên Vienna Caesar ?”

Sriranda lại gật gật đầu.

Depp vươn một bàn tay, nhẹ nhàng chạm vào đỉnh đầu cô, như là trêu chọc, hoặc như là trấn an. Mà Sriranda cũng giữ tư thế đứng như vậy, không

nhức nhích, tùy ý hấn khinh bạc.

May mắn hành động của hấn cũng không có tiến thêm một bước, chỉ là đứng trước mặt cô, trong ánh mắt thêm cảm xúc phức tạp.

Căn cứ vào tình báo của gia tộc Cruise, Depp là đứa trẻ bị vứt bỏ ở cô nhi viện, khi mười bốn tuổi hấn lẻ loi một mình đi vào Florence ngợp trong vàng son, trong túi tiền chỉ có 6 Farrell. Cơ hồ là hấn đã trải qua tất cả các công việc, nhưng luôn bị vận rủi dây dưa, không có việc gì làm đến chốn. Thời điểm tệ hại nhất của hấn, còn là trong đêm tuyết lớn, hấn bị đuổi ra khỏi phòng với nguyên nhân là ông chủ hoài nghi hấn trộm 100 Farrell. Sau đó hấn bắt đầu buôn lậu các thứ có thể buôn được, hơn nữa bằng vào mảnh khỏe lửa bịp xuất thần nhập hóa hấn nhanh chóng trừ được một lượng lớn tiền tài. Lại sau đó, hấn dần dần trở thành nhân vật nổi tiếng, cùng nhóm mười đại phú hào cùng ngồi cùng ăn. Mọi người đều chán ghét hấn, nhưng cũng không dám đắc tội với hấn.

Tuy rằng ở trong phương diện kinh thương hấn mang tiếng xấu, nhưng ở phương diện tình cảm lại giữ mình trong sạch, không có một chút chuyện xấu. Nhưng căn cứ vào tình báo của Cruise thì đó chẳng qua là vì hấn là tình nhân của chị quốc vương Oka Biscay – Lady phu nhân, cái bà lão đã gần sáu mươi quyền thế to lớn, hơn nữa lại hay ghen tị lắm cho hấn không dám phong lưu ở bên ngoài mà thôi.

Cũng bởi vậy mà vừa rồi khi cô nói ra tên của Lady phu nhân, quả nhiên Depp liền buông cô ra .

Một người nam nhân đã trải qua những chuyện như vậy, tuyệt đối so với hồ ly càng giáo hoạt, so với sói càng kiên nhẫn, so với xà càng vô tình. Nhưng mà giờ phút này hấn lại chuyên chú nhìn cô như thế, lộ ra một loại biểu tình hoang mang, rồi mê mang lại có chút bị thống.

Thật làm cho người ta cảm thấy bất an.

“Sriranda.....” Hấn lại khẽ gọi tên của cô, bỗng nhiên nói, “Làm tình nhân của tôi đi.”

Dù Sriranda đang cố trấn định, nhưng khi nghe xong những lời này cũng không tự chủ được mà mở to hai mắt.

Cạch, căn phòng nào đó lại vang lên tiếng vang rất nhỏ khó có thể nghe thấy.

Depp dương khoe môi, đôi mắt màu lam thâm trầm như biển, mang theo mị lực độc hữu của nam nhân thành thực, trong mềm mại có một chút thô cứng, “Chỉ cần cô đồng ý thì ba viên ngọc này đều là của cô.”

Đồng tử của Sriranda bắt đầu co rút lại, biến thành màu đen thâm thúy của bóng đêm.

“Thế nào? Hừm?” Thanh âm của hấn mang theo chút âm giọng mũi, tại khoảng cách gần thế này lại dễ nghe dị thường.

Sriranda nhìn hấn, không nói lời nào, qua một đoạn thời gian rất dài mới vươn tay, nhẹ nhàng khoát lên bờ vai của hấn.

Lông mi Depp khẽ nhếch, chờ đợi động tác tiếp theo của cô.

Ai ngờ sau khi Sriranda đặt tay lên bờ vai của hấn cũng không có hành động gì, thùy hạ ánh mắt thấp giọng nói : “Ngài không sợ Lady đại phu nhân biết?”

“Bà ta?” Ánh mắt Depp lộ ra nẩy phần chán ghét, “Lão yêu bà kia bệnh đến độ sắp chết, nếu không như thế thì tôi đã sớm tới thành Mira .”

“Là sắp chết, nói cách khác là còn chưa có chết.”

“Bà ta rất nhanh sẽ chết, tin tưởng tôi, không vượt qua ngày mai bà ta khẳng định sẽ chết.” Lời nói lạnh nhạt nhưng lại mang theo nồng đậm nguyên rủa, nghe xong làm cho người tôi không rét mà run.

“Chậc chậc trách.” Sriranda lắc đầu than nhẹ, trong ánh mắt tràn đầy thương hại, “Đáng thương.”

“Cô thương cảm thay bà ta? Loại người như bà ta thì có gì mà đáng thương .....”

“Không, là đáng thương thay cho ngài”

Lông mi Depp chậm rãi nhắm lại.

Cánh tay Sriranda khoát trên vai hấn bắt đầu di chuyển, áp lên má hấn, tiếp tục dùng âm thanh thương hại nói : “Tôi đang suy nghĩ, một người đến tột cùng có thể đáng thương đến tình trạng gì? Từ nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ, có tính đáng thương không? Bị khuất nhục nghèo khó, có tính đáng thương không? Vì sinh tồn bán đứng chính mình, cùng người đàn bà tuổi đủ để làm bà nội mình kết giao, có tính đáng thương không? Hay là..... Giờ này khắc này, vì mục đích nào đó lại bắt đầu nói dối và vi phạm ý nguyện chân thật của mình, đi dụ dỗ một người đàn bà khác, là đáng thương?”

Thân hình Depp xê dịch một chút.

Sriranda nheo ánh mắt lại, vuốt ve chòm râu trên mặt hấn, bỗng nhiên nhoen miệng cười : “Tôi tin tưởng, chỉ cần bỏ đi bộ râu này thì ngài sẽ so với bất kì một vị nam sĩ nào ở trong thành Mira đều anh tuấn hơn, nếu không Lady đại phu nhân mà mọi người đều biết là khó tính cũng sẽ không lựa chọn ngài, như vậy, nếu muốn dụ dỗ tôi sao ngài không cạo sạch bộ râu này đi? Có lẽ với tôi mà nói, về bề ngoài anh tuấn so với ba viên ngọc này càng có sức hút hơn.”

Cái này, đến phiên hần đứng im không nhúc nhích, mặc cô khinh bạc.

“Nhưng, ngài không dám. ....” Sriranda hạ thanh âm, quý dị nói : “Depp tiên sinh, ngài không dám cạo râu, bởi vì, một khi bỏ đi thì rất nhiều người sẽ phát hiện ra một cái bí mật khác của ngài, một cái bí mật bị che giấu suốt hai mươi lăm năm.”

Depp một tay đẩy cô ra.

Thân mình Sriranda không vững lão đảo lui về phía sau, nhưng tươi cười càng thêm khoái trá, “Đáng tiếc a, cho dù ngài không cạo râu, tôi cũng nhìn ra bí mật này, bởi vì. ....” Cô thối lui đến trước tấm màn đỏ thẫm, nói tới đây, đột nhiên đem toàn bộ chiếc màn giật mạnh—

Tê ..., thanh âm vãi dẹt bị xé cắt qua không gian yên tĩnh, sau khi ngọn đèn trong phòng khách chợt tắt, lại lần nữa sáng ngời.

Trên chiếc giường được ngăn với phòng khách bởi một tấm màn có một người đang lẳng lẳng nằm.

Tóc dài màu trà, ánh mắt xanh biếc như màu chiếc váy dài của cô, trên gương mặt tái nhợt là ngũ quan tuấn tú như thần.

Quen thuộc như thế. Trong tình huống xấu hổ như thế, lại ngoài ý muốn gặp nhau lần nữa.

Isaac a một tiếng, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó chần chờ, cuối cùng bài ra một chút mỉm cười : “Hi. ....”

Sriranda nhìn hần lại nhìn nhìn Depp bên kia sắc mặt tối tăm, ánh mắt lạnh như băng.

Isaac vội vàng nói : “Tôi có thể giải thích!”

“Không cần.” Sriranda hừ một tiếng “Tôi hoàn toàn có thể tự mình giải thích. Hần—” Cô chỉ Depp, “Là anh trai cùng cha khác mẹ của anh, tôi chưa nói sai đi, Isaac thiếu gia?”

Depp giật mình nói : “Sao cô lại biết?”

Nhưng mà so với Depp giật mình, Isaac lo lắng lại là một chuyện hoàn toàn khác— so với việc bị cô phát hiện quan hệ giữa hai người bọn họ, càng tệ hơn là hần lại lần nữa nghe thấy cô gọi hần “Isaac thiếu gia”, xong rồi, chỉ dưới hai loại tình huống cô mới xưng hô với hần như vậy, xem ra kế hoạch lần này lại chọc giận cô rồi.

“Bởi vì các người lớn lên rất giống nhau.” Sriranda xả ra một cái mỉm cười không có ý cười, nhìn Isaac tâm lại lạnh vài phần.

Depp trầm giọng nói : “Tôi để râu mà cô cũng có thể nhìn ra?”

“Nếu là người khác, có lẽ không có khả năng, nhưng tôi. ....” Ánh mắt Sriranda hướng qua phía Isaac, lại trong nháy mắt khi hần nhìn về phía cô liền thu hồi, “Từ khi ngài đi vào phòng bài, tôi liền cảm thấy ngài thực quen mắt, tựa hồ đã gặp qua ở đâu. Vì thế tôi đã nghĩ, đến tột cùng là đã gặp qua ở đâu? Căn cứ vào tư liệu của ngài, ngài vẫn sống ở Oka Biscay đại lục, tôi tuyệt đối không có khả năng trước đó gặp qua ngài. Sau đó khi tôi ở trong phòng chọn quần áo, cân nhắc nên mặc váy màu gì để đến gặp ngài lại đột nhiên thấy chiếc váy này — cũng chính là chiếc tôi đang mặc trên người.”

“Váy này của cô thì làm sao?”

Sriranda nhắc váy đi đến bên giường, có ý đứng song song cùng Isaac, váy của cô quả nhiên cùng con người của hần cùng một màu sắc. “Hiện tại xem hiệu được ? Khi tôi nhìn thấy váy này nhất thời liên tưởng, tôi sợ dĩ không nhận ra ngài là vì bị màu sắc đánh lừa, nếu đem ánh mắt màu lam của ngài đổi thành màu lục thì có thể nhận ra — Bộ dạng của Depp tiên sinh rất giống Isaac thiếu gia!”

Lại là một tiếng Isaac thiếu gia, trong lòng Isaac gào thét.

Depp nghe cô nói nửa ngày, mới hừ nói : “Trên thế giới có rất nhiều người giống nhau, bằng thế này đã nói chúng ta là anh em cũng thật thái quá .”

“Đương nhiên, còn có một vài chỗ mà các người cũng rất giống, tỷ như — đều am hiểu nói dối.” Nói tới đây, Sriranda quay đầu thoáng nhìn Isaac, Isaac vội vàng nhìn cô cười lấy lòng, cô không có phản ứng gì, tiếp tục bình tĩnh như nước nói, “Còn có, ngài nhiều năm qua tìm kiếm một vị nữ sĩ tên là Sophia · tây ngỗ, có tư liệu nói rằng có thể người này chính là mẹ của ngài.”

Depp biến sắc, làm như bị chạm trúng chỗ đau.

“Mà kỳ diệu là tôi từng gặp qua cái tên Sophia · tây ngỗ này — ở trong tầng thư Vienna Caesar, có mười sáu bức thư tình dưới danh Isaac công tước viết cho cô ấy. Bởi vì lúc ấy tuổi nhỏ, không biết đó là thư tình, cho rằng thơ ca nên đọc , viết rất hay, trong đó còn có câu ‘Khi em đến tuổi già, ban đêm, em ở dưới ánh đèn, ngồi giữ bên bếp lò, vừa khâu áo. ....’”

Depp đột nhiên kích động cắt đứt lời cô : “Dừng! Không cần nói nữa! Không được nói nữa!”

Sriranda cười nhẹ, “Nhưng, đây đều chẳng qua là dấu vết để lại mà thôi, nếu không phải bởi vì những hành động ngài đối với tôi từ khi tôi tiến vào, cùng với cái yêu cầu không hợp lý này thì tôi cũng sẽ không khẳng định ngài chính là con tư sinh lưu lạc bên ngoài của Vera công tước, là hai đường sự các người tự mình chứng thật ý nghĩ của tôi.”

Mỗi lần khi Depp làm ra những hành động hoặc ngôn ngữ quá phận với cô thì phòng ngủ bên kia đều truyền đến động tĩnh rất nhỏ : Khi âm thanh thứ nhất vang lên cô liền đoán được trong phòng có người thứ hai; Khi tiếng thứ hai vang lên cô đã khẳng định người kia không thể nghi ngờ — trừ bỏ hân, chỉ sợ cũng không có người thứ hai sẽ để ý như thế.

Mà cô xuất kỳ bất ý giật mạnh tấm màn đem Issac lộ mặt đồng thời nói ra kết luận bọn họ là anh em, Depp quả nhiên rất khiếp sợ, nói ra một câu “Sao cô lại biết?”

Lời này vừa nói ra, một lời xác định.

Sriranda vỗ vỗ tay, nghiêm túc nói : “Tốt lắm, vở xiếc của hai anh em các người đã bị tôi xem rõ, không cần thiết phải tiếp tục giả thần lộng quỷ , có cái gì cần nói thì nói thẳng đi, muốn thế nào mới đem ngọc đưa cho tôi?”

Isaac cười khổ : “Ngọc vốn muốn tặng cho cô. Tôi chỉ là muốn hân làm khó dễ cô một chút, miễn cho cô hoài nghi, bởi vì tôi biết, đối với thứ dễ dàng tới tay thì cô ngược lại sẽ đồng tưởng tây tưởng, nhận định trong đó có trá. Ai ngờ hân lại muốn chơi cái trò gì mà đêm khuya kinh hồn, đem sự việc làm cho hòng bết.....”

“A?” Sriranda lại nửa điểm cảm động cũng không có, chọn mi nhìn về phía Depp, “cảm tình của hai anh em các người khi nào thì trở nên tốt như vậy ? Cưng nhiên có thể làm cho cái người lục thân không nhận, chìm chết cũng phải bạt lông lại chấp tay đem ngọc nhường cho tôi? Phải biết rằng, nếu đem ba viên ngọc bán cho Gary vương tử thì khẳng định có thể bán được với cái giá cực kì tốt nha.”

Depp vừa muốn trả lời, Isaac đã trát trát mắt cười nói : “Có một số việc so với tiền càng quan trọng hơn, đúng hay không a? Anh trai?”

Nghe thấy tiếng anh trai này, ánh mắt Depp lóe ra một chút, rất phối hợp cũng nở nụ cười theo.

Mà lông mi của Sriranda cũng rung rung.

Isaac vui vẻ nói : “Chính như cô thấy, cảm tình của hai anh em chúng ta thật tốt, bởi vậy, của anh trai cũng chính là của tôi, mà của tôi cũng chính là của cô, ba viên ngọc này đã là của cô , cô còn chờ cái gì?”

Sriranda mang biểu tình phức tạp nhìn hai người, sau đó đi đến phía trước bàn cầm lấy hòm đựng ngọc quan sát trong chớp lát, lại quay đầu nhìn về phía Isaac. Isaac hướng cô gật gật đầu.

Cô đang cầm hòm đi đến trước mặt Depp vươn tay : “Chìa khóa.”

Depp nhún vai : “Như cô vừa thấy, ném đi rồi.”

Sriranda bất vi sở động, lạnh lùng nói : “Tôi cần chìa khóa.”

Depp liếc nhìn Isaac một cái, tươi cười trở nên có chút quý dị, cuối cùng thở dài nói : “Thật là thua cô.” Từ trong túi áo lấy ra một chiếc chìa khóa khác giao cho cô.

Sriranda dùng chìa khóa mở cửa ra lại đem chìa khóa vứt lại lên sô pha, chưa nói gì đã đi ra ngoài, thậm chí cũng không liếc mắt nhìn Isaac một cái.

Depp không nháy mắt nhìn chăm chăm cô, cho đến khi bóng dáng của cô biến mất hoàn toàn mới thu hồi tươi cười, đối với Isaac nằm ở trên giường nói : “Cô gái nguoi xem trọng thật đúng là không giống người thường, ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không nói đã đi rồi, nếu cô ta biết nguoi dùng cái gì để đổi ba viên ngọc từ tay tôi.....”

Isaac lạnh lùng cắt lời hân : “Cô ấy sẽ không biết . Trong hiệp nghị của chúng ta có một điều khoản là giữ bí mật điều này, nếu anh đem việc này tiết lộ ra ngoài, ước định của chúng ta liền mất đi hiệu lực .”

“Đương nhiên, tôi đương nhiên sẽ không tiết lộ.” Depp vuốt râu bày ra một bộ dạng biết chừng biết mực , “Nhưng 50% tài sản Vera gia tộc kia, cho dù là kẻ ngốc cũng biết có bao nhiêu quan trọng, tuyệt đối sẽ không tiết lộ.”

“Tốt lắm, hy vọng anh nói được làm được.” Sau khi Isaac lạnh nhạt nói xong câu đó, nghĩ nghĩ, lại thêm một câu, “Lần sau còn dám dựa vào cô ấy gần như vậy, lại nói lung tung không có chừng mực đừng trách tôi đối với anh không khách khí.”

Depp chuyển động nhãn châu, thế nhưng lại cúi một vòng cung, dùng một loại thanh âm nói móc trả lời : “Tuân mệnh thưa Isaac thiếu gia si tình.”

5 phút sau, cửa phòng ngọc bích bị xao vang.

Melanie đang lo âu bất an ngồi ở trên sô pha, nghe tiếng vội vàng nhảy dựng lên chạy ra mở cửa, ngoài cửa, quả nhiên là Sriranda.

“Thật tốt quá! Chị còn đang nghĩ chừng nào thì em có thể trở về, nếu đến 2 giờ còn chưa trở về chị liền đi đón em, kết quả hiện tại vừa mới 1 giờ em đã trở lại .....” Melanie kéo cô vào trong phòng, sau đó đóng cửa lại, “Thế nào? Các em đã nói những gì? Sisi? Sisi?”

Sắc mặt Sriranda thực bình tĩnh, bình tĩnh làm cho người ta có chút sợ hãi.

Tâm Melanie bắt đầu trầm xuống, “Em gái thân mến? Đã xảy ra chuyện gì sao? Hẳn đã làm cái gì quá phận sao? Em nói chuyện a, vô luận như thế nào, mở miệng nói chút cái gì được không?”

Sriranda đưa chiếc hòm trong tay cho cô.

Melanie nghi hoặc mở nắp hòm ra, sau khi nhìn thấy ba viên ngọc nằm yên ổn bên trong lại thất thố kêu ra tiếng : “Trời ạ, em lấy được! Ba viên em đều lấy được!”

Nhưng mà trên mặt Sriranda lại không có nửa phần vui sướng, duy trì một bộ dạng yên lặng, giống như tất cả cảm xúc đều bị đóng băng không thể biểu hiện ra được.

Melanie lôi kéo cô ngồi xuống sô pha, ôn nhu nói : “Đến, hiện tại nói cho chị biết, nói cho người bạn em tin tưởng nhất Melanie, em làm thế nào mà có thể lấy được ba viên ngọc này?”

Ánh mắt Sriranda thực mơ hồ, “Hắn tặng cho em .....”

“Tặng cho em? Không có điều kiện gì?” Sao có khả năng? Cái kẻ được xưng đại vương lừa đảo lại làm ra cái loại chuyện lỗ vốn này sao? Melanie còn đang kinh ngạc, Sriranda đã ôm cổ cô, thân mình bắt đầu run run, run rẩy làm cho người ta không biết làm sao, tâm loạn như ma.

Melanie đành phải không ngừng vuốt ve mái tóc của cô, mượn hành động này an ủi cô.

“Melanie.....” Trong thanh âm của Sriranda tràn đầy thống khổ, “Melanie..... Chị biết không?”

“Biết cái gì? Em gái”

“Có một tên ngu ngốc! Thật là một kẻ đại ngu ngốc!”

Melanie ngăn ra : Ngu ngốc? Cái gì ngu ngốc?

“Từ nhỏ hắn cũng rất ngốc, bên ngoài thì rất ra vẻ, nhưng kỳ thật một chút cũng không biết tạo niềm vui cho con gái, bởi vậy thường xuyên chọc cho cô gái thực tức giận.....”

Này..... Chuyện này cùng chuyện các viên ngọc có quan hệ gì?

“Bởi vậy cái cô gái kia chán ghét hắn, chán ghét rất nhiều rất nhiều năm, sau đó lại xảy ra một việc, cô gái ra đi, không thể mỗi ngày đều gặp mặt như trước kia, bởi vì mỗi khi ngẫu nhiên gặp mặt, hai người đều lớn hơn. Ngu ngốc vẫn thực ngốc, vẫn không biết cách ăn nói, hai người vừa thấy mặt liền cãi nhau, thậm chí còn nói ra câu muốn vĩnh viễn oán hận đối phương.” Sriranda chôn đầu trên vai Melanie , nói đứt quãng, “Hắn nói : ‘Hận tôi đi. So với chán ghét càng mạnh liệt oán hận tôi đi!’ biểu tình khi hắn nói câu nói kia cô gái vẫn nhớ kỹ, rành mạch, một chút cũng chưa từng quên. Cũng từ một khắc đó cô đột nhiên ý thức được, ngu ngốc trước giờ cô chán ghét, ở trong lòng cô thì ra vẫn vẫn tồn tại , giống như gốc cây, mọc rễ, đâm chồi. Cô đột nhiên cảm thấy thực sợ hãi, vì thế mà bắt đầu trốn, né ra xa, nghĩ rằng chỉ cần giữ khoảng cách là có thể thoát khỏi cái loại cảm giác vô lực này.”

Melanie nghe đến đó cuối cùng cũng hiểu được — cô là đang nói Isaac.

“Cô trốn, ngu ngốc liên truy, dọc theo từng nơi có dấu vết của cô mà tìm kiếm, cuối cùng còn làm mình bị thương. Hắn biết cô gái sẽ không để ý đến hắn, liền cố ý giả bệnh rất nặng, làm cho cô gái kia lo lắng, kết quả lời nói dối bị vạch trần , cô gái càng thêm tức giận, bỏ qua những cảnh hoa giải thích của hắn, hắn đưa, cô liền vứt bỏ. Kỳ thật cô cũng không biết cô tức giận không nhận hoa của hắn như vậy là vì cái gì, có lẽ chẳng qua là vì cô biết, hắn tuyệt đối sẽ không giận, vẫn sẽ lấy lòng cô.”

Melanie cúi đầu thờ dài. Kỳ thật, tình yêu không phải đều như vậy sao? Cãi nhau, phân phân hợp hợp, hợp tự nhiên đến không hợp tự nhiên đi. Người trong cuộc liều mạng để tâm vào chuyện vụn vặt, người ngoài cuộc xen vào không những phí sức còn phí công.

“Lại sau đó, ngu ngốc biết cô gái luôn luôn tìm kiếm một thứ, hắn cũng biết người nào có, vì có thể làm cho cô gái thuận lợi lấy được thứ đó hắn đã phạm phải một việc hết sức ngu ngốc.....”

Melanie nghe đến đó, nhin không được hỏi : “Isaac làm việc gì ngốc ?”

Sriranda ngẩng đầu, đôi mắt mênh mông , tràn đầy bi thương : “Em nghe thấy hắn kêu Depp là anh trai.”

“Cái gì?”

“Depp là con tư sinh của Vera công tước.”

“A? Còn có việc này?” Melanie khiếp sợ! Chẳng lẽ lúc trước Sriranda nói là đi xác thực một chuyện quan trọng là chỉ chuyện này?

“Đó không phải trọng điểm, trọng điểm là, Isaac kêu Depp là anh trai!”

Melanie còn chưa thoát khỏi kinh ngạc, ngốc hỏi : “Hắn không nên kêu hắn ta là anh trai sao?”

“Melanie, một người có thân phận như Isaac thì không thể xưng hô loạn, chị có biết một tiếng gọi anh trai này có ý nghĩa không?”

Melanie nghĩ a nghĩ, chần chờ nói : “Ý nghĩa..... Hẳn thừa nhận thân phận... Depp là con của Vera công tước?”

Sriranda trầm trọng gật gật đầu, “N như vậy, ý nghĩa khi thừa nhận thân phận này là gì đây?”

“Ý nghĩa..... Depp mới là con trai lớn của Vera công tước, có được..... Quyền kế thừa?” Melanie nghĩ đến đây, giật mình che miệng lại, “Không thể nào? Hẳn sẽ không làm như vậy đi?”

Ánh mắt Sriranda vô cùng bi ai, “Cố tình hẳn lại làm như vậy .”

“A, thượng đế của tôi! Ý của em là..... Isaac dùng một nửa gia sản của Vera gia tộc đổi lấy ba viên ngọc trong tay Depp, sau đó lại làm cho Depp tùy tiện tìm một cái có thuận lợi đưa cho em?”

Sriranda lại gật đầu.

“Trời ạ, hẳn điên rồi!” Melanie nhảy dựng lên.

“Bởi vậy em mới nói hẳn là kẻ ngu ngốc.....” Ánh mắt Sriranda rơi xuống người con búp bê vải đang được đặt ở một góc sáng sủa của sofa, đó là lễ gặp mặt Isaac đưa cho cô lần này, mũ màu đỏ quần màu lục, ghi lại khoảng thời thơ ấu không vui vẻ của cô và hẳn, chuyện cũ rõ ràng, sao quên được?

Melanie cũng trầm mặc , tin tức này thật sự là khó có thể tin, rất rung động ! Ngẫm lại, Vera gia tộc, đó là gia tộc giàu có trăm năm, thâm căn cố đế cỡ nào, có được danh hiệu thừa kế công tước, có được trang viên đẹp nhất Maya đại lục, có được tàng thư độc nhất vô nhị, có được vô số điền sản..... Mà cái vị Isaac thiếu gia kia lại nhẹ nhàng đem một nửa trong số đó cho Depp, chỉ là vì ba viên ngọc này? Lại hoặc là nói, chỉ là vì hẳn muốn Sriranda vui vẻ? Thật không biết là nên nói hẳn ngu xuẩn mới đúng, hay là nói hẳn si tình mới đúng.....

“Em nên làm cái gì bây giờ?” Sriranda cầm tay cô cầu xin giúp đỡ, “Melanie em nên làm cái gì bây giờ? Một phần lẽ nặng như vậy, em, em, sao em có thể thanh thản được a..... Sao có thể thanh thản được a! Này ngu ngốc , này ngu ngốc, vì cái gì hẳn không hiểu được là em căn bản không cần hẳn hy sinh đến tình trạng này? Hẳn thế này, hẳn giúp em thế này sẽ chỉ làm em không biết theo ai, làm cho em không biết làm sao, làm cho em không có biện pháp, làm cho em hoàn toàn toàn mất đi chủ trương a.....”

Mặt nạ hoàn mỹ mà cô cố duy trì đến giờ phút này loảng xoảng vỡ nát, cô ôm lấy đầu mình, trong lòng hỗn loạn cơ hồ không khống chế được. Cô không phải ngu ngốc, cô biết quan hệ lợi hại trong đó, buồn cười là hẳn lại còn muốn giấu diếm, ở trước mặt cô bày ra một bức tranh anh em tốt cùng với Depp, nhìn thế tâm cô lại loạn mà đau lòng.

Không vạch trần hẳn, là vì sợ. Hình thức ở chung của cô và hẳn là đến cuối cùng đều bởi vì ai cũng kiên trì ý kiến của mình mà đi đến tử cục, cô không muốn mỗi lần đều như vậy, mỗi lần nào cùng hẳn thì cô liền thương tích đầy người. Nhưng có một số việc xảy ra, bức cô không thể không đối mặt, không thể không nhìn thẳng vào.

Một người con trai, có thể làm được những gì cho một cô gái?

Mà Isaac đã vì cô mà làm ra đến tình trạng gì?

Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc!

Thật đúng là một kẻ ngu ngốc, ngu ngốc nhất thiên hạ!

Nhưng.....

Kẻ ngu ngốc kia yêu cô.

Dùng phương thức toàn tâm toàn ý trả giá vì một người trên thế giới này mà yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bể gầy ánh mặt trời

Một ngàn năm trước, bọn họ cũng không yêu nhau.

Một kẻ liều mạng truy, một người liều mạng trốn.

Một kẻ biến thành cây, một người hóa làm điều.

Một ngàn năm sau, bánh răng vận mệnh một lần nữa xoay tròn, ở thời khắc một ngàn năm sau ấy thiếu niên cùng cô gái gặp lại, tiếp xúc rồi yêu nhau.

Nhưng mà, rốt cuộc cô gái ấy là ai?

Daphne đã hóa thành cây, cô ấy không có khả năng lại nhập luân hồi.

Như vậy..... Cô gái có đôi mắt đen sâu thẳm, sắc mặt trắng thuần, đến tột cùng là ai?

Ban đêm ngủ thực không an ổn.

Lập đi lập lại một giấc mơ. Mơ thấy mình trở lại cái thời niên thiếu, bởi Isaac thiếu gia tôn quý ở trong căn phòng to rộng tập đàn.

Mà hần lại không ngừng sai khiến cô làm việc.

“Sriranda, giúp ta lật nhạc phổ.”

“Sriranda, lấy cho ta ly nước cam.”

“Sriranda, ta lạnh, đi lấy áo khoác cho ta.”

“Sriranda.....”

“Sriranda.....”

Rõ ràng là những lời nói cổ tình gây sự, nhưng đến sau đó lại thay đổi.

“Sriranda, tay của ta đã không còn, mau tìm tay cho ta đi a.....” Thiếu niên trước đàn dương cầm đột nhiên mất đi hai tay, vẻ mặt sợ hãi nhìn cô, cầu xin.

“Sriranda, chân của ta cũng không còn, cô có thể cho ta mượn một đôi chân không.....” Nói xong, hai cái chân cũng không thấy.

“Sriranda, ta cảm thấy mặt đau quá.....” Mặt hần bắt đầu bốc lửa, giống như búp bê vải khi xưa bị thiếu rụi.

“Sriranda, sao ta cảm thấy ngực thực trống rỗng, tim của ta đâu? Sriranda, tim của ta đâu?” Nói xong, hần vạch áo, nơi đáng lý có trái tim giờ lại biến mất.

Hần mở to một đôi mắt màu xanh biếc xinh đẹp, thực ôn nhu cũng thực đau thương, đột nhiên nhìn về phía ngực cô nói : “A..... Sriranda, tim của ta chạy qua chỗ của cô kìa.....”

Cô đại ra cúi đầu, thấy thân thể của mình tự dung lại có thêm trái tim, hai trái tim bám chặt lấy nhau.

Lại nhìn về phía Isaac, Isaac khóc, hai hàng nước mắt trong suốt chậm rãi chảy xuống, hần nói với cô : “Sisi, đem tim trả lại cho ta, được không? Sisi, van cầu cô, đem tim trả lại cho ta..... Không có tim, ta không sống nổi.....”

“Sisi, đem tim trả lại cho ta.....”

“Sisi, không có tim, ta không sống nổi a.....”

“Sisi! Sisi!” Hai tiếng gọi còn lại phiêu đảng mơ hồ, sau đó dần dần rõ ràng. Sriranda bừng tỉnh, thấy Melanie đang vô cùng lo lắng lay lay cánh tay của cô, thấy cô tỉnh lại mới nhẹ nhàng thở ra : “Làm chị sợ muốn chết, Sisi, em gặp ác mộng sao?”

Cô ôm lấy ngực, giống như nơi đó thật sự có thêm trái tim, nhứt nhối đau.

Melanie an ủi : “Ngủ thêm một chút nữa đi, bây giờ còn chưa tới 5 giờ.”

Bầu trời bên ngoài sáng mờ, cô nằm xuống một lần nữa nhưng cũng không ngủ được, cảnh trong mơ tuy rằng đã biến mất nhưng cảm xúc nó mang đến lại quanh quẩn cô như trước, làm cho cô trần trọc khó ngủ. Cuối cùng cô chỉ đành rời giường, nói với Melanie : “Em đi dạo hoa viên một chút, chị ngủ tiếp đi.”

Sáng sớm trong hoa viên có sương mờ, cô mặc váy hoa màu trắng đi dạo trong khung cảnh đó lại cảm thấy dường như mình cũng mờ ảo. Nơi này cũng không có nhiều loại hoa, ít nhất không giống như Vienna Caesar, cái gì cần có đều có, cũng không có hoa sen mà cô yêu thích, xem ra hoa sen được đưa kèm với bữa ăn cho cô nhất định là mua từ bên ngoài, nhưng mà hoa ông lao lại nơi nơi đều có, làm cho cô không tự chủ được nhớ tới câu nói kia của Isaac “Tha thứ ta, ta vì người mà có tội”.

Sriranda than nhẹ một tiếng rồi ngồi xồm xuống, xuất thần nhìn đóa hoa màu lam, tim đập mạnh và loạn nhịp.

Một bàn tay đột nhiên xuất hiện bẻ đóa hoa màu lam kia. Theo cánh tay nhìn lên, là Depp.

Depp đem hoa đến gần mũi nhẹ nhàng ngửi, không nhìn cô lại nói chuyện với cô : “Sao mới sáng sớm đã lòn vào trong hoa viên? Cũng như tôi không ngủ được sao?”

Sriranda đứng lên, rất lạnh đậm trả lời : “Tôi là bởi vì lo lắng, ngại vì cái gì mà không ngủ được? Hưng phấn quá sao?”

Depp cũng không phản bác, cười cười, nhìn đóa hoa trong tay nói : “Tôi chỉ là cảm thấy khó có được buổi sáng đẹp như vậy, lãng phí để ngủ thật sự rất đáng tiếc, qua hôm nay thì không còn thấy được nữa.”

Sriranda trực giác truy hỏi : “Qua hôm nay thì không còn thấy được nữa ? Có ý gì?”

Depp xoay người, nháy mắt với cô : “Đương nhiên là vì hôm nay là ngày cuối cùng của thương hội, sau khi kết thúc mọi người sẽ mỗi nơi mỗi ngả, rời khỏi thành Mira, mặc dù sang năm lại đến, nhưng khi đó phong cảnh cũng không phải phong cảnh lúc này, khi đó hoa cũng đã không còn là hoa lúc này.”

Sriranda khịt mũi : “Không nghĩ tới ngài lại là thi nhân.”

“Aha, không thể tưởng được đi? Trên thực tế, tôi có một trái tim vô cùng mềm mại dễ dàng bị tổn thương nha.....” Depp khoa trương ôm ngực, không đứng đắn nói, “Giống như đêm qua, Sriranda tiểu thư xinh đẹp cự tuyệt thỉnh cầu đầy thành ý của tôi, làm cho tôi vẫn khổ sở đến tận bây giờ.”

Sriranda ra kết luận — không hồ là anh của Isaac, lời nói tán tỉnh tuôn ra dễ dàng so với em trai của hắn cũng không kém cỏi chút nào.

“Kỳ thật, đối với cô tôi rất ngạc nhiên.” Depp đột nhiên lại nghiêm mặt.

“Hử?”

“Isaac · Vera, vị em trai tôn quý, từ nhỏ sinh ra đã ngâm chía khóa vàng, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, mọi sự thuận buồm xuôi gió cùng tôi hoàn toàn bất đồng, cô gái hắn chung tình đến tột cùng có bộ dạng gì? Thích cô gái kia đến mức không tiếc tới tìm tôi – người anh trai làm nhục gia môn, hơn nữa vì muốn thực hiện tâm nguyện của cô gái kia mà cầu tôi.....” Depp hơi hơi cười, trong cười có ẩn ý, “Vì thế tôi liền nói với chính mình, tôi muốn xem thật kĩ người con gái đó, nhìn xem cô ta có đáng giá để em trai của tôi làm như vậy không.”

“Ngài hiện tại đã thấy.”

“Đúng vậy.”

“Có cảm tưởng gì?”

Depp một tay ôm ngực, một tay vuốt vuốt râu, xoi mói đánh giá cô từ đầu đến chân, ánh mắt ngả ngón mà làm càn : “Thẳng thắn mà nói, không xinh đẹp như tôi nghĩ, tôi nghĩ người đó phải khuynh quốc tuyệt sắc ..... Nhưng mà, thông minh hơn so với tôi tưởng tượng, hoặc là nói, quá thông minh, thông minh làm cho những người đàn ông bình thường đều sợ hãi.”

Sriranda châm chọc cười, “Như vậy tôi nên thấy may mắn, Isaac thiếu gia không nằm trong cái ‘đàn ông bình thường’ đó.”

“Cậu ta? Cậu ta chẳng qua là cái đứa nhỏ mà thôi.....” Depp tới gần cô, tới khoảng cách một bước chân thì dừng lại, cúi đầu, nhìn ánh mắt của cô nói, “Đề nghị tôi hôm qua của tôi còn hiệu lực. Sriranda tiểu thư không ngại cân nhắc lần nữa, cùng một người thành thực, có cùng tư duy của cô, đàm đương nổi trí tuệ của cô, không có mê mang và sợ hãi kết giao. Cô sẽ phát hiện, một đoạn tình cảm thành thực so với tình yêu ngây ngô mà nói, tốt đẹp hơn nhiều lắm.”

Mà Sriranda lại nhanh tay đoạt lại đóa hoa ông lao trong tay hắn, dùng thanh âm lạnh lùng bén nhọn trả lời : “Cám ơn đề nghị của ngài, chỉ là tôi không cần.”

“Đừng cự tuyệt nhanh như vậy, đến trước giờ cơm chiều, cô có thể đổi ý.”

Sriranda không thể nhịn được nữa, không lưu tình nói : “Giành một nửa tài sản của Vera gia tộc còn chưa đủ, còn muốn cướp người trong lòng của em trai sao? Quả nhiên, cái gọi là tình nghĩa anh em căn bản là giả đúng không? Ngài thực làm cho tôi cảm thấy khinh bỉ. Thậm chí, ngay cả đóa hoa mà ngài từng chạm vào cũng có thể tiết độc.”

Nói xong cô hùng hăng đem hoa ném xuống đất, xoay người rồi đi.

Đóa hoa ông lao không còn rõ hình dạng nằm trên nền đất bùn, giống như nhu tình cùng..... tự tôn không được nhìn đến.

Depp nhìn nó, ánh mắt màu lam chậm rãi nheo lại, cuối cùng lạnh lùng cười, tự nhủ nói một câu : “Một nửa tài sản, thì ra cô đã đoán được..... Một khi đã như vậy, như vậy, thì không thể trách tôi a.....”

Ngày 18 tháng 5, sáng sớm 5 giờ 45 phút, sương mù bao phủ toàn bộ tòa thành Mira không có ánh mặt trời, như đang tuyên cáo một điềm xấu.

Mà chuyện thứ nhất nghiệm chứng điềm xấu đó chính là –

Khi Sriranda quay trở lại đại sảnh chuẩn bị lên lầu thì nghe được tiếng bánh xe bên ngoài vang lên, tất cả người hầu buông việc trong tay vội vàng xếp thành hàng chạy ra, xem ra có đại nhân vật đến đây.

Khi cô đến trước cửa lớn liền thấy mấy chục xe ngựa sang trọng đẹp đẽ chỉnh tề đứng ở dưới bậc thang. Bentley chạy chậm tiến lên khom người nghênh đón, sau khi cánh cửa của chiếc xe đầu tiên mở ra, một đôi chân bước ra.

Đó là một đôi chân hoàn mỹ, trên chân mang một đôi giày thủy tinh có một không hai trên thế gian.

Sriranda tỉnh ngộ – Cinderella!

Cô ấy đến!

Bentley giúp đỡ Cinderella đi xuống xe ngựa, trang phục của cô ấy như nam kim cương, cho dù thời tiết âm trầm, cho dù ánh sáng ảm đạm, nhưng cô lại giống như vật sáng, cả người đều lóe lóe tỏa sáng.

“Thật đẹp, cô ấy là ai?”

“Nghe nói là vợ mới cưới của Haera vương tử Maia đại lục.”

“A, tôi biết, chính là cô gái thần bí bỏ lại chiếc hài thủy tinh trong vũ hội phải không?”

“Ừm, cô xem đôi giày cô ấy đang mang, chính là đôi giày ấy.”

“Thật đẹp.....”

Sriranda nghe đám người hầu bên cạnh khe khẽ nói nhỏ, trong lòng cười khở. Rất nhiều chuyện đều như vậy, trong con mắt của người bên ngoài xem như phong cảnh vô hạn nhưng kỳ thật nội tình bên trong lại khó không nói nổi.

Cô đứng lặng người ở cửa thật lâu.

Cinderella bước lên cầu thang, cái nhìn đầu tiên liền thấy cô, lập tức lộ ra một nụ cười rất tươi sáng, hạ thấp người hành lễ nói : “Chị, đã lâu không gặp.”

Cái gì? Vợ mới cưới của vương tử lại là em gái của Luis? Xung quanh nổi lên một hồi âm thanh kinh ngạc – đôi chị em này thực sự rất giỏi, em thì lấy về đẹp thiên tư quốc sắc của mình xuất hiện trong vũ hội hoàng gia, kinh diễm quần phượng đạt được tâm của vương tử, mà chị lại nữ giả nam tung hoành trên thương trường làm cho toàn bộ Florence gà chó không yên.

Trong tiếng tán thưởng của bọn họ, Sriranda lại lạnh lùng nhìn Cinderella, hỏi : “Haera vương tử đâu?”

“Anh ấy nói muốn đi thăm một người bạn cũ, vì thế nên em đến đây .” Cinderella làm bộ như không phát hiện ra vẻ mặt lạnh lùng của cô, thân thiết khoát cánh tay của cô đi vào bên trong, vừa đi vừa nói chuyện, “Em biết nhất định chị có rất nhiều điều muốn nói, bọn họ nói với em là đã đặt phòng ‘Kim cương’, lúc này không bằng chúng ta vừa ăn sáng vừa trò chuyện đi.”

Bentley tự mình mang các cô đến phía bắc của lâu đài, căn phòng cuối cùng của lầu hai, sau khi đẩy cánh cửa ra, quả nhiên so với các căn phòng khách khác càng tinh mỹ xa hoa. Bữa sáng vừa mới dọn xong, Cinderella dưới sự hầu hạ của thị nữ cỡi ra áo khoác, lau tay rồi ngồi xuống ghế, mỗi một động tác đều chú ý đến cực độ. Cái cô bé lẹ lẹ mặc quần áo vậy cũ lỗi thời đã hoàn toàn biến mất .

Dường như đã trải qua mấy đời.

“Lấy cho chị của ta một ly sữa, độ ấm bảy phần.” Cinderella phân phó với thị nữ xong, quay đầu cười trong sáng với cô, “Đồ uống duy nhất mà chị thích đó là sữa, em không có nhớ lắm đi?”

“Không có.”

“Vậy là tốt rồi. Em chỉ sợ sau khi chị rời nhà trốn đi thì thói quen sinh hoạt cũng thay đổi theo, không còn thích sữa nữa chứ.” Khi nói chuyện, vài người hầu nâng hành lý vào phòng, trong đó có một hành lý sau khi bỏ đi giấy bọc, đúng là kính Medusa.

Một thị nữ hỏi : “Vương phi, mặt gương này đặt ở đâu?”

Cinderella thuận miệng đáp : “Đặt đối diện với giường là được.”

Sriranda nhìn bọn người hầu nâng gương vào phòng ngủ, nhướn mày nói : “Nếu tôi nhớ không nhầm, dường như tôi chưa từng nói muốn đem mặt gương này tặng cho cô.”

Cinderella cười đến hết sức quyến rũ, “Chị quả thực không nói. Tuy nhiên, nếu thật thích thứ gì đó thì lúc trước nên gom lại mang đi. Thứ gì đã để lại thì cũng không còn quyền ưu tiên, đã không coi trọng thì cũng không thể trách người khác cướp đi thứ thuộc về mình. Giống như mặt gương này. Cũng giống như..... Haera.”

Sriranda bỗng nhiên có chút hoảng hốt –

Người này..... Là ai? Cô gái mà ngay cả đuôi lông mày lẫn khoé mắt đều kiều căng ngạo mạn đang ngồi đối diện với cô giờ phút này..... Là ai? Rõ ràng trên lưng đeo cuộc hôn nhân khuất nhục lại cố làm ra vẻ hạnh phúc, tự hào khoe khoang và mỉa mai chua cay..... Người như vậy, không phải Cinderella!

Cinderella không nên như vậy.

Cô nên là cô gái vĩnh viễn mở to một đôi mắt nhút nhát, tinh thuần và xinh đẹp như thiên thần.

Cô nên là cô gái mà ngay cả ghen tị và tức giận đều có vẻ xanh xao yếu ớt, làm cho tận đáy lòng người ta thương xót.

Nhưng giờ phút này cô ấy ngồi trước mặt cô, quần áo tuyệt đẹp, tươi cười dối trá, nói lời nói dối thật đáng buồn và buồn cười, làm cho người ta nhìn vào mà..... Khổ sở.

Sriranda cũng nhìn không được nữa, đẩy ghế dựa ra đứng lên.

“Chị vẫn nên ăn xong bữa sáng đi.” Cinderella nhẹ nhàng nói một câu, thị vệ hoàng gia trước cửa đột nhiên cảnh giác, mà nữ bộc hầu hạ ở một bên cũng mở to hai mắt. Nay đã không giống như xưa, cô ấy hiện tại là vương phi, mà cô chính là bình dân, ngồi cùng bàn dùng cơm đã là vinh quang rất lớn, nếu dám cự tuyệt thì hoàn toàn có thể dùng tội bất kính để đưa lên giá treo cổ.

Sriranda đứng bất động nửa ngày mới chậm rãi ngồi trở lại.

Cinderella mỉm cười, ôn nhu nói : “Như vậy mới đúng, lãng phí thực ăn là hành vi đáng xấu hổ. Hơn nữa, không phải chị muốn gặp Haera sao? Có lẽ anh ấy cũng gần đến rồi.”

Sriranda trầm mặc, một lát sau mới hỏi : “Ba và mẹ có khỏe không?”

“Ba? A, chị nói là — ba? Không phải chị luôn gọi ông ấy là Nicole tiên sinh sao?” Cinderella bưng ly nước cam lên uống một ngụm, chậm rãi trả lời, “Ông ấy đương nhiên tốt lắm, có đưa con gái lên làm vương phi, toàn bộ nợ nần đều được bồi thường, hơn nữa tiền kiếm được so với trước kia càng cao hơn bao giờ hết, như thế nào lại không tốt được đây? Nhưng mà mẹ lại không tốt lắm.....”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì bà ta phải chăm sóc đứa con gái sinh bệnh.”

“Con gái sinh bệnh? Cô là nói Nicole?”

“Ừm hừ.”

“Nicole sinh bệnh gì?”

Cinderella thờ dãi, để chén canh lên đĩa, dùng một âm thanh bi thương giả dối nói : “À cũng không có gì, tôi thấy chị ta thích đôi giày thủy tinh của tôi như vậy, liền để chị ta mang một ngày một đêm, chị cũng biết đôi giày này chọn chủ, trừ chị cùng tôi ra thì tất cả những người khác nếu mang vào thì đều bị cán.....”

Lời của cô còn chưa nói xong, Sriranda đã lại lần nữa đứng lên.

Cinderella tựa hồ rất thích nhìn thấy bộ dạng cô giật mình, ha ha cười nói : “Như thế nào? Tình cảm chị em vĩ đại bạo phát? Khi chị một mình một người rời khỏi thành Jacob, sao không nghĩ đến tương lai của bọn họ?”

Đồng tử Sriranda biến thành đen thẳm sâu hút.

“Đừng trách tôi, so với những gì chị ta làm với tôi khi xưa, tôi chỉ là nhắc nhở nhỏ nhỏ mà thôi. Muốn trách thì trách chị ta tự làm tự chịu, năm đó khi chị ta khi dễ tôi sao chưa từng nhân từ qua.”

Sriranda nhìn chằm chằm Cinderella, mắt cũng không nháy lấy một cái, cuối cùng nói : “Tôi thương hại cô, Cinderella.”

Sắc mặt Cinderella đột biến, tươi cười biến mất, ngẩng đầu, vô cùng âm trầm nhìn cô.

Vì thế Sriranda nói lại một lần : “Tôi thương hại cô, Cinderella.”

“Loảng xoảng !” Dao nĩa rơi mạnh trên bàn, nước canh bên trong đổ ra ngoài, nữ bộc bên cạnh muốn đi dọn dẹp lại bị Cinderella đẩy ra.

“Đúng vậy, Nicole có thể nói là tự làm tự chịu, chị ấy đã làm sai thì hiện tại đã nhận trừng phạt, lòng của chị ấy đã được an bình, sau này, cũng không còn người nào có thể ấy có này chỉ trích chị ấy; Nhưng cô thì sao? Cinderella? Từ cái thời khắc cô ép buộc chị ấy mang giày vào thì cô đã lâm vào lốc xoáy đen tối không ngừng nghỉ, vĩnh viễn đeo trên lưng phần tội lỗi này cho đến ngày chết đi. Bởi vậy, tôi thương hại cô, Cinderella. Cô trước kia coi như là cô gái tốt, nhưng hiện tại so với đám phụ nữ ngu xuẩn bên ngoài, đã không thể phân làm hai.” Nói xong, Sriranda đẩy ghế ra đi thẳng ra cửa.

Cinderella quát : “Đứng lại!”

Sriranda không có dừng bước, tiếp tục đi về phía trước.

“Tôi nói — đứng lại!” Cinderella rút cục then quá hóa giận, vỗ cái bàn đứng lên. Thị vệ hoàng gia vội vàng rút kiếm, ngăn Sriranda lại.

Sriranda cười lạnh một chút, quay đầu nói : “Đừng bày uy phong với tôi, cô cũng biết thứ này vô dụng. Tôi không phải Nicole, có thể mặc cho cô khi dễ, trước khi cô vận dụng quyền lực vương tử cho cô, trước hết hãy nghĩ, nếu điện hạ biết chuyện này, anh ta sẽ đứng về phía ai? Cô, hay là tôi?”

“Chị.....” Cinderella cả người phát run.

“Nếu một phụ nữ chỉ biết dựa vào thế lực của đàn ông cáo mượn oai hùm, như vậy thực sự thật đáng thương.”

“Chị!” Cinderella hất bình hoa trên bàn xuống sàn nhà, cả giận nói, “Chị thì có tư cách gì nói với tôi những lời này? Nếu không phải nhờ có Haera cùng Hugo, chị sẽ có ngày hôm nay sao?”

Sắc mặt Sriranda ngưng trệ, “Có ý gì?”

“Có ý gì? Đừng giả ngu, Sriranda! Trên đường đến đây tôi đã nghe một loạt các ‘Hành động vĩ đại’ của chị, còn không phải là nhờ dùng tiền của Haera? Mà sỡ dĩ chị có thể thuận lợi như thế, còn không phải bởi vì có Hugo đang âm thầm giúp sao? Chị có biết tôi ghét nhất điểm nào của chị hay không? Chính là chị rõ ràng ngầm đoạt thứ quan trọng của người khác còn giả bộ tự cho là thanh cao! Chị cùng Haera có giao ước tôi không nghĩ nói, cũng lời nói, nhưng, vì cái gì ngay cả Hugo chị cũng không buông tha?” Cinderella bỗng nhiên khóc, vô cùng phần nộ tuyệt vọng nói, “Đó là thân thù họ của tôi mà, không phải sao? Sau khi các người đến nhà của tôi, đó là thứ duy nhất thuộc về tôi a! Các người cướp đi ba tôi, cướp đi căn phòng nguyên bản thuộc về tôi, còn có quần áo cùng trang sức của tôi, tất cả những thứ này cũng bỏ qua đi, nhưng vì cái gì ngay cả Hugo cũng phải cướp đi? Vì cái gì ngay cả thứ cuối cùng thuộc về tôi chị cũng không buông tha? Vì cái gì? Vì cái gì a?”

Biểu tình Sriranda nhất thời mềm xuống, cô thế nào cũng không nghĩ tới, thì ra tính cách của Cinderella đột nhiên vặn vẹo, biến thành cái dạng hiện tại lại không phải bởi vì Haera, mà là bởi vì..... Hugo?

Chẳng lẽ nói, người Cinderella chân chính thích không phải vương tử, mà là Hugo?

Gã cho Haera, là vì giằng dỗi Hugo, cố ý làm cho hắn lo lắng sốt ruột?

Nhìn Cinderella khóc không còn hình tượng, trái tim cô liền chìm xuống, chìm xuống, trầm sâu xuống.

Cô không nhớ rõ mình đã đi ra khỏi căn phòng kia thế nào.

Chỉ biết là tiếng khóc anh anh của Cinderella vẫn vang bên tai, như một lời nguyện, dòi đi không được.

Tiếng khóc kia mạnh mẽ đụng đến tâm cô.

Giày cao gót tạo nên một thanh âm đát đát trên nền đất, cô hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, mà khi vừa nâng mắt liền thấy Isaac.

Trên hành lang thật dài, Isaac đứng ở đầu bên kia, ngả người dựa vào cách cửa sổ, bức màn nhung thiên nga màu đỏ theo gió nhẹ nhàng phát phơ, một giây trước che khuất mặt anh, giây tiếp theo lại lộ ra, vòng đi vòng lại, đầu của anh hơi cúi xuống, lông mi dày mà dài.

Động cùng tĩnh lúc này dung hợp hoàn mỹ, phát thảo ra một bức ảnh tuyệt đẹp, cảnh đẹp ý vui.

Sau đó, anh yên lặng quay đầu nhìn cô, đôi mắt như nước trong mát, khóe môi cười khẽ giờ tay lên : “Hi.”

Bước chân Sriranda như có ý thức dừng lại.

Tầm mắt đi xuống, rơi xuống trên đùi phải của anh, băng gạc đã được lấy ra, mặc dù đã không còn nặng nề như mấy ngày trước nhưng vẫn cần mượn lực của gậy chống mới đi được.

Áy náy giống như thủy triều ào tới, cô động môi dưới muốn nói lời xin lỗi, nhưng yết hầu lại như bị thứ gì đó chặn lại, do dự nửa ngày mới bức ra một câu : “Vì sao không ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt?”

“Tôi đang đợi cô.”

Rõ ràng là một câu nói bình thường nhưng lại làm cho lòng của cô quýnh lên, giống như mặt đàn bị người nhẹ nhàng chạm lên một cái liền phát ra âm thanh réo rắt, quanh quẩn thật lâu.

Loại cảm giác này..... Thật quái dị, có chút ngưng ngừng, lại có chút không biết phải thế nào.

Nhưng mà, đáy lòng lại rõ ràng biết nhất định phải đáp lại, phải nói cái gì đó, không thể lại tùy ý nhân cơ hội chạy trốn giống như vô số lần trong dĩ vãng,

cuối cùng lạc thành đồ nát.

Vì thế, cô đi qua, cố gắng làm cho bước chân thoải mái, nhìn lại ánh mắt của anh, hỏi : “Chờ tôi làm cái gì?”

Isaac vẫy vẫy tay với cô, vẻ mặt thần bí làm cho tâm cô sinh tò mò, đi đến cửa sổ sống vai đứng với anh, nhìn về phía hoa viên dưới lầu.

Phía đông hoa viên là chỗ ở của Gary vương tử, lúc này, bên kia vườn hoa bị huân y thảo che kín có hai bóng người, tuy rằng khoảng cách rất xa thấy không rõ lắm, nhưng từ cách ăn mặc của vương tử, đứng là Gary cùng Haera.

Bọn họ quen biết?!

Một ít hình ảnh như chớp điện hiện lên trong óc –

Những bức họa treo trên vách tường thư phòng Haera ;

Vòng hồng tâm quanh Florence trên bản đồ bàn học;

Hắn quyết tâm muốn tìm mười hai viên ngọc, không tiếc vì thế mà trốn đi, rời xa hoàng cung, thậm chí giả kết hôn;

Bức họa Miru phu nhân nói góc cầu thang phòng Gary;

“Anh ấy nói muốn đi thăm một người bạn cũ, vì thế nên em tới đây .”

“Cùng với việc nói ngài ấy thích Miru phu nhân, không bằng nói ngài ấy thích bức họa kia. Nghe nói đó là do một người bạn học của ngài vẽ .”

“Nếu là bức họa quan trọng như vậy, sao không treo trong phòng ngủ mà lại treo ở góc cầu thang?”

“Trong phòng ngủ đã treo một bức , vị bạn học kia vẽ rất nhiều.”

“Thì ra là thế, tình cảm của ngài ấy với vị bạn học kia nhất định tốt lắm.”

“Đúng vậy, tôi nói rồi, kỳ thật điện hạ là một người rất nặng tình cảm.”

Khi đem tất cả các việc đó sâu chuỗi lại với nhau, chuyện che dấu dưới đó đã trôi lên trên mặt nước –

Haera, là bạn học của Gary?!

Quan hệ của bọn họ rất tốt?!

Bọn họ có lý do nào đó mà cùng tìm mười hai viên ngọc sắp?!

Sriranda sắc mặt thay đổi, quay đầu nhìn chằm chằm Isaac : “Đối với hai người bọn họ anh biết được bao nhiêu?”

“Ừm, nói như thế nào đây.....” Isaac dùng một bàn tay chống má ghé vào cửa sổ, có chút lười nhác đáp, “Chúng tôi đều là học trò của học viện hoàng gia, mà hai bên học viện Maia cùng Oka Biscay hằng năm đều có một lần giao lưu, mà hai người bọn họ đều là no.1 .....”

Sriranda đột nhiên chen vào nói : “Bọn họ là no.1, vậy còn anh?”

Con mắt sắc xanh biếc đảo qua một vòng, lộ ra một ánh mắt vô tội như con chó nhỏ, “Này..... Cô cũng biết , bổn thiếu gia luôn luôn khinh thường hành động tranh giành hư danh này.....”

Sriranda không chịu bỏ qua, truy hỏi : “Thứ mấy?”

Isaac đành phải gục đầu xuống, chậm rãi vươn ba ngón tay, Sriranda nhướng mày : “Thứ ba?”

Ngón tay xoay tròn một vòng, đầu ngón tay chìa xuống phía dưới.

Vì thế Sriranda hiểu được : “Thứ ba đếm ngược từ dưới?”

Isaac nhún nhún vai, làm vẻ không sao cả.

Sriranda thực bình tĩnh nhìn hắn, nói một câu : “Quả nhiên, ngu ngốc!” Sau đó kéo váy rời khỏi cửa sổ.

Thấy cô rời đi, Isaac uly một tiếng “Cô sẽ không vì vậy mà tức giận, lại không để ý tới tôi chứ?”

Sriranda quay đầu liếc mắt nhìn anh một cái : “Đừng nói vậy, tôi không có nhầm chán như vậy.” Dừng một chút, rõ ràng cảm thấy không cần phải giải thích, lại không biết vì cái gì vẫn giải thích , “Tôi có việc muốn làm.”

“Đi tìm vị vương tử điện hạ thân ái của cô ngà bài sao?” Isaac lấy tay ôm ngực, mặt mày đều mang theo ý cười, nhìn qua thực quý dĩ.

Sriranda nhú nhú mày, “Chú ý cách dùng từ của anh, anh ta không phải ‘vương tử điện hạ’ thân ái của ‘tôi’.”

“Như vậy, đối xứng hô – em rể của cô?”

Hắn chế nhạo cô giống như trước, không biết vì sao lại có chút hoài niệm, Sriranda phá lệ nghiêm túc hỏi : “Đến tốt cùng anh muốn nói cái gì?”

“Ai biết được.....” Khó gặp tư thái thấp đầu của cô như vậy, hắn lại bắt đầu sĩ diện, chống má nhìn về phía ngoài cửa sổ, làm như làm bầm lâu bầu, lại vừa vặn có thể để cho cô nghe được, “Có lẽ chỉ là tôi đang vui về? Ừm, được rồi, coi như chỉ là đang vui về đi. Bởi vì, một người đàn ông chỉ cần đã kết hôn, thì mị lực của hắn ta trong vòng xã giao cũng chẳng khác nào hoàn toàn đánh mất.....”

Hắn không ngừng cười, khóe môi giương lên, ánh mắt giống như ánh lửa trong bầu trời đêm, lóe sáng.

Sriranda có chút bất lực xoay người xuống lầu, rõ ràng cô cảm thấy hắn thật ngây thơ nhưng khi quay đầu thì nụ cười cũng không thể giữ được mà tràn ra khóe môi.

Nỗi lo lắng do Cinderella mang lại nhất thời bị quét sạch, trái tim tràn đầy vui vẻ, ngay cả bầu trời cũng không còn vẻ ảm đạm, cô thông thả bước xuống lầu, xuyên qua đại sảnh, dọc theo bậc thang đến vườn hoa huân y thảo – nơi hai người Gary cùng Haera còn đứng ở nơi đó trầm mặc, không nói lời nào, về mặt đều thực phức tạp.

Sự xuất hiện của cô phá vỡ cục diện bế tắc này.

Haera quay lại thấy cô, có vẻ rất bất ngờ : “Sri..... Sriranda?”

Tóc vàng mắt xanh, bộ dạng vị vương tử này cùng người trong trí nhớ của cô cũng không thay đổi nhiều lắm, nhưng mà lúc này gặp lại, nhìn một người như vậy đứng ở trước mặt mình cũng không tự chủ sinh ra một ý nghĩ “Minh thật sự biết anh ta sao”.

Ánh mắt Sriranda lạnh lẽo nhưng đôi môi lại mỉm cười, “Tôi chờ ngài đã lâu, cũng đã có chút không kiên nhẫn, đoán rằng điện hạ có phải không tới được hay không.”

Ánh mắt Gary trầm xuống, đánh giá cô cùng hắn, vẻ mặt có chút dăm chiêu.

“Thực xin lỗi, Sriranda.....” Haera vừa định giải thích, cô đã nâng một bàn tay lên ra hiệu hắn ngừng lại : “Nhưng, tôi thế nào cũng không nghĩ tới điện hạ lại đến Florence dưới tình trạng này, nếu có thể lựa chọn, tôi thà rằng ngài vĩnh viễn đừng tới.”

Haera mê hoặc oai đầu, suy nghĩ nửa ngày mới nói : “Tức giận? Thực xin lỗi, ta không hiểu cho lắm.....”

“Cinderella là em gái của tôi.” Cô nói rõ, “Tuy rằng tôi cũng không thích nó cho lắm, nhưng vô luận thế nào, trên danh nghĩa nó cũng là em gái của tôi. Điện hạ, ngài rõ ràng không thương nó, vì cái gì lại kết hôn với nó? Cuộc hôn nhân như vậy thú vị lắm sao? Hôn nhân có thể đùa giỡn sao?”

Haera a một tiếng, vội nhìn về phía Gary, Gary lại lạnh lùng quay mặt qua chỗ khác.

“Còn có, tìm kiếm mười hai viên ngọc thần chỉ là lấy cớ đi? Chỉ vì muốn đến Florence gặp mặt vị vương tử này?”

Haera lại a một tiếng, bị nói trúng tâm sự. Sắc mặt Gary lại càng trầm thêm vài phần.

“Tôi không biết giữa hai người các ngài đang chơi trò gì, tôi chỉ cảm thấy mình bị lừa gạt, điều này làm cho tôi thực phẫn nộ!”

Haera vội vàng cầm cánh tay của cô, ý đồ trấn an : “Sriranda, đừng như vậy, có gì có thể từ từ nói.....”

“Từ từ nói?” Cô mở to hai mắt, lộ ra vẻ mặt không thể tin được, bi ai nhìn hắn, “Điện hạ, ngài còn không biết sao? Hiện tại đã không phải là lúc phân tích rõ mọi việc là có thể giải quyết vấn đề, ngài cười Cinderella, hiện tại mỗi một người trên bốn đại lục đều biết, trước khi ngài làm ra hành động điên rồ đó vì sao không chịu suy nghĩ, cẩn thận mà suy nghĩ sẽ có hậu quả gì? Vương thất Maya không cho phép ly hôn, các người sẽ bị buộc chặt cả đời.....”

Gary vương tử bỗng nhiên cười nhạo một tiếng, Haera lập tức khẩn trương nhìn hắn, hầu như là cầu xin nói : “Đừng như vậy, cầu anh, Gary.....”

“Cầu tôi?” Gary lắc lắc đầu, dùng một loại thanh âm càng lạnh lẽo hơn so với Sriranda chậm rãi nói, “Không, Haera, không, cậu không cần cầu tôi. Cậu luôn luôn tùy hứng làm bậy, nghĩ thế nào thì làm như thế ấy, như vậy cũng tốt, ít nhất từ nay về sau, tôi không cần lại vì những ý tưởng kỳ lạ của cậu mà lo lắng, không cần lại vì cậu gây chuyện thị phi mà phụ trách..... Cứ như vậy đi.”

Haera nhất thời khản trương, buông Sriranda ra xông lên bám lấy cánh tay của anh ta nói : “Cái gì kêu cứ như vậy đi? Gary! Gary! Đừng như vậy..... Cho dù người khác không hiểu, chẳng lẽ cậu cũng không hiểu sao? Bởi vì cậu nói chỉ cần tôi có thể sưu tập đủ mười hai viên ngọc thần thì có thể xoay chuyển quan hệ giữa chúng ta, vì nguyên nhân này tôi mới cố gắng như vậy a! Trái lời mẹ, trốn ra khỏi cung, vâng mệnh cưới vợ, sau đó mới có cơ hội tới nơi này, Gary, cậu không phải tôi, cậu không biết tôi sống trong hoàn cảnh nào, vì để đến được bước này, tôi thật sự hết sức ! Tôi không có lựa chọn khác.....” Thanh âm của hắn bắt đầu nghẹn ngào, giống như cái đứa nhỏ lồi lõm kéo tay đối phương, không chịu buông ra, “Gary, nếu chúng ta chỉ mới mười sáu tuổi thì thật tốt, như vậy thì sẽ không có gánh nặng cùng trách nhiệm, Nếu chúng ta có thể vĩnh viễn ở trong trường học không tốt nghiệp, thì thật tốt, như vậy hàng năm đều có thời gian hai tháng, chúng ta có thể ở cùng nhau.....”

Bóng lưng thẳng tắp của Gary đứng yên thật lâu. Theo góc độ của Sriranda nhìn qua vừa lúc có thể thấy sườn mặt hần, khỏe mỗi vị vương tử có danh xưng núi băng lại tại một khắc này tràn đầy nỗi chua xót cùng tang thương.

Môi hần kéo kéo lên, tựa hồ muốn cười, nhưng cười đến cực kì khó coi : “Tuyệt đối không thể. Haera, trên đời cho tới bây giờ vốn không có nếu.”

“Đúng vậy, tuyệt đối không thể.....” Haera ngẩng đầu, trong ánh mắt sưng mù dày đặc, nhìn thấy mà bi thương, “Nhưng, tôi thực sự cố gắng tranh thủ, chẳng sợ sẽ làm hại đến người khác, chẳng sợ sẽ xúc phạm cảm kị, vẫn chưa từng buông tay, không phải sao? Chỉ cần chúng ta có thể sưu tập đủ mười hai viên ngọc thần thì nhất định có hi vọng! Gary, tôi biết hiện tại chúng ta đều bị vây trong một hoàn cảnh tuyệt vọng, nhưng không phải không thể thay đổi, chúng ta còn trẻ, chỉ cần chúng ta cố gắng, tôi tin tưởng, nhất định, nhất định sẽ có một ngày nghịch chuyển..... Bởi vậy, không cần tức giận, không cần thất vọng với tôi, xin đừng đối xử với tôi như vậy, xin cậu, đừng đối xử với tôi như vậy.....”

Bốn phía âm u không ánh mặt trời, hần như động vật bị thương nức nở thật lâu.

Sriranda không nhìn tiếp nữa, xoay người lặng yên rời đi.

Tuy rằng đã ần ần đoán được, nhưng khi chân chính thấy một màn như vậy, cảm giác trong lòng cũng rất phức tạp. Không phải phẫn nộ, không phải oán hận, mà là bi ai, một cảm giác thực bi ai.

Mỗi một người sống trên thế giới này, đều vì theo đuổi cái gọi là hạnh phúc mà cố gắng giãy dụa.

Hạnh phúc của Melanie là Bryan có thể khỏe mạnh trưởng thành; Hạnh phúc của Eric là hy vọng có một ngày Melanie có thể hiểu được tâm ý của anh; Hạnh phúc của mẹ và Nicole là có thể sống một cuộc sống xa hoa cả đời; Hạnh phúc của Cinderella là Hugo có thể một lần chỉ độc thuộc về cô; Hạnh phúc của Haera là..... Có thể ở cùng một chỗ với Gary.....

Vì hạnh phúc, bọn họ làm ra rất nhiều chuyện, thậm chí có một số việc ngược lại sẽ khiến cho khoảng cách giữa họ và hạnh phúc càng thêm xa xôi, nhưng, chấp nhất như vậy ai dám nói đó nhất định là sai đây?

Cô thật sự có tư cách trách cứ bọn họ sao?

Còn có, nhìn Gary cùng Haera, bỗng nhiên cô có cảm giác sợ hãi : Duyên phận vốn đã yếu ớt khó nổi lại, hơn nữa lại bị bẻ gãy phá thành mảnh nhỏ. Một đôi này đã như thế, vẫn hỏi chỉ là hy vọng xa vời, như vậy chính cô thì sao?

Chẳng lẽ cô cũng muốn đi theo vết xe đổ của họ, hủy hoại tất cả mới hối tiếc không kịp sao?

Bàn tay bên người của Sriranda chậm rãi nắm chặt, trái tim phong bế tại một khắc này phảng phất như băng tuyết ngàn năm bắt đầu hòa tan, quá trình mang theo tiết tấu mất hồn, giống như một vũ khúc, từ chậm rãi tới mạnh mẽ dồn dập.

Bước chân của cô dần dần nhanh hơn, cuối cùng biến thành lao người chạy tới cánh cửa sổ lúc trước Isaac đứng, thật tốt quá, anh chưa đi, còn đứng nơi đó, hơi hơi dựa vào tường, cười ghé nhìn cô : “Đã nói chuyện xong với em rồi của cô ?”

Cô dừng lại, thở hồng hộc.

“Làm sao vậy? Phát hiện đàn ông đã kết hôn không còn hấp dẫn, bị đá kích nên mới khẩn cấp chạy về đây?” Anh còn đang cười, nhẹ nhàng trêu chọc cô.

Sriranda đột nhiên tiến lên, vươn tay ôm cổ anh.

Không gian chợt tĩnh lặng –

Bức màn vẫn tiếp tục phát phơ, đem mặt của thiếu niên che khuất, lại dời, lại che khuất, lại dời..... Đó là một gương mặt đã hoàn toàn ngốc nghếch ngây ngẩn cả người.

Sriranda ôm Isaac, cảm ứng được tiếng tim đập từ trái tim của anh, bùm bùm, bùm bùm, rất nhanh, cũng thực rõ ràng.

Nhưng mà, lại ấm áp như thế.

Cô hấp thu ấm áp trên người anh, giống như thực vật, trải qua trời đông giá rét, mùa xuân đến lại bắt đầu từng chút sống lại.

Trong trí nhớ, cô cùng anh chưa từng dựa vào gần như thế.

Thân thể chặt chẽ dán chặt vào nhau, giống như từ xưa đã phù hợp, trời đất tạo nên, nhưng có tình đương sự lại luôn cố chấp không chịu tiếp nhận.

– may mà rốt cục cũng có được một khắc như vậy.

Những xung đột vụng về, trốn chạy truy đuổi trước kia giống như chỉ là vì chờ đợi cái ôm giờ khắc này; và cuộc hành trình sau đó cũng thế, cũng chỉ là vì xác minh cái ôm này. Tại lúc này đây, trong bầu trời này, ngoài anh cùng cô thì không còn màu sắc nào khác.

Sriranda nghĩ, thì ra, cô mới là kẻ ngốc chân chính.

Hạnh phúc vẫn quanh quẩn bên người, chỉ cần đưa tay lên là chạm được, thế nhưng cô lại chậm chạp, để qua lâu như vậy mới bằng lòng nhìn thẳng lòng mình và tiếp nhận.

Có người hầu đẩy xe thức ăn sáng đi lại đây, liếc thấy một màn này liền dừng bước, tiến cũng không được mà lùi cũng chẳng xong.

Mà vẫn bị vây trong trạng thái hóa đá – Isaac, rốt cục cũng bị thanh âm này làm cho tỉnh táo lại, nhìn thiên hạ trong lòng, lại nhìn người hầu vờ mặt xấu hổ đứng ở bên kia hành lang, chứng thật đây không phải nằm mơ, không phải ảo tưởng mà là chân thực tồn tại, phản ứng đầu tiên của anh chính là giang hai tay chuẩn bị trao lại cho cô một cái ôm thật to.

Ai ngờ Sriranda lại tại lúc này đưa tay đẩy anh ra.

Hung phấn biến thành thất vọng, thời gian ngọt ngào quá ngắn, còn chưa tỉnh tã cảm nhận đã chấm dứt.

Người hầu ho khan một tiếng, làm bộ cái gì cũng chưa thấy tiếp tục đi về phía trước, sau đó mở cửa vào một cái phòng.

Hai người bên cửa sổ, anh nhìn cô, cô xem anh, không khí cổ quái, cũng rất thú vị.

“Cô –”

“Anh –”

Đồng thời há mồm nói một chữ lại cùng lúc dừng lại, Isaac mỉm cười còn Sriranda đỏ mặt cùng nhìn lẫn nhau.

Cuối cùng vẫn là Isaac chớp chớp mắt, ôn nhu nói : “Cô nói trước đi.”

“Thương hội sẽ lập tức bắt đầu, hôm nay là ngày cuối cùng. .... Ý của tôi là, thật vất vả để đến Florence, tham dự thương hội mỗi năm một lần, như vậy. ....” Cô ngừng lại, rõ ràng chỉ là một câu nói đơn giản lại bị nói thành đứt quãng, thật đúng là, có cái gì mà khấn trương, cứ như bình thường là được a, cô đường đường là cao thủ khổng chế cảm xúc, lại tại thời điểm này như một cô gái nhỏ ngốc nghếch, nhịp tim đập thật nhanh. ....

Nhưng mà, Isaac lại vừa nghe đã hiểu ý của cô, sẵn sốc tiếp lời : “Cô muốn nói là, hôm nay là ngày cuối cùng của thương hội, chúng ta cùng nhau tham gia, đúng không?”

Hắn cố ý tăng thêm hai chữ “Cùng nhau”, nghe mà lòng người tê dại.

Sriranda gật đầu, ừ một tiếng.

Ánh mắt Isaac lờ lờ tỏa sáng : “Được, như vậy bây giờ chúng ta tự trở về phòng thay quần áo, mười lăm phút sau gặp nhau ở đại sảnh, sau đó cùng nhau vào hội trường, được không?”

Cô lại lần nữa gật đầu.

“Như vậy. .... Hiện tại. ....” Hắn cũng nói rất chậm, giống như không đành lòng chấm dứt, kéo dài được một giây thì một giây.

“Chúng ta đều tự trở về phòng đi.” Sriranda đề nghị.

Vì thế Isaac gật đầu.

Lại không động đây.

Cuối cùng, vẫn là Isaac chịu đựng không được bầu không khí không được tự nhiên này, cười ra tiếng, nói : “Khụ, thật là kỳ quái, hình như cũng không có gì. .... Cô đi trước đi, tôi nhìn cô đi rồi sẽ đi.”

Sriranda cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng kỳ quái, vì thế theo lời xoay người đi về phía cầu thang. Nhưng không biết vì cái gì, rõ ràng đầu óc đang nói đi mau đi mau, nhưng hai chân lại như có ý thức của chính mình mà đi chuyễn từ từ. Nhịn không được ngoái đầu nhìn lại liền thấy Isaac đang cười với cô, vì thế trái tim bối rối nhất thời an tĩnh lại, quay đầu cười với anh, rồi không chút do dự chạy nhanh xuống lầu.

Sau khi trở lại phòng, cô liền mở tủ đồ đem tất cả các quần áo lấy ra, mỗi một bộ đều thử qua một lần.

Thế nên khi Melanie rời giường nhìn thấy hình ảnh kỳ lạ này thì buồn ngủ liền biến mất, hiếu kỳ hỏi : “Sisi, em đang làm cái gì vậy? Bộ dạng này. .... Là muốn chạy nạn sao?”

“Vì sao chị không nghĩ tới phương diện tốt hơn? Có lẽ. ....” Sriranda hé miệng cười, “Em chỉ là muốn đi – hẹn hò?”

“Lần này nhận lời mời của ai? Gary vương tử? Depp tiên sinh? Jaquen tiên sinh?” Hơn nữa, cô chưa từng thấy bộ dạng cô ấy vui vẻ đến thế, từ đuôi lông mày đến khóe mắt đều hàm ẩn nhu tình như có thể hòa tan mọi thứ.

“Không nói cho chị!” Sriranda nghịch ngợm nháy mắt, sau đó cầm lấy một chiếc váy dài màu vàng nhạt, ướm lên người mình xoay qua xoay lại, “Melanie, chị cảm thấy cái này thế nào? Nhìn đẹp không?”

Đẹp?! Sriranda cũng sẽ chú trọng quần áo sao? Từ khi quen biết cô ấy tới nay, quần áo cô bé này mặt chỉ có một mục đích duy nhất đó là – có thể thuận lợi hoàn thành kế hoạch. Mà bây giờ lại bắt đầu chú ý bề ngoài, thật đúng là..... Rất quái dị nha!

Trước khi đi hoa viên về mặt cô ấy vẫn âm ỉ, thế mà về mặt lúc này còn kém chưa tới mức mặt tươi như hoa thôi, chẳng lẽ lúc ở trong hoa viên đã xảy ra chuyện tốt gì mà cô đã bỏ lỡ sao?

Melanie một bên đoán mò, một bên trả lời : “Màu vàng nhạt không tệ, có vẻ sáng sủa.”

Sriranda lại do dự, “Em cảm thấy hình như quá non, quá nhiên vẫn màu tím thích hợp với em hơn? Nhưng, thường xuyên mặc màu này cũng không mới mẻ..... Nếu không mặc màu lục? Ài, ngày hôm qua đã mặc rồi.....”

“Sisi.....” Melanie thử gọi.

Sriranda ừ một tiếng, quay đầu nhìn cô.

Melanie nhú mày nói : “Sisi, em không có việc gì thật chứ?”

“Cái gì?”

“Chị nói, em không có chuyện gì chứ?”

Sriranda hiểu, đang cầm quần áo mà mặt hơi hơi đỏ lên : “Em..... Thế này rất kỳ quái sao?”

“Không phải ‘rất’ kỳ quái, là ‘cực kì’ kỳ quái!” Melanie lắc lắc đầu, có tình thờ một hơi thật dài, nói “Em hiện tại giống như cô gái nhỏ lần đầu tiên hẹn hò, lè mề, lo lắng đến lo lắng đi, thật thú vị.”

Chỉ là trêu chọc nhưng mặt Sriranda lại càng đỏ.

Không thể nào? Chẳng lẽ bị cô nói trúng?

Giống như thấy được sự kinh ngạc trong mắt cô, Sriranda đột nhiên ôm lấy một chiếc váy dài màu rượu đỏ rồi nói : “Chị nói vậy, em mới không có như thế đâu.” Sau đó cũng không quay đầu lại đi vào phòng thay đồ.

Đề lại Melanie giật mình đứng người, hoàn toàn toàn ngây người –

“Chị nói vậy, em mới không có như thế đâu.”

Trời ạ, Sisi là đang..... làm nũng với cô sao?

Sriranda thay chiếc váy màu rượu đỏ, trên tóc buộc một chiếc khăn lụa hoa văn màu đỏ, ban đầu định đeo chiếc vòng tay thủy tinh đen, nghĩ nghĩ lại đặt vào hộp, sau đó cầm hộp gỗ đi tới cửa.

Kim đồng hồ chỉ tám giờ bốn mươi, cô lại lần nữa soi gương kiểm tra dung nhan, tin tưởng không có chỗ nào không hoàn mỹ liền nói với Melanie còn đang rửa mặt chải đầu “Em có hẹn nên sẽ không đi cùng chị, đi trước”, sau đó ra cửa.

Dọc theo đường đi bước chân nhẹ nhàng như đang bay. Tưởng tượng khi xuyên qua hành lang này, thẳng xuống lầu, lại qua góc thang lầu là có thể nhìn thấy anh, trong đầu liền tự động hiện ra ánh mắt màu xanh biếc, cái mũi cao thẳng, bờ môi đỏ tươi mang theo ý cười.

Isaac · Vera, anh so với thứ tốt đẹp nhất trên thế giới này còn tốt đẹp hơn.

Mà anh lại cố tình thích cô.

Nghĩ đến điểm này liền cảm thấy từng cái tế bào trong người nhảy nhót, cô giống như cô gái nhỏ có mối tình đầu, xuyên qua một đường hầm tối đen đến cửa ra, bên ngoài cánh cửa là bầu trời xanh lam đầy hoa.

Trong cánh đồng đầy hoa tươi đó là thiếu niên tuấn tú phong lưu đang mỉm cười với cô.

Nháy nháy mắt, quả thật anh đứng ở nơi đó, là thật, không phải tưởng tượng — Isaac, đang đứng trước cửa đại sảnh vào thương hội chờ cô.

Hơn nữa, giống như có tâm linh tương thông, anh đổi một bộ lễ phục màu trắng biên vàng, chỗ cổ áo là chiếc khăn lụa màu rượu đỏ, cùng màu với chiếc váy cô đang mặc.

Sriranda cầm chặt chiếc hộp trong tay, cười với anh.

Cô muốn đem chiếc vòng này đưa cho anh, vết thương do cô tạo thành thì cô sẽ từ từ bù đắp lại. Cô muốn che đi vết sẹo mờ nhạt trên cánh tay ấy, nếu

không sẽ bị những người khác nhìn thấy.

Mang theo nguyện vọng này, cô từng bước đi về phía Isaac, anh vươn tay ra với cô.

Mười bảy năm qua, cô cùng anh quen biết, ở chung, xa cách, lại gặp nhau. Những điều đó cô sẽ mãi ghi nhớ trong lòng, nhưng từ giờ phút này bắt đầu sẽ có ý nghĩa mới.

— tất cả đã không giống như trước.

Đầu ngón tay vừa chạm vào lòng bàn tay của anh thì nụ cười cũng như hoa nở rộ, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói, giống như đến từ không trung lại gần ở bên tai : “Đừng lại, Sriranda!”

Cô đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó rất nhanh nhận ra — đây là thanh âm của Hugo.

“Đừng đi qua nữa, sẽ nổ mạnh !”

“Cái gì. ....” Những từ ngữ phía sau chưa kịp nói ra đã thấy vẻ mặt Isaac bỗng chốc thay đổi, hung hăng đẩy cô ra, cùng lúc đó, một sức mạnh khác từ phía sau truyền đến, kéo cô ra xa.

Hình ảnh nháy mắt trở nên chậm, thật chậm, đủ để cô nhìn rõ từng chi tiết —

Một ngọn lửa lớn từ phía trong hội trường hướng ra ngoài.

Thiếu niên đứng giữa cánh cửa, như có ngọn đèn chiếu sáng người anh, mái tóc màu trà như mạ bạc tỏa ra ánh sáng màu vàng nóng bức, quần áo trắng noãn như tuyết, đường biên tạo nhả màu vàng .....

Sau đó, mọi thứ đều bị ngọn lửa cắn nuốt.

Một màn trước mặt so với ác mộng lúc trước cô gặp trùng khớp lên nhau.

Giống như lại lần nữa thấy búp bê vải bị thiêu đốt, rồi đột nhiên biến thành mặt Isaac, hóa thành cát bụi.

Mà cô chỉ có thể tro mắt nhìn, cái gì cũng không làm được, cũng không thể di chuyển, ngay cả hô hấp cũng cứng lại, đồng tử co rút phóng đại, dần dần mất đi tiêu cự, tan rã.

Này..... Không phải sự thật.

Này..... Là đang nằm mơ.

Isaac. Isaac! Isaac.....

Ngọn lửa cháy ngày càng vượng, tuyệt tình đem toàn bộ đại sảnh cắn nuốt, cô đứng trong hoa viên xa xa, nhìn một góc tòa nhà sập xuống cảm thấy như trời sụp đất nứt, sông cạn đá mòn, cũng bất quá chỉ như thế.

Bên cạnh, Hugo một tay lôi kéo cô, một tay ôm Cinderella đã hoàn toàn sợ hãi, vẻ mặt cũng đầy thê lương.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Sriranda cũng động dậy.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là hướng biển lửa chạy tới, Hugo vội vàng buông Cinderella ra, tiến lên ôm thắt lưng của cô, quát bảo ngưng lại : “Cô điên rồi? Sriranda, trấn định! Hãy nghe tôi nói, trấn định! Hiện tại cô không thể đi qua!”

“Nhưng anh ấy ở bên trong. ....” Cô nhéo góc áo của hần, thần sắc sợ hãi, giống như đứa nhỏ bất lực nói, “Isaac ở bên trong, anh ấy ở bên trong sẽ thực sợ hãi, anh ấy đang khóc, tôi muốn đi cứu anh ấy.....”

“Sriranda!” Về mặt Hugo càng thêm bi ai.

“Cái này chỉ là mộng, phải không? Chính là một con ác mộng thôi, đúng hay không? Chỉ cần tôi hét lên, lớn tiếng hét chói tai là có thể tỉnh lại, sau đó phát hiện mình còn đang nằm trên chiếc giường trong phòng ngọc bích.....” Sriranda nói xong liền ôm đầu bắt đầu hét lớn, cõi lòng tan nát lại không ngừng thét.

Thanh âm thê lương không ngừng quanh quẩn trong không gian, giống như tiếng chim sếu bay về miền cực lạc, thật lâu không tiêu tan.

Gọi đến khi thanh âm khô khốc.

Nhưng vì sao cô vẫn chưa tỉnh lại?

Isaac. Isaac. Isaac.

Ngay tại vừa rồi, vài phút trước thôi, anh còn mỉm cười với cô, mà nay lại chết trong trận hỏa này, càng đáng sợ là, lại chết ở trước mặt cô.

Cánh tay bị anh nắm qua nóng bỏng đau đớn, bắt đầu sưng đỏ, có thể thấy được một khắc kia anh dùng bao nhiêu sức. Cho dù không có Hugo, Isaac cũng sẽ dùng chính sinh mệnh của mình để cứu cô, cho cô cơ hội sống tiếp.

Nhưng anh lại không biết, kết cục như vậy so với chết càng đáng sợ.

Thành Mira hỗn loạn, vô số người hầu từ bốn phương tám hướng tụ tập lại đây, đội nước dập lửa, dòi đá, cố gắng dùng tất cả sức lực để cứu người.

May mắn kết cấu của tòa thành rất độc đáo, cho dù sập một phần tòa nhà nhưng các bộ phận còn lại đều hoàn hảo, vì thế không lâu sau liền thấy Melanie về mặt sợ hãi dưới sự trợ giúp của người hầu từ ban công lầu hai nhảy xuống, sau đó chạy về phía Sriranda, ôm lấy cô : “A thượng đế! Thật tốt quá, Sisi em không có việc gì, ở trên đây, khi nghe thấy tiếng nổ vang chị rất lo! Sisi? Sisi. .... Em làm sao vậy?” Cô quay đầu hỏi Hugo ở một bên, “Jaquen tiên sinh, cô ấy làm sao vậy? Các người thoát hiểm thế nào?”

Môi Hugo run run , buông bàn tay ở trên lưng Sriranda đổi thành nắm chặt bả vai cô, trầm giọng nói : “Thực xin lỗi, Sriranda, tôi không thể cùng lúc cứu luôn cả hân. Lúc ấy tôi chỉ nghĩ tới Cinderella cùng cô, mọi việc xảy ra quá nhanh. .... Kỳ thật tôi sớm nên phát hiện chuyện này , nhưng nguyên nhân bởi vì Cinderella mà lòng tôi không yên, nên nguy cơ lớn như vậy cũng không phát hiện. ....”

Sriranda đột nhiên ngừng đầu, phía dưới hàng lông mi là một đôi mắt che kín tơ máu, lúc này, con ngươi mở thật to , ánh mắt sắc bén giống như thanh kiếm.

Hugo nhìn thế lại thấy khở sở, ôn nhu nói : “Thực xin lỗi, Sriranda. ....”

“Là hân ta phải không!” Cô đột nhiên lên tiếng hỏi, tiếng nói thoát ra khó có thể nghe rõ, ngũ quan vì phần nộ mà vận vẹo, “Có phải hân ta làm hay không?”

Hân? Hân ta nào? Melanie còn đang mê hoặc thì Hugo đã ngưng trọng gật đầu.

Sau khi nhận được khẳng định, Sriranda liền đẩy Hugo ra, nghiêng ngã đi về phía trước tòa thành, khuôn mặt tái nhợt không chút máu, nhưng mà, ánh mắt của cô lại lãnh liệt, giống như thân thể cũng đang thiêu đốt cùng tòa thành.

“Melanie,” Cô nhìn bầu trời âm đạm, dùng một thanh âm như đến từ địa ngục nói, “Tôi muốn báo thù — tôi muốn hân, vì thế mà phải trả giá lớn!”

Trả giá lớn — trả giá lớn —

Trả giá lớn!

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tạm gác lại ngày mai nhớ tới

Đây là tình yêu.

Đúng vậy, đây mới là tình yêu chân chính.

Mà tình yêu chân chính chỉ xuất hiện ở nhân gian, trên một loài sinh vật có tên là nhân loại.

Bởi vì, chỉ có bọn họ là không thể nắm chắc vận mệnh trong tay mình lại vẫn cố chấp muốn được hạnh phúc;

Bởi vì, chỉ có bọn họ là không cần ma pháp không chế mà vẫn thích từ nội tâm;

Bởi vì, chỉ có tình cảm của bọn họ mới phức tạp như vậy, không chịu bất cứ thứ gì khống chế.

— đây là tình yêu.

Ngày 18 tháng 5, quân đội hoàng gia đến thành Mira, vọt vào phòng thúy tinh thạch mang đi cái kẻ đang sáng khoái nhân nhĩ uống cà phê- Depp.

Sau đó, trong một căn phòng ẩm ướt ở tầng hầm, trước mặt thẩm phán cuộc thẩm vấn kéo dài đến tám tiếng.

Ban đầu, Depp còn vừa mỉm cười hút thuốc vừa nghe đối phương lên án hân, lâu lâu lại phun ra làn khói, phong độ khá tốt.

Nhưng sau đó, khi từng vật từng vật chứng chính xác không có khả năng tìm thấy xuất hiện trên bàn thẩm vấn, tươi cười của hắn bắt đầu cứng lại.

Rõ ràng hắn đã đốt bức thư có ghi tất cả kế hoạch thành tro, giờ lại xuất hiện ra tờ giấy khác, mà đúng là bút tích của hắn, hơn nữa, từng dấu ngắt câu cùng chỗ xóa đi sửa lại cùng cái ban đầu giống nhau như đúc.

Mà hiện trường rõ ràng đã bị lửa thiêu rụi lại để sót một ngọn đèn tường không bị hư hao gì. Sau khi xem xét thì phát hiện trên ngọn đèn có chứa thuốc nổ, chỉ cần thấp sáng sẽ nổ mạnh. Cũng căn cứ số liệu mà phỏng đoán, trong đại sảnh hội trường ngày đó nhất định đã bị thay toàn bộ loại đèn này, không ít hơn 100 cái, mới có thể tạo ra vụ nổ có diện tích lớn như thế.

Sau đó, ba gã gia tộc đổi đèn tường trong thành Mira ngày ấy rõ ràng đã mang theo tiền bỏ trốn mất dạng, lại đồng thời bị bắt được, cùng khai là do một người thần bí thu mua bọn họ làm.

Mà thợ chế tạo đèn tường ẩn sâu trốn kỹ cũng bị tìm được, hắn thẳng thắn chỉ rõ Depp chính là người thần bí kia.

Điều đó không có khả năng! Hắn khổ tâm dự trù kế hoạch lâu như vậy, rõ ràng mỗi một bước đều bố trí kỹ lưỡng khó có thể tìm ra dấu vết, cho dù tra xét tỉ mỉ có thể tìm ra, nhưng không có khả năng chỉ trong vòng ngắn ngủn 24 giờ đã điều tra ra toàn bộ a!

Depp nhìn từng thứ từng thứ vật chứng được đưa lên, rốt cuộc cũng không thể che dấu được nội tâm đang khiếp sợ, bắt đầu lo âu bất an.

Lúc này, cửa tầng hầm ngậm lại một lần nữa mở ra. Nhân viên thẩm vấn đồng thời nhường đường, xuất hiện một người đang chậm rãi men theo vách tường đi vào.

Trên quần áo màu rượu đỏ toàn là nếp nhăn, mái tóc hỗn độn, sắc mặt tái nhợt, đã suốt một ngày một đêm không chợp mắt Sriranda trở nên tiêu tụy như vậy nhưng lại kiên nghị xuất hiện ở trước mặt hắn.

Trái tim Depp trầm xuống.

Sriranda ngồi xuống đối diện hắn, ánh mắt che kín tơ máu vẫn sáng ngời theo dõi hắn, soi xét hắn, ánh mắt lạnh lẽo.

Trong tầng hầm ngậm trở nên im lặng.

Hai người, ai cũng không mở miệng nói chuyện trước. Nhìn đối phương, một kẻ suy nghĩ nặng nề, một người khác ôm ấp quyết tâm.

Cuối cùng, Sriranda bỗng nhiên nở nụ cười.

Lúc này mà cô còn có thể cười được, ngay cả chính cô cũng cảm thấy khiếp sợ, nhưng, một chút tươi cười này xác thực xuất hiện trên khóe môi, nhìn cái người đang ngồi đối diện kia, rõ ràng hằn thấu xương, ước gì có thể lột da bóc xương hắn, thế mà khóe môi vẫn cong lên nở một nụ cười cợt nhả như Isaac trước kia.

“Anh thực trấn định.” Cô nói, tiếng nói vẫn khàn khàn nhưng đã khôi phục bình tĩnh, “Khi đã xuất hiện nhiều căn cứ bất lợi đối với anh như vậy mà anh còn có thể trấn định, có lẽ tôi nên khen ngợi một tiếng, thật không hổ là người nhà Vera.”

Depp trầm mặc trong chốc lát, vẫn giữ được bình tĩnh không tức giận, giương mắt cười nói: “Đâu có, đó là bởi vì tôi tin tưởng — trong sạch cuối cùng vẫn trong sạch, công đạo tại lòng người.”

Vừa dứt lời thì Sriranda đột nhiên đứng lên cho hắn một cái tát, mạnh mẽ đánh lên mặt hắn.

“Phách!”

Bởi vì căn phòng thực u tĩnh nên làm cho thanh âm này vang dội khác thường.

Toàn bộ đầu Depp bị đánh lệch qua một bên, hắn chậm rãi xoay trở lại, vẻ mặt thô bạo đáng sợ, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, nghe cô nhếch miệng cười: “Rất tức giận? Rất đau lòng? Như vậy sẽ làm cho cô cảm thấy thoải mái hơn sao? Vậy đánh đi, cứ việc đánh, dù sao việc đã xảy ra, Isaac thiếu gia thân ái của cô không thể về được, hắn đã chết, bị nổ thành bột phấn, thiêu thành tro tàn. .... Từng là tiểu nữ tộc Vienna Caesar đáng yêu à.”

“Vi sao anh lại làm như vậy?” Bàn tay xanh xao của Sriranda đặt ở bên bàn, từng đốt ngón tay trắng bệch, phải cố hết sức mới có thể không chế chính mình nhìn xuống dục vọng muốn lao lên bóp chết hắn.

“Tôi không hiểu cô đang nói cái gì, Sriranda tiểu thư.” Hắn giả ngu, lưng dựa vào sau ghế, thần thái lại lần nữa chuyển thành nhàn nhã.

Về mặt Sriranda lại lạnh thêm vài phần, “Bằng chứng như núi, anh không thể chống chế.”

Depp cười nhạo, lắc lắc đầu, về mặt lời đòi, “Sriranda tiểu thư, cô có biết vì sao những năm gần đây tôi làm nhiều chuyện xấu như vậy, làm hại vô số người mắc nợ tự sát, lại vẫn bình yên vô sự? Tuy rằng lừa đảo khó có thể kết tội, nhưng làm nhiều như vậy luôn luôn sẽ có vài nhược điểm bắt được, Nhưng, tôi, Depp, xú danh là thi quý, tuy rằng bị tất cả mọi người chán ghét nhưng vẫn như cá gặp nước trong cái vòng lẩn quẩn này, cô có biết vì cái gì không?”

“Anh muốn nói là anh có nủi dựa vào?”

“Bingo! chúc mừng cô trả lời đúng.” Hấn dùng một thanh âm khéo đưa đẩy, nghe xong làm cho người ta càng thêm tức giận nói, “Đây là sự thật, cái gì lễ pháp, cái gì đạo đức, tất cả đều cúi đầu trước quyền lực. Chỉ cần cô nắm giữ quyền lực là có thể mây mưa thất thường, không gì làm không được.”

“Nhưng anh cũng đừng quên, ngọn núi đại phu nhân anh dựa vào đã sắp chết, hơn nữa là chính mồm anh nói qua, rất nhanh sẽ chết.”

Depp cười ha ha : “Nhưng bây giờ bà ta còn chưa có chết, đúng hay không? Sriranda tiểu thư thân ái, tuy rằng nói như vậy thực thất lễ, nhưng, sống chết của lão yêu bà kia hoàn toàn nắm giữ ở trên tay tôi, tôi nghĩ bà ta chết thì bà ta phải chết, mà hiện tại tôi muốn bà ta sống. Cho nên bà ta nhất định sẽ còn sống, hơn nữa, sẽ chống đỡ chuyện này cho tôi.”

Sriranda nghe ra ý của lời nói, chân mày cau lại, “Anh không chế được sống chết của bà ta. .... Anh hạ độc mẫn tính trong thức ăn của bà ấy?”

Mắt Depp sáng lên, ánh mắt nhìn cô trở nên dần dần nóng rực : “Vì sao cô có thể đoán được tâm tư của tôi ? Đây không phải chứng minh — chúng ta kỳ thật là cùng một loại người sao? Tôi bỗng nhiên phát hiện tôi thực thích cô, dù sao đứa em trai không hay ho kia của tôi đã chết, thử cân nhắc đề nghị của tôi lúc trước.....” Còn chưa nói xong trên mặt lại trúng thêm cái tát nữa, lần này cho dù có râu che đi hơn phân nửa khuôn mặt, nhưng trên làn da còn chưa che khuất vẫn để lại dấu tay.

Sriranda trừng mắt nhìn hấn, cắn răng nói : “Anh nói đúng, Isaac quả thực không hay ho, bởi vì anh ấy lại có người anh trai như anh!”

“Anh trai. ....” Depp châm chọc cười nói, “Đừng bất ngờ, tất cả quan hệ đều chỉ vì lợi ích mà thôi. Tựa như hấn vì lấy lòng cô mà không thể không giao ra 50% tài sản, giống như để cho tôi nhận thức tổ tông. Nhưng hấn không biết, dục vọng con người là vô tận, 50% sao có thể thỏa mãn tôi? Con người của tôi, xưa nay thứ gì đã muốn thì sẽ chiếm toàn bộ, không bao giờ chia xẻ với ai.”

“Bởi vậy một tay anh bày ra vụ nổ lần này, giết anh ấy?”

“nonono.” Hấn lắc lắc ngón tay, đắc ý dào dạt, “Cô quá đề cao hấn, tôi còn chưa đến mức vì một người là hấn mà tổn sức như vậy. Vài thập niên gần đây, 80% tài phú ở Florence đều bị đám lão già này chiếm lấy, bọn họ tư tưởng ngoan cố ánh mắt thiên cận, quy củ nhiều, cho nên mới năm năm mà toàn bộ buôn bán ở Oka Biscay đại lục chẳng những không tiến triển mà ngược lại dần dần suy yếu. Bởi vậy, nếu muốn vọt lên lần nữa, phải bỏ cũ thay mới, đốt sạch tất cả những thứ rác rưởi lúc trước. Bởi vậy, tôi lựa chọn thương hội ở thành Mira — Sriranda tiểu thư, cô có thể tưởng tượng được không? Một người mang danh xấu trong mắt mọi người như tôi, kẻ lừa đảo này, kỳ thật mới là nhà cải cách chân chính, bởi vì tôi so với bất luận kẻ nào đều cao minh hơn, một khi tôi thành công, sẽ là nhân vật đầu có cống hiến mang đến một thời đại cải cách mang tính lịch sử, làm cho toàn bộ thế giới phát triển đến mức không thể tưởng tượng được! Tôi, Depp, một cô nhi bị cha mẹ vứt bỏ nửa đời, sẽ là người vĩ đại nhất từ trước đến nay, ghi tên vào sử sách!”

Thần sắc của hấn phấn khởi, thanh âm vang to, hai mắt sáng quắc : “Sriranda tiểu thư, đến đây đi, làm chiến hữu thân mật nhất với tôi, là bạn bè cũng là tình nhân, cùng tôi chung kiên giây phút huy hoàng này đi!”

Sắc mặt Sriranda lại càng thêm khó coi — người này, là kẻ điên.

Ban đầu cô chỉ cảm thấy hấn ti bi âm hiểm, nghe xong lời này của hấn mới hiểu được : Hấn rõ đầu rõ đuôi là kẻ điên! Sự cuồng nhiệt với cải cách cùng vô tình với mạng người, khiến cho hấn sau khi làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy mà vẫn không thấy hối lỗi, ngược lại cảm thấy rất đắc ý.

“Không, anh sẽ không thành công.” Cô thần nhiên nói.

Mặt Depp lập tức trầm xuống, khi đang hưng phấn lại bị dội một gáo nước lạnh, cực kì mất hứng.

“Tôi sẽ không để cho anh thành công.” Sriranda còn nói.

Depp nở nụ cười : “Cô cho là cô có thể ngăn cản được tôi sao, tiểu nữ bộc?”

“Anh đánh giá quá cao năng lực của mình, cũng quá xem nhẹ tôi. Anh cho là chỉ cần đại phu nhân không chết là có thể bảo vệ được anh, nhưng bà ấy sao có thể không chết đây?” Nói tới đây, Sriranda cười nhẹ với hấn, trong ánh mắt tràn ngập giảo hoạt lãnh khốc, “Anh cho là, chỉ có một người là anh mới có thể khống chế sống chết của bà ta sao?”

Sắc mặt Depp biến đổi, ngồi thẳng người : “Cô đã làm cái gì với bà ta?”

Sriranda cười đến quỵên rũ, nhẹ nhàng nói : “Điều tôi làm chỉ là đem kế hoạch của anh thực thi mà thôi.”

“Không được xằng bậy!” Depp nóng nảy, lập tức đứng lên, “Cô có biết mưu sát đại phu nhân là mắc tội gì không? Tôi dám nói, chẳng sợ nhóm phú thương Florence chết hết, cũng so ra kém với một cái chết của đại phu nhân, lại càng nghiêm trọng!”

“Tôi không sợ.” Sriranda đứng trước mặt hấn, từng chữ từng chữ nói, “Nghe rõ không, tôi không để ý.”

Depp trừng mắt nhìn cô, qua một khoảng thời gian khá dài mới mở miệng nói : “Tôi hiểu, cô là đang báo thù cho Isaac, cô muốn bằng mọi giá đẩy tôi vào chỗ chết, vì hấn báo thù.”

Sriranda trả lời : “Đúng vậy.”

“Vô luận phải vì thế mà phải trả giá lớn?”

“Đúng vậy.”

“Cô yêu hắn ?”

Lông mày và lông mi của Sriranda có trong nháy mắt sợ run, nhưng khi nâng lên lần nữa, con ngươi trong suốt như gương, hiện rõ chân tình của cô.

“Đúng vậy.” Cô nói, thực thì thương, nhưng cũng thực ương ngạnh, “Mà anh lại giết anh ấy. Bởi vậy, tôi tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh.”

Depp trầm tư, ý đồ vẫn hỏi: “Thứ hắn có thể cho cô, tôi cũng có thể cho. Ngọc, châu báu, cho dù là thứ sang quý gì, thậm chí toàn bộ quốc gia, chỉ cần kế hoạch của tôi thành công, đều có thể.....”

Sriranda cắt đứt lời hắn: “Anh còn chưa hiểu sao? Depp tiền sinh! Isaac với anh — không giống! Các người tuy rằng là anh em, nhưng kỳ thật trừ bỏ bề ngoài lớn lên giống nhau thì không còn chỗ nào giống!”

Depp không cho là đúng hừ một tiếng.

“Anh không biết tôi, cũng không hiểu biết anh ấy. Anh thật sự cho rằng anh ấy chỉ vì muốn chọc vui đàn bà mà có thể chấp nhận hy sinh, thành kẻ phá gia chi tử sao? 50% tài sản cho anh kia, ở mặt ngoài là vì muốn có được ngọc, nhưng kỳ thật là anh ấy muốn cho anh một cái cơ hội, một cái cơ hội có thể về nhà, cảm thụ thân tình, cơ hội được bồi dưỡng!” Sriranda rốt cuộc nhìn không được tuyệt vọng hết lên, “Mà anh, tham lam cùng tư dục của anh đã đem cơ hội duy nhất có thể một lần nữa có được hạnh phúc ấy, chôn vùi! Không chỉ như thế, anh còn hủy tôi! Bởi vậy — vô luận phải trả giá bao nhiêu, tôi đều muốn anh phải đền mạng! Nghe rõ không, Depp, đại phu nhân tuyệt đối sẽ chết, mà anh, tuyệt đối sẽ bị đưa lên hình phạt treo cổ!”

Sau khi nói xong câu đó, Sriranda không bao giờ liếc mắt nhìn Depp dù chỉ một cái, xoay người rời khỏi tầng hầm ngầm, bên ngoài nắng chói, ánh mặt trời trắng như tuyết.

Thật kỳ quái, ánh mặt trời sao có thể là màu trắng.

Trắng tựa như màu bộ quần áo Isaac mặt sáng hôm qua.

Cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, như không thể đứng vững, mà một khắc đó có một đôi tay đứng lúc đỡ lấy cô.

Dời mắt, xuất hiện trong tầm mắt là vẻ mặt đầy lo lắng của Melanie: “Sisi, em không sao chứ? Em đã một ngày một đêm không ngủ, không ăn thứ gì, như vậy sao có thể trụ được? Chúng ta trở về nghỉ ngơi một chút, được không?” Bên cạnh cô còn có Hugo, lại xa một chút, Cinderella đang thong thả đi dạo, ngẫu nhiên nhìn về phía bên này, vẻ mặt thực phức tạp.

Sriranda lắc đầu, nhưng khí lực toàn thân dường như đã bị dùng hết khi còn ở dưới tầng hầm ngầm, lưu lại, chỉ có vô lực cùng yếu đuối.

Hugo nhìn cô, chậm rãi nói: “Tôi thật vui mừng, chuyện này cô xử lý coi như lý trí.”

“Ngươi lắm rồi.” Sriranda vươn hai tay mình ra, cánh tay không ngừng run run, ngay cả móng tay đều là xám trắng, cô cứ ngờ ngác nhìn tay mình như vậy, thấp giọng nói, “Kỳ thật tôi thật sự rất muốn tự tay giết hắn, dùng kiếm, dao, chủy thủ cái gì cũng được, nhưng, tôi cũng biết nếu đơn đả độc đấu thì tuyệt đối tôi không phải là đối thủ của hắn, bởi vậy, tôi không thể không mượn luật pháp đối phó với hắn. Vì thế tôi cảm thấy thực khổ sở, bởi vì..... Tôi thật sự, thật sự —”

Thanh âm của cô bắt đầu nghẹn ngào, từ sau khi sự cố phát sinh ánh mắt vẫn khô cạn, đến tận giờ phút này rồi cuộc cũng không cảm cực được rơi nước mắt, “Thật hận a! Tôi thật hận, thật hận thật hận.....”

Nói tới đây, bóng đen ập đến, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

“Sisi!” Melanie hoảng sợ.

Hugo vội vàng tiến đến bên cô, dò xét hơi thở của cô rồi mới thở nhẹ nhõm một hơi nói: “May mắn, cô ấy không có việc gì, chỉ là quá mức mệt nhọc và kích động mới tạm thời hôn mê. Chúng ta đưa cô ấy quay lại thành Mira trước, để cô ấy nghỉ ngơi một chút đi.”

Nhưng mà, lúc này đây, ngay cả Hugo cũng không nói chuẩn.

Bởi vì Sriranda không có tỉnh lại. Cô không ngừng phát sốt, thật vất vả dùng thuốc khắc chế một chút, qua một đêm, nhiệt độ cơ thể lại bắt đầu lên cao.

Hơn nữa, tựa hồ cô bị vây trong ác mộng, mặc dù hôn mê nhưng nét mặt thực thống khổ. Có vài lần Melanie nghĩ là cô tỉnh, nhưng khi đi qua lại thấy chỉ là cô đang nói mớ, thanh âm hàm hồ nghe không rõ là đang nói cái gì, dường như là đang sám hối, lại dường như là đang kêu gọi tên một người.

Hugo đối với chuyện này cũng thúc thủ vô sách.

Sau khi công bố danh sách những người chết trong vụ nổ, oanh động toàn bộ Oka Biscay đại lục, thậm chí còn lan đến ba đại lục khác. Trong sự cố lần này, tổng cộng chết 46 vị phú hào cùng người nhà, 82 người hầu bồi bàn, hơn nữa thiệt hại do nó mang đến không thể tính hết.

Gary vương tử cùng Haera vương tử bởi vì tình cảm dây dưa không rõ, đương nhiên không có tham dự; Melanie cùng Eric đều bởi vì dấy trễ mà không tham gia; Cinderella tuy tiến vào nhưng lại được Hugo dùng ma pháp đẩy ra ngoài, còn những người khác bởi vì một số nguyên nhân mà thoát khỏi khiếp nạn thì trong lòng đều sợ hãi.

Bọn họ liên hợp lại lên án công khai hung thủ, yêu cầu đem Depp đưa lên giá treo cổ, nhưng mà, quyền thế chọc trời- đại phu nhân lại chu toàn khắp nơi, trấn áp xôn xao, quốc vương Oka Biscay yếu đuối không dám phạm mệnh lệnh của chị cả, chậm chạp không chịu ký tên lên hình phạt, hai bên đều lâm vào cục diện bế tắc.

Mà tất cả những điều này Sriranda cũng không biết, cô vẫn hôn mê, làm cho kế hoạch không kịp tiến hành, chỉ đành mắc cạn. Bởi vì không có người lãnh đạo, thanh âm lên án công khai càng ngày càng thấp, hiển nhiên nếu tiếp tục như vậy thì một đợt bạo loạn sẽ phải uất ức bình ổn xuống.

Có một ngày, khi đại phu nhân rời giường, một ngưng đàm đột nhiên mắc ở cổ họng, nuốt không được mà phun cũng không xong, làm cho bọn người hầu luống cuống tay chân, khi mời được bác sĩ tới thì bà ta cũng vì thiếu hô hấp mà tử vong.

Thái son sụp đổ, tình thế nhất thời nghịch chuyển. Quốc vương dưới sự mãnh liệt yêu cầu của Xisika công chúa rốt cục cũng ký tên lên bản hình phạt, tuyên bố ngày chết của Depp.

Cinderella đi tìm Hugo, hỏi có phải hắn động tay chân làm đại phu nhân chết đi hay không. Hugo dùng một ánh mắt ý vị thâm trường nhìn chăm chú vào cô, trả lời: “Thân ái, ma pháp không phải vạn năng. Nó chỉ có thể phụ trợ để cho việc mình muốn làm dễ dàng hoàn thành hơn mà thôi, nhưng, nó không thể thao túng hi vọng ái ố của con người, càng không thể thay đổi sống chết.”

Khi hắn nói câu kia, trên mặt có bi thương khó nén.

Cinderella đoán rằng biểu tình bi thương kia là vì Sriranda. Bởi vì hắn không thể cho Sriranda một Isaac toàn vẹn, cũng không thể làm Sriranda tỉnh lại trong hôn mê, hắn vì chính mình bất lực mà cảm thấy bi thương thật sâu.

“Vì sao người chết không phải là tôi?” Thời điểm khi trở về phòng cô nhận không được nghĩ như vậy, “Vì cái gì tôi lại tiếp tục sống? Ý nghĩa sinh tồn đến tột cùng là cái gì đây? Tôi nhàm chán như vậy, không có hy vọng gì, ngay cả chính mình cũng không hiểu được, mình dần dần sống đến giờ phút này đến tột cùng là vì cái gì?”

Hugo không phải nhân loại, cô cùng hắn căn bản không có khả năng; Haera lại có người yêu khác, nội tâm kỳ thật càng thống khổ hơn so với cô; Có lẽ chỉ có ba ba là yêu của cô, Nhưng, ông ấy rõ ràng càng yêu Lidya..... Sriranda tuy rằng hiện tại biến thành dạng này, nhưng tốt xấu gì Isaac thiếu gia khi còn sống vẫn yêu cô, toàn tâm toàn ý. Nhưng chính mình thì sao? Cinderella · Nicole, tồn tại nhỏ bé trên thế giới, cái gì có thể chứng minh mình đối với thế giới này cũng không thể thiếu đây?

Cô vào phòng ngủ, nhìn chính mình trong gương, vẫn nghĩ về vấn đề này, cuối cùng cô ôm lấy mặt kính Medusha khóc.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng khác, Melanie cũng đang khóc.

Bởi vì nhiệt độ cơ thể của Sriranda đã đạt tới 41 độ, bác sĩ nói, còn tiếp tục nóng như vậy thì đầu óc sẽ cháy hồng, mặc dù cuối cùng có thể tỉnh lại, những chỉ số trí lực cũng sẽ có ảnh hưởng.

Melanie ngồi ở bên giường, cách 5 phút lại đổi khăn lạnh một lần, Nhưng sốt cao vẫn không có dấu hiệu biến mất.

Bầu trời ngày càng âm u, bên ngoài bắt đầu nổi mưa, từng hạt mưa rơi trên cửa sổ thủy tinh, đầu đêm mùa hạ, oi bức làm cho người ta nổi nóng.

Nhưng mà, trong một thời không khác, bầu trời xanh lam, mây bay lơ lửng bên người.

Nơi này..... Là chỗ nào?

Sriranda nghĩ nhất định là cô đã rơi thật sâu vào cảnh trong mơ rồi, mới có thể sinh ra ảo giác như vậy, nhưng, mọi thứ trong ảo giác lại rõ ràng đến từng chi tiết.

Cô bước ra khỏi đám mây mù liền thấy một kiến trúc làm bằng thủy tinh, tản ra ánh sáng vàng, nhưng mà lại quá im lặng, không nghe thấy một chút thanh âm nào.

Nơi này là đâu? Vì sao cô lại mơ thấy nơi này? Còn nữa, vì sao cô không thấy người nào cả?

Khi cô vừa nghĩ như vậy thì phía trước liền xuất hiện một người.

Người nọ đứng đưa lưng về phía cô, mái tóc vàng xinh đẹp, cao lớn, thon dài, một bóng dáng tươi đẹp, có thể làm cho người ta nhìn thấy mà mất hồn.

Người đó..... Là ai? Có thể nói cho cô biết nơi này rốt cuộc là nơi nào hay không?

Cô định đi về phía anh ta thì bốn phía đột nhiên vang lên tiếng nhạc du dương, trong tiếng nhạc, từng người từng người lại xuất hiện trong tầm mắt của cô, có nam có nữ, có già có trẻ, tất cả đều mặc quần áo phiêu dật, xinh đẹp siêu phàm thoát tục.

Bọn họ mỉm cười với cô, bộ mặt hiền lành, trong đó có một người đàn ông trung niên đầu mang kim quan, nhìn như người lãnh đạo hỏi cô : “Đứa nhỏ, con là ai? Vì sao lại đến nơi đây?”

Vấn đề này hẳn là cô hỏi mới đúng chứ? Nơi này, rốt cuộc là nơi nào?

Người đàn ông trung niên trả lời cô : “Con không biết nơi này là nơi nào sao? Đây là đỉnh Olympus, đứa nhỏ của ta.”

Đỉnh Olympus? Cô chợt tỉnh ngộ, đã biết thân phận của những người này— bọn họ chính là mười hai chủ thần trong thần thoại, như bộ ngọc mà cô tìm kiếm, tên của bọn họ lần lượt là : Zeus, Hera, Poseidon, Hades, Hestia, Ares, Athena, Hermes, Hephaistos, Aphrodite cùng Artemis. ....

Từ từ, đếm đi đếm lại cũng chỉ có mười một vị thần, thiếu một người. Thiếu ai nhỉ? A, nhớ ra rồi, trong đám thần đó không có Apollo – người được xưng là nam thần xinh đẹp nhất, vị thần của ánh sáng.

Nhìn thấy mê hoặc của cô, Artemis dịu dàng tao nhã hướng xa xa chỉ : “Người đang tìm ngài ấy sao?”

Cô quay người lại liền thấy cái người đưa lưng về phía cô lúc trước, thì ra anh ta chính là Apollo.

Giờ phút này, anh ta đang ngồi xổm trước một gốc cây. Có lẽ bởi vì vừa nãy mải nên không nhìn rõ đó là cây gì, ở đầu mầm xanh nhọt có một giọt sương sớm, mà Apollo đang đưa tay chạm giọt sương sớm kia, mái tóc dài thật vàng rơi xuống, che khuất khuôn mặt, chỉ để lại hình dáng hoàn mỹ của chiếc cằm.

Cô biết chuyện xưa về Apollo, anh ta điên cuồng yêu say đắm con gái thần sông Peneus- Daphne, nhưng Daphne lại trúng mũi tên chán ghét của thần Cupid , luôn luôn từ chối anh. Vì thế một kẻ truy, một người trốn, mắt thấy cũng sắp đuổi kịp thì Daphne cương liệt lại dùng chính sinh mệnh của mình xin cha biến cô thành cây nguyệt quế.

Apollo là thần ánh sáng, mà Daphne lại là thần sương sớm. Khi ánh sáng gặp sương sớm, nhất định chính là một tấn bi kịch.

Quả nhiên, giọt sương trên chồi non từ từ bốc hơi rồi biến mất, tay Apollo bắt đầu run run, tuy rằng lúc này anh ta vẫn không phát ra âm thanh gì nhưng lại càng làm cho người ta thêm khổ sở.

Sriranda nhin không được đi về phía anh ta.

Nữ thần Athena đột nhiên bay qua, gọi : “Đã đến giờ làm việc, Apollo, mau lên chiếc xe của ngài đi tuần tra thế giới đi!”

Hình như anh ta giật mình, vội vàng đứng lên, cùng lúc đó, mười hai con ngựa có cánh kéo xe vàng xuất hiện trên bầu trời, dừng trước mặt anh.

Anh nâng tay, nhắc chân, ngay tại thời khắc anh ta bước lên xe thì mái tóc vàng thật dài bị gió thổi bay, lộ ra khuôn mặt –

Ánh mắt như phi thúy trong suốt, cánh mũi cao thẳng, đôi môi như cánh hoa hồng, một khuôn mặt hoàn mỹ.

Mà đó cũng là khuôn mặt mà Sriranda cực kì quen thuộc.

“Isaac. ....” Cô mở to hai mắt, không thể tin được điều đang thấy, cô đang nằm mơ sao, đúng rồi, nơi này tất cả đều là cảnh trong mơ, bởi vì cô quá mức tưởng niệm, cho nên mới đem Apollo xem thành Isaac. ....

Nhưng mà, nhưng mà, khuôn mặt kia lại xuất hiện chân thực trước mặt cô, có cảm xúc, mang theo u buồn thân nhiên, lái xe, bắt đầu xuất phát.

Không biết một nỗi xúc động ở đâu thúc giục, cô đột nhiên đuổi theo chiếc xe kia, một bên chạy một bên hô : “Isaac! Isaac! Isaac. ....”

Nhưng mà, tốc độ xe ngựa làm sao cô có thể đuổi kịp, mới trong nháy mắt liền biến mất, cô đành phải dừng lại, ngóng nhìn phương hướng nó rồi đi cảm thấy thật thống khổ, tuyệt vọng.

Bộ phận trong thân thể đã muốn chết kia (trái tim á) , khi gặp lại Isaac lại gãy dựa sống lại, kêu gọi hy vọng, nhưng mà, hy vọng lại vẫn cách cô thật xa xôi, không thể đến gần, cũng không bắt được.

Nhưng cô không thể buông tha như vậy.

Nhất định phải hỏi rõ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Vì sao mà khuôn mặt của Apollo lại giống Isaac như đúc? Vì sao mà u buồn trên khuôn mặt anh ta lại quen thuộc như vậy? Và vì sao cô lại đến nơi này, mọi việc đều có lý do. .... Mà tất cả cô phải biết rõ ràng mới được.

Vì thế cô quay trở lại chỗ cái cây kia, chờ Apollo trở về. Anh ta yêu Daphne như vậy, mà toàn bộ thiên giới cũng chỉ có một gốc cây này, bởi vậy nhất định anh ta sẽ trở về.

Thời gian trên thiên giới trôi qua thực chậm chạp, làm cho người ta cảm thấy thực dài lâu.

Thân thể rất khó chịu, đầu vẫn bị vây trong trạng thái đau nhức, tứ chi nóng bỏng. Cô nghĩ, nếu đây thực sự chỉ là một giấc mộng, thì đó chính là một giấc mộng chân thực nhất mà trong đời cô gặp, bởi vì, cô lại cảm thấy đau đớn.

Lâu sau, rốt cuộc cô cũng đợi được chiếc xe ngựa vàng một lần nữa xuất hiện ở không trung.

Cô vội vàng đứng lên, ngừng hô hấp, chờ thời khắc Apollo bước xuống xe ngựa liền chạy tới hô : “Isaac!”

Tầm mắt Apollo rơi xuống trên người cô, không kinh ngạc lẫn , nhưng cũng không có gì vui sướng, chỉ là thần nhiên nhìn cô, giống như nhìn một người xa lạ.

“Isaac!” Cô lại hô một tiếng, ánh mắt kim lòng không đầu đã uрон ướt, “Nói cho tôi biết, ngài là Isaac, đúng hay không?”

“Người luôn ở nơi này chờ ta sao?” Anh mở miệng, lời nói lại không hề liên quan với câu hỏi của cô.

Sriranda sợ run một chút, gật đầu.

“Thật thần kỳ, trăm ngàn năm qua, người là nhân loại đầu tiên tới được nơi này.”

Tầm Sriranda bắt đầu trầm xuống – anh nói trăm ngàn năm qua, nói cách khác, anh ở trong này đợi trăm ngàn năm, mà Isaac, chỉ vừa mới qua đời . . . . .

“Người là không phải cảm thấy rất kỳ quái, trên toàn bộ đỉnh Olympus rộng lớn này lại chỉ có một gốc cây hoa? Bọn họ sợ ta thương tâm, bởi vậy đã trừ khử toàn bộ thực vật ở đây.” Apollo đi về phía mầm non kia, vẻ mặt ôn nhu, “Nhưng, rất kỳ quái là vài ngày trước, ở nơi này, vị trí này, đột nhiên chui từ dưới đất lên một mầm hoa, ta thật vui vẻ cho nên quyết định bảo hộ nó.”

Ánh mắt Sriranda sáng lên, vài ngày trước? Rốt cục cũng xuất hiện sự kiện trùng khớp với thời gian Isaac qua đời! Cô thử thăm dò hỏi : “Sao ngài biết đây là một gốc hoa? Không chừng nó chỉ là một loại cây bình thường mà thôi.”

Apollo nở nụ cười, thực tự tin trả lời : “Nó đương nhiên là hoa, bởi vì nó là một mầm cây hoa ông lao a.”

Hoa ông lao a . . . . . Hoa ông lao a . . . . . Hoa ông lao a . . . . .

Những từ này ở trong lòng Sriranda giống như một đám lửa lớn, đem hy vọng thấp sáng. Nước mắt của cô lập tức rơi xuống, nhìn Apollo, khóc.

Apollo có vẻ thực kinh ngạc, ngón tay vung lên, biến ra một khối khăn tay rồi đưa tới trước mặt cô : “Thực xin lỗi, ta đã nói cái gì không nên nói làm cho người thương tâm sao?”

Cô không có tiếp nhận khăn, mà tiến lên ôm cổ anh.

Đúng vậy, đây là Isaac, cũng chiều cao đó, ấm áp đó, thậm chí, tần suất hô hấp đó. Trong buổi sáng gặp chuyện không may kia, cô từng ôm qua một cái thân thể như thế.

Nhưng mà, lúc này đây, cô cũng rất nhanh đã bị đẩy ra. Apollo mỉm cười, lắc lắc đầu : “Không được, cô gái, như vậy không được.”

Anh có khuôn mặt giống Isaac như đúc, nhưng lại nói ra những lời tuyệt tình mà Isaac tuyệt đối sẽ không nói.

Nếu đây là Isaac, tuyệt đối sẽ không đẩy cô ra.

Run sợ một chút, sau đó bắt đầu kịch liệt run rẩy, Sriranda ôm ngực mình, rốt cục cũng hiểu được cô đã bỏ lỡ cái gì –

Trên thế giới này, sẽ không bao giờ nữa có người, giống như Isaac yêu cô như vậy!

Tuy rằng mới trước đây anh luôn sai sử cô, khi dễ cô, kêu cô là người quái dị, nhưng khi cẩn thận nghĩ lại, thay vì nói anh đang lợi dụng thân phận chủ nhân nô dịch người hầu, không bằng nói là anh đang dùng một cái phương thức con trai trêu chọc một cô gái — bởi vì, anh chưa từng chân chính khinh thị cô.

Rồi sau đó, cứ việc vừa thấy mặt là châm chọc khiêu khích nói móc chế nhạo, muốn cô nhận rõ thân phận, rồi xa Haera, nhưng cuối cùng sự thật chứng minh anh mới là chính xác .

Khi đến thành Mira, anh hoàn toàn thay đổi, mọi chuyện theo cô nghe cô, giống như một người đàn ông thành thực sùng người yêu, sùng cô như vậy . . . . .

Nhưng, bởi vì cô quá quật cường, tự tôn, tùy hứng, luôn xem thường chân tình của anh, thủy chung không biết quý trọng, chờ khi cô nghĩ thông suốt , muốn quý trọng thì đã quá muộn.

Đây là thượng đế đang trừng phạt cô đi?

Trừng phạt cô ích kỷ, tự cho là đúng. Trừng phạt cô không phát hiện, vô tâm không phé.

Bởi vậy mới ở trước mặt cô cướp đi Isaac.

Lại để khi cô tìm được anh, anh đã không còn nhận ra cô.

Sriranda nhìn Apollo, nước mắt vẫn chảy dài.

“Thực xin lỗi. ....” Apollo ôn nhu mà thương hại nhìn cô, lại đưa khăn tay lần nữa, lần này, cô nhận lấy.

Anh xoay người rời đi, đám mây quay chung quanh người anh, bóng dáng càng lúc càng xa, mà cô gất gao nắm khò khăn tay kia, lại một lần nữa cảm thấy tuyệt vọng.

Đến tận cùng vì sao cô lại đến nơi đây? Lại vì sao muốn cho cô gặp lại anh? Chẳng lẽ chỉ là vì muốn đem một chút duyên phận cuối cùng đánh tan không còn chút nào sao?

Thật đúng là. .... Không cam lòng.

Cô không cam lòng!

Không cam lòng cứ mất đi Isaac như vậy, không cam lòng cứ bị lãng quên như vậy, không cam lòng cứ tay không mà quay về như vậy!

“Vô dụng.” Giống như hiểu rõ suy nghĩ trong nội tâm cô, một thanh âm đột nhiên từ phía sau vang lên, quay đầu, ở phía bên kia thiên cung, nữ thần ánh trăng Artemis cầm pháp trượng hoàng kim trong tay đi tới, “Vô luận ngươi làm cái gì, đều là vu sự vô bổ, uống phí khí lực, bởi vậy, buông tha đi.”

“Ngài khẳng định biết cái gì, xin hãy nói cho tôi biết!” Cô tiến lên giữ chặt lấy tay nữ thần, vội vàng khẩn cầu nói, “Đã có chuyện gì xảy ra? Ngài ấy không phải Isaac? Ngài ấy thực không phải Isaac?”

Artemis bình tĩnh nhìn cô, “Ngài ấy là Apollo.”

“Ngài gạt tôi! Nếu ngài ấy chỉ thuần túy là thần thái dương, vì sao tôi lại đến nơi này, có một cuộc gặp gỡ bất ngờ như vậy? Còn có mầm hoa ông lao kia thì sao? Nếu nói với tôi tất cả chỉ là trùng hợp, tôi không tin!”

“Ta không có lừa ngươi,” Thanh âm của Artemis tựa như hồ băng ngàn năm, không có chút tình cảm, từng chữ đều lạnh lẽo tận xương, “Ngài ấy thật là Apollo, anh trai sinh đôi của ta. Thần không nói dối.”

Sriranda cắn chặt môi dưới, lau đi lệ trên mặt, tận lực làm cho bản thân mình tỉnh táo lại, sau đó bắt đầu vấn đề : “Tốt. Thần không nói dối, như vậy, xin hỏi vì sao bộ dạng của ngài ấy và Isaac lại giống nhau như đúc? Giữa bọn họ có mối liên hệ nào hay không?”

Artemis nhìn cô, như là đang cân nhắc có nên nói thật cho cô hay không, cuối cùng thở ra một hơi thật dài, trả lời : “Isaac. .... Là Apollo chuyển thể.”

Cái gì? Đầu óc của cô đầu tiên là trắng sạch, sau đó bắt đầu xoay tròn. Nếu Isaac là Apollo chuyển thể, cũng có nghĩa là Apollo đã có việc xảy ra, bởi vì bình thường thần sẽ không dễ dàng rơi vào phạm trảo. Như vậy rốt cuộc Apollo đã xảy ra chuyện gì?

“Ta không ngại nói cho ngươi tất cả, cũng dễ cho ngươi hết hy vọng.” pháp trượng của Artemis hướng không trung một chút, nhất thời trên không trung xuất hiện một mặt gương trong suốt, trong gương, một người đang ngồi trước cây nguyệt quế thống khổ kêu rên, người kia, đúng là Apollo. “Anh trai Apollo của ta yêu nữ thần sương sớm Daphne, nhưng, Daphne vì kháng cự ngài ấy, cuối cùng biến thành cây nguyệt quế — đây là những điều mà nhân loại các ngươi đều biết. Nhưng, các ngươi không biết là trong một khắc khi ngài ấy thấy cây nguyệt quế kia, người liên quá độ thống khổ mà hồng mắt. Nguyên bản ngài ấy sáng sủa, thẳng thắn, thích cười lại rất hào sảng, tự đó về sau, tinh thần lại trở nên sa sút, từng ngày từng ngày càng tiêu tụy. Vì để cứu vớt ngài ấy, thiên phụ thậm chí đem toàn bộ thực vật trên đỉnh Olympus diệt trừ, tạo nên một kiến trúc phòng nước, để cho về sau ngài ấy không thể thấy một giọt sương sớm nào. Chúng ta tự cho đây là đang cứu ngài ấy, lại không biết là đang tăng nhanh tốc độ diệt vong của ngài, rốt cục có một ngày, ngài ấy dùng phép thuật cấm kỵ chấm dứt sinh mệnh vĩnh hằng của mình. ....”

Song song với lời giải thích của cô, trong gương lần lượt xuất hiện từng hình ảnh : Apollo thống khổ, Apollo tiêu tụy, Apollo vì không thấy được sương sớm mà từng ngày tiêu tụy, còn có hình ảnh cuối cùng, Apollo tự tay hủy diệt chính mình. ....

Hình ảnh kia rõ ràng chân thật như thế, giống như thật sự đang phát sinh trước mắt.

Sriranda cảm thấy trái tim đang đau đớn, dường như có một bàn tay vô hình đang bắt đầu bóp lấy trái tim của cô.

“Ngài ấy đem linh hồn của chính mình cùng thần lực phân cách, thần lực chẳng biết đi đâu, mà linh hồn thì rơi vào nhân gian, đầu thai chuyển thể biến thành người mà ngươi nhận thức, Isaac · Vera.”

Trong gương xuất hiện bộ dạng mới trước đây của Isaac, sau đó từng ngày lớn lên, phong lưu thanh tú, tuấn mỹ vô song.

Cô sớm nên biết, nhân loại sao có khả năng xinh đẹp như thế, mỗi lần thấy anh cô đều cảm thấy thiếu niên này thật là may mắn, hết sức xinh đẹp, thì ra đúng là Thiên Thần chuyển thể.

“Ngài ấy chết làm cho thiên phụ vô cùng bi thống, ngài ấy là đứa con mà thiên phụ yêu mến nhất trừ bỏ Athena, bởi vậy thiên phụ quyết định, vô luận phải trả giá thể nào cũng phải làm cho ngài ấy sống lại. Đúng lúc này, Isaac chết, thiên phụ lập tức thu hồi linh hồn, sau đó đưa vào thân thần, nhưng, bởi vì thủy chung vẫn không tìm thấy phần thần lực bị ngài ấy vứt bỏ kia, bởi vậy, hiện tại Apollo, kỳ thật cũng chưa hoàn chỉnh. Ngài ấy không nhớ rõ Daphne, đương nhiên, cũng không nhớ rõ ngươi. ....”

“Ngài ấy không nhớ rõ Daphne?” Sriranda khiếp sợ, “Nhưng về mặt khi ngài ấy nhìn sương sớm vẫn bị thương như vậy!”

“Kia có thể là một chút tình cảm còn sót lại mới làm cho ngài ấy đối với nó ôn nhu bảo vệ. Nhưng trên thực tế, ngài ấy đã quên người.” Artemis nói tới đây, nhìn thẳng cô, giọng nói tuy rằng ôn nhu, nhưng lời nói ra lại tự đã thương người, “Người cũng thấy, ngài ấy từng cỡ nào điên cuồng và thâm tình yêu Daphne, nhưng hiện tại cũng có thể quên, huống chi, chỉ là người. ....”

Chỉ là người. .... Chỉ là người. ....

Tay Sriranda lập tức nắm chặt thành quyền, bắt đầu phát run.

“Bởi vậy, buông tha đi. Đại pháp lãng quên của Thiên phụ, tuyệt đối không có khả năng coi bỏ, người vẫn nhanh trở lại nhân gian đi, trở lại nơi thuộc về người, bởi vì, nếu người không trở về thì sẽ gặp nguy hiểm. ....” Trong gương xuất hiện hình ảnh ở nhân gian, Sriranda thấy chính mình đang nằm trên giường, sắc mặt đỏ rực, môi lại trắng bạch làm cho người ta sợ hãi, Melanie ngồi ở bên giường, một bên rơi lệ một bên dùng nước đá không ngừng giúp cô lau sát thân thể để hạ nhiệt độ.

Phát trợn của Artemis phát nhẹ một chút, gương liền biến mất, cô nói: “Đi thôi, bây giờ ta đưa người trở về, quên tất cả nơi này đi. Người không thuộc nơi này, anh trai ta cũng không thuộc nhân gian. Người cùng ngài ấy, không có duyên phận.”

Cô đi trước vài bước, chuẩn bị dẫn đường, nhưng mà, Sriranda lại đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Artemis nhíu mi, đang muốn tiếp tục thuyết phục thì Sriranda đột nhiên xoay người chạy nhanh về hướng ngược lại, Artemis nhất thời lấp bấp kính hải, vội vàng kêu lên: “Người muốn đi đâu? Từ từ!”

Sriranda không để ý đến cô, lao đầu chạy mãi, rốt cục tìm được Apollo ở chỗ hồ phun nước. Anh đứng ở giữa hồ phun nước, quỳnh lâm ngọc chất, băng tuyết thiên tư.

Kí ức chợt như tia sáng trở về cái ngày cô tới Vienna Caesar kia –

Cũng là hồ phun nước đó, cũng là anh, nhưng phản ứng lại hoàn toàn không giống.

Ngày đó anh cũng đứng như vậy, mỉm cười nhìn cô, ân cần nâng tay; Mà giờ khắc này, anh lại lẳng lặng đứng ở nơi đó, bộ dạng phục tùng liêm mục, vẻ mặt mê mang.

Ngay cả khi cô chạy tới cầm tay anh, anh vẫn có bộ dạng mờ mịt đó, xem ra, quả nhiên như lời Artemis nói, anh đã quên hết tất cả.

Bên kia, Artemis đuổi tới, hô: “Vô dụng! Người không thể thức tỉnh trí nhớ của ngài ấy.”

“Không! Tôi nhất định có thể làm được.” Cô khẳng định, vẻ mặt kiên quyết, “Tôi nhất định sẽ làm được, Isaac, nghe, nếu anh thật sự yêu tôi, nếu mười tám năm giữa chúng ta kia thực có thể coi chỉ là một cuộc tình bất ngờ gặp được, như vậy, tôi không cho phép anh quên tôi! Tuyệt đối không cho phép!”

Cô nói với Apollo, ngài có thời gian không? Có thể bớt chút thời gian nghe tôi kể một câu chuyện xưa?

Apollo ôn nhu trả lời, có thể, trừ buổi sáng cùng hoàng hôn, ta phải đánh xe ngựa đi tuần tra bên ngoài, thời gian còn lại ta đều có thể nghe người kể chuyện xưa.

Vì thế cô bắt đầu kể, mà anh cũng lắng tai nghe.

Ngài có biết, nhân loại khi còn nhỏ không phải thực thông minh.

Bọn họ dùng chính trực giác của mình để xử lý mọi việc, phải sau khi trở thành người lớn mới có thể nhận biết đúng hay sai.

Cũng bởi vậy, rõ ràng là quan tâm, lại làm ra chuyện tổn thương người.

Cô kể cho anh nghe bí quyết làm nước cam của cô; Cô kể cho anh chuyện khi đi học cô đã từng bị đe dọa; Cô kể cho anh chuyện bọn họ đã từng lạc đường trong rừng rậm, anh đưa áo khoác cho cô; Cô trả lại cho anh búp bê vải bị thiêu hủy kia. .... Apollo nghiêm túc lắng nghe, anh nói anh cũng thích hương vị nước cam, anh nói anh cũng không thích học tập, nếu anh cùng một cô gái cùng bị nhốt vào trong rừng rậm, anh cũng sẽ đem áo khoác tặng cho cô. .... Tuy rằng người cô nói rất giống anh, nhưng thực có lỗi, anh vẫn nghĩ không ra.

Anh không muốn đứng dậy, chỉ là vì muốn nghe cô kể chuyện xưa về một người không có chút liên hệ với anh.

Một ngày cô nói.

Một ngày anh nghe.

Đóa hoa ông lao kia chậm rãi nở ra, sau đó lại chậm rãi héo rũ.

Anh trở nên nôn nóng, bắt đầu không còn kiên nhẫn để nghe chuyện xưa cô kể. Mỗi ngày anh đều nhìn đóa hoa kia, hy vọng nó đừng chết đi.

Artemis nói, người xem, như ta đã nói, người không có cơ hội. Mau quay lại nhân gian đi thôi, người có biết không? Vì không để thân xác của người chết đi, con chim kì quái kia không ngừng tiêu hao thần lực không biết có từ nơi nào để bảo vệ người.

Thông qua gương, Sriranda thấy chính mình bình thân nằm trên giường, cũng thấy Melanie bên cạnh về mặt tiêu tụy vì chăm lo cho cô, còn có Hugo hóa thân Jaquen, hắn đem thần lực của mình hòa vào trong nước, sau đó mỗi ngày đút cho cô ba giọt.

Cũng nhờ ba giọt nước kia mà cô chưa hoàn toàn chết đi.

Sriranda nhìn cảnh tượng trong gương, có nháy mắt cô nghĩ tới muốn buông tay, nhưng khi liếc mắt nhìn về phía Apollo về mặt đầy ưu thương nhìn đóa hoa ông lao—

Ba ba đã chết, đó là chuyện xác thực, cô không thể sửa đổi; Nhưng, Isaac còn hy vọng.

Nếu thượng đế thật sự muốn cô hết hy vọng, sẽ không cho cô tới được nơi này, để cho cô gặp lại Isaac bằng xương bằng thịt, sao cô có thể rời đi như vậy?

Không, ... Cam tâm.

“Sisi, tôi không tìm thấy cô. Tôi không cam lòng.”

Đó là những lời Isaac từng nói với cô, nay, đổi thành cô :

“Isaac, nếu tôi đã tìm được anh, để một mình tôi trở về. Tôi không cam lòng.”

Cô cùng anh, đều không cam lòng như vậy.

Khi ở nhân gian, là anh đuổi theo cô.

Mà lần này, đến phiên cô đến đánh thức anh.

Đây là ván bài cuối cùng, nếu ông trời để cho cô tiến vào cảnh trong mơ này, đi vào cái nơi gọi là nơi ở của thiên thần trong truyền thuyết, thấy người có bộ dạng giống Isaac như đức – Apollo, cũng có nghĩa là còn có cơ hội xoay chuyển, cô tuyệt đối, tuyệt đối không thể buông tay!

“Ngài thích hoa này như vậy sao?” Lại một sáng sớm, cô đi đến trước đóa hoa ông lao, nhìn Apollo về mặt khổ sở, nhẹ nhàng hỏi.

Apollo không đáp lời, chỉ là gật gật đầu.

“Vi sao ngài thích nó?”

Apollo lắc lắc đầu.

“Ngài cảm thấy nó giống như đã từng quen biết?”

Apollo gật gật đầu.

“Như vậy, ngài, ...” Thanh âm của cô đè nén rất thấp, cẩn thận nghiêm túc hỏi, “Có biết tên của nó có nghĩa là gì không?”

Apollo ngẩn ra, khi ngẩn đầu lên, trong con người sắc phi thủy hiện lên một chút cảm xúc.

“Cẩn thận suy nghĩ một chút, kỳ thật ngài biết. Ngài nhất định biết, chỉ cần nghĩ kĩ một chút, ...” Cầu xin, xin hãy nhớ ra, nhất định phải nhớ ra, ... Cô nghĩ nhất định trên mặt cô hiện ra vẻ mặt cầu xin, bởi vì trong ánh mắt Apollo nhìn về phía cô đầy thương hại.

“Ta biết,” Anh nhẹ nhàng nói, “Tên nó có nghĩa là — khoan thứ ta, ta vì người mà có tội.”

Thanh âm của anh không hoàn toàn giống Isaac, thiếu ngả ngón, lại thêm ôn nhu.

Anh ôn nhu như thế, ...

Nhưng lại cố tình không nhớ rõ cô.

Nghĩ đến đây liền đau lòng đến tận tận, hận không thể cứ chết đi như vậy, cách nhau một ngàn năm, một vạn năm.

“Đừng vậy, là khoan thứ ta, ta vì người mà có tội.” Cô ghen ngào, bàn tay trên trái tim kia như biến thành cây kéo, chậm rãi , từng chút từng chút cắt trái tim của cô, “Cái này là ngài nói cho tôi biết , là tự tay ngài đưa đóa hoa kia tới trước mặt tôi, xin tôi tha thứ.”

Môi Apollo giật giật, như là muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

Vì thế lại một ngày trôi qua.

Artemis nói với cô : “Có lẽ ngươi cho rằng là ta đang đe dọa ngươi, nhưng, ta cũng phải nói cho ngươi một chuyện : sau ngày mai, cũng chính là lúc thái dương lặn xuống và ta xuất hiện, ngươi còn chưa quay lại nhân gian thì ngươi sẽ thật sự chết. Bao gồm hình thể hiện tại của ngươi, cũng sẽ tan thành cát bụi.”

Vì sao?

Nữ thần ánh trăng mỉm cười, trong tươi cười có ác ý : “Bởi vì con chim kia sẽ nhanh tiêu hết thần lực.”

Ma pháp không phải vạn năng, nó không phải chúa tể của hi vọng ái ô và sống chết của con người. Hugo dùng chính sức mạnh của mình cứu cô, nhưng có một số việc, hẳn cũng bất lực.

Sriranda rất rõ ràng điểm này.

Nhưng,..... Cô vẫn không nghĩ buông tay.

Ngày thứ ba, cô lại đến trước mặt Apollo, hỏi : “Ngài còn có nhớ ngài đã đánh giá chính mình như thế nào không?”

“Đánh giá chính mình?” Apollo mờ mịt.

Cô nhìn anh, đem ghi chú trong trí nhớ một chữ cũng không thiếu nói, “Làm một vị thần mà nói hẳn hoàn mỹ không sót mẻ : Anh tuân thủ sái, đa tài đa nghệ, y thuật cao siêu, giỏi ca múa; Làm một nam nhân mà nói, hẳn thất bại vô cùng, cô gái hẳn yêu tha rằng biến thành cây nguyệt quế cũng không chịu chấp nhận hẳn.”

Apollo lấp bắp kinh hãi, ánh mắt bắt đầu hỗn loạn, như là nhớ tới cái gì, lại vẫn một mảnh mờ mịt, anh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng lắc lắc đầu.

Thái dương chậm rãi đi xuống.

Nữ thần ánh trăng đã cảnh cáo, khi tia sáng cuối cùng biến mất mà cô còn chưa trở về thì cũng tuyên cáo thời gian từ vọng đã đến.

Ánh sáng hoàng hôn mờ lung điểm lẹ, ánh lên người Apollo, lờ lờ loá mắt.

Đứng trước mặt cô, không phải người, mà là thần.

Chuyện này tuyệt vọng như vậy.

Sriranda cắn chặt răng, cô chỉ còn lại cơ hội cuối cùng, trước khi tia nắng cuối cùng biến mất còn chưa làm cho anh nhớ ra cô, thì tất cả thực sự kết thúc.

Cô hít một hơi thật sâu, lại thở ra, mạnh mẽ áp chế thống khổ trong lòng, nói : “Đây là khi ngài còn là nhân loại viết đánh giá về Apollo.”

Đúng vậy, ghi chú trong bản [Truyền thuyết Olympus] Haera đưa cho của cô kia, không phải do Haera viết, người chân chính viết đoạn ghi chú này chính là Isaac.

“Hơn nữa trang sau còn viết một câu như vậy – ‘Nhiều ngày như vậy ..... Vì sao ngươi không đến thăm ta?’ ngài có biết vì sao ngài lại viết như vậy không?”

Apollo vẫn lắc đầu, vẻ mặt phức tạp.

Sriranda đứng trước mặt anh, rất chậm rất chậm nói : “Bởi vì khi đó ngài bị thương, tay phải của ngài bị thương, cho nên mới dùng tay trái viết chữ, cũng vì thế mỗi chữ viết đều xiêu xiêu vẹo vẹo rất khó xem. .... Như vậy, ngài có biết vì sao tay phải của ngài bị thương không?”

Trên mặt Apollo hiện lên chút kinh hoàng, cả người đều run nhè nhẹ, bắt đầu có chút dao động, mà tại chớp mắt anh dao động, Sriranda đột nhiên nắm tay phải anh lên.

Cổ tay phải hoàn mỹ, trơn nhẵn, tựa như mỹ ngọc thượng đẳng.

Cô cúi đầu xuống, một ngum cắn lên.

Apollo hoảng sợ, bị đau muốn đẩy cô ra, nhưng mà, Sriranda nắm chặt tay anh, dùng tất cả khí lực nắm thật chặt, thái dương chậm rãi đi xuống, ánh sáng quanh mình càng ngày càng mỏng manh, cô gất gao cắn tay anh, giống như cầm giữ tia hy vọng cuối cùng, thống khổ mà tuyệt vọng.

Răng nanh dùng sức, đầu lưỡi đụng đến chất lỏng vị tanh, thời gian tại khắc này đảo ngược về sáu năm trước –

Cô và anh, lúc ấy đều mới mười hai tuổi, đứng ở trong đại sảnh của trang viên Vienna Caesar, lò sưởi trong tường hừng hực thiêu đốt, con búp bê của cô chỉ còn lại cái đầu, mà cổ tình, thiếu niên làm sai lại vẫn cãi lại cứng rắn nói : “Cái kia. .... Dù sao con búp bê này cũng khó coi như vậy, cháy thì cháy đi. Ta cho cô con tốt hơn, muốn bộ dáng gì?”

Cô bỗng dừng ngoái đầu nhìn lại, trừng mắt nhìn anh thật hung dữ, nhào lên, bắt lấy cánh tay phải của anh cắn xuống.

Trong lúc nhất thời gà bay chó sủa, anh lớn tiếng hét chói tai, liều mạng muốn chạy trốn, nhưng mà, dẫu thế nào cũng đẩy không ra, ngược lại nơi bị cô cắn, răng nanh cắm sâu xuống thịt, máu cứ tràn ra như vậy—

Tựa như như bây giờ.

Tựa như như bây giờ!

Cố ý thương tổn, là vì muốn anh có thể nhớ lại!

Cái gì Daphne cái gì Apollo, toàn bộ đều qua một quên hết đi, cô chỉ biết là, cô tới nơi này là vì tìm Isaac, cái kẻ lớn lên cùng cô, cãi nhau, phân phân hợp hợp, ghét nhất cũng là thích nhất, muốn chạy trốn nhưng vẫn gắn bó mười tám năm Isaac!

Tia sáng cuối cùng rốt cuộc cũng biến mất.

Vô tình mà lãnh khốc.

Cô cảm thấy thân thể của mình lập tức trở nên lạnh lẽo, dần trong suốt.

Biển, thành, cát, bụi!

Cô sẽ chết, lập tức sẽ chết, hơn nữa là đang chết.....

Mà người cô yêu vẫn không nhớ ra cô

Isaac. Isaac. Isaac.

Cô rút cục buông tay anh ra, nâng ánh mắt mệnh mông đầy lệ lên, lộ vẻ sầu thảm cười, “farewell, Isaac.”

farewell, không phải goodbye.

Bởi vì, từ sau là tái kiến, có ý còn gặp lại; Mà từ trước là vĩnh biệt, vĩnh viễn cách biệt.

Vĩnh biệt, Isaac thiếu gia.

Cô từng đáp ứng, từng hy vọng, từng đầy cõi lòng khát khao tìm cách, nhưng không còn cơ hội thực hiện.

Không còn.

Ánh trăng chậm rãi dâng lên, ánh sáng nhu hòa trong trẻo nhưng lạnh lùng thay thế ánh nắng ấm áp rực rỡ.

Cô nhìn khuôn mặt xinh đẹp vô song của nữ thần Artemis, trên mặt có thương hại, cũng có vẻ thoải mái khi buông được cục đá trong lòng xuống.

“Ngươi đi đi, ta dùng ánh trăng đưa ngươi rời đi, hẳn sẽ không cảm thấy thống khổ.” Artemis giờ ma trượng hướng về phía cô, mà ngay tại một khắc kia, một âm thanh phảng phất như xuyên thấu cả thiên địa, mãnh liệt mà đến—

“Sriranda—”

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Quay đầu mỉm cười không còn bàng hoàng

Một ngàn năm sau, bọn họ lại gặp nhau ở nhân gian

Apollo, Daphne, Hugo, Isaac, Sriranda cùng Cinderella.

Bọn họ gặp nhau, kết giao, hiểu nhau, cùng xa cách.

Bọn họ sẽ tiếp diễn và phá vỡ thần thoại cùng đồng thoại.

Bọn họ có những định nghĩa khác nhau về hạnh phúc.

Khúc chiết, đau khổ, thống khổ, bàng hoàng. .... Chẳng qua chỉ là vì để cho kết quả thêm tốt đẹp.

Chỉ cần đủ kiên cường.

Nơi nào còn ánh sáng mặt trời, nơi đó còn hy vọng.

“Sriranda—”

Bụi rơi đầy trên mặt đất, tựa như một đóa hoa nở rộ.

Vì một tiếng gọi xa xôi này mà thay đổi địa ngục thành thiên đường.

Cô với anh, sinh mệnh như sống lại.

Sriranda quay đầu, đôi môi đẫm máu, mái tóc đen cùng khuôn mặt trắng tinh khiết tạo thành một hình ảnh đau buồn, bi thương.

Apollo đứng ở đầu bên kia đường, ánh mắt màu xanh biếc như nhìn thấy những kỷ niệm đau đớn nhất cũng ngọt ngào nhất giữa họ, rồi dần dần bị sương mù che phủ, sau đó sương mù kia càng ngày càng đậm, càng ngày càng nặng, rốt cục tràn ra khỏi hốc mắt.

“Sriranda .....” Anh khàn khàn hét lên cái tên trong trí nhớ gọi tên của cô, “Sriranda .....”

Một bên Artemis kim lòng không được che miệng, vẻ mặt đầy khiếp sợ nhưng lại không đành nhìn.

Sriranda nghẹn ngào hỏi : ” Anh ..... cuối cùng đã nhớ ra sao?”

“Đúng vậy ..”

“Anh biết mình là người nào sao?”

“Đúng vậy ..”

Cô và anh, người hỏi người trả lời, cả hai đều thận trọng, chỉ sợ lỡ dùng lực hơi lớn một chút thì cái cảnh tốt đẹp này sẽ như mảnh thủy tinh mỏng manh vỡ nát, không còn tồn tại.

Chỉ có thể ôm.

Tại thời điểm này, lời nói quá nhạt nhẽo, không thể nói hết cảm giác uất ức của bọn họ, chỉ có thể ôm lẫn nhau mới có thể truyền cho đối phương biết cảm xúc giờ phút này của mình.

Hai cơ thể run rẩy một chút, bởi vì quá đau đớn, nhưng cũng bởi vì quá vui mừng.

Nhưng mà, thân thể đang tan biến cũng không bởi vì hạnh phúc mà dừng lại, ôm ấp bắt đầu mất đi nhiệt độ, Sriranda cảm thấy tầm mắt của mình trở nên mơ hồ. Cô chớp mắt, chớp mắt, cố gắng để nhìn anh rõ hơn. Vậy mà, hình dáng của anh như ngấm vào trong nước màu, càng ngày càng nhạt, chỉ để lại một cái bóng mờ.

Không còn kịp rồi. ....

Anh nhớ ra quá muộn, đã không còn kịp rồi...

“Sriranda! Sriranda!” Anh nắm chặt nửa bàn tay đang trong suốt của cô, quay đầu nhìn về phía Artemis để nhờ giúp đỡ ” Giúp cô ấy, giúp cô ấy, đừng để cô ấy biến mất, Không —”

Nữ thần ánh trăng lắc đầu, “Không được, anh trai, tôi không thể làm điều đó, và tôi cũng không thể làm được.”

“Sriranda. ....” Isaac bắt đầu khóc, có rất nhiều, rất nhiều điều muốn nói nhưng cuối cùng chỉ có thể ngưng kết thành tên của cô, dấu ấn của anh, cùng lời hứa không thể hoàn thành” Sriranda. .... Sriranda ... .. “

Một đạo sét đánh xuống, xẹt qua bầu trời đêm đen như mực tạo nên một vệt sáng dài, sau đó hạt mưa nặng hơn, cũng đánh thức Melanie đang chợp mắt, cô dụi dụi mắt, lúc này mới nhận ra mình lại ghé vào cạnh giường ngủ thiếp đi.

Nhìn lại Sriranda ở trên giường, dưới ánh đèn màu cam, sắc mặt của cô trắng bệch.

Melanie đột nhiên cảm thấy sợ hãi liền nhanh chóng thăm dò hơi thở của Sriranda, rồi không nhận được mà hét ầm lên, khi cô đang hoảng loạn thì cánh cửa cũng được mở ra, Hugo bước vào, cô như thấy cứu tinh, vội vàng chạy qua nói : “Jaquen tiên sinh! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Sisy không thờ! “

Hugo bước tới giường kiểm tra nhịp tim của Sriranda, sắc mặt càng ngày càng trầm, cau mày khổ sở.

Melanie sốt ruột đi quanh : “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ Jaquen tiên sinh. .... Sisi, cô ấy thực sự không cứu được sao?”

Hugo đưa tay ra vẽ một vòng tròn trên đỉnh đầu Sriranda, “bang” một tiếng từ không khí liền xuất hiện một ngọn lửa màu lam nhạt, giống như ngọn lửa chôn u linh.

Melanie nhìn ngọn lửa, khi cô còn đang khiếp sợ thì đã bị Hugo kéo tới bên giường, chỉ vào ngọn lửa kia và nói : “Nghe này, chuyện tiếp theo cô phải làm rất quan trọng, cô phải coi thật kĩ ngọn lửa này, tuyệt đối không thể để cho nó tắt, cô có thể làm được điều đó chứ?

Mặc dù không hiểu rõ việc đó để làm gì, nhưng cô vẫn gật đầu.

Hugo vỗ nhẹ vào vai cô : “Tốt, bây giờ tôi đi ra ngoài một chút, hãy nhớ rằng trước khi cô ấy tỉnh dậy, đừng để ngọn lửa này tắt, Làm ơn ...!”

“À, xin hãy yên tâm”

Sau khi có được đảm bảo của Melanie, Hugo mới xoay người đi về phía cửa, nửa chừng lại quay đầu nhìn về phía Sriranda ở trên giường, ánh mắt thêm sâu, như có thiên ngôn vạn ngữ nhưng lại nhất nhất chôn vùi . Sau đó mở cửa, đi ra ngoài.

Bởi vì là đêm khuya nên trên hành lang không có nửa bóng người, mưa to tạo thành một thác nước chảy dài trên cánh cửa thủy tinh, cũng làm cho mi tóc của anh thêm phần không chân thực dưới ánh đèn.

Anh dừng lại, nhìn bóng người phản chiếu trên cửa sổ, kéo nhẹ khóa môi để lộ ra một nụ cười vô hạn thê lương, anh nói với chính mình : “Đến lúc rồi. .... rốt cuộc, vẫn phải đi tới bước này ah .....”

Lại một đường sét lóe lên, khi tắt đi thì bóng người trên cửa sổ cũng không còn .

“Cứu cứu cô ấy, Artemis, tôi cầu xin cô!” Khuôn mặt của Isaac có sự khẩn cấp khó có thể miêu tả, mặc dù đã khôi phục thân Thần, nhưng thần lực của anh rơi vào nhân gian vẫn chưa trở về, vì vậy anh bây giờ , chỉ có cơ thể không có pháp lực.

Lần đầu tiên anh thống hận mình không có pháp lực như thế.

Tuy nhiên, Artemis vẫn kiên quyết lắc đầu : “Cứu cô ấy thì thế nào? Ngài cũng không thể đi cùng với cô ấy, Thiên phụ sẽ không đồng ý ..”

“Artemis.”

“Không sai, tôi rất bội phục cô gái này, hàng ngàn năm qua, cô ấy chẳng những là con người đầu tiên đến được đây, hơn nữa, cô ấy còn phá trừ được thần chủ lãng quên của Thiên phụ, nhưng là như thế cũng không thay đổi được sự thực, anh trai, không thay đổi được. “

Về mặt Isaac vắn vẹo, cuối cùng cười lạnh : “Lại là như vậy! Lại là như vậy! Quả nhiên, mỗi lần đều như vậy! Một ngàn năm qua, các người vẫn không thay đổi chút nào, từ khi bị kịch phát sinh cho tới bây giờ vẫn không đi ngăn cản, sau đó cũng không đi bỏ cứu, chỉ biết dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn tất cả rồi mới than nhẹ một tiếng “đây là số phận ‘ - Nghe này, những hành vi này của các người thật ghê tởm, thật làm cho tôi cảm thấy ghê tởm!”

Về mặt Artemis tái nhợt.

“Một ngàn năm trước, khi tôi trúng tên của Cupid, các người đã không chịu giải lời nguyện cho tôi, khi Daphne biến thành cây, các người cũng không khôi phục nguyên hình cho cô ấy. Các người chưa bao giờ chân chính làm điều gì, mà chỉ biết ở một bên giả mù sa mưa là đối với tôi rất tốt. .... Dem tất cả thực vật trên núi trừ bỏ để làm gì? Làm cho sương không bao giờ xuất hiện thì thế nào? Daphne vẫn không thể trở lại, mà tôi thì càng ngày càng ngày. ....suy yếu đi! “Isaac tiếp tục cười lạnh, trong tiếng cười lại có nước mắt không ngừng chảy xuống, “Bây giờ, các người lại muốn giết tôi một lần nữa, phải không? Các người nghĩ rằng chỉ cần Sriranda chết đi thì tôi sẽ lần nữa biến thành cái kẻ nghe lời dụ ngoan Apollo? “

Sắc mặt anh nghiêm túc, thanh âm đột nhiên trầm xuống : “Đừng có mơ! Nói cho cô biết, tôi yêu Sriranda, tôi yêu cô ấy tôi yêu cô ấy!”

Nửa trong suốt Sriranda nghe được câu này, kim lòng không đáng bắt đầu run rẩy. .

Cô đã không nhìn thấy bất cứ điều gì, cũng không nhìn thấy về mặt Isaac lúc này thế nào. Nhưng là, thanh âm của anh rõ ràng như vậy, từng chữ từng chữ truyền vào trong tai cô, quán cô, siết chặt cô, không để cho cô đi. Đây là. .... sức mạnh của chấp niệm sao?

“Nếu các người giết cô ấy, chẳng khác nào giết tôi! Tôi có thể tự tử một lần, cũng có thể tự tử lần thứ hai, hơn nữa lần này, tôi sẽ không bao giờ sống lại, để cho trời đất từ nay không thấy mặt trời, khiến cho mọi thứ chìm vào bóng tối, và thiên giới dơ bẩn không chịu nổi này từ nay rối loạn đi.”

Artemis lạnh người, vội la lên : “Sao ngài có thể?”.

“Tại sao tôi không thể?”

“Thiên giới không thể không có thần mặt trời..”

“Nó đã một ngàn năm không có thần mặt trời”

“Anh trai, tôi cầu xin ngài. .... tỉnh táo chút”

“Không có lúc nào mà tôi tỉnh táo hơn lúc này.”

Artemis nhìn về lãnh khốc của Apollo, lại nhìn anh nắm chặt không chịu buông tha một luồng hồn phách, trầm mặc trong một thời gian dài, cuối cùng, đột nhiên nhẹ nhàng nói : “Ngài chân chính yêu là Daphne không phải sao? Mà không phải là cô gái nhân loại này. Nghe, Thiên phụ có nói, sau một thời gian dài tìm kiếm, cuối cùng ông ấy cũng đã tìm được cách khôi phục Daphne lại nguyên hình.. “

Isaac giật mình im lặng .

Bởi vì anh không nói nên toàn bộ không gian liền rơi vào cục diện bế tắc. Không khí bị đè nén tới cực điểm, ép tới mức không người nào có thể hô hấp. Sriranda giữa không trung như bị dính ghim chặt, không thể nhúc nhích, trong lòng như có trăm ngàn cây kim đang không ngừng đâm, đâm, không có máu chảy xuống nhưng cô rất đau.

Tình yêu vào giờ khắc này, phá thành từng mảnh nhỏ, vỡ nát.

Cô nghĩ, quả nhiên. .... tất cả chỉ là hy vọng xa vời mà thôi .

Quả nhiên ..... cuối cùng vẫn chứng minh rằng đây chỉ là một cuộc tình sai lầm.

Cô vốn không nên tới đây, không nên cứng rắn ép anh nhớ lại, cho nên vào giờ khắc này mới đối mặt với chuyện tàn khốc như vậy — người đàn ông này, không phải, thân này, người chân chính yêu không phải là cô.

Mà là một cô gái khác sống trong truyền thuyết thần thoại .

Con người, làm sao có thể đi tranh với truyền thuyết? Nhất là, anh vì truyền thuyết đó không tiếc hủy diệt chính mình.

Cô cúi đầu muốn khóc, nhưng cuối cùng lại cười. Mím cười, cười lạnh, cười nhạt, ép mình cười, không ngừng cười. Cuối cùng, cười nói : “Tôi hiểu. Tôi nghĩ tôi biết mình nên làm cái gì”

“Sriranda .....” Về mặt Isaac buồn bã, đau lòng. .

Cô nghĩ cô muốn thừa dịp lúc cô còn có thể nói chuyện, đem hết những lời muốn nói, tất cả đều nói cho anh : “Không quan trọng, thật ra thì, có lẽ tôi đến đây chỉ là vì muốn nhìn thấy anh một chút, bây giờ nhìn thấy rồi, cũng nên thỏa mãn. Cho nên, gặp lại sau, Isaac. “

Cô rút từng ngón tay từ trong tay anh ra. Thực ra thì trong lòng cô vô cùng rõ ràng, nếu không phải Isaac nắm chặt cô không thả, giờ phút này cô đã hồn phi phách tán. Mà một khi cô rời khỏi sự tiếp xúc thân thể với anh, cô sẽ chết. Nhưng mà, ngay cả như vậy, cô vẫn rút từng ngón từng ngón tay ra.

Bởi vì, tình yêu bị chia sẻ, cô không cần.

Bởi vì, tình yêu không đầy đủ, cô không cần.

Bởi vì, làm thể thân trong tình yêu, cô không cần.

Cô kiêu ngạo như vậy, kiêu ngạo đến mức thà mất đi sinh mạng cũng không chịu nhường bộ.

Ngón thứ nhất, ngón trỏ, vì vậy, ngón trỏ từ từ biến mất. .

Ngón thứ hai, ngón giữa, vì vậy, ngón giữa run run biến mất.

Ngón thứ ba, ngón đeo nhẫn, vì vậy, ngón đeo nhẫn cũng nặng nề biến mất..

Ngón tay cuối cùng, ngón út, móc vào ngón tay của anh, cố chấp không chịu rời khỏi. Ở nhân gian, nghe nói phương thức ngoéo tay này thể hiện sự cam kết và ước định, đại biểu quan hệ thân thiết của hai người, đại biểu hai người không thể tách rời. Hôm nay, cô nhìn ngón tay út còn rõ hình dạng, trái tim như bị ngâm trong hầm đá lạnh, không còn độ ấm và cảm xúc.

Cô nhớ đến khoảng thời gian 17 năm qua giữa cô và anh.

Ở nhân gian, 17 năm là một khoảng thời gian rất dài, đủ dài để lên men một số cảm giác trưởng thành.

Những thứ cảm giác kia rắc rối phức tạp, nhưng lại kết thành một thứ quả ngon ngọt.

Cô nghĩ là cô sẽ không hối tiếc .

Vì vậy, ngón tay út, ngón tay cuối cùng cũng bắt đầu thoát khỏi tay Isaac, dùng một tư thái vô cùng kiên quyết chậm chạp rời khỏi.

Thân thể của cô bắt đầu chao đảo, giống như có một con lốc xoáy từ chốn u minh đang từ từ hút cô vào trong quá khứ của mình, cô bay qua, bay qua,

mắt thấy sẽ là lúc bay vào trong lốc xoáy thì lốc xoáy đột nhiên tan biến, biến thành thân thể của con người, mà cô vừa chạm vào liền bị ôm chặt, chắc đến mức cô không cách nào hô hấp.

Bên tai, lại nghe thanh âm sợ hãi của Artemis : “Ngài điên rồi! Ngài lại dám sử dụng thuật cấm kỵ một lần nữa.....?”

“Tôi sẽ không để cô ấy chết ..”

Bây chữ, đặc biệt rõ ràng, nói năng có khí phách.

Cô ngẩng đầu lên, tầm mắt tập trung tại một chỗ, hình ảnh bắt đầu trở nên rõ ràng, đầu tiên là hình dáng, sau đó là màu sắc, và sau cùng là ánh sáng, cuối cùng cô cũng nhìn thấy biểu tình vô cùng kiên định của Isaac, anh ôm cô, từng chữ từng chữ nói : “Đừng lo, tôi sẽ không để em chết.”

Cô nhắm mắt lại, yếu ớt nói : “Hãy để tôi đi .....

“Không, Sriranda, không được”

Cô đột nhiên giật dử, bắt đầu dùng nắm tay đánh anh : “Rốt cuộc anh muốn thế nào? Thiên phụ của anh cũng đã chịu trả Daphne lại cho anh, anh vẫn còn dây dưa với tôi làm chi? Người mà anh chân chính thích là cô ta không phải sao? Vậy đi tìm cô ta đi! Hãy để tôi đi! Hãy để tôi đi .....

Anh mặc cho cô đánh, nhưng lại càng ôm cô chặt hơn, trên khuôn mặt tiêu tụy có vẻ cực độ thống khổ : “Thật xin lỗi, tôi biết vừa rồi tôi im lặng đã làm cho em bất an, làm cho em mất lòng tin với tôi, nhưng tôi chỉ muốn nói với em một câu – Sisy, xin hãy tin tôi, lúc này đây, xin em nhất định nhất định phải tin tưởng tôi “.

Sriranda ngừng giãy dụa, kinh ngạc nhìn anh.

“Sợ dĩ vừa rồi tôi im lặng, không phải như em nghĩ là tôi vẫn còn lưu luyến Daphne, mà là tôi rất sợ, sợ hậu quả do tôi cố chấp sẽ càng làm cho em thêm thống khổ. Em có biết, thiên thần khi muốn trừng phạt một người, độ tàn nhẫn tuyệt đối không thể tưởng tượng được...Sisy, bây giờ tôi không có thần lực, tôi không có cách nào đảm bảo an toàn cho em, tôi không biết nếu như tôi dẫn em trở lại nhân gian rồi khi phải đối mặt với sự trừng phạt của thiên giới, đến lúc đó tôi có thể có biện pháp nào để cứu em! Sisy, tôi lo lắng cái này, tuyệt đối không phải vì Daphne...” Isaac cúi đầu hôn tay cô, một lần lại một lần, nước mắt rơi trên bàn tay cô, thật nóng bỏng.

Trái tim vốn đã chết đi, cũng như cơ thể đã biến mất, lại vì những giọt nước mắt này mà sống lại, cô nhìn anh, nói không nên lời.

“Nhưng là, sao tôi có thể để cho em chết đi như vậy? Sao tôi có thể để cho người mà tôi yêu thương nhất cuộc đời này phải chết?” Isaac cười, nhưng nước mắt vẫn cứ chảy dài xuống, “Xin lỗi, tôi không thể cứu em, nhưng tôi có thể đi cùng em ..... thiên đường cũng tốt, địa ngục cũng được, phải đi thì cùng đi, ở lại thì cùng nhau ở lại ..

“Anh trai !” Artemis lo lắng đến độ dùng trượng gỗ mặt đất.

“Đừng gọi tôi là anh trai.” Isaac quay đầu, khuôn mặt khôi phục bình tĩnh, lại bởi vì quá mức bình tĩnh mà có vẻ vô cùng tàn khốc “Đứng ở trước mặt cô không phải là Apollo, anh ta đã chết, anh ta vì tình yêu của mình mà trả giá, vì vậy hãy để cho anh ta yên nghỉ đi. Các người không nên cố chấp muốn anh ta sống lại, như thế không phải là thương anh ta, mà là buộc anh ta phải chết một lần nữa – Bởi vì sống như vậy đối với anh ta mà nói đã không còn ý nghĩa. Mà tôi, là Caesar, Isaac • Vera, là con của con người, được con người yêu, cũng yêu thương con người, cái gì thiên thần, cái gì thần Olympus, tất cả đều không có quan hệ với tôi.”

“Anh trai .....

“Nghe rõ rồi chứ ?” Isaac từng chữ từng chữ nói : “Tôi là Isaac • Vera, tôi yêu Sriranda • Cameron tiểu thư, tôi muốn cùng một chỗ với cô ấy. Hãy để cho tôi cùng cô ấy xuống địa ngục đi.

Một cơn gió mạnh thổi qua, thổi bay tóc và áo choàng của mỗi người bọn họ bay thẳng về phía sau.

Artemis nhìn chăm chăm vào anh và cô, thật lâu không nói.

Trong phòng kim cương, Cinderella đang ngủ thì bị sấm sét đánh thức, cùng lúc đó có một giọng nói gọi cô : “Cindy. ...Cindy.....”

Cô mơ mơ màng màng nghe ra đây là thanh âm của Hugo liền mở mắt, nâng màn giường lên, ngay phía trước giường có một người đàn ông vô cùng vô cùng tuấn mỹ đang đứng.

Anh có một mái tóc bạch kim, trong căn phòng mờ tối tỏa ra ánh sáng như ngọc, ngũ quan thâm thúy, ăn mặc đẹp đẽ quý giá, nhìn qua, tựa như dáng vẻ của thiên thần trong truyền thuyết.

“Anh là .....

Người đàn ông nói : “Cindy, tôi là Hugo”

Hugo? Cô giật mình lập tức ngồi dậy, lẳng lẳng nhìn anh. Cho tới nay, Hugo luôn dùng hình chim xuất hiện trước mặt cô, sau khi đến Florence thì anh lại lấy bộ dạng người đàn ông trung niên xuất hiện, vì vậy cô chưa bao giờ nhìn thấy anh thế này, tại sao anh phải thay đổi hình dạng?

Như thể nhìn ra bản khoán của cô, Hugo mỉm cười : “Không cần hoài nghi, đây mới là chân thân của tôi, Jaquen chẳng qua chỉ là ảo ảnh.”

Cinderella cái hiểu cái không “Ồ” một tiếng, nhìn xung quanh, không hiểu tại sao anh lại tìm cô lúc này.

Hugo lần nữa nhìn rõ suy nghĩ của cô, chủ động trả lời : “Tôi đến là để nói với cô ..... vĩnh biệt.”

Cái gì?

Hugo nhìn cô, mỗi từ đều nói rất chậm : “Cindy ..... Tôi phải đi.”

Đi đâu?

“Tôi một nơi ..... rất xa.”

Có xa lắm không?

“Xa đến không thể trở về.” Giọng Hugo có đau thương nhàn nhạt “Vì vậy, tôi đến đây để nói lời từ biệt với cô. Cindy, vĩnh biệt, con gái đỡ đầu của tôi, tôi muốn cô hạnh phúc ..”

Bất chấp mình còn mặc áo ngủ, Cinderella vội vàng nhảy xuống giường : “Từ từ, xin hãy nói rõ. Vì sao phải đi? Còn có đến tột cùng là đi đâu?”

Hugo cúi đầu nhìn xuống, trông rất do dự và phức tạp, cuối cùng trả lời : ” Tóm lại ..... cô phải bảo trọng”

Mất thấy anh sẽ quay người, Cinderella kéo anh lại, khẩn cầu nói : “Đừng, xin hãy cho tôi biết, Hugo, anh biết rất rõ nếu cứ đi như vậy, tôi sẽ vĩnh viễn suy nghĩ chuyện này, suy nghĩ có phải vì tôi chộc giận anh, làm cho anh không vui hay không, cho nên anh mới vứt bỏ tôi, không chịu ở lại bảo vệ tôi nữa.....”

“Không phải như vậy ..”

“Như vậy thì như thế nào?”

Hugo thờ dãi, giống như trường bối sờ sờ đầu cô, quyết định nói thật : “Cindy, Sriranda đã chết.”

Cinderella mở lớn miệng, lần này là hoàn toàn bị sốc : “Anh nói gì?”

“Sriranda đã chết, tôi phải cứu cô ấy ..”

Cô từ khiếp sợ biến thành sợ hãi : ” Anh .....cứu..... cô ấy ? Anh làm thế nào để cứu cô ấy, không phải anh đã nói anh không thể điều khiển sống chết của con người sao?”

“Đúng vậy, tôi không thể, nhưng, mượn lực lượng nào đó tôi có thể dùng sinh mạng của mình để đổi lấy sinh mạng của Sriranda và Isaac.”

Trong mắt Cinderella lộ ra vẻ thống khổ, run giọng nói : “Anh muốn dùng tánh mạng của mình...để cứu cô ấy ?”

“Đúng vậy, đây là cách duy nhất tôi có thể làm lúc này”.

Cinderella hất bàn tay anh ra khỏi người mình, giận dữ hét : “Quả nhiên vẫn là Sriranda ! Sriranda, Sriranda. Trong lòng anh vẫn chỉ có cô ta. Anh đặt con gái đỡ đầu là tôi ở đâu. Thậm chí, năm đó anh không chịu cứu mẹ tôi! Bây giờ lại vì Sriranda làm đến trình độ này ..... nhưng anh ..... anh có nghĩ tới hay không? Mất đi anh, tôi phải làm sao? “Cô che mặt, hai chân mềm nhũn ngồi bệt trên mặt đất bắt đầu khóc thút thít.

Hugo tiến lên đỡ cô, lại bị cô hung hăng đẩy ra. Anh không thể làm gì khác là bỏ cuộc, lặng lẽ nhìn cô mấy phút.

Bên ngoài, mưa to xối xả. Trong phòng, tiếng khóc nghẹn ngào. .

Về mặt Hugo trở nên sâu hơn, thấp giọng nói : “Cindy, nghe tôi ..”

“Tôi không muốn nghe ..... anh chỉ biết nói những lời làm cho tôi thương tâm, anh đã thay đổi, anh không còn là Hugo trước kia. Hugo trước đây, chỉ biết ôn nhu lắng nghe tôi nói, chỉ biết một người là tôi, hoàn toàn thuộc về tôi, nhưng bây giờ, bây giờ ..... “Cô không nói được.

“Cindy, cô là con gái đỡ đầu của tôi, bởi vì cô đã trồng cái cây đó, cho tôi một nơi để sinh sống. Cái cây kia hàm chứa tưởng niệm của cô với mẹ, mà phần tưởng niệm kia lại lay nhiễm đến tôi. Để cho tôi sinh ra một loại tình cảm mẫu tử với cô, nếu như có thể, tôi nguyện ý làm bất cứ điều gì vì cô, chỉ cần cô cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc .. “

Cinderella ngẩng đầu lên, lệ rơi đầy mắt nói : “Nếu anh thực sự thương yêu tôi thì sao có thể rời đi lúc này. Anh biết rõ lúc này tôi không hạnh phúc, vô cùng vô cùng không hạnh phúc!!.”

“Đó là bởi vì—” Ánh mắt Hugo xuyên thấu qua cô, nhìn đến một nơi rất xa xôi, “Tôi đối với cô là thân tình, là tình cảm của người giám hộ. Nhưng đối với

Sriranda..... Nếu trên thế giới thực sự có một loại tình cảm gọi là tình yêu, tôi nghĩ rằng, tôi đối với Sriranda là tình yêu .. “

Cinderella cắn môi dưới, cả người run rẩy, không biết vì ghen tuông, hay là vì bi thương.

“Khi gặp cô ấy, lần đầu tiên tôi sinh ra tò mò và hứng thú với nhân loại lớn như vậy, tôi thừa nhận là mình bị cô thu hút, thậm chí có thể nói là mê mẩn thật sâu, nhìn từng nhất cử nhất động của cô, từng cái nhăn mày từng nụ cười, đều làm tôi cảm thấy ngọt ngào mà thống khổ. Cindy, cô có thể hiểu được cảm giác này sao? Tôi không có cách kháng cự nó, tựa như bây giờ tôi không thể không...hy sinh để cứu cô ấy”

Cinderella đã phân không được đến tột cùng là ghen tỵ nhiều hơn một chút, hay là bi thống nhiều hơn một chút, chỉ có thể ní non : “Anh là một kẻ ngốc .....

“Vi vậy, tôi xin lỗi, Cindy, tôi phải đi, không, chính xác mà nói là biến mất khỏi thế giới này, nhưng, chỉ cần có ánh mặt trời chiếu trên người của cô, cô sẽ vẫn đắm chìm trong lời chúc phúc cuối cùng của tôi, cô sẽ không cô độc. “Hugo vừa nói, toàn bộ thân hình càng ngày càng nhạt, tựa như bức tranh bị nước thấm ướt, màu sắc chậm rãi hòa tan, từ từ khuếch tán mờ hồ.

Cinderella vội vàng nhào qua ôm lấy chân anh, khóc rống nói : “Đừng đi, cầu xin anh, cầu xin anh, Hugo, đừng đi .....

Hugo khom người, rất nhẹ, nhẹ nhàng và dịu dàng hôn lên trán cô một cái.

Sau đó, cả người liền phá vỡ thành vô số bọt nước, chớp mắt liền biến mất.

“Đừng đi .....

“Đừng! Đừng đi!” Cô đột nhiên tỉnh lại, lúc này mới phát hiện mình còn nằm trên giường. Chẳng lẽ, tất cả vừa mới rồi chỉ là đang nằm mơ thôi sao.

Không kịp suy nghĩ nhiều. Cinderella vén màn xuống giường, phủ thêm áo khoác mở cửa xông ra ngoài.

Kỵ sĩ chịu trách nhiệm bảo vệ sừng sốt, vội vàng đi theo phía sau cô vừa chạy vừa kêu : “Vương phi. Vương phi, ngài đi đâu?”

Cinderella vội vã lao xông lầu, chạy qua đại sảnh vắng vẻ không người, lại chạy đến bên kia hành lang, cắn răng, dùng tốc độ nhanh nhất trong đời mình đung mạnh cánh cửa “hắc thủy tinh”.

Cửa phòng không khóa, vừa chạm vào liền mở ra. Bên trong là một mảng tối đen.

Cô thấp sáng đèn, pho tượng cao cỡ nửa người đứng yên trong phòng khách, trên bàn còn có nửa ly rượu vang đỏ, một vài mẫu bánh. Một chiếc đĩa dùng để trang trí, huân hương đang từ từ cháy, cả căn phòng có một mùi hoa quế nhàn nhạt.

Trái tim treo ngược ở không trung thoáng buồng lỏng một chút, nói như vậy, anh còn chưa đi? Tất cả chỉ là do cô suy nghĩ nhiều.

Cô mở cửa phòng ngủ, bên trong không có ai, trên móc treo áo khoác của Jaquen, trên đầu tủ cạnh giường còn có một chiếc ghim áo, dưới ánh đèn lờ lờ tỏa sáng.

Cinderella xoay người định đến những căn phòng khác xem một chút thì khóe mắt đột nhiên chạm đến một vật liền chấn động, vội vàng quay đầu lại thì thấy trên giường bày 12 cái hộp .

Bởi vì được để quá mức gọn gàng cho nên mới vừa rồi nhìn vào không có cảm thấy gì khác thường.

Nhưng bây giờ lại cảm thấy có cái gì đó không đúng – Tại sao Hugo lại đặt những chiếc hộp này trên giường?

Cô đi tới mở ra, tất cả các hộp đều trống không.

Cô nhìn chăm chăm vào những chiếc hộp, đồng tử dần co rút lại, cuối cùng lộ ra vẻ mặt cực kì sợ hãi – cô biết nó là gì!

12 thần Olympus!

“Đúng vậy, tôi không thể, nhưng, mượn lực lượng nào đó tôi có thể dùng sinh mạng của mình để đổi lấy sinh mạng của Sriranda và Isaac.”

Lời nói lúc trước của Hugo từ trong đầu vọng về, nói cách khác, anh nói lực lượng nào đó, chính là ám chỉ 12 viên ngọc sập ?!

“Không, không cần .....Hugo không cần a!”

Tiếng kêu thê lương chói tai vang lên, bọn kỵ sĩ chạy theo tận mắt nhìn thấy Vương phi của bọn họ chôn đầu vào chiếc gối lông chim, bắt đầu khóc lớn.

Khóc đến không muốn sống.

Khóc đến không còn hình tượng.

Đỉnh Olympus, Isaac nắm chặt tay Sriranda, đón gió, vô cùng kiên định nhìn Artemis.

Artemis giờ pháp trượng lên, lắc đầu một cái nói : “Đã như vậy, như vậy cũng đừng trách tôi thất lễ -”

Trận chiến sắp xảy ra.

Pháp trượng vẽ ra một đường cung kỳ ảo, đan vào thành vô số đạo ngân quang đánh tới hướng hai người thì đột nhiên có một mảnh kim tuyến bay tới, ngân quang lập tức bị chặn lại .

Artemis kinh ngạc nói : ” Là ai?”

Không gian yên tĩnh kỳ lạ.

Nhưng là, trong không trung đột nhiên xuất hiện một ma kính, trong ma kính loáng thoáng có một cái bóng.

Artemis khiếp sợ nhìn ma kính kia, sau đó vánh tai, giống như là nghe thấy thanh âm gì, vẻ mặt trở nên cổ quái, nhìn cây pháp trượng, lại nhìn về phía Isaac và Sriranda, tương đối khó xử.

“Không, điều này trái với quy định ..... nhưng .....” Cô ngập ngừng, rồi dường như đã bị thuyết phục, cuối cùng nói, “Được rồi, các ngươi được cứu, hai người đều không chết, tôi có thể tạm thời để cho hai người trở lại nhân gian. Tuy nhiên, nếu cuối cùng Thiên phụ vẫn không đồng ý thì chuyện này tương đương không có kết cục, chẳng qua chỉ làm cho các ngươi gia tăng thống khổ mà thôi.”

Sriranda cùng Isaac liếc mắt nhìn nhau, cũng không nghĩ ra là người nào đã nói chuyện với Artemis.

Artemis thu hồi pháp trượng, đi về phía bọn họ, nói : “ Các ngươi có thể đi rồi. Thừa dịp chúng ta còn chưa thay đổi chủ ý.”

Isaac hỏi : “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không phải người nói người không phải là Apollo sao? Vậy thì nó cũng không có liên quan gì với người. Trở về đi thôi, người phạm.” Artemis vung tay lên, mặt gương liền bay đến trước mặt hai người, bắt đầu lóe lên, “Có lẽ người nên cảm thấy may mắn, bởi vì các ngươi may mắn có người chịu trả giá cao cho sự chết đi sống lại này. “

Giá cao là sao? Sriranda không hiểu còn muốn hỏi tới thì Isaac đã gạt đầu với cô, nói : “Em vào trước đi..”

Sriranda cầm tay của anh đi về phía gương, ánh sáng gương phát ra đột nhiên mạnh mẽ ngàn vạn lần, trừ cánh tay còn đang cầm tay anh ở bên ngoài, thì những bộ phận khác đều bị ánh sáng cắn nuốt.

Lúc Isaac đang muốn đi vào thì Artemis đột nhiên nói : ” Chờ một chút”

Anh quay đầu, nhìn thấy trong mắt cô trăng ngập tình cảm, nhìn anh mỉm cười nói : “Thực ra, ngài biết không? Năm đó ..... Tôi nói là năm đó, tôi thực sự muốn cứu ngài..”

Isaac mỉm môi, không trả lời.

Âm đạm : “Nhưng là, dù sao năm đó tôi cũng không cứu được. Cũng tốt, lần này coi như là tôi bồi thường năm đó thiếu ngài đi.”

Isaac bắt đầu động dung.

“Cho dù ngài là Apollo, hay là Isaac, là thiên thần, hay là con người ..... Thì có một thứ sẽ không thay đổi. .... Ngài là...anh trai của tôi”

Môi Isaac mấp máy hồi lâu, cuối cùng ngưng tụ thành hai chữ : “Cảm ơn.”

Chân bước vào trong kính liền cảm thấy lạnh lẽo toàn thân, mà đúng lúc này lại có một người từ trong kính đi ra, mái tóc bạch kim, đôi mắt màu xanh biếc, dáng dấp cùng anh giống nhau như đúc.

Anh và người kia sát vai bước qua, còn chưa đợi nhìn kỹ thì gương đã hút anh vào sâu hơn, ánh sáng chói mắt ập đến, ý thức từ từ mất đi.

Mà người kia đi thẳng đến trước mặt Artemis, đầu tiên là nhìn xung quanh bốn phía, sau đó mỉm cười với cô nói : “Đã lâu không gặp, em gái ..”

Artemis nhìn chằm chằm vào anh ta một thời gian dài, cúi xuống, yêu kiều thi lễ một cái, nói : ” Chào mừng trở lại, anh trai” dừng một chút còn nói, “Khó trách chúng tôi lần tìm mãi mà không thấy thần lực của ngài, thì ra ngài phân nó làm hai, một phần hóa thân làm chim, một phần khác lại rót vào 12 ngọc sáp. “

“Đúng vậy, cho nên khi chim và 12 ngọc sáp dung hợp thì cũng là lúc ta trở lại, như vậy còn chưa đủ? Thân là thần mặt trời, thực ra chỉ cần thần lực là đủ, về phần linh hồn.....” Người kia xoay người lại nhìn vào chiếc gương trong không trung, ánh mắt có bi thương trong phút chốc nhưng rất nhanh bình tĩnh lại “Sẽ theo nó đi đi..”

Thiên mã lôi kéo chiếc xe vàng dừng lại bên cạnh anh, cũng không thấy anh di chuyển thế nào liền trong nháy mắt lên xe ngựa, sau đó nâng tay lên, bánh xe chuyển động bay về hướng xa xa.

Sau đó nhân gian ngừng mưa, mây đen tan đi, xuất hiện tia nắng bình minh đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Kết thúc

“Thành thật mà nói, khi Sriranda đột nhiên mở mắt đã làm cho tôi thực giật mình.”

Trong phòng bài, hai người đang ngồi đối diện vừa cùng nhau uống trà chiều, vừa thoải mái nói chuyện phiếm. Một người trong đó chính là Melanie.

“Lúc ấy Jaquen tiên sinh yêu cầu tôi trông coi ngọn lửa kì quái kia, tôi thật sự khẩn trương đến nỗi cũng chẳng dám nháy mắt dù chỉ một cái, chỉ sợ sợ ý một chút thì ngọn lửa kia sẽ bị tắt, ai biết đột nhiên cô ấy không báo trước tình lại như vậy, bắt lấy cánh tay của tôi dọa tôi run hết cả lên, mà ngọn lửa kia liền tắt thật.” Đến nay, khi nói đến chuyện đêm đó trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

“Thật ra thì cô cũng may rồi, so với những kinh sợ mà tôi gặp phải chẳng đáng là bao.” Người bạn cùng bàn với cô buông tách hồng trà trên tay xuống, vẻ mặt sầu khổ, cảm khái, “Ít nhất, cô còn không trong lúc khuya khoắt bị một thanh âm kêu ròi giường, đến trước một khối đá lớn trong đám phế tích lộn xộn — quả thực tựa như là mộng du mà. Sau đó nâng phiến đá kia lên, một bàn tay đưa ra, tiếp theo một con người chậm rãi từ từ bò ra, đứng thẳng, nhìn cô cười…… Mà trong lòng cô lại rất rõ ràng kỷ thật anh ta đã chết, mà còn đã chết rất nhiều ngày…… Ai, hoàn cảnh lúc đó thật rất khủng bố !!”

“Nghe nói lúc ấy anh nói với Isaac thiếu gia vừa sống lại thế này : ‘Em họ, tôi biết tình cảm anh em giữa chúng ta rất tốt, nhưng cậu cũng không cần phải nặng tình nặng nghĩa như vậy, đã chết còn đến thăm tôi, tôi thật sự là, thật sự là quá cảm động……’ sau đó liền ngắt đi thôi?”

“A a a, đừng nhắc tới chuyện đó, xin đừng nhắc lại, thật sự là quá mất mặt ! Nhưng mà, tôi dám nói, nếu là người khác thì phản ứng cũng không kém thế này lắm đâu……” Người đang oa oa kêu to này không cần phải nói, tất nhiên chính là anh họ của Isaac – Eric.

Melanie nở nụ cười, “Được rồi, không cười anh nữa. Mặc kệ nói như thế nào thì hai người bọn họ có thể sống lại đã là tin tức tốt nhất. Dù có bị kinh sợ lớn hơn cũng hoàn toàn đáng giá.

“Đúng vậy……” Eric cảm khái một câu, cảm lấy lộ đường bên cạnh nói, “Melanie tiểu thư thâm mến, lại thêm khối đường chứ?”

“Được, cảm ơn.”

Thìa cùng tách nhẹ nhàng đụng chạm một chút, phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Tựa như nụ cười của cô và anh lúc này, tốt đẹp không có chút vẻ lo lắng.

Mà bên cửa sổ một căn phòng của lầu hai tòa thành, Sriranda đang chống cằm nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài, vẻ mặt của cô nhu hòa như gió xuân.

“Suy nghĩ cái gì?” Một đôi tay đem áo khoác khoác lên bả vai của cô, sau đó thuận thế ôm cô, ghé đầu cũng nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

“Em đang suy nghĩ……” Trong con người lưu động của Sriranda chứa đầy ý cười, “Giống như đời trước của anh là Apollo, em sẽ không phải là Daphne đâu?”

Chân mày thiếu niên bên cạnh cau lại, vẻ mặt có chút ngưng trọng : “Em thực để ý chuyện này sao?”

“Nói giỡn thôi, đừng khẩn trương như vậy mà.” Sriranda cười khê rồi khỏi tay anh, xoay người trở về phòng.

“Sriranda!”

Cô quay đầu, thấy Isaac tựa vào cửa sổ, hai tay hoàn ngược, ngưng mắt mỉm cười với cô, “Hiện tại, anh có thể vô cùng minh xác nói cho em câu trả lời.”

Sriranda nhướn lông mày lên, cảm thấy hứng thú chờ đợi câu trả lời của anh.

Isaac đi tới nắm hai tay của cô, nói : “Nhìn này, anh chạm đến em, em cũng không có bốc hơi tan biến. Bởi vậy, anh không phải Apollo, và em cũng chẳng phải Daphne gì. Chúng ta chính là chúng ta — Isaac · Vera, và Sriranda · Cameron, hai nhân loại bình thường, hạnh phúc yêu thương lẫn nhau. Không hơn.”

Tầm mắt của Sriranda nhìn vào chỗ hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, lại dời về phía cánh tay, sau đó hướng lên trên nhìn thấy cái cầm xinh đẹp, đến

đôi môi mềm mại, cuối cùng là ánh mắt, ánh mắt xanh biếc kia như hồ nước trong, sáng rọi không tí vết.

Trong lòng nhất thời giống như bị cái gì môn trón, xoa dịu không còn chút khuấy mắc.

Cô tiến đến, tựa đầu vào trên vai anh. Người này đang ở trước mặt cô, ở trong tim cô, chân thật tồn tại, chạm được da thịt, cảm giác được hô hấp, cái ôm ấm áp, không bao giờ sẽ biến mất nữa.

Nghĩ đến đây liền cảm thấy vô luận cái gì cũng có thể tiêu tan. Những chuyện của kiếp trước, tất cả đều không quan trọng, chỉ có giờ này khắc này, cô phải nắm bắt thật chặt, không cho hạnh phúc khó có được này lại trôi lăn nữa.

Cho nên, Daphne một chút cũng không quan trọng.

Isaac nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cô, ôn nhu nói : “Anh biết em đang kiêng kị cái gì, cũng biết em luôn luôn không có cảm giác an toàn, cũng không dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng, em nhất định phải tin tưởng anh. Bởi vì, trên thế giới này, người thân nhân thân thuộc nhất của em đã biến thành anh, cũng như vậy, với anh mà nói, em cũng là người quan trọng nhất, tương lai còn rất rất dài, chúng ta còn mười năm, hai mươi năm, năm mươi năm phải cùng nhau vượt qua. Bởi vậy, nhất định phải tin tưởng lẫn nhau. Sriranda, em phải có lòng tin với anh, có lòng tin đối với chính mình, đối với tương lai của chúng ta, lại càng phải có lòng tin. Chúng ta tuyệt đối không phải Apollo và Daphne, bởi vì.....”

Sriranda ngẩng đầu, nhìn thấy trong ánh mắt của anh có nhu tình mềm mại hơn cả xuân thủy, mà nhu tình kia lại chỉ vì một người là cô mà tồn tại : “Bởi vì năm đó Apollo sơ dĩ sẽ yêu Daphne, nói thẳng thừng là vì anh ta bị Cupid hãm hại, nói cách khác, cũng không phải anh ta thật sự nảy sinh tình cảm đối với Daphne, mà là do trùng ma tên, thân bất do kỷ. Nhưng, anh đối với em không như vậy, chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, vô số vô số chỉ tiết, từng cái từng cái tụ tập lại một chỗ mới có ngày hôm nay. Tên của Cupid chỉ là một cái chớp mắt, mà chúng ta,” Nói tới đây, Isaac kéo tay cô đặt lên đây một nụ hôn, lưu luyến nói ra nửa câu sau, “..... Cũng đã rất nhiều rất nhiều năm”

Rất nhiều rất nhiều năm.

Bọn họ quen biết, chung sống, chia lìa, lại lần nữa ở chung một chỗ.

Dưới con mắt người đời là ràng buộc quá sâu, tình duyên quá nặng. Bởi vậy đi qua một vòng tròn lớn vẫn trốn không thoát, bị buộc chặt cùng một chỗ.

Nhưng mà, chỉ có đương sự mới biết được phần duyên phận kia kỳ thật nông cạn bao nhiêu, mong đến nhiều lần có khả năng sẽ vỡ nát tan tành, nếu không phải anh cố chấp, và cô cuối cùng cũng chịu thẳng thắn, thật không biết còn có thể đi đến bước này hay không.

Hốc mắt của Sriranda không thể ức chế đã ươn ướt, mắt thấy cô sẽ khóc thì Isaac đột nhiên cúi đầu, hôn ánh mắt của cô.

Trong lòng run lên một chút, có chút nao núng nhưng cuối cùng cũng không né tránh.

Nhưng mà sống lưng vẫn cương cứng, không thể áp chế được khẩn trương.

Vì thế, Isaac nhẹ nhàng một tay ôm thắt lưng, một tay nâng cái ót của cô, môi dọc theo đường cong duyên dáng của mí mắt chậm rãi qua lại, hôn lông mi của cô, sau đó, chậm rãi đi xuống, đến môi.

Đang muốn thiếp hợp thì tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, hai người đồng thời giật mình, kéo giãn khoảng cách nhìn lẫn nhau, đều thấy vẻ mặt của chính mình đang xấu hổ từ trong mắt đối phương.

Sriranda nhin không được xì một tiếng bật cười, sau đó đẩy anh ra, xoay người đi mở cửa.

Ngoài cửa, chính là Cinderella.

Cô ấy đội chiếc mũ thật to, khoác áo choàng, trong tay còn cầm một chiếc găng tay xuyên những hạt châu nhỏ, bộ dạng này xem ra là muốn đi xa.

Không đợi Sriranda mở miệng, cô ấy đã nói : “Tôi tới là để cáo biệt với cô.”

Trong lòng Sriranda kinh ngạc một chút, buông tay đang nắm cánh cửa để lộ ra một lối vào nói : “Mời vào.”

“Không cần, đứng ở chỗ này nói là được, nói xong tôi sẽ đi.” Về mặt Cinderella rất bình tĩnh, nhưng trong thanh âm có sự kiên trì, vì thế Sriranda liền buông tha cho ý tưởng mời cô ấy vào nhà, nói : “Được rồi. Cô là..... Phải về Maya sao?”

“Ừm.”

“Một mình trở về?”

Cinderella mỉm cười, vuốt vuốt mái tóc dài. Chỉ ngắn ngủn mấy ngày mà cô ấy đã trở nên rất gầy, đuôi lông mày khéo mắt đã không còn thấy dịu dàng, lưu lại chỉ là mệt mỏi nhàn nhạt sau khi trải qua tang thương, nhưng, ánh mắt lại trở nên kiên định hơn rất nhiều so với trước kia, khi nhìn người cũng không còn nhát gan trốn tránh : “Nếu cô muốn hỏi tôi là Haera có cùng đi với tôi hay không, như vậy tôi trả lời với cô là — không.”

Cô ấy nói thoải mái như thế, ngược lại làm cho Sriranda cảm thấy có chút khó xử, trong lúc nhất thời không biết đáp lại thế nào.

May mà cô ấy lại nói tiếp : “Nhưng mà cũng không có vấn đề gì, có một đoàn kỵ sĩ cùng bọn người hầu cũng trở về với tôi, sẽ không tịch mịch .”

“Cô..... Nghĩ tới sau này phải làm thế nào chưa?”

“Đương nhiên. Tôi muốn làm một Vương phi tốt.” Ánh mắt Cinderella bắt đầu lờ lờ tỏa sáng, “Tuy rằng hôn nhân của tôi đã thành cái dạng này, nhưng ít nhất, tôi có thể hoàn thành tốt nghĩa vụ của một Vương phi : Tôi muốn làm cho Maya đại lục vĩnh viễn an bình, không phải chịu khổ do chiến tranh, muốn đi thăm những đứa nhỏ trong cô nhi viện, còn có những con dân thống khổ vì bệnh tật..... Đương nhiên, còn có cha tôi, tôi muốn ông ấy sẽ có những ngày tuổi già thực hạnh phúc.”

Sriranda đứng trước mặt cô, chậm rãi nói : “Cinderella, cô thay đổi.....”

“Đúng vậy, bởi vì tôi trưởng thành. Trước kia cô có nói qua với tôi, mọi người đều phải lớn lên , không có khả năng làm đứa trẻ cả đời. Trong cuộc hôn nhân này là do tự mình tôi lựa chọn, bởi vậy, tự tôi phải gánh vác hậu quả của nó. Tôi sẽ không trốn tránh .” Nói tới đây, cô ấy lại mỉm cười với cô lần nữa.

Vì thế Sriranda đáp lại cho cô một cái tươi cười : “Thăng thản mà nói, cô có thể nghĩ như vậy, tôi thật vui mừng.....”

“Cám ơn.” Cinderella nói xong, vỗ vỗ tay liền có hai người hầu nâng kính Medusha xuất hiện ở ngoài cửa, “Ngoài việc từ giả với cô, tôi đến đây còn có một việc khác, chính là đem mặt gương này trả lại cho cô. Những thứ thuộc về mình nên do mình bảo quản mới tốt.”

Sriranda lui lại nhường đường cho bọn họ nâng gương đi vào, đến khi bọn họ tay không đi ra thì Cinderella mới nói tiếp : “Tốt rồi, tâm nguyện cuối cùng cũng đã làm xong, tôi thật sự phải đi . Ừm..... Tôi nghĩ cô rất nhanh sẽ trở về Maya, bởi vậy tôi cũng sẽ không đa lễ với cô , đến lúc đó gặp lại đi.”

“Gặp lại.” Sriranda nhìn cô xoay người rồi đi từng bước một càng xa.

Cô gái này, là em gái trên danh nghĩa của cô, tuy rằng cô chưa từng xem cô ấy là đối thủ, nhưng không thể không nói, rất nhiều lúc cô cảm thấy tình cảnh giữa các cô thật kỳ lạ. Cô chưa bao giờ thích cô ấy, nhưng cũng không chán ghét, thậm chí lúc này, nghĩ cô ấy cứ lẻ loi một mình rồi đi như vậy thì trong lòng cô lại mơ hồ cảm thấy bị thương. Nhưng mà may mắn, cô ấy còn có thần thủ hộ.

Nghĩ đến đây, Sriranda liền hô lên : “Thuận buồm xuôi gió, cũng thay tôi hỏi thăm Hugo.”

Bước chân của Cinderella ngừng một chút, bởi vì Cinderella đưa lưng về phía cô nên cô không thấy được vẻ mặt của cô ấy lúc này, nếu Sriranda thấy sẽ phát hiện trong mắt Cinderella có nồng đậm bị thương, nhưng quật cường ngăn lại, nhẹ nhàng nói : “Cám ơn. Hugo là thần thủ hộ của tôi, anh ta sẽ vĩnh viễn bảo hộ làm bạn với tôi cả đời, bởi vậy, về sau anh ta sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa.”

Sau khi Cinderella nói xong câu đó liền túm nhanh áo choàng đi xuống lầu, dưới sự hộ tống của kỵ sĩ hoàng gia đi đến trước xe ngựa. Ánh mặt trời tháng năm sáng rỡ tựa như kim sa khoác trên người cô, ầm ập phẳng phất như sẽ phải hòa tan.

“Chỉ cần có ánh mặt trời chiếu đến người cô, cô sẽ mãi đắm chìm trong lời chúc phúc cuối cùng của tôi, sẽ không cô độc.”

Cô kéo khóa môi lên mỉm cười, mang theo ánh mặt trời lên xe, hải thủy tinh trên chân lờ lờ tỏa ra ánh sáng ngọc, phong hoa tuyết đại, thanh lệ không thể tả.

Chỉ cần có ánh mặt trời, liền có hy vọng.

Sau đó thì sao? Sau đó thì sao?

Truyện cổ tích thường nói với ta là : Từ đó về sau, hoàng tử cùng công chúa sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Kê Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Phiên ngoại

Nghe nói, sự kiện làm cả nước khiếp sợ sau đó là phát sinh như vậy—

Đại nạn không chết, sống sót sau tai nạn hai người Isaac cùng Sriranda ở lại thành Mira tĩnh dưỡng một thời gian liền quyết định quay về Maya.

Nhưng mà, ngay đêm trước ngày bọn họ chuẩn bị khởi hành, cũng chính là rạng sáng ngày 22 tháng 5 đã xảy ra chuyện.

Đêm đó trừ bọn họ còn có một vị khách vô cùng tôn quý cũng ngủ lại thành Mira, chính là vị công chúa duy nhất của Oka Biscay đại lục— Xisika.

Đại khái ở thời điểm 1 giờ sáng, mọi người đều đã đi vào giấc ngủ, đột nhiên một tiếng vang rất lớn từ hướng phòng công chúa truyền đến, lại qua 15

phút sau đó, nhóm hộ vệ bắt đầu gõ cửa kiểm tra xung quanh, đánh thức Sriranda trong giấc ngủ, cô không thể không đứng dậy khoác thêm áo tiếp nhận sự kiểm tra bất thành lời và cứng rắn của bọn họ, hỏi ra mới biết — Xisika công chúa mất tích!

Nữ bộc theo hầu hạ cô ấy nói, lúc đang mơ mơ màng màng ngủ thì nghe thấy một tiếng nổ từ trong phòng ngủ công chúa truyền ra, trong đó xen lẫn tiếng thét thê lương của công chúa, chờ khi các cô vọt vào thì chỉ thấy toàn bộ cửa sổ đều bị mở ra, vài phiến cửa lung lay sắp đổ, mảnh thủy tinh rơi đầy đất, gió không ngừng thổi vào, mà công chúa hẳn là phải nằm trên giường cũng không thấy, gối đầu bị vật gì sắc bén xé rách, khắp nơi đều là lông chim màu trắng rơi ra khắp nơi. Hơn nữa, bọn họ còn tìm được dấu vết vật sắc bén đó đi qua ở bên cửa sổ, vội vàng đuổi theo, vậy mà lục soát khắp toàn bộ thành Mira cũng không có tìm được công chúa.

Chuyện lần này nghiêm trọng rồi!

Tất cả buồn ngủ của mọi người biến mất.

Sriranda ở đầu cầu thang gặp Isaac, cùng anh đi xem hiện trường, đúng như nữ bộc miêu tả, trong phòng ngủ bừa bãi hỗn độn, gió còn đang vù vù thổi vào, lông chim không ngừng bay bay.

Cảnh tượng kia nhìn qua tuy rằng quỷ dị, lại có loại xinh đẹp riêng.

Sriranda nhìn xuống gối đầu, đúng là bị vật gì sắc bén xẹt qua, năm lỗ hồng rõ ràng, trên cửa sổ cũng thế, chiếu theo vết rách, ít nhất phải nửa thước mới có thể cắt được như thế.

Vũ khí lớn như vậy nhất định sẽ rất nặng, muốn tìm được hẳn có vẻ dễ dàng.

Nhưng mà, cô lại đoán sai.

Mãi cho đến hừng đông, bọn hộ vệ mỗi một cơ hồ như đã lật hết toàn bộ tòa thành Mira vẫn không tìm được công chúa, chỉ đành báo lên cho quốc vương.

Quốc vương nghe xong rất là tức giận, lập tức đưa ra thông cáo, toàn bộ tòa thành Mira đưa vào giới nghiêm, không tìm được công chúa, ai cũng không được ra khỏi thành.

Vì thế, kế hoạch của Sriranda và Isaac cứ bị gãy nửa chừng như vậy.

Ngày hôm sau, hai người ngồi trong hoa viên thành Mira bàn luận sự kiện phát sinh bất ngờ này đều cảm thấy thực khó có thể tin.

Sriranda trầm ngâm nói: “Rạng sáng em cũng nghe thấy tiếng vang kia, nhưng bởi vì cách xa, rất mơ hồ, nên cũng không lưu ý. Cứ theo lý thuyết lẽ thường mà nói, sau khi nghe tiếng vang thì đám nữ bộc liền lập tức từ gian ngoài vọt vào phòng ngủ, đối phương hẳn không thể trong một thời gian ngắn như vậy bắt đi công chúa, dù sao, công chúa là vật còn sống lại lớn, mang theo thì hành động không tiện.”

Isaac gật gù, “Hiện trường không có vết máu, anh nghĩ là công chúa bị đánh thuốc mê, sau đó bỏ vào trong gói to hoặc trong rương mang đi. Tuy rằng lật tức lục soát, nhưng nếu đây là kế hoạch dự mưu đã lâu, khẳng định khi tiến hành cũng đã an bài tốt đường lui.”

“Nhưng, không thấy là rất kì quái sao? Xisika công chúa là nhất thời quyết định tới thành Mira, trừ bỏ bản thân cô ấy, ai cũng không biết trước, bởi vậy không thể là kế hoạch dự mưu đã lâu. ....” Mới nói ra lời này liền thấy Eric đã vội vàng chạy tới, mang về mặt phấn khởi lại thần bí, một phen cầm lấy tách cà phê của Isaac một hơi liền cạn sạch.

Sriranda cùng Isaac đều cười cười nhìn anh ta, đối với vị anh họ này, vô luận anh ta làm ra việc gì bọn họ cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

“Hãy nghe tôi nói, hãy nghe tôi nói!” Eric đặt mông chen vào giữa bọn họ, hưng phấn nói, “Hai người đoán xem, Xisika công chúa bị ai bắt đi?”

“Đã đưa ra kết luận sao?” Đây là không phải liên ý nghĩa có thể bỏ lệnh cấm ra khỏi thành?

Eric nháy mắt: “Hai người tốt xấu gì cũng đoán một chút đi! Tôi cam đoan với hai người ai cũng đoán không ra, thật là đáp án làm cho người ta chấn động nha!”

Isaac rất phối hợp trầm ngâm một chút, nói: “Là cậu bắt cô ta đi?”

Eric nhảy dựng lên: “Này này này, lời này không thể nói lung tung nha, tôi bắt cô ta làm gì chứ? Hơn nữa nói thế nào thì thành Mira cũng là nhà của tôi, công chúa mất tích ở nhà tôi, cái này không phải tự tìm phiền toái cho chính mình sao?”

Sriranda hé miệng cười nói: “Đừng có gấp, anh ấy chỉ đang chọc anh thôi.”

“Cậu ta chỉ biết khi dễ tôi. ....” Eric lầu bầu một câu, “Được rồi, không chơi trò đoán mò này nữa, bởi vì vẫn tìm không thấy công chúa, mà quốc vương lại tạo áp lực với lão cha của tôi, bởi vậy ông ấy không có biện pháp đành phải mời cá quả tới!”

“Cá quả?” Isaac còn đang mê hoặc, Sriranda đã giải thích nói: “Là đại vụ sư tiếng tăm lừng lẫy. Wendy công tước cư nhiên có thể mời được cô ấy, thật là rất có mặt mũi nha.”

Eric hắc hắc nở nụ cười vài tiếng, nói : “Tóm lại, đã có kết luận , hai người có muốn đi đến hiện trường xem một chút không?”

Isaac cùng Sriranda liếc nhau, song song đứng dậy : “Tốt.”

Đối với sự kiện mất tích kỳ lạ này, bọn họ xác thực cảm thấy hiếu kỳ vô cùng.

Vì thế dưới sự dẫn dắt của Eric, hai người đi đến trước một cái lều trại phía sau hoa viên, đó là một cái lều trại rất lớn và hoa lệ, hai bên mảnh rừ kim tuyến, phía trước lều trại là hai cô bé vô cùng xinh đẹp phục sức vụ nữ đang đứng, lớn lên giống nhau như đúc, là đôi song bào thai, trước ngực mỗi người đều thêu chữ “Yên”.

Yên yên song xu nhìn thấy bọn họ liền xoay người hành lễ, vén rèm lên, mời bọn họ đi vào.

Trong lều trại đã có vài người, một là người đàn ông trung niên mặc trang phục kỵ sĩ, một người là Wendy công tước, còn có một cô gái xinh đẹp một thân màu đen đang ngồi trước chiếc bàn hình chữ nhật, nói vậy đây chính là cá quả .

Cô ấy chính là đại vụ sư cá quả? Tuổi rất trẻ a..... Theo Sriranda biết, cá quả thành danh đã có 30 năm, nhưng cô gái này chẳng qua chỉ mới đầy 20, đây là có chuyện gì?

Tựa hồ nhìn ra ngò vực của cô, cô gái áo đen mỉm cười : “Tên của tôi là Sumi, chỉ là trợ thủ thôi, vị này mới là chân chính Vụ sư điện hạ –”

Theo hướng tay cô chỉ nhìn lại, trên bàn là một quả cầu thủy tinh, còn có một cái chậu xinh đẹp, trong chậu có một con cá nhỏ màu đen đang lười biếng phun bong bóng.

Không thể nào???

Con nhỏ này chính là đại vụ sư cá quả tiên đoán vô cùng linh nghiệm sao?

Nhìn bộ dạng giật mình của Sriranda và Isaac, cái kẻ sớm biết nội tình như Eric miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ, vỗ tay nói : “Không thể tưởng được chứ gì? Hắc hắc, biết trước hai người sẽ bị dọa nhảy dựng mà. Nói cho hai người biết, con cá này À không, là cá quả điện hạ thật sự thực linh, ngài ấy vừa rồi dùng thủy tinh cầu nói cho chúng ta biết hướng đi của công chúa!”

“A, thủy tinh cầu nói cái gì ?” Isaac cảm thấy hứng thú nhìn về phía quả cầu đen, nhìn như không có gì đặc biệt.

Về mặt Sumi trở nên rất nghiêm túc, chậm rãi nói : “Nó nói..... Công chúa mất tích không phải do người.”

Isaac nhướng mày : “Không phải do người?”

“Đúng vậy. Xác thực mà nói..... Là bị sinh vật thần bí có lực lượng cường đại bắt đi, bởi vậy hiện trường mới có thể lưu lại dấu vết như vậy, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.”

Wendy công tước thở ra một hơi thật dài, có vẻ thực đau đầu. Mà sắc mặt vị kỵ sĩ kia cũng không tốt.

Isaac nhìn về mặt hai người bọn họ, mơ hồ đoán được điều gì, thử nói : “Có sinh vật lực lượng cường đại..... Vũ khí dài đến nửa thước..... Vô tung vô ảnh biến mất..... Chẳng lẽ là – rồng?”

Giống như là nghiệm chứng những lời này của anh, một người hầu vội vàng chạy vào, trong tay giờ một vật gì đó nói : “Tìm được rồi tìm được rồi! Thật sự tìm được cái này ở trong phòng công chúa!”

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn qua.

Đó là một mảnh vải màu đen, giống như nửa mảnh vỏ sò cứng rắn, dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng màu tím.

“Vây rồng.....” Sriranda thì thào.

Tin tức Xisika công chúa bị rồng bắt đi nhất thời giống như lốc xoáy thổi quét toàn bộ đại lục Oka Biscay, quốc vương yêu con gái như mạng lập tức ban bố thông cáo mới — thông cáo dũng sĩ cả nước, ai có thể cứu được công chúa liền ban thưởng 10 triệu Farrell!

Có trọng thưởng tất có dũng phu.

Kỵ sĩ, thợ săn tiền thưởng, người mạo hiểm từ bốn phía đại lục cũng bắt đầu động tâm.

Vậy mà, một ngày lại một ngày trôi qua, đừng nói là cứu công chúa, ngay cả nơi con rồng kia ở đâu cũng không rõ ràng. Mọi người bắt đầu thất vọng buông tha, vì thế quốc vương lại sửa đổi thông cáo, lần này biến thành—

Người cứu được công chúa có thể lựa chọn, hoặc là cưới công chúa hoặc là lấy nửa phần tài phú của quốc gia.

Các dũng sĩ yên tĩnh lại lần nữa sôi trào, suy nghĩ một chút cũng biết cười được Xisika công chúa, đối với đàn ông mà nói là vinh dự lớn nhất trong cuộc đời ! Hơn nữa, quốc vương không có con trai, sau này người kế thừa vương vị đương nhiên là vị công chúa duy nhất này, cơ hội bay lên làm phượng hoàng này cũng theo thế truyền ra ngoài !

Vì vậy, cuộc chiến tìm rồng long trời lở đất, điều này mở ra một khúc đạo đầu tuyệt vời –

Đêm khuya có hai người phát biểu cái nhìn về sự kiện lần này :

“ Em cảm thấy công chúa thực sự bị rồng bắt đi sao ? ”

“ Tuyệt đối không thể nào ”

“ Lý do ”

“ Mặc dù trong phòng tìm ra vảy rồng, hơn nữa lại có dấu vết móng vuốt rồng, nhưng mà nếu thực sự có một con rồng bay đến, phá cửa sổ bắt người mà chúng ta lại không nghe thấy sao, dù sao đó cũng là con vật có kích thước khổng lồ như vậy . ”

“ Ủ... Có đạo lý ! Vậy em cảm thấy sự thật là cái gì đây ”

“ Sự thật ư... ” Sriranda chột thu miệng, nháy mắt một cái, “ Tại sao anh lại quan tâm chuyện này như vậy ? Anh cũng có hứng thú đi cứu công chúa sao ? ”

Isaac hi hi cười một tiếng : “ Nói như thế nào thì đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, một nửa tài phú quốc gia, đủ hấp dẫn, không phải sao ? ”

Sriranda cũng học bộ dạng anh cười híp mắt lại, sau đó từ từ lấy gối đầu ở trong chăn ra, ôm trong ngực, rồi từ từ đứng dậy, ôn nhu nói : “ Tối nay, em ngủ ở thư phòng . ”

Isaac khần trương, vội vàng đuổi theo : “ Sisi, anh nói giỡn thôi mà, đừng nóng giận, anh biết sai rồi, Sisi... anh ngủ thư phòng ! Anh ngủ ! được chưa ? ”

“ Anh ngủ . ”

“ ....Đúng vậy, anh ngủ. ”

“ Rất tốt. ”

Sau một tiếng ‘rầm’ vang thật lớn, toàn bộ thế giới an tĩnh.

Mà trên một cửa sổ gian phòng ngủ khác, Eric khần trương nhô đầu ra, nhìn xung quanh một phen, lẩm bẩm nói : “ Thanh âm gì vậy ? Chẳng lẽ... là rồng lại tới sao ? ”

Trên bầu trời, ánh sao lốm đốm đầy trời, lờ lờ tỏa sáng.

[Toàn văn hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Chị Kế Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.